

2026/2108

19.9.2026

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/2108

z dnia 16 września 2026 r.

**ustanawiające unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej do Spraw Celnych oraz uchylające
rozporządzenie (UE) nr 952/2013**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33, 114 i 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia celna jest podstawą Unii oraz podstawą funkcjonowania rynku wewnętrznego. W interesie zarówno przedsiębiorców, jak i organów celnych w Unii rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽³⁾ zebrało w jednym akcie – unijnym kodeksie celnym – przepisy prawa celnego, które wcześniej były zawarte w wielu różnych aktach prawnych. Rozporządzenie to obejmuje ogólne przepisy i procedury służące zapewnieniu wdrożenia środków taryfowych i innych środków wprowadzonych na poziomie Unii w związku z handlem towarami między Unią a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii, a także przepisy dotyczące poboru należności celnych przywozowych. Organy celne państw członkowskich są odpowiedzialne za wdrażanie tych przepisów w drodze wykonywania zadań operacyjnych, takich jak stosowanie procedur celnych, dokonywanie analizy ryzyka i przeprowadzanie kontroli, a także stosowanie sankcji w przypadku naruszeń przepisów prawa celnego.
- (2) W ramach wykonywania rozporządzenia (UE) nr 952/2013 uwidoczniły się jego niedoskonałości w szeregu obszarów. Te niedoskonałości to między innymi: niewystarczające lub nieskuteczne działania w zakresie zapewnienia Unii i jej obywatelom ochrony przed ryzykiem niefinansowym odnoszącym się do towarów, przewidziane w innych obszarach polityki Unii niż przepisy prawa celnego; ograniczona zdolność organów celnych do skutecznego radzenia sobie z rosnącą ilością towarów przywożonych z państw trzecich w ramach sprzedaży na odległość (transakcje w handlu elektronicznym); ograniczona zdolność architektury systemów informatycznych utworzonej na podstawie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 na potrzeby cyfryzacji procesów celnych, aby nadążyć za postępowaniem technologicznym, a w szczególności za technologiami opartymi na wykorzystaniu danych; a także brak skutecznego strukturalnego zarządzania unią celną, co skutkuje stosowaniem rozbieżnych praktyk i niejednolitym stosowaniem przepisów celnych w państwach członkowskich. Niedoskonałości te prowadzą do pojawiania się przeszkód utrudniających prawidłowe funkcjonowanie unii celnej, a tym samym rynku wewnętrznego, ze względu na wewnętrzne i zewnętrzne ryzyko oraz zagrożenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2023/864, 8.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2023/864/oj>.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2024 r. (Dz.U. C, C/2025/1035, 27.2.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/1035/oj>) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 3 września 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/952/oj>).

- (3) Przepisy prawa celnego powinny uwzględniać szybkie zmiany globalnych struktur handlu, technologii, modeli biznesowych i potrzeb zainteresowanych stron, w tym przedsiębiorstw, konsumentów i mieszkańców. W związku z tym do rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy wprowadzić dużą liczbę zmian. W celu zapewnienia jasności rozporządzenie to powinno zostać uchylone i zastąpione.
- (4) Aby zapewnić skuteczne środki prowadzące do osiągnięcia celów unii celnej, należy dokonać zmiany, uproszczenia i harmonizacji szeregu przepisów i procedur regulujących sposób wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z tego obszaru. Należy zapewnić nowoczesny, zintegrowany pakiet interoperacyjnych usług elektronicznych służących zbieraniu, przetwarzaniu i wymianie informacji istotnych dla wykonywania przepisów prawa celnego, a mianowicie centrum danych celnych Unii Europejskiej (zwane dalej „unijnym centrum danych celnych”). Należy ustanowić Urząd Unii Europejskiej do Spraw Celnych (zwany dalej „Urzędem UE do Spraw Celnych”) jako centralny organ zapewniający zdolność operacyjną na potrzeby skoordynowanego zarządzania unią celną w określonych obszarach.
- (5) Od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 952/2013 rola organów celnych stopniowo ewoluuje, w coraz większym stopniu obejmując stosowanie prawa Unii i prawa krajowego określającego wymogi w odniesieniu do towarów podlegających dozorowi celnemu, w szczególności wymogi niefinansowe w odniesieniu do towarów, których spełnienie jest niezbędne, aby wprowadzić takie towary do obrotu na rynku wewnętrznym. Przez lata takie wymogi niefinansowe gwałtownie rosły wraz ze zwiększającymi się oczekiwaniami unijnych przedsiębiorstw i mieszkańców Unii w odniesieniu do ochrony, bezpieczeństwa, dostępności dla osób z niepełnosprawnościami, zrównoważoności, zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin, środowiska, ochrony praw człowieka i praw własności intelektualnej, a także wartości Unii. W celu zapewnienia, aby inne przepisy stosowane przez organy celne, zdefiniowane w niniejszym rozporządzeniu, w odniesieniu do produktów nadal odpowiadały tym oczekiwaniom, należy wprowadzić nowe narzędzia, takie jak cyfrowy paszport produktu ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 ⁽⁴⁾. Konieczne jest zatem odzwierciedlenie rosnącej liczby i złożoności ryzyka niefinansowego poprzez uwzględnienie w misji organów celnych konkretnego odniesienia do ochrony interesów publicznych, w ramach kompetencji tych organów, w stosownych przypadkach w ścisłej współpracy z innymi organami.
- (6) Mając na uwadze zmieniającą się rolę organów celnych i ewoluujące modele działania, w ramach których organy te funkcjonują, oraz w celu zapewnienia, aby organy celne mogły „działać jako jedność” i przyczyniać się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, konieczne jest bardziej precyzyjne opisanie misji organów celnych poprzez dokładniejsze określenie ich celów i zadań. Znaczący wpływ na działania organów celnych będzie miał ponadto szybki rozwój technologiczny, w szczególności sztucznej inteligencji, w tym w obszarze analizy ryzyka w czasie rzeczywistym.
- (7) Starając się realizować swoją misję, organy celne powinny również dążyć do oszczędności kosztowej poprzez unikanie powielania działań oraz promowanie skuteczności procesów celnych i efektywnego wykorzystania powiązanych zasobów na poziomie Unii i krajowym. Powinny one zbierać, analizować i wymieniać odpowiednie informacje, aby wspierać podejmowanie decyzji w oparciu o dowody. W przypadku uruchomienia trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2747 ⁽⁵⁾ organy celne mogą przyczynić się do przepływu towarów istotnych w kontekście kryzysu.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE (Dz.U. L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj>).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2747 z dnia 9 października 2024 r. w sprawie ustanowienia ram środków dotyczących sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym i odporności rynku wewnętrznego oraz w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 2679/98 (akt o sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym i odporności rynku wewnętrznego) (Dz.U. L, 2024/2747, 8.11.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2747/oj>).

- (8) Należy zachować w niniejszym rozporządzeniu ramy prawne stosowania niektórych przepisów prawa celnego do wymiany towarów unijnych między częściami obszaru celnego, do których stosuje się dyrektywę Rady 2006/112/WE⁽⁶⁾ lub (UE) 2020/262⁽⁷⁾, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych dyrektyw, lub do wymiany towarów unijnych między częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych dyrektyw. Biorąc pod uwagę fakt, że towary objęte wymianą handlową to towary unijne, oraz uwzględniając fiskalny charakter środków istotnych dla tej wewnątrzunijnej wymiany, uzasadnione jest wprowadzenie odpowiednich uproszczeń formalności celnych, które będą miały zastosowanie do takich towarów.
- (9) Niektóre definicje określone w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 należy dostosować w taki sposób, aby uwzględniały szerszy zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, dostosować je do definicji określonych w innych aktach prawnych Unii oraz doprecyzować terminologię, której znaczenie różni się w zależności od sektora. W przepisach prawa celnego należy zawrzeć nowe definicje, aby doprecyzować role i obowiązki określonych podmiotów w procesach celnych. W przypadku importerów i eksporterów nowe definicje powinny nakładać na te osoby odpowiedzialność wobec organów celnych za zgodność towarów, którymi te osoby się zajmują, z przepisami, w tym za ryzyko finansowe i niefinansowe, zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych produktów, w celu wzmocnienia dozoru celnego. W przypadku nowego pojęcia „importera do celów sprzedaży na odległość” nowe definicje powinny zapewniać, aby w określonych przypadkach, w kontekście sprzedaży przez internet spoza Unii, to przedsiębiorca, a nie konsument, był uważany za importera i był zobowiązany do przyjęcia odpowiednich obowiązków, oraz powinny zapewnić, aby dany przedsiębiorca był zobowiązany do przestrzegania odpowiednich przepisów prawa celnego i innych przepisów stosowanych przez organy celne, gdy towar jest wprowadzany na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzany, oraz do przekazywania lub udostępniania i prowadzenia odpowiedniej ewidencji takiej zgodności z przepisami. Należy także wprowadzić nowe definicje w odniesieniu do szerszego zakresu stosowania przepisów dotyczących dozoru celnego, zarządzania ryzykiem i kontroli celnych. Należy również wyjaśnić, że w przypadku gdy definicje zawarte w unijnych przepisach prawa celnego obejmują odniesienie do postanowień z zakresu prawa celnego zawartych w umowach międzynarodowych, dotyczy to także odpowiednich wielostronnych umów środowiskowych, których Unia i państwa członkowskie są stronami, w zakresie, w jakim umowy te regulują kwestię zgodności towarów z przepisami.
- (10) Oprócz tradycyjnej roli polegającej na pobieraniu ceł, VAT i podatku akcyzowego oraz stosowaniu przepisów prawa celnego, organy celne odgrywają również kluczową rolę w egzekwowaniu innych aktów prawnych Unii oraz, w stosownych przypadkach, innych odpowiednich przepisów krajowych. Należy wprowadzić definicję „innych przepisów stosowanych przez organy celne” w celu stworzenia skutecznych ram regulujących stosowanie i nadzorowanie określonych w tych aktach prawnych szczególnych wymogów dotyczących towarów. Pojęcie „innych przepisów stosowanych przez organy celne” powinno obejmować środki uzasadnione względami moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej i innych interesów publicznych, w tym względami kontroli prekursorów narkotyków, towarów naruszających określone prawa własności intelektualnej oraz znaków pieniężnych, a także obejmować środki polityki handlowej, środki ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środki ograniczające przyjęte na podstawie art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Różnice między krajowymi wykazami zakazów i ograniczeń stwarzają znaczące trudności dla przywozu do różnych państw członkowskich. W celu ułatwienia wymiany handlowej oraz funkcjonowania organów celnych ważne jest, aby Unia pracowała nad stopniową harmonizacją krajowych wykazów zawierających zakazy i ograniczenia. Ponadto ważne jest przyjęcie zharmonizowanych definicji terminów prawnych stosowanych w przypadkach, gdy przewiduje się zakazy i ograniczenia, aby uniknąć rozbieżnych interpretacji przez państwa członkowskie.

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347 z 11.12.2006, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj>).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2020/262 z dnia 19 grudnia 2019 r. ustanawiająca ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego (Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2020/262/oj>).

- (11) W celu zwiększenia jasności prawa należy zmienić niektóre przepisy dotyczące decyzji celnych. Po pierwsze, należy wyjaśnić, że organem celnym właściwym do wydania decyzji celnej jest organ celny właściwy dla miejsca, w którym wnioskodawca ma siedzibę, ponieważ to siedziba jest głównym kryterium decydującym o tym, czy niektórzy przedsiębiorcy, pod pewnymi warunkami i we wcześniej określonych ramach czasowych, z zastrzeżeniem przeglądu, mogą korzystać z uproszczeń wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem i uiszczać należności celne w miejscu, w którym mają siedzibę. Po drugie, w celu zapewnienia kompletności i jasności prawa należy również wprowadzić termin 30 dni, w którym wnioskodawca ma przekazać organom celnym dodatkowe informacje, w przypadku gdy organy te uznają, że wniosek o wydanie decyzji celnej nie zawiera wszystkich wymaganych informacji.
- (12) Należy doprecyzować kwestię skutków niewydania przez organ celny decyzji w ustalonym terminie w odpowiedzi na wniosek. Należy również ustanowić zasadę, że w takich przypadkach uznaje się, że w odniesieniu do wniosku wydano decyzję negatywną i że wnioskodawca może złożyć odwołanie, zgodnie z przepisami ogólnymi dotyczącymi decyzji celnych.
- (13) Jak podkreślił Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 4/2021 zatytułowanym „Kontrola celne – niedostateczna harmonizacja szkodzi interesom finansowym UE” oraz w ocenie wykonania rozporządzenia (UE) nr 952/2013, należy również rozwiązać – poprzez wzmocnienie odpowiednich przepisów – kwestię braku jednolitego monitorowania spełniania kryteriów i przestrzegania obowiązków określonych w decyzjach celnym. Z jednej strony posiadacze decyzji celnych powinni nie tylko przestrzegać obowiązków określonych w odpowiedniej decyzji, ale także stale monitorować ich przestrzeganie oraz zapewnić taką organizację wewnętrzną, dzięki której takie samomonitorowanie będzie w stanie zapobiegać wszelkim możliwym błędom w ich procesach celnym, łagodzić wpływ takich błędów lub je naprawiać. Z drugiej strony, organy celne powinny regularnie monitorować wykonywanie decyzji celnych przez posiadaczy takich decyzji – w szczególności w przypadku gdy ci posiadacze mają siedzibę na obszarze celnym Unii przez okres krótszy niż trzy lata, a zatem jest większe prawdopodobieństwo, że będą źródłem ryzyka – w celu zapewnienia, aby posiadacz decyzji przestrzegał określonych w niej obowiązków. W przypadku gdy organy celne dowiedzą się, że posiadacz decyzji celnej nie spełnia już kryteriów lub nie przestrzega już obowiązków określonych w tej decyzji, powinny bez zbędnej zwłoki podjąć odpowiednie działania, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami. Jest to szczególnie istotne, gdy osoby te posiadają specjalny status, taki jak status upoważnionego przedsiębiorcy lub zaufanego przedsiębiorcy, i w związku z tym korzystają z pewnych ułatwień w procesach celnym. W celu usprawnienia zarządzania ryzykiem na poziomie Unii organy celne powinny ponadto powiadamiać Urząd UE do Spraw Celnym o wszystkich decyzjach celnym wydanych w następstwie wniosku oraz informować ten urząd o działaniach monitorujących, tak aby można było wykorzystać te informacje do celów zarządzania ryzykiem.
- (14) Poza decyzjami w sprawie wiążącej informacji taryfowej (zwanymi dalej „decyzjami WIT”) oraz decyzjami w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu (zwanymi dalej „decyzjami WIP”) wydawanymi przez organy celne na wniosek oraz z zastrzeżeniem określonych warunków, w drodze rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2024/1072 ⁽⁸⁾ wprowadzono do przepisów prawa celnego decyzje w sprawie wiążącej informacji o wartości (zwane dalej „decyzjami WIW”). Przepisy dotyczące tych trzech rodzajów decyzji w sprawie wiążącej informacji należy – w interesie użytkowników przepisów prawa celnego – określić w tym samym akcie prawnym.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2024/1072 z dnia 25 stycznia 2024 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446 w odniesieniu do decyzji w sprawie wiążącej informacji w zakresie ustalania wartości celnej oraz decyzji w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu (Dz.U. L, 2024/1072, 15.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2024/1072/oj).

- (15) Należy jaśniej określić prawa i obowiązki osób odpowiedzialnych za towary wprowadzane na obszar celny Unii i wyprowadzane z tego obszaru. Osoby, które regularnie dokonują operacji celnych, powinny być nadal rejestrowane przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym mają siedzibę. Jedna rejestracja powinna być ważna w całej unii celnej, ale należy ją aktualizować. Dlatego przedsiębiorcy powinni być zobowiązani do informowania organów celnych o wszelkich zmianach w swoich danych rejestracyjnych. Osoby odpowiedzialne za towary wprowadzane na obszar celny Unii i wyprowadzane z tego obszaru powinny zapewniać, aby towary te były zgodne z mającym zastosowanie prawem, w tym z przepisami zapewniającymi ochronę i bezpieczeństwo mieszkańców, a także z przepisami mającymi na celu zapobieganie zagrożeniom dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, dla środowiska lub dla konsumentów, takimi jak rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 ⁽⁹⁾ dotyczące ogólnego bezpieczeństwa produktów, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2853 ⁽¹⁰⁾ dotycząca odpowiedzialności za produkty oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 ⁽¹¹⁾ dotyczące nadzoru rynku i zgodności produktów. Należy również określić obowiązki importera, w szczególności obowiązek posiadania siedziby na obszarze celnym Unii oraz wyjątki od tego obowiązku. Obowiązki te powinny być zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi zgłaszającego, który ma mieć siedzibę w Unii. W podobny sposób należy określić obowiązki eksportera.
- (16) W przypadku gdy osoba dostarczająca towary w ramach sprzedaży na odległość lub ułatwiająca sprzedaż towarów na odległość wskaże, że działa jako importer, osoba ta powinna przy wprowadzaniu produktów do obrotu na rynku wewnętrznym Unii zapewniać zgodność towarów z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.
- (17) Przedsiębiorcy spełniający określone kryteria i warunki, na podstawie których organy celne uznają, że są to przedsiębiorcy spełniający odpowiednie wymogi i wiarygodni, mogą uzyskać status upoważnionego przedsiębiorcy i dzięki temu korzystać z ułatwień w procesach celnych. Chociaż system upoważnionych przedsiębiorców zapewnia, aby przedsiębiorcy zajmujący się większością unijnej wymiany handlowej byli wiarygodni, charakteryzuje się on pewnymi niedociągnięciami, na które zwrócono uwagę w ocenie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 oraz w ustaleniach Trybunału Obrachunkowego. Aby zająć się tymi kwestiami, w szczególności dotyczącymi rozbieżnych praktyk na poziomie krajowym oraz wyzwań związanych z monitorowaniem przestrzegania przepisów przez upoważnionych przedsiębiorców, należy zmienić odpowiednie przepisy w celu nałożenia na organy celne obowiązku monitorowania przestrzegania przepisów co najmniej raz na trzy lata.
- (18) Ze względu na zmiany w procesach celnych i sposobie działania organów celnych konieczne jest nowe partnerstwo między organami celnymi a przedsiębiorcami, a mianowicie system zaufanych przedsiębiorców. Kryteria i warunki uzyskania statusu zaufanego przedsiębiorcy powinny opierać się na kryteriach dotyczących uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy, ale powinny również zapewniać, aby przedsiębiorca działał w sposób przejrzysty dla organów celnych. W związku z tym od zaufanych przedsiębiorców należy wymagać udzielenia organom celnym dostępu do ich systemów teleinformatycznych ewidencjonujących przestrzeganie przez nich przepisów i przepływ ich towarów, o ile taki dostęp jest proporcjonalny i absolutnie niezbędny. Taka przejrzystość powinna wiązać się z określonymi korzyściami, które mogą obejmować możliwość zwolnienia towarów na rzecz organów celnych bez konieczności czynnego udziału tych organów – z wyjątkiem sytuacji, gdy inne przepisy stosowane przez organy celne wymagają wydania zgody przed zwolnieniem towarów – oraz możliwość odroczenia spłaty długu celnego. Osobom, które dopuściły się powtarzających się lub poważnych naruszeń innych przepisów stosowanych przez organy celne, nie należy przyznawać statusu zaufanego przedsiębiorcy.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.U. L 135 z 23.5.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/988/oj>).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2853 z dnia 23 października 2024 r. w sprawie odpowiedzialności za produkty wadliwe i uchylenia dyrektywy Rady 85/374/EWG (Dz.U. L, 2024/2853, 18.11.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/2853/oj>).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1020/oj>).

- (19) Aby zapewnić integralność unii celnej oraz spójne stosowanie statusu zaufanego przedsiębiorcy przez organy celne państw członkowskich, konieczne jest ustanowienie mechanizmu umożliwiającego Urzędowi UE do Spraw Celnych i Komisji interweniowanie w przypadkach, w których istnieją przesłanki wskazujące na nieprzestrzeganie przepisów przez przedsiębiorcę posiadającego status zaufanego przedsiębiorcy. Taki mechanizm powinien umożliwiać Urzędowi UE do Spraw Celnych, we współpracy z właściwymi organami celnymi, weryfikację przestrzegania wymogów dotyczących statusu zaufanego przedsiębiorcy, w szczególności w przypadku gdy państwo członkowskie inne niż państwo, w którym dany przedsiębiorca ma siedzibę, ma uzasadnione wątpliwości co do ich przestrzegania przez tego przedsiębiorcę. Mechanizm ten jest niezbędny, aby zapobiegać niezgodnemu z prawem stosowaniu statusu zaufanego przedsiębiorcy oraz uniemożliwiać wprowadzanie towarów na obszar celnym Unii z obejściem procedur. Aby zapobiec rozbieżnościom w egzekwowaniu przepisów, w przypadku gdy państwo członkowskie siedziby nie podejmie działań w odpowiednim czasie lub w odpowiedni sposób, Komisja powinna być uprawniona do interweniowania w drodze aktu wykonawczego zobowiązującego to państwo członkowskie do zawieszenia lub cofnięcia statusu zaufanego przedsiębiorcy.
- (20) Możliwość prowadzenia składu celnego do sprzedaży na odległość powinna, w połączeniu z innymi przepisami dotyczącymi sprzedaży na odległość oraz uproszczeniami, zachęcać do korzystania z ilości hurtowych, a nie z paczek, dzięki czemu organy celne będą mogły łatwiej zarządzać przepływem pojedynczych paczek. Skład celny do sprzedaży na odległość powinien umożliwiać dopuszczenie do obrotu towarów w chwili sprzedaży i wyprowadzenia ze składu, czyli w momencie wprowadzania towarów do składu muszą one spełniać warunki, które miałyby do nich zastosowanie, gdyby w tym momencie zostały wprowadzone do obrotu w Unii. Organy celne powinny mieć możliwość sprawdzania, czy towary wprowadzane w ilościach hurtowych są zgodne z przepisami rynku unijnego w momencie wprowadzenia ich do składu celnego. Taki skład celny do sprzedaży na odległość powinien być dostępny wyłącznie dla przedsiębiorców, którzy spełniają kryteria wiarygodności statusu zaufanego przedsiębiorcy, aby uniknąć nadużyć ze strony niewiarygodnych przedsiębiorców.
- (21) Zmiany w procesach celnych wymagają również doprecyzowania roli przedstawicieli celnych. Zarówno przedstawicielstwo bezpośrednie, jak i pośrednie powinno być nadal możliwe, ale należy wyjaśnić, że przedstawiciel pośredni importera lub eksportera przyjmuje wszystkie obowiązki tego importera lub eksportera, co oznacza nie tylko obowiązek zapłaty lub zabezpieczenia długu celnego, ale także przestrzegania innych przepisów stosowanych przez organy celne. Z tego powodu przedstawiciele celni muszą mieć miejsce zamieszkania na obszarze celnym Unii, na którym reprezentują importerów lub eksporterów, aby zapewnić właściwą rozliczalność za finansowe i niefinansowe aspekty obowiązków importerów i eksporterów. Korzystanie z usług pośredniego przedstawiciela celnego mającego siedzibę w Unii stanowi zatem dostępne i proporcjonalne alternatywne rozwiązanie dla importerów i eksporterów, którzy nie są obecni handlowo w Unii. Ponadto przedstawiciele celni mający siedzibę w państwach trzecich powinni nadal móc świadczyć swoje usługi w Unii w przypadku, gdy reprezentują osoby, które nie są zobowiązane do posiadania siedziby na obszarze celnym Unii.
- (22) Mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁽¹²⁾, odgrywają kluczową rolę w handlu zewnętrznym Unii, ale często borykają się z proporcjonalnie większymi obciążeniami administracyjnymi i obciążeniami związanymi ze spełnianiem wymogów celnych. Ważne jest zatem uwzględnienie ich specyficznej sytuacji oraz wspieranie środków ułatwiających tym przedsiębiorstwom przestrzeganie przepisów, w tym poprzez uproszczenie procedur, jasne wytyczne oraz dostępność przedstawicielstwa celnego. Należy przyjąć wytyczne z myślą o wspieraniu mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, mając na względzie wyjątkowe wyzwania, przed którymi stoją takie przedsiębiorstwa, a jednocześnie zachowanie integralności i bezpieczeństwa procesów handlu zewnętrznego podczas stosowania statusu upoważnionego przedsiębiorcy oraz zaufanego przedsiębiorcy. Należy stale dążyć do uproszczenia i zwiększenia dostępności procedur dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, zapewniając, aby kluczowa rola tych przedsiębiorstw w handlu zewnętrznym Unii była ułatwiana i promowana.

⁽¹²⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/oj>).

- (23) Aby zapewnić jednolity poziom cyfryzacji oraz stworzyć równe warunki działania dla przedsiębiorców we wszystkich państwach członkowskich, a także przyczynić się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy ustanowić unijne centrum danych celnych jako zbiór scentralizowanych, bezpiecznych i cyberodpornych usług i systemów elektronicznych na potrzeby celne. Unijne centrum danych celnych powinno umożliwiać wykonywanie przepisów prawa celnego, takich jak formalności celne, kontrole celne, obliczanie kwot długu celnego, unijnej opłaty manipulacyjnej, podatku akcyzowego i VAT i powiadamianie o nich, zarządzanie zabezpieczeniami oraz nadzór celny nad towarami. Unijne centrum danych celnych powinno również przyczyniać się do wykonywania innych przepisów stosowanych przez organy celne. Powinno ono zapewniać jakość, integralność, identyfikowalność i niezaprzeczalność przetwarzanych w nim danych, tak aby ani nadawca, ani odbiorca nie mogli później zakwestionować faktu wymiany danych. Przetwarzanie danych w unijnym centrum danych celnych powinno być zgodne z odpowiednimi przepisami dotyczącymi cyberbezpieczeństwa i przetwarzania danych osobowych. Komisja oraz Urząd UE do Spraw Celnych we współpracy z państwami członkowskimi powinni wspólnie zaprojektować unijne centrum danych celnych. Komisji należy również przydzielić zadanie zbudowania, obsługi i utrzymania unijnego centrum danych celnych i powinna ona mieć możliwość powierzenia tego zadania Urzędowi UE do Spraw Celnych.
- (24) Ze względu na rolę unijnego centrum danych celnych w zapewnianiu integralności i bezpieczeństwa danych przetwarzanych w Unii na potrzeby celne, co stanowi interes publiczny i może być uznane za podstawowy interes społeczny, niezbędna jest ochrona danych, którymi zarządza unijne centrum danych celnych, w tym danych osobowych i innych danych wrażliwych związanych z przepływem towarów oraz wykonywaniem prawa Unii i prawa krajowego, przed nieuprawnionym dostępem i jakimikolwiek innymi zagrożeniami dla ich integralności i bezpieczeństwa. Konieczne jest zatem, aby infrastruktura i usługi, dzięki którym działa unijne centrum danych celnych, podlegały określonym warunkom w celu zapewnienia suwerenności Unii w tym zakresie. Przestrzeganie tych warunków należy wykazać za pomocą dowodów, a w przypadku usług krytycznych ważne jest, aby uzupełnieniem tych dowodów było postępowanie sprawdzające wobec osób fizycznych i prawnych, jak przewidziano w prawie Unii lub prawie krajowym. Ponadto unijne centrum danych celnych należy w miarę możliwości zaprojektować w taki sposób, aby uniknąć sytuacji uzależnienia od jednego dostawcy.
- (25) Aby zapewnić niezawodność, interoperacyjność i długoterminową stabilność unijnego centrum danych celnych, ważne jest, aby jego rozwój i utrzymanie były zgodne z uznanymi na poziomie międzynarodowym normami i najlepszymi praktykami w zakresie inżynierii oprogramowania, testowania systemów, wdrażania pilotażowego i procedur odbiorczych. Obejmuje to kompleksowe testy funkcjonalne i nefunkcjonalne, ustrukturyzowane fazy pilotażowe z udziałem reprezentatywnych zainteresowanych stron oraz jasno określone kryteria odbioru w celu walidacji efektywności, zgodności z przepisami i bezpieczeństwa. Środki te mają na celu zapewnienie, aby system mógł wspierać zharmonizowane formalności celne w całej Unii oraz aby spełniał wymogi operacyjne zarówno państw członkowskich, jak i przedsiębiorców.
- (26) Działania wdrażające unijne centrum danych celnych powinny obejmować środki zapewniające jego nieprzerwaną dostępność i funkcjonowanie, nawet w przypadku poważnego kryzysu. Środki zapewniania ciągłości działania powinny obejmować w szczególności redundancję, mechanizmy awaryjne oraz protokoły odzyskiwania danych, a także procedury, które należy stosować w przypadku niedostępności lub awarii unijnego centrum danych celnych. W przypadku gdy unijne centrum danych celnych opiera się na infrastrukturze fizycznej, należy rozważyć rozwiązania redundancyjne w miejscach rozproszonych geograficznie, aby zapewnić ciągłość działania w przypadku awarii w jednym z miejsc.
- (27) Unijne centrum danych celnych ma służyć zastąpieniu istniejących systemów teleinformatycznych opracowanych przez państwa członkowskie i Komisję zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, z których niektóre są stopniowo wycofywane w ramach transformacji. Te istniejące krajowe systemy teleinformatyczne nie zostaną reaktywowane w przypadku gdy funkcjonalności unijnego centrum danych celnych nie będą dostępne w wyznaczonych terminach. W związku z tym należy przewidzieć tymczasowe rozwiązanie w takim przypadku. Zgodnie z niedawnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽¹³⁾ należy wyjaśnić, że zautomatyzowana wymiana informacji między przedsiębiorcami, organami celnymi i innymi zainteresowanymi stronami w unijnym centrum danych celnych nie wyklucza odpowiedzialności tych organów lub tych przedsiębiorców związanej z danymi procesami celnymi. Nawet jeżeli udział organu celnego w przyjęciu środka ogranicza się do łączności elektronicznej za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, należy uznać, że dany środek jest przyjmowany przez ten organ, tak jakby unijne centrum danych celnych działało na rzecz tego organu.

⁽¹³⁾ Postanowienie Sądu z dnia 7 lutego 2023 r., Euranimi/Komisja, T-81/22, ECLI:EU:T:2023:57.

- (28) Unijne centrum danych celnych powinno umożliwiać wymianę danych z innymi systemami, platformami lub środowiskami w celu podniesienia jakości danych, które organy celne wykorzystują do wykonywania swoich zadań, a także w celu wymiany odpowiednich danych celnych z innymi organami, aby zwiększyć skuteczność kontroli na rynku wewnętrznym. Zgodnie z podejściem określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/903 ⁽¹⁴⁾ oraz w komunikacie Komisji z dnia 23 marca 2017 r. zatytułowanym „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania” unijne centrum danych celnych powinno wspierać transgraniczną i międzysektorową interoperacyjność w Europie. Powinno ono wykorzystywać potencjał istniejących źródeł informacji na temat ryzyka, dostępnych na poziomie Unii, takich jak systemy wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach (RASFF) oraz o produktach niespożywczych (Safety Gate), system informacyjny i komunikacyjny do celów nadzoru rynku (ICSMS) oraz portal służący egzekwowaniu praw własności intelektualnej. Unijne centrum danych celnych powinno stanowić podstawę współpracy strategicznej i operacyjnej – obejmującej wymianę informacji i interoperacyjność – między organami celnymi a innymi organami, podmiotami i służbami, w ramach ich odpowiednich kompetencji. Ponadto powinno ono zapewniać szeroki zakres zaawansowanej analizy danych, w tym również z wykorzystaniem sztucznej inteligencji. Analiza danych powinna ułatwiać dokonywanie analizy ryzyka, analizy ekonomicznej i analizy predykcyjnej na potrzeby przewidywania potencjalnego ryzyka związanego z przesyłkami przywożonymi do Unii lub z niej wywożonymi.
- (29) Aby zapewnić lepszy nadzór nad przepływami handlowymi oraz usprawnioną metodę współpracy z właściwymi organami innymi niż organy celne, unijne centrum danych celnych powinno być w stanie korzystać z ram współpracy zapewnianych przez unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie cel, a w sytuacjach, w których nie można skorzystać z tych ram, oferować tym innym właściwym organom specjalną usługę, za pośrednictwem której mogą one uzyskać odpowiednie dane, przekazywać i udostępniać informacje organom celnym oraz upewniać się, że wymogi sektorowe są przestrzegane. Ta specjalna usługa byłaby konieczna w przypadku, gdyby te inne właściwe organy nie posiadały systemu teleinformatycznego, który mógłby zostać połączony z unijnym centrum danych celnych.
- (30) Aby przetestować funkcjonalności unijnego centrum danych celnych przed jego uruchomieniem w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorców, niezależnie od ich statusu lub niezależnie od danego procesu celnego, należy zezwolić Komisji na podjęcie decyzji o ustanowieniu fazy pilotażowej, na zasadzie dobrowolności. Takie działania pilotażowe służyłoby przetestowaniu wdrożenia niektórych procesów i funkcji na zasadzie dobrowolności, bez obowiązku prawnego. Mając na uwadze przejrzystość i udzielanie informacji zainteresowanym stronom ważne jest, aby Komisja podała do publicznej wiadomości informacje dotyczące planowania, organizacji i czasu trwania tej fazy pilotażowej oraz funkcjonalności, które mają być zastosowane i przetestowane.
- (31) Organy, przedsiębiorstwa, konsumenci i mieszkańcy powinni mieć możliwość zgłaszania towarów, które mają zostać przywiezione do Unii lub wywiezione z Unii i które nie są zgodne z odpowiednimi przepisami Unii stosowanymi przez organy celne. Informacje zgłaszane na temat tych towarów powinny być dostępne w unijnym centrum danych celnych i powinna istnieć możliwość ich wykorzystania do celów zarządzania ryzykiem.
- (32) Równoległe z istnieniem unijnego centrum danych celnych państwa członkowskie powinny nadal mieć możliwość opracowywania swoich własnych aplikacji w celu wykorzystania danych z unijnego centrum danych celnych. Państwa członkowskie mają zapewniać, aby ich aplikacje były zgodne z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2555 ⁽¹⁵⁾, w szczególności w odniesieniu do środków zarządzania ryzykiem w cyberbezpieczeństwie. Aby skrócić czas niezbędny do wprowadzenia ich na rynek, państwa członkowskie powinny mieć możliwość powierzenia Urzędowi UE do Spraw Celných środków finansowych oraz uprawnień do opracowywania takich aplikacji. W takich przypadkach Urząd UE do Spraw Celných powinien opracować te aplikacje z korzyścią dla wszystkich państw członkowskich. Można to osiągnąć poprzez tworzenie aplikacji opartych na otwartym kodzie źródłowym niebędących aplikacjami uzależniającymi od jednego dostawcy, stosując ramy dzielenia się rozwiązaniami IT i ich ponownego wykorzystywania.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/903 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie ustanowienia środków na rzecz wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego na terytorium Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy) (Dz. U. L, 2024/903, 22.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/903/oj>).

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2555 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 910/2014 i dyrektywę (UE) 2018/1972 oraz uchylająca dyrektywę (UE) 2016/1148 (dyrektywa NIS 2) (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 80, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj>).

- (33) Unijne centrum danych celnych powinno umożliwiać przepływ danych. Użytkownicy powinni mieć możliwość przekazywania i przetwarzania w unijnym centrum danych celnych wszystkich odpowiednich danych wymaganych do wypełnienia swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego. Przetwarzanie tych danych powinno mieć miejsce na poziomie Unii i powinna im towarzyszyć ogólnounijna analiza ryzyka. Uzyskane w ten sposób dane powinny być udostępniane organom celnym państw członkowskich, które następnie przetwarzałyby je w celu wypełnienia swoich obowiązków. Na ostatnim etapie wyniki kontroli przeprowadzonych w następstwie przetwarzania danych z unijnego centrum danych celnych powinny być zgłaszane z powrotem do tego centrum danych. Ważne jest, aby unijne centrum danych celnych umożliwiała przetwarzanie dostępnych w nim danych z jak najmniejszym opóźnieniem.
- (34) Dane przekazywane do unijnego centrum danych celnych to głównie dane nieosobowe przekazywane przez przedsiębiorców i dotyczące towarów, którymi przedsiębiorcy ci handlują. Dane te mogą jednak również obejmować dane osobowe, w szczególności imiona i nazwiska osób fizycznych działających na rzecz przedsiębiorcy lub organu. Aby zapewnić równą ochronę danych osobowych i informacji handlowych, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić szczegółowe zasady dostępu, zasady poufności oraz warunki korzystania z unijnego centrum danych celnych. W szczególności należy określić, które podmioty – oprócz zainteresowanych osób, Komisji, organów celnych i Urzędu UE do Spraw Celnych – mają możliwość dostępu do danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych lub możliwość ich przetwarzania, z zachowaniem równowagi między potrzebami tych podmiotów a koniecznością zapewnienia, aby dane osobowe i poufne zbierane na potrzeby celne były wykorzystywane do dodatkowych celów wyłącznie w minimalnym niezbędnym zakresie.
- (35) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczenia, w porozumieniu z Komisją, konkretnych danych, których ujawnienie zaszkodziłoby istotnym interesom ich bezpieczeństwa i które mają być technicznie oznakowane w unijnym centrum danych celnych w taki sposób, aby wszelkiego dalszego przetwarzania takich danych dokonywały wyłącznie właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego, chyba że organy te wyraźnie zezwolą na dalsze przetwarzanie. Osoba, która przekazuje dane do unijnego centrum danych celnych, powinna jasno określić ograniczenia przetwarzania w odniesieniu do takich danych, które to ograniczenia można powiązać z konkretnymi łańcuchami dostaw lub kategoriami danych. Aby skorzystać z tej możliwości, zainteresowane państwo członkowskie powinno poinformować Komisję o konkretnych istotnych wchodzących w grę interesach bezpieczeństwa oraz wyjaśnić, dlaczego jego zdaniem interesy te nie mogą być wystarczająco chronione na podstawie ogólnych ram przepisów dotyczących przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych.
- (36) Z zastrzeżeniem zgodności z przepisami o ochronie danych, w szczególności z przepisami dotyczącymi wrażliwych danych celnych i wrażliwych danych handlowych, zagregowane, niepoufne, nieosobowe i niebędące wrażliwymi danymi handlowymi dane celne mogą być udostępniane osobom trzecim w określonych celach na należycie uzasadniony wniosek.
- (37) Aby Europejski Urząd do Spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) mógł wykonywać swoje uprawnienia dochodzeniowe w odniesieniu do nadużyć, które szkodzą interesom Unii, powinien mieć dostęp do danych z unijnego centrum danych celnych, który jest bardzo zbliżony do dostępu przysługującego Komisji. W związku z tym OLAF powinien być uprawniony do przetwarzania tych danych zgodnie z warunkami dotyczącymi ochrony danych określonymi w odpowiednich przepisach Unii, w tym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁶⁾ oraz rozporządzeniu Rady (WE) nr 515/97⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/883/oj>).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1997/515/oj>).

- (38) Podobnie Prokuratura Europejska (EPPO) powinna mieć możliwość uzyskania – na wniosek – danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych w celu zapewnienia, aby mogła ona prowadzić postępowania przygotowawcze w sprawach celnych.
- (39) Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) powinna mieć możliwość uzyskania – na wniosek – danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych, aby wykonywać swoje zadania określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁽¹⁸⁾. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) powinna mieć możliwość uzyskania – na wniosek – danych nieosobowych dostępnych w unijnym centrum danych celnych.
- (40) Aby zachować możliwość korzystania z funkcji wykonywanych w ramach krajowych systemów informatycznych państw członkowskich, organy podatkowe państw członkowskich powinny mieć możliwość przetwarzania danych bezpośrednio w unijnym centrum danych celnych. W związku z tym organom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo żywności na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625⁽¹⁹⁾ oraz organom odpowiedzialnym za nadzór rynku na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/1020 należy zapewnić w unijnym centrum danych celnych odpowiednie usługi i narzędzia, tak aby organy te mogły wykorzystywać odpowiednie dane celne na potrzeby egzekwowania odpowiednich przepisów Unii i na potrzeby współpracy z organami celnymi w celu minimalizowania ryzyka wprowadzenia do Unii produktów niezgodnych z wymogami.
- (41) Zgodnie z art. 24 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939⁽²⁰⁾ Urząd UE do Spraw Celnych i właściwe organy celne mają bez zbędnej zwłoki informować Prokuraturę Europejską o każdym czynie zabronionym, w sprawie którego mogłaby ona wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 22 i art. 25 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia. Urząd UE do Spraw Celnych i właściwe organy celne powinny powstrzymać się od wprowadzania środków, które mogłyby zagrozić poufności jakichkolwiek postępowań przygotowawczych prowadzonych w sprawie tych samych okoliczności faktycznych przez właściwy krajowy organ sądowy lub organ ścigania lub przez Prokuraturę Europejską.
- (42) Zasady i przepisy dotyczące dostępu do unijnego centrum danych celnych oraz wymiany informacji nie powinny mieć wpływu na System Informacji Celnej (CIS) ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 515/97 ani na obowiązki sprawozdawcze w kontekście znajomości sytuacji wynikające z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896⁽²¹⁾.

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/794/oj>).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/625/oj>).

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj>).

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj>).

- (43) Komisja powinna ustanowić przepisy wykonawcze określające szczegółowe zasady dotyczące dostępu zainteresowanych organów do unijnego centrum danych celnych, po dokonaniu oceny istniejących zabezpieczeń, które każdy organ lub wszystkie organy należące do określonej kategorii wprowadziły w celu zapewnienia prawidłowego traktowania danych osobowych i wrażliwych danych handlowych.
- (44) Unijne centrum danych celnych powinno przechowywać dane osobowe maksymalnie przez 10 lat. Okres ten jest uzasadniony w świetle możliwości powiadamiania przez organy celne o długu celnym w terminie do 10 lat po otrzymaniu niezbędnych informacji o przesyłce, a także potrzeby celu zapewnienia Komisji, Urzędowi UE do Spraw Celných, OLAF-owi, Prokuraturze Europejskiej, organom celnym oraz innym właściwym organom możliwości dokonywania kontroli krzyżowej informacji z unijnego centrum danych celnych przez porównanie z informacjami przechowywanymi w innych systemach i wymienianych z tymi systemami. Okres ten powinien być ponadto dostosowany do okresu przechowywania wymaganego przez inne przepisy stosowane przez organy celne, w przypadku gdy takie przepisy są istotne dla kontroli celnych. Ponadto w każdym przypadku, gdy dane osobowe są wymagane do celów postępowań sądowych i administracyjnych, dochodzeń i kontroli po zwolnieniu towarów, okres przechowywania powinien zostać zawieszony, aby uniknąć usunięcia danych osobowych, co uniemożliwiłoby ich wykorzystanie do tych celów.
- (45) Ochrona danych osobowych i innych danych w unijnym centrum danych celnych powinna również obejmować przepisy dotyczące ograniczenia praw osób, których dane dotyczą. W związku z tym organy celne, Komisja lub Urząd UE do Spraw Celných powinny mieć możliwość, w stosownych przypadkach, ograniczenia praw osób, których dane dotyczą, w celu zapewnienia, aby działania w zakresie egzekwowania przepisów, analiza ryzyka i kontrole celne nie były zagrożone. Ponadto, takie ograniczenia można by również w razie potrzeby stosować, gdy jest to konieczne do ochrony postępowania sądowego lub administracyjnego w następstwie działań w zakresie egzekwowania przepisów. Takie ograniczenia powinny być należycie uzasadnione w odniesieniu do działań i uprawnień organów celnych, Komisji lub Urzędu UE do Spraw Celných oraz mieć zastosowanie nie dłużej, niż jest to niezbędne do wykonania tych uprawnień.
- (46) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽²²⁾ lub (UE) 2018/1725⁽²³⁾ lub dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁽²⁴⁾, w odpowiednim dla nich zakresie. Każdy organ lub podmiot inny niż organy celne, Komisja i Urząd UE do Spraw Celných, który przetwarza dane osobowe w unijnym centrum danych celnych, należy uznać za administratora zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

⁽²³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁽²⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

- (47) Aby zapewnić interoperacyjność i wymianę danych z niektórymi innymi unijnymi systemami innymi niż celne oraz w odniesieniu do formalności celnych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399⁽²⁵⁾, z unijnym centrum danych celnych należy zintegrować unijny system jednego okienka w dziedzinie cel służącego do wymiany świadectw (EU CSW-CERTEX) ustanowiony tym rozporządzeniem. Do czasu pełnej integracji unijnego centrum danych celnych z EU CSW-CERTEX, unijne centrum danych celnych powinno przeprowadzić biznesową i techniczną transformację danych, aby umożliwić wymianę danych za pośrednictwem EU CSW-CERTEX.
- (48) Należy określić wymogi dotyczące danych, aby zapewnić przedsiębiorcom wspólne wskazówki dotyczące danych, których potrzebują oni do realizacji swoich celów, związanych w szczególności z wykonywaniem przepisów prawa celnego. Unijne centrum danych celnych będzie jedynym punktem wprowadzania takich danych, w związku z czym zasady formatowania i kodowania takich danych należy określić w specyfikacjach technicznych unijnego centrum danych celnych, które są bardziej elastycznym instrumentem niż przepisy prawne. Niezbędny jest jednak zharmonizowany model danych celnych obejmujący wymogi semantyczne dotyczące danych.
- (49) Zarządzanie ryzykiem celnym na poziomie Unii ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia zharmonizowanego stosowania kontroli celnych w państwach członkowskich. Obecnie istnieją ramy wspólnego zarządzania ryzykiem, które umożliwiają określenie wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka w zakresie ryzyka finansowego na potrzeby przeprowadzania kontroli celnych, ale ramy te mają znaczące wady. Aby zająć się problemem braku harmonizacji stosowania kontroli celnych oraz braku harmonizacji zarządzania ryzykiem, w wyniku którego finansowe i niefinansowe interesy Unii i państw członkowskich ponoszą szkodę, należy dokonać zmiany przepisów dotyczących zarządzania ryzykiem w celu określenia solidniejszego podejścia do zarządzania ryzykiem, uwzględniającego zarówno ryzyko finansowe, jak i niefinansowe. Obejmuje to stawienie czoła wyzwaniom strukturalnym w zakresie zarządzania ryzykiem finansowym wskazanym przez Trybunał Obrachunkowy. W szczególności należy opisać, które działania stanowią cykliczny element procesu zarządzania ryzykiem celnym. Należy również określić rolę i obowiązki Komisji, Urzędu UE do Spraw Celnych oraz organów celnych państw członkowskich. Niezbędne jest także przyznanie Komisji uprawnienia do określania wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, a także do wskazywania konkretnych obszarów innych przepisów stosowanych przez organy celne, które powinno się traktować priorytetowo do celów wspólnego zarządzania ryzykiem i do celów kontroli, unikając przy tym niekorzystnych skutków dla bezpieczeństwa.
- (50) Należy zatem wprowadzić działania i przepisy w zakresie zarządzania ryzykiem na poziomie Unii w celu zapewnienia zbierania na poziomie Unii kompleksowych danych istotnych dla zarządzania ryzykiem, w tym wyników i ocen wszystkich kontroli. Należy przewidzieć wspólną analizę ryzyka i wydawanie organom celnym odpowiednich unijnych zaleceń dotyczących kontroli. Zgodnie z podejściem „przestrzegaj lub wyjaśnij” tych zaleceń dotyczących kontroli należy przestrzegać albo należy przedstawić przekonujące powody ich nieprzestrzegania. Należy również przewidzieć możliwość wydania instrukcji dotyczących niedokonywania załadunku lub transportu towarów, których miejscem przeznaczenia jest Unia. Analiza ryzyka i zagrożeń na poziomie Unii powinna opierać się na stale aktualizowanych danych poziomu unijnego oraz powinna wskazywać środki i kontrole, które należy wdrażać na przejściach granicznych, przez które towary są wprowadzane na obszar Unii i z niego wyprowadzane.

⁽²⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399 z dnia 23 listopada 2022 r. ustanawiające unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie cel oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 (Dz.U. L 317 z 9.12.2022, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2399/oj>).

- (51) W szczególności w kontekście współpracy z organami ścigania i organami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo, zarządzanie ryzykiem na poziomie Unii powinno, w miarę możliwości, wносить wkład w analizy strategiczne i oceny zagrożeń przeprowadzane na poziomie Unii, w tym analizy i oceny dokonywane przez Europol i Frontex, oraz korzystać z tych analiz i ocen, w celu przyczynienia się do efektywnego i skutecznego zapobiegania i zwalczania przestępczości. Naruszenie przepisów prawa celnego oraz innych przepisów stosowanych przez organy celne powinno mieć wpływ na profil ryzyka importerów, w tym importerów do celów sprzedaży na odległość, oraz eksporterów.
- (52) Zrewidowania wymaga proces obejmowania towarów procedurą celną, aby odzwierciedlić nowe role i obowiązki osób zaangażowanych w tę procedurę. W związku z tym odpowiedzialność za przekazanie informacji organom celnym spoczywa na osobie odpowiedzialnej za towary, a mianowicie na importerze, eksporterze lub osobie uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu, a nie na zgłaszającym. Osoba odpowiedzialna powinna przekazać lub udostępnić organom celnym dane, gdy tylko są one dostępne, a w każdym razie przed zwolnieniem towarów do procedury celnej, aby umożliwić organom celnym przeprowadzenie analizy ryzyka oraz podjęcie odpowiednich środków.
- (53) W przypadku handlu elektronicznego oraz biorąc pod uwagę większą liczbę transakcji realizowanych w ramach handlu elektronicznego, właściwe jest jednak, aby osoby korzystające z procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE (zwanej dalej „procedurą punktu kompleksowej obsługi importu” lub „procedurą IOSS”) przekazywały dane dotyczące sprzedaży przez nie towarów, które mają zostać przywiezione, najpóźniej w dniu następującym po przyjęciu płatności.
- (54) W należycie uzasadnionych okolicznościach organy celne powinny mieć możliwość upoważnienia zaufanych przedsiębiorców do uzupełnienia danych dotyczących zwolnionych przez nich towarów na późniejszym etapie, ponieważ przedsiębiorcy ci stale udostępniają organom celnym dane dotyczące swoich transakcji i można ich uznać za wiarygodnych. Takie okoliczności mogłyby być związane z załączanymi dokumentami lub niemożnością ustalenia ostatecznej wartości celnej towarów w chwili zwolnienia.
- (55) Aby uprościć procesy celne dotyczące wprowadzania towarów na obszar celny Unii, jednocześnie zapewniając, aby za towary te odpowiadała jedna osoba, różne podmioty w łańcuchu dostaw powinny przekazywać swoją część odpowiednich informacji dotyczących danych towarów oraz powiązać je z konkretną przesyłką. Towary powinny być wprowadzane na obszar celny Unii tylko wtedy, gdy przejmują one odpowiedzialność importer lub przedstawiciel pośredni działający na rzecz importera, mający siedzibę w Unii. Importer lub przedstawiciel pośredni działający na rzecz importera powinien przekazywać organom celnym informacje o towarach i procedurze celnej, którą należy je objąć, oraz powinien to zrobić na jak najwcześniejszym etapie, w miarę możliwości przed fizycznym przybyciem towarów. Dostawca usług lub przedstawiciel celny powinien mieć możliwość przekazywania informacji w imieniu importera i na jego rzecz, ale importer powinien pozostać odpowiedzialny za zapewnienie zgodności towarów z wymogami w zakresie ryzyka finansowego i niefinansowego. Przewoźnicy, którzy faktycznie sprowadzają towary, powinni również przekazywać określone informacje dotyczące towarów przed załadunkiem lub przybyciem (zwane dalej „wyprzedzającymi informacjami o ładunku”) oraz powiązać swoje informacje z informacjami przekazanymi przez importera, w przypadku gdy zostały one uprzednio przedłożone, bez konieczności posiadania dostępu do wszystkich danych przekazanych przez importera. Aby uwzględnić bardziej złożone łańcuchy dostaw i sieci transportowe, powinna istnieć możliwość zobowiązania także niektórych innych osób do uzupełnienia informacji o towarach, które mają zostać wprowadzone na obszar celny Unii. Należy zobowiązać importera, przewoźnika lub każdą inną osobę przekazującą informacje organom celnym do sprostowania tych informacji, w przypadku gdy wiedzą oni, że informacje te nie są już prawidłowe, ale zanim organy celne wykryją nieprawidłowości, które chcą uwzględnić w kontroli.
- (56) Towary nieunijne wprowadzane na obszar celny Unii należy uznać za czasowo składowane od chwili powiadomienia o ich przybyciu przez przewoźnika do chwili objęcia ich procedurą celną, chyba że już są objęte procedurą tranzytu. Aby zapewnić odpowiedni dozór celny, sytuacja ta powinna być ograniczona w czasie i nie powinna trwać dłużej niż 90 dni, poza wyjątkowymi przypadkami.

- (57) Konieczne jest utrzymanie przepisów określających, czy towary są towarami unijnymi czy nieunijnymi oraz czy można domniemywać, że towary mają status towarów unijnych, czy też musi to zostać udowodnione, w szczególności w przypadku, gdy towary czasowo opuszczają obszar celny Unii.
- (58) Po uzyskaniu przez organy celne informacji niezbędnych do odpowiedniej procedury, organy te powinny zdecydować w oparciu o analizę ryzyka, czy należy poddać towary dalszej kontroli, zwolnić te towary, odmówić ich zwolnienia lub takie zwolnienie zawiesić, czy też odczekać pewien czas, aby towary zostały uznane za zwolnione. Organy celne powinny w razie potrzeby podjąć taką decyzję we współpracy z innymi właściwymi organami. W związku z tym organy celne powinny odmówić zwolnienia towarów w przypadku, gdy mają dowody na to, że towary te nie spełniają mających zastosowanie wymogów prawnych. Stwierdzenie powtarzającego się systematycznego naruszenia przepisów w związku z prowadzoną przez przedsiębiorcę sprzedażą na odległość powinno stanowić taki dowód przez okres co najmniej sześciu miesięcy w odniesieniu do wszystkich towarów, o których przybyciu przedsiębiorca ten powiadomił w celu dopuszczenia do obrotu. W przypadku gdy organy celne muszą skonsultować się z innymi właściwymi organami w celu ustalenia, czy dane towary są zgodne z mającymi zastosowanie wymogami prawnymi, powinny one zawiesić zwolnienie tych towarów co najmniej do czasu przeprowadzenia tych konsultacji. W takich przypadkach późniejsza decyzja organów celnych dotycząca towarów powinna zależeć od odpowiedzi innych właściwych organów. Aby uniknąć blokowania zarówno przedsiębiorców, jak i organów w przypadkach, w których dokonanie ustaleń dotyczących zgodności wymaga czasu, organy celne powinny mieć możliwość zwolnienia towarów pod warunkiem, że przedsiębiorca będzie nadal informował je o lokalizacji towarów.
- (59) W celu zapewnienia pewności prawa przedsiębiorcom, którzy przekazali informacje na czas, nie powodując konieczności reagowania przez organy celne na każdą przesyłkę, towary, których nie wybrano do kontroli, należy po upływie rozsądnego okresu uznać za zwolnione. Komisja powinna być uprawniona do określenia tego okresu w aktach delegowanych i w razie potrzeby dostosowania go do danego rodzaju obrotu lub danego rodzaju przejścia granicznego.
- (60) Ponieważ zaufani przedsiębiorcy są uznawani za wiarygodnych i przekazują organom celnym – w czasie tak zbliżonym do czasu rzeczywistego, jak to technicznie możliwe – dane dotyczące przemieszczania towarów i zgodności oraz zapewniają tym organom pełny dostęp do swoich systemów, ewidencji i operacji, tacy przedsiębiorcy powinni mieć możliwość zwolnienia swoich towarów pod dozorem organów celnych bez oczekiwania na udział tych organów. W związku z tym zaufani przedsiębiorcy powinni mieć możliwość zwolnienia towarów na rzecz organów celnych po otrzymaniu tych towarów w miejscu prowadzenia działalności importera, właściciela lub odbiorcy lub po wysyłce z miejsca prowadzenia działalności eksportera, właściciela lub nadawcy. Ponieważ zaufani przedsiębiorcy mają działać w sposób przejrzysty, każde przybycie i każdą dostawę towarów należy odpowiednio rejestrować w unijnym centrum danych celnych. Zaufani przedsiębiorcy powinni być zobowiązani do informowania organów celnych w przypadku wystąpienia problemu, tak aby organy te mogły wydać ostateczną decyzję w sprawie zwolnienia towarów. W przypadku gdy systemy kontroli wewnętrznej zaufanych przedsiębiorców są wystarczająco solidne, organy celne powinny mieć możliwość, we współpracy z innymi właściwymi organami, upoważnienia tych przedsiębiorców do samodzielnego przeprowadzania niektórych kontroli. Organy celne powinny jednak zachować możliwość kontrolowania towarów w dowolnym momencie.
- (61) Należy zapewnić środki regulujące przejście z systemu opartego na zgłoszeniach celnych na system oparty na przekazywaniu lub udostępnianiu informacji unijnemu centrum danych celnych. W okresie przejściowym przedsiębiorcy powinni mieć możliwość składania zgłoszeń celnych w celu zadeklarowania zamiaru objęcia towarów procedurą celną. Jednakże gdy tylko udostępnione zostaną możliwości unijnego centrum danych celnych, przedsiębiorcy powinni mieć także możliwość przekazywania lub udostępniania informacji organom celnym w unijnym centrum danych celnych, a organy celne nie powinny już zezwalać żadnemu przedsiębiorcy na ubieganie się o uproszczenia związane ze zgłoszeniem celnym. Wraz z zakończeniem okresu przejściowego wszystkie pozwolenia powinny stracić ważność, ponieważ zgłoszenia celne nie będą już istnieć. W odniesieniu do sprzedaży towarów na odległość okres przejściowy na składanie zgłoszeń celnych powinien być ograniczony do momentu, gdy udostępnione zostaną możliwości unijnego centrum danych celnych w zakresie przetwarzania odpowiednich danych dotyczących sprzedaży na odległość.

- (62) Dokładna identyfikacja osoby działającej jako „importer” zależy od etapu i charakteru danego procesu celnego. W danym momencie powinien być tylko jeden importer.
- (63) W przypadku sprzedaży na odległość uznaje się, że to osoba dostarczająca towary w ramach sprzedaży na odległość lub osoba ułatwiająca sprzedaż towarów na odległość jest osobą, która decyduje o tym, że towary z państwa trzeciego mają zostać wprowadzone na obszar celný Unii, ponieważ określa łańcuch dostaw i ponosi odpowiedzialność za ryzyko utraty, uszkodzenia lub opóźnienia aż do momentu dostarczenia towarów konsumentowi. W związku z tym w przypadku sprzedaży na odległość, aby towary mogły zostać dopuszczone do obrotu, importerem będzie osoba dostarczająca towary w ramach sprzedaży na odległość albo osoba ułatwiająca sprzedaż towarów na odległość, w zależności od dokonanych uzgodnień, a importer określony w ten sposób powinien zostać wskazany jako taki.
- (64) Osoba dostarczająca towary w ramach sprzedaży na odległość lub osoba ułatwiająca sprzedaż na odległość towarów, które mają zostać przywiezione z państw trzecich na obszar celný Unii, która jest importerem, powinna być odpowiedzialna za przekazanie organom celnym, przed zwolnieniem towarów, wymaganych informacji dotyczących sprzedaży na odległość. Osoba zidentyfikowana w ten sposób powinna wypełniać obowiązki importera.
- (65) W przypadku gdy osoba dostarczająca towary w ramach sprzedaży na odległość lub osoba ułatwiająca sprzedaż na odległość towarów, które mają zostać przywiezione z państw trzecich na obszar celný Unii, nie ma siedziby na obszarze celnym Unii, powinna istnieć możliwość objęcia towarów procedurą celną, w ramach której przedstawiciel pośredni mający status upoważnionego przedsiębiorcy obejmuje towary procedurą we własnym imieniu i na rzecz importera do celów sprzedaży na odległość oraz przejmuje obowiązki importera do celów sprzedaży na odległość w tym zakresie.
- (66) Przepisy niniejszego rozporządzenia, w tym przepisy dotyczące importera do celów sprzedaży na odległość, nie stanowią – *de iure* ani *de facto* – ogólnego obowiązku monitorowania spoczywającego na dostawcach usług pośrednich.
- (67) Art. 29 TFUE wymaga, aby produkty pochodzące z państw trzecich były uważane za będące w swobodnym obrocie, jeżeli dopełniono wobec nich formalności przywózowych oraz pobrano wszystkie cła i opłaty o skutku równoważnym. Dopuszczenia do obrotu nie należy jednak rozumieć jako dowodu zgodności z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.
- (68) Należy usprawnić i uprościć proces wyprowadzania towarów poza obszar celný Unii analogicznie do procesu wprowadzania. W związku z tym należy wprowadzić wymóg, aby za towary odpowiadała osoba mająca siedzibę w Unii, czyli eksporter. Eksporter powinien przekazać lub udostępnić organom celnym odpowiednie informacje przed wyprowadzeniem towarów z Unii, wskazując czy wywiezione mają być towary unijne czy nieunijne, i w razie potrzeby dostosować te informacje.
- (69) Aby zapewnić właściwe zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do towarów wyprowadzanych poza obszar celný Unii, należy zobowiązać organ celný odpowiedzialny za wywóz do przeprowadzenia analizy ryzyka z wykorzystaniem informacji dotyczących towarów oraz do wdrożenia lub zażądania wdrożenia odpowiednich środków przed wyprowadzeniem tych towarów. Środki te powinny obejmować wniosek o przeprowadzenie kontroli przez organ celný właściwy dla miejsca wysyłki danych towarów i dla miejsca wyprowadzenia oraz, w razie potrzeby, przez inne właściwe organy, w uzupełnieniu do środków przewidzianych w ramach objęcia towarów procedurą celną, które mają również zastosowanie w przypadku, gdy towary mają zostać wywiezione.

- (70) Aby zapewnić także przejrzystość procedur związanych z zawieszeniem należności, należy uprościć przepisy dotyczące wymogów w zakresie pozwoleń na korzystanie z procedur specjalnych. W szczególności, w celu zapewnienia jasności i pewności prawa, warunki ustalania, czy opinia na poziomie Unii jest niezbędna do oceny tego, czy udzielenie pozwolenia mogłoby mieć negatywny wpływ na interesy producentów unijnych, tzw. sprawdzenia warunków ekonomicznych, należy ujednolicić i uregulować w aktach delegowanych. Ponadto z uwagi na fakt, że wpływ na interesy producentów unijnych może zależeć od ilości towarów objętych procedurą specjalną, należy ustalić pewien próg, poniżej którego przyjmuje się, że nie istnieje żaden negatywny wpływ na takie interesy.
- (71) W art. 9 poprawionej Konwencji dotyczącej żeglugi na Renie odniesiono się do załącznika (zwanego dalej „manifestem reńskim”), który ułatwiał przepływ towarów na rzece Ren i jej dopływach w drodze uznania ich za procedurę tranzytu celnego przez granice krajowe czterech państw członkowskich, czyli Belgii, Niemiec, Francji i Niderlandów, a także Szwajcarii. Jak wynika z informacji uzyskanych od administracji celnych, w praktyce nie wykorzystuje się już manifestu reńskiego jako procedury tranzytu celnego w państwach członkowskich położonych nad Renem. Obecnie towary na Renie i jego dopływach transportuje się z wykorzystaniem procedury tranzytu unijnego ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 952/2013, z zastosowaniem nowego skomputeryzowanego systemu tranzytowego. Należy zatem usunąć odniesienie do manifestu reńskiego w przypadkach, w których przemieszczanie towarów uznaje się za tranzyt zewnętrzny lub wewnętrzny.
- (72) W celu zwiększenia przejrzystości w odniesieniu do osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie obowiązków wynikających z procedury tranzytu unijnego oraz zawartości przesyłki i związanego z nią ryzyka, należy wymagać, aby osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu ujawniła co najmniej informacje dotyczące importera lub eksportera inicjującego przemieszczanie towarów, środków transportu i identyfikacji towarów objętych tą procedurą. Takie informacje umożliwiłyby organom celnym skuteczniejsze nadzorowanie danej procedury tranzytu unijnego oraz przeprowadzenie analizy ryzyka. Procedura tranzytu unijnego powinna być obowiązkowa, chyba że dane towary zostaną objęte inną procedurą celną niezwłocznie po wprowadzeniu na obszar celný Unii lub wyprowadzeniu z niego. W przypadku gdy importer lub eksporter nie jest jeszcze znany, za importera lub eksportera towarów należy uważać posiadacza towarów i powinien on być odpowiedzialny za uiszczenie należności celnych oraz innych podatków i opłat. Jeżeli towary przywozi lub wywozi zaufany przedsiębiorca procedurę tranzytu unijnego należy zastąpić dozorem celnym.
- (73) Poprawką do załącznika 6 do Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (zwanej dalej „konwencją TIR”) ⁽²⁶⁾, która weszła w życie w dniu 1 czerwca 2021 r., zmieniono notę wyjaśniającą 0.49 w celu przyznania przedsiębiorcom spełniającym określone wymogi możliwości uzyskania statusu „upoważnionego nadawcy”, odzwierciedlając istniejące ułatwienia przyznane przedsiębiorcom uznanym za „upoważnionego odbiorcę”. Konieczne jest zatem uwzględnienie tej nowej możliwości w niniejszym rozporządzeniu w celu dostosowania unijnych przepisów prawa celnego do tej umowy międzynarodowej.
- (74) W związku ze zniesieniem zwolnienia z należności celnych w odniesieniu do przywozu towarów o wartości nieprzekraczającej 150 EUR stosuje się przepisy dotyczące ustalania wartości celnej w celu pobrania należności celnych *ad valorem* w odniesieniu do przywożonych towarów kupowanych w ramach transakcji w handlu elektronicznym między przedsiębiorstwami a nabywcami, zgodnie z definicją w dyrektywie 2006/112/WE. Taka sprzedaż na odległość powinna stanowić podstawę do zadeklarowania wartości celnej zgodnie z metodą wartości transakcyjnej. Zasada ta ma również zastosowanie w sytuacjach, w których towary są kupowane w ramach sprzedaży na odległość nie przed wprowadzeniem ich na obszar celný Unii, lecz w czasie, gdy są objęte procedurą składowania celnego.

⁽²⁶⁾ Poprawki do Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (konwencja TIR z 1975 r.) (Dz.U. L 193 z 1.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_amend/2021/601/oj).

- (75) Istnieją znaczące różnice między transakcjami sprzedaży na odległość a tradycyjnymi transakcjami między przedsiębiorstwami, co skutkuje zwiększoną złożonością. Różnice te mają wpływ na sposób, w jaki organy celne skutecznie stosują w praktyce zasady ustalania wartości. Szczególne wyzwania wiążą się z masową skalą i szybkością zawierania transakcji w handlu elektronicznym, dużą liczbą zaangażowanych nabywców i sprzedawców oraz rozproszeniem sprzedaży. Biorąc pod uwagę specyfikę handlu elektronicznego, a także rolę organów celnych w przyczynianiu się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, jeżeli w postępowaniu celnym mającym na celu weryfikację poprawności zadeklarowanej wartości transakcyjnej towarów kupowanych w ramach sprzedaży na odległość importer nie rozwiewa uzasadnionych wątpliwości, czy zadeklarowana wartość transakcyjna odzwierciedla cenę faktycznie zapłaconą lub należną za te towary, a w konsekwencji pierwotnie zadeklarowana wartość transakcyjna zostaje odrzucona, organy celne powinny mieć swobodę w określaniu odpowiedniej zastępczej metody ustalania wartości w celu ponownego ustalenia wartości celnej tych towarów.
- (76) Należności z tytułu długów celnych są obecnie pobierane przez państwo członkowskie, w którym składane jest zgłoszenie celne. Przedsiębiorca ma wybór, czy chce skorzystać z procedury celnej i zapłacić cło w państwie pierwszego wprowadzenia, czy też zrobić to w innym państwie członkowskim. W przypadku zaufanych przedsiębiorców do określenia miejsca powstania długu celnego należy stosować inne zasady, tak aby zapłata należności celnych przywozowych była dokonywana na rzecz państwa członkowskiego, w którym dany przedsiębiorca ma siedzibę. Jest to właściwe, ponieważ organ celny w tym miejscu ma najpełniejszą wiedzę na temat ewidencji, operacji i zachowań handlowych danych przedsiębiorców. Dług celny przedsiębiorców innych niż zaufani przedsiębiorcy powinien jednak – przynajmniej do czasu, aż przeprowadzona zostanie ocena modelu dozoru – powstać w miejscu, w którym towary fizycznie się znajdują.
- (77) W przypadku transakcji w handlu elektronicznym za dług celny odpowiada importer do celów sprzedaży na odległość. W przypadku korzystania z procedury IOSS dług celny powinien powstać w momencie przyjęcia płatności w ramach sprzedaży przez internet. W przypadku gdy ta procedura nie jest stosowana, dług celny powinien powstać w momencie powiadomienia o dostępności towarów w państwach członkowskich, do których mają one zostać dostarczone.
- (78) W celu pokrycia rosnących kosztów obsługi ogromnej liczby wniosków o objęcie procedurą dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych w ramach sprzedaży na odległość należy ustanowić unijną opłatę manipulacyjną, proporcjonalną do przybliżonego kosztu usług ściśle związanych z dozorem celnym takich towarów, ponieważ towary te są bezpośrednio wysyłane do konsumenta, co uniemożliwia innym organom ich kontrolę po odprawie celnej. Chociaż to do państw członkowskich będzie należeć decyzja, czy odzyskiwać od przedsiębiorców koszty nadzwyczajnych środków kontroli lub koszty ponoszone przez organy inne niż organy celne w związku z weryfikacją lub niszczeniem towarów, unijna opłata manipulacyjna powinna pokrywać w szczególności koszty sprawdzenia danych i przeprowadzenia analizy ryzyka oraz koszty odpowiedniej infrastruktury i odpowiednich kontroli, w tym odpowiednich usług świadczonych przez Urząd UE do Spraw Celných.
- (79) Należy przewidzieć niższą unijną opłatę manipulacyjną do celów sprzedaży na odległość w przypadku sprzedaży towarów na odległość ze składu celnego do sprzedaży na odległość, ponieważ organy celne mogą łatwiej i skuteczniej prowadzić dozór nad towarami w ilościach hurtowych składowanymi w składzie niż nad towarami pakowanymi w pojedyncze paczki i wysyłanymi bezpośrednio do konsumenta.
- (80) Dłużnikiem w odniesieniu do unijnej opłaty manipulacyjnej powinna być ta sama osoba co dłużnik w odniesieniu do długu celnego, którym powinien być importer do celów sprzedaży na odległość. W przypadku gdy przepisy dotyczące importerów do celów sprzedaży na odległość nie mają jeszcze zastosowania, dłużnikiem powinien być zgłaszający. W przypadku sprzedaży na odległość zgłaszającym byłaby zwykle osoba uprawniona do korzystania z procedury IOSS lub pośredni przedstawiciel celny. Konsument nie powinien być zatem dłużnikiem w odniesieniu do unijnej opłaty manipulacyjnej.

- (81) Należy zapewnić szybkie wejście w życie pierwszego aktu delegowanego określającego wysokość opłaty manipulacyjnej, tak aby umożliwić praktyczne stosowanie tej unijnej opłaty manipulacyjnej wprowadzonej niniejszym rozporządzeniem w odpowiedzi na rosnącą presję wywieraną na organy celne, której powodem jest znacząca liczba paczek wprowadzanych na obszar celny Unii.
- (82) Ponieważ w odniesieniu do każdej pozycji stosuje się wiele środków, takich jak należności i opłaty, należy dodać jej definicję. Pozycję należy zdefiniować jako jeden towar lub większą liczbę towarów w przesyłce, w odniesieniu do których niektóre elementy danych – w tym klasyfikacja taryfowa i pochodzenie – są wspólne, zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami dotyczącymi danych. Definicja ta powinna mieć zastosowanie zarówno w odniesieniu do zgłoszeń celnych w istniejących krajowych i unijnych narzędziach cyfrowych, w tym w przypadku gdy klasyfikacja taryfowa towarów objętych zgłoszeniem celnym obejmuje jedynie podpozycję systemu zharmonizowanego, a także w odniesieniu do odpowiednich wymogów dotyczących danych, które zostaną określone w tym celu po udostępnieniu unijnego centrum danych celnych.
- (83) Należy wzmocnić mechanizm mający na celu nadzorowanie spójnego i skutecznego wdrażania środków ograniczających przepływ towarów, przyjmowanych przez Radę zgodnie z art. 215 TFUE. W przypadku gdy takie środki zostają przyjęte, Urząd UE do Spraw Celnych powinien zapewnić Komisji i państwom członkowskim wsparcie w celu zapewnienia, aby środki te nie były obchodzone. Powinien on zapewniać organom celnym wskazówki w formie niewiążących zaleceń, na przykład poprzez promowanie spójnych praktyk celnych, w ramach obowiązków państw członkowskich w zakresie wdrażania takich środków. Organy celne powinny zapewniać podejmowanie ze swojej strony wszelkich niezbędnych działań, w ramach swoich kompetencji, w celu zapewnienia zgodności z tymi środkami oraz powinny odpowiednio informować Komisję oraz Urząd UE do Spraw Celnych. Urząd UE do Spraw Celnych powinien identyfikować potencjalne rozbieżności w stosowaniu tych środków i monitorować ich wdrażanie oraz odpowiednio składać Komisji sprawozdania.
- (84) W celu reagowania na potencjalne kryzysy w unii celnej należy wprowadzić mechanizm zarządzania kryzysowego. Na brak takiego mechanizmu na poziomie Unii zwrócono uwagę w komunikacie Komisji z dnia 28 września 2020 r. zatytułowanym „Wprowadzenie unii celnej na kolejny poziom – plan działania”. Należy zatem ustanowić mechanizm służący zaangażowaniu Urzędu UE do Spraw Celnych, jako jednego z kluczowych podmiotów, w przygotowywanie, koordynowanie i monitorowanie wdrażania praktycznych środków i ustaleń, które Komisja zdecyduje się wprowadzić w przypadku wystąpienia kryzysu. Urząd UE do Spraw Celnych powinien utrzymywać gotowość do reagowania w sytuacjach kryzysowych przez cały czas trwania kryzysu.
- (85) Istniejącym ramom zarządzania unią celną brakuje jasnej struktury zarządzania operacyjnego i nie odzwierciedlają one zmian w zakresie cel, jakie zaszły od czasu stworzenia tych ram w 1968 r. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 952/2013 za działania związane z zarządzaniem ryzykiem w przepływach handlowych, takie jak wdrażanie i podejmowanie decyzji dotyczących kontroli w terenie, odpowiedzialne są krajowe organy celne. Natężenie przepływu towarów na granicach zewnętrznych nie jest takie samo w całej Unii. Mimo że krajowe organy celne prowadzą współpracę, która funkcjonuje od czasu utworzenia unii celnej i która umożliwiła wymianę najlepszych praktyk i wiedzy specjalistycznej oraz opracowanie wspólnych wytycznych, nie doprowadziła ona do opracowania zharmonizowanego podejścia ani zharmonizowanych ram operacyjnych. Nie istnieje centralna zdolność analizy ryzyka, wspólny pogląd na temat ustalania priorytetów w zakresie ryzyka w Unii, ograniczone są skoordynowane działania i kontrole celne oraz nie istnieją ramy współpracy różnych organów obsługujących jednolity rynek.

- (86) Zaradzić takim niedociągnięciom powinna centralna, operacyjna struktura Unii służąca łączeniu wiedzy specjalistycznej i zasobów oraz wspieraniu państw członkowskich i Komisji w podejmowaniu wspólnych decyzji. Powinna ona koncentrować się w szczególności na obszarach takich jak zarządzanie danymi i zarządzanie ryzykiem oraz powinna przygotowywać treści szkoleniowe dla funkcjonariuszy celnych i specjalistów ds. celnych w Unii w celu uzupełnienia i wsparcia szkoleń zapewnianych przez państwa członkowskie. Powinna ona również przyczynić się do utworzenia unijnego systemu służącego docenianiu doskonałości instytucji edukacyjnych oferujących szkolenia i kształcenie w dziedzinie cel, w oparciu o inicjatywę Komisji zatytułowaną „EU Customs Certificate of Recognition” („unijne świadectwo uznania za kształcenie w dziedzinie cel”), oraz koordynować i wspierać dobrowolne tworzenie przez państwa członkowskie specjalistycznych centrów doskonałości. Ma to na celu sprawienie, aby unia celna działała jako jedność, a jednocześnie uznanie, że rozbieżne praktyki w państwach członkowskich mogą wynikać z obiektywnej specyfiki, na przykład z różnic geograficznych, wykorzystywanego rodzaju transportu, rodzaju towarów lub rodzaju granicy. Utworzenie tego nowego organu, Urzędu UE do Spraw Celnych, ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego i odpowiedniego funkcjonowania unii celnej, centralnej koordynacji działań celnych oraz wspierania działań organów celnych.
- (87) Urzędem UE do Spraw Celnych należy zarządzać i administrować z uwzględnieniem zasad zawartych we wspólnym oświadczeniu w sprawie agencji zdecentralizowanych oraz uzgodnionym przez Parlament Europejski, Radę UE i Komisję Europejską wspólnym podejściu w sprawie agencji zdecentralizowanych z dnia 19 lipca 2012 r.
- (88) Przy wyborze siedziby Urzędu UE do Spraw Celnych Parlament Europejski i Rada mają zapewnić, aby ze względu na charakter tego organu jego lokalizacja umożliwiała mu pełne wykonywanie jego zadań i uprawnień, rekrutację wysoko wykwalifikowanego i wyspecjalizowanego personelu oraz oferowanie odpowiednich możliwości szkoleniowych. Parlament Europejski i Rada powinny ponadto wziąć pod uwagę następujące kryteria wyboru siedziby Urzędu UE do Spraw Celnych: dostępność odpowiednich pomieszczeń biurowych i możliwość zakwaterowania odpowiedniego personelu przed rozpoczęciem działalności przez Urząd UE do Spraw Celnych; dostępność komunikacyjną lokalizacji oraz istnienie odpowiednich placówek edukacyjnych dla dzieci członków personelu; odpowiedni dostęp do rynku pracy, zabezpieczenia społecznego i opieki medycznej dla dzieci i małżonków pracowników; oraz równowagę geograficzną. Biorąc pod uwagę te kryteria, Urząd UE do Spraw Celnych powinien mieć siedzibę w Lille we Francji.
- (89) Państwa członkowskie powinny zapewniać, aby organy celne dysponowały odpowiednimi zasobami oraz były odpowiednio przeszkolone i wyposażone, tak aby mogły wypełniać swoją misję.
- (90) Ważne jest, aby organy celne inwestowały w wystarczającą liczbę właściwie wyszkolonego personelu w celu zagwarantowania funkcjonowania unijnych systemów celnych, które mierzą się z gwałtownym wzrostem popytu. Bez niezbędnych inwestycji kadrowych rozwiązania cyfrowe nie mogą zostać w pełni wykorzystane. W związku z tym w ramach inwestycji w systemy cyfrowe należy zagwarantować wystarczające środki finansowe na personel i jego szkolenia, aby zapewnić niezbędne umiejętności w zakresie obsługi nowoczesnego sprzętu i technologii do analizy dużych zbiorów danych, wykrywania i kontroli, a tym samym zagwarantować, aby kontrole celne były przeprowadzane w całej Unii w sposób jednolity.
- (91) W celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania Urzędu UE do Spraw Celnych, w jego zarządzie powinny być reprezentowane państwa członkowskie i Komisja. Skład zarządu, w tym wybór jego przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, powinien być zgodny z zasadą równowagi płci oraz uwzględniać odpowiednie doświadczenie i kwalifikacje. Z uwagi na wyłączną kompetencję Unii w zakresie unii celnej oraz ścisły związek między polityką celną a innymi obszarami polityki, przewodniczący albo zastępca przewodniczącego powinni być wybierani spośród członków zarządu wyznaczonych przez Komisję. Aby Urząd UE do Spraw Celnych mógł skutecznie i efektywnie funkcjonować, zarząd powinien w szczególności przyjąć jednolity dokument programowy obejmujący programowanie roczne i wieloletnie, wykonywać swoje zadania związane z budżetem Urzędu UE do Spraw Celnych, przyjmować i publikować skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności Urzędu UE do Spraw Celnych, zapewniając przy tym nieujawnianie żadnych informacji szczególnie chronionych, przyjąć przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu UE do Spraw Celnych, powołać dyrektora wykonawczego oraz ustanowić procedury podejmowania przez dyrektora wykonawczego decyzji związanych z zadaniami operacyjnymi Urzędu UE do Spraw Celnych. Zarząd powinien być wspierany przez radę wykonawczą.

- (92) Urząd UE do Spraw Celnych powinien ustanowić Radę Doradczą do Spraw Celnych, której zadaniem będzie udzielanie Urzędowi UE do Spraw Celnych porad dotyczących wdrażania działań i decyzji technicznych, kwestii związanych z wdrażaniem i normalizacją, w tym działań harmonizacyjnych, aspektów operacyjnych innych przepisów stosowanych przez organy celne oraz wszelkich innych działań Urzędu UE do Spraw Celnych. Rada Doradcza do Spraw Celnych powinna dążyć do zapewnienia reprezentacji zainteresowanych stron zrównoważonej pod względem interesów handlowych i pozahandlowych, a w ramach kategorii interesów handlowych – uwzględniać mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa i inne przedsiębiorstwa. Należy regularnie konsultować się z Radą Doradczą do Spraw Celnych, która powinna także mieć możliwość doradzania Urzędowi UE do Spraw Celnych ze swojej własnej inicjatywy.
- (93) Aby zagwarantować skuteczne funkcjonowanie Urzędu UE do Spraw Celnych, należy przyznać mu autonomiczny budżet, którego dochody będą pochodzić z budżetu ogólnego Unii oraz wszelkich dobrowolnych wkładów finansowych państw członkowskich. W wyjątkowych i należyście uzasadnionych okolicznościach Urząd UE do Spraw Celnych powinien mieć możliwość uzyskiwania dodatkowego dochodu dzięki umowom o przyznanie wkładu lub w formie dotacji oraz opłat za publikacje i wszelkie inne świadczone przez siebie usługi.
- (94) Urząd UE do Spraw Celnych powinien wykorzystywać dostępne mu informacje dotyczące wyzwań związanych z przepisami prawa celnego oraz innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, aby przeprowadzać okresowo ocenę zagrożenia. Na podstawie takiej oceny zagrożenia Urząd UE do Spraw Celnych powinien przygotowywać zalecenia oraz przekazywać je Komisji. Na podstawie tych zaleceń Komisja powinna określić obszary, które wymagają priorytetowego traktowania. Ważne jest, aby Rada przeprowadzała polityczną i strategiczną dyskusję na temat tych obszarów, które wymagają priorytetowego traktowania, oraz aby Urząd UE do Spraw Celnych zapewniał odpowiednie działania następcze, w tym podczas przygotowywania swojego rocznego i wieloletniego programu prac oraz opracowywania rocznego sprawozdania ze swojej działalności.
- (95) Aby wypełniać swoją misję, Urząd UE do Spraw Celnych i organy celne powinny ściśle i regularnie współpracować z organami nadzoru rynku, organami sanitarnymi i fitosanitarnymi, organami ścigania, organami zarządzania granicami, organami ochrony środowiska, organami statystycznymi i organami podatkowymi, ekspertami ds. dóbr kultury, a także wieloma innymi organami odpowiedzialnymi za polityki sektorowe. Biorąc pod uwagę rozwój jednolitego rynku oraz zmieniającą się rolę organów celnych, zwiększającą się liczbę zakazów i ograniczeń oraz rosnący handel elektroniczny, konieczne jest ustrukturyzowanie i wzmocnienie tej współpracy na poziomie Unii, międzynarodowym i krajowym. Zamiast współpracy ukierunkowanej na poszczególne przesyłki lub konkretne zdarzenia w łańcuchu dostaw Urząd UE do Spraw Celnych powinien opracować i regularnie aktualizować ramy wspierające współpracę między organami celnymi oraz innymi organami odpowiedzialnymi za odpowiednie obszary polityki. Taka współpraca powinna obejmować: opracowywanie przepisów i potrzeby w zakresie polityki w konkretnych obszarach; wymianę i analizę informacji; opracowanie ogólnej strategii współpracy w formie wspólnych strategii nadzoru; współpracę w zakresie operacyjnego wdrażania, monitorowania i kontroli; wymianę odpowiednich umiejętności i najlepszych praktyk; oraz działalność innowacyjną i badawczą w obszarach istotnych dla organów celnych.
- (96) Komisja powinna również ułatwiać stosowanie części innych przepisów stosowanych przez organy celne, sporządzając i regularnie aktualizując wykaz przepisów Unii nakładających na towary podlegające kontrolom celnym wymogi mające na celu ochronę interesów publicznych, takich jak zdrowie i życie ludzi, zwierząt lub roślin, ochronę konsumentów oraz środowiska.

- (97) Aby wzmocnić współpracę między organami celnymi, należy zwiększyć wspólne wysiłki operacyjne na rzecz wspierania skutecznych kontroli celnych na granicach Unii. Urząd UE do Spraw Celnych powinien koordynować i wspierać koordynację operacyjną w kontekście współpracy celnej, w tym w obszarze zarządzania ryzykiem. Urząd UE do Spraw Celnych, we współpracy z państwami członkowskimi, powinien planować, organizować i koordynować wspólne kontrole przeprowadzane przez organy celne w Unii i z państwami trzecimi. W kontekście współpracy między organami celnymi w Unii, niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi⁽²⁷⁾ (konwencji neapolitańskiej II). Urząd UE do Spraw Celnych powinien utrzymywać niezbędną współpracę z odpowiednimi organami unijnymi i krajowymi prowadzącymi odpowiednie dochodzenia i działania w zakresie zwalczania nadużyć, w tym z OLAF-em i Prokuraturą Europejską. Ważne jest, aby Urząd UE do Spraw Celnych, jeżeli jest to istotne dla jego działalności, współpracował również z unijnym centrum innowacji na rzecz bezpieczeństwa wewnętrznego.
- (98) Ponadto w celu wymiany najlepszych praktyk i zwiększenia skuteczności operacyjnej państwa członkowskie powinny mieć możliwość, na wniosek, tymczasowego udostępniania funkcjonariuszy celnych do pracy w organach celnych innego państwa członkowskiego. Zainteresowane państwa członkowskie powinny określać warunki takiego czasowego oddelegowania. Urząd UE do Spraw Celnych powinien, na wniosek, zapewniać wsparcie lub koordynację. W stosownych przypadkach może on opracować wytyczne lub modelowe ustalenia w celu ułatwienia tej formy współpracy.
- (99) Urząd UE do Spraw Celnych i Europol powinny mieć możliwość wymiany informacji strategicznych oraz innych informacji nieoperacyjnych, takich jak wskaźniki ryzyka, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapobiegania i zwalczania poważnej przestępczości mającej wpływ na co najmniej dwa państwa członkowskie, terroryzmu i formom przestępczości mającym wpływ na wspólny interes objęty polityką Unii. Informacje takie mogą być wykorzystywane przez Urząd UE do Spraw Celnych na potrzeby analizy ryzyka.
- (100) W celu zwiększenia przejrzystości oraz zwiększenia efektywności ram współpracy między organami celnymi oraz innymi organami partnerskimi, w wykazie usług oferowanych przez organy celne należy jasno określić możliwą rolę tych organów w stosowaniu innych odpowiednich polityk na granicach Unii. Ponadto stosowanie tych ram współpracy powinno być monitorowane przez Urząd UE do Spraw Celnych. Urząd UE do Spraw Celnych powinien ściśle współpracować z Komisją, OLAF-em, innymi odpowiednimi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii, takimi jak Europol, Prokuratura Europejska i Frontex, a także wyspecjalizowanymi agencjami i sieciami w odpowiednich obszarach polityki istotnych dla jego działań, takimi jak Unijna Sieć ds. Zgodności Produktów.
- (101) W coraz bardziej połączonym świecie dyplomacja celna i współpraca międzynarodowa są ważnymi aspektami pracy organów celnych w skali globalnej. Współpraca międzynarodowa powinna móc obejmować możliwość wymiany danych celnych na podstawie umów międzynarodowych lub autonomicznych przepisów Unii oraz za pośrednictwem odpowiednich, bezpiecznych i ściśle nadzorowanych środków komunikacji, takich jak unijne centrum danych celnych, z zastrzeżeniem poszanowania informacji poufnych i ochrony danych osobowych.
- (102) Do zapewnienia sprawnego funkcjonowania operacji celnych, ułatwienia legalnego handlu oraz ochrony interesów finansowych i polityk Unii niezbędna jest skuteczna współpraca między państwami sąsiadującymi. Taka współpraca ma szczególne znaczenie na wspólnie prowadzonych celnych przejściach granicznych, gdzie dzięki skoordynowanym kontrolom celnym zyskuje się większą efektywność oraz pewność prawa. Państwa członkowskie powinny zatem zachować zdolność do zawierania lub utrzymywania dwustronnych umów z sąsiadującymi państwami trzecimi dotyczących współpracy celnej na wspólnie prowadzonych przejściach granicznych, jeżeli takie umowy są zgodne z prawem Unii. Zdolność ta obejmuje umowy dotyczące wspólnie prowadzonych przejść granicznych znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego albo na terytorium sąsiadującego państwa trzeciego, na których organy celne tego państwa członkowskiego i tego sąsiadującego państwa trzeciego stosują swoje odpowiednie przepisy prawa celnego zgodnie z umową dwustronną.

⁽²⁷⁾ Dz.U. C 24 z 23.1.1998, s. 2.

- (103) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić wspólne ramy służące ustanowieniu minimalnego wykazu naruszeń przepisów prawa celnego podlegających sankcjom oraz określone przepisy dotyczące sankcji innych niż karne, do wdrożenia przez państwa członkowskie. Wybór odpowiedniego rodzaju środka w celu zaradzenia tym naruszeniom przepisów należy do państw członkowskich. Należy również ustanowić minimalny wykaz okoliczności, które państwa członkowskie powinny należycie uwzględniać, zgodnie z prawem krajowym, przy podejmowaniu decyzji o ewentualnym nałożeniu sankcji oraz o ich rodzaju lub surowości. W stosownych przypadkach Komisja powinna monitorować prawidłowe wykonywanie tych przepisów. Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (104) Niniejsze rozporządzenie nie harmonizuje krajowych przepisów proceduralnych dotyczących sankcji administracyjnych ani nie reguluje, które organy nakładają sankcje, o ile zachowana jest zasada skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego charakteru sankcji. Na przykład przepisy dotyczące sankcji mogą być stosowane w taki sposób, że sankcje są nakładane bezpośrednio przez właściwe organy lub przez właściwy sąd krajowy na wniosek złożony przez właściwy organ administracyjny, lub przez właściwe organy celne w ramach postępowania ugodowego, a przy tym mają równoważny skutek.
- (105) Biorąc pod uwagę kluczową rolę importerów do celów sprzedaży na odległość w organizowaniu dużych ilości przywozu o niskiej wartości, w tym za pośrednictwem platform internetowych i stron internetowych, istnieje potrzeba ustanowienia spójnych, proporcjonalnych i odstraszających ram sankcji, które należy stosować w przypadku, gdy importerzy do celów sprzedaży na odległość nie wywiązują się ze swoich obowiązków. W szczególności sankcje za ciągłe i systematyczne nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego w przypadku sprzedaży na odległość powinny być odstraszające i skuteczne. Skala, zasięg transgraniczny i szeroki wpływ systematycznego nieprzestrzegania przepisów uzasadniają ustanowienie w niniejszym rozporządzeniu surowych minimalnych i maksymalnych poziomów kar pieniężnych, w oparciu o całkowitą wartość towarów przywożonych do Unii przez przedsiębiorcę nieprzestrzegającego przepisów, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie dodatkowych sankcji w ich przepisach krajowych. Ogólnounijna harmonizacja sankcji za systematyczne nieprzestrzeganie przepisów ma na celu zapobieganie wybieraniu najkorzystniejszej lokalizacji motywowanemu różnicami w sankcjach (zwanemu dalej „border shoppingiem”) przez przedsiębiorców zaangażowanych w sprzedaż na odległość. Przedsiębiorców, którzy systematycznie nie przestrzegają przepisów, należy klasyfikować jako przedsiębiorców wysokiego ryzyka i powinni oni utracić jakiegokolwiek status zaufanego przedsiębiorcy oraz dostęp do wszelkich ułatwień.
- (106) W przypadku gdy systematyczne nieprzestrzeganie przepisów utrzymuje się pomimo nakładania stopniowo coraz dotkliwszych kar pieniężnych, należy nakładać dalsze sankcje. Jest to konieczne w przypadku ciągłego lekceważenia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, co podważa integralność unii celnej i rynku wewnętrznego, daje przedsiębiorcom nieprzestrzegającym przepisów nieuczciwą przewagę konkurencyjną i może szkodzić konsumentom. W związku z tym, a także z myślą o wypełnieniu misji organów celnych, należy wprowadzić kolejny poziom surowych sankcji, aby zniechęcić do jakiegokolwiek systematycznego nieprzestrzegania przepisów. W odpowiedzi na takie zachowanie organy celne powinny mieć możliwość zawieszenia dopuszczenia do obrotu wszystkich towarów przywożonych przez danego przedsiębiorcę w ramach sprzedaży na odległość. Ponadto, w stosownych przypadkach oraz gdy jest to uzasadnione charakterem takiego dalszego systematycznego naruszania przepisów, odpowiednie właściwe organy powinny mieć możliwość tymczasowego zawieszenia dostępu przedsiębiorcy naruszającego przepisy do interfejsu internetowego. W tym celu terminowe przekazywanie właściwym organom informacji o naruszaniu przepisów powinno im umożliwić uzyskanie pełnego obrazu sytuacji oraz zapewnienie skoordynowanej reakcji.

- (107) Aby umożliwić skuteczne monitorowanie i odpowiedni stopień przejrzystości, rejestry wszystkich nałożonych przez organy celne państw członkowskich sankcji innych niż karne powinny być udostępniane w unijnym centrum danych celnych. W rejestrach tych należy podawać charakter naruszenia przepisów oraz kwotę nałożonej kary pieniężnej lub wskazać wszelkie inne zastosowane sankcje inne niż karne. Taki scentralizowany system powinien zapewniać dane niezbędne do oceny praktyk w zakresie egzekwowania przepisów oraz do identyfikowania potencjalnych zakłóceń na rynku lub stosowanych przez przedsiębiorców praktyk border shoppingu.
- (108) Komisja powinna dokonywać przeglądu przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących naruszeń przepisów i sankcji, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie i stosowanie tych przepisów oraz zapobiegać ewentualnej fragmentacji rynku wewnętrznego lub unikaniu poszczególnych jurysdykcji przez przedsiębiorców. Taki przegląd powinien odbywać się po dokonaniu oceny danych dotyczących sankcji zarejestrowanych w unijnym centrum danych celnych, w szczególności w przypadku, gdy stwierdzone zostanie ryzyko wystąpienia dysproporcji lub zakłóceń na rynku wewnętrznym. Ważne jest zapewnienie równych warunków działania oraz wyeliminowanie wszelkich luk regulacyjnych lub niespójności w stosowaniu sankcji.
- (109) W przypadku naruszenia przepisów prawa celnego oraz gdy naruszenie to podlega jurysdykcji więcej niż jednego państwa członkowskiego, niezbędna jest współpraca między tymi państwami członkowskimi. W takich przypadkach właściwe organy państw członkowskich, których dotyczy to samo naruszenie przepisów prawa celnego, powinny współpracować zgodnie z mającym zastosowanie prawem. Urząd UE do Spraw Celnych powinien mieć możliwość wspierania i ułatwiania tej współpracy.
- (110) Co najmniej raz do roku należy oceniać efektywność unii celnej, aby umożliwić Komisji, z pomocą państw członkowskich, przyjęcie odpowiednich kierunków polityki. Komisja może opublikować nieopatrzoną klauzulą poufności wersję sprawozdania z oceny. Należy sformalizować i pogłębić zakres zbierania informacji od organów celnych, ponieważ bardziej kompleksowa sprawozdawczość umożliwiłaby udoskonalenie analizy porównawczej oraz mogłaby pomóc w ujednoliceniu praktyk i ocenie wpływu decyzji dotyczących polityki celnej. Właściwe jest zatem wprowadzenie ram prawnych na potrzeby oceny efektywności unii celnej. Aby umożliwić wystarczający stopień szczegółowości analizy, należy dokonywać pomiaru efektywności działań celnych nie tylko na poziomie krajowym, ale także na poziomie lokalnym.
- (111) Urząd UE do Spraw Celnych powinien wspierać Komisję w procesie oceny poprzez zbieranie i analizowanie danych w unijnym centrum danych celnych oraz określanie, w jaki sposób działania i operacje celne przyczyniają się do osiągnięcia celów i priorytetów strategicznych unii celnej oraz do realizacji misji organów celnych. W szczególności Urząd UE do Spraw Celnych powinien określać kluczowe tendencje, mocne i słabe strony, luki i potencjalne ryzyka oraz przedstawiać Komisji zalecenia dotyczące usprawnień. W szczególności w kontekście współpracy z organami ścigania Urząd UE do Spraw Celnych powinien również uczestniczyć, z perspektywy operacyjnej, w analizach strategicznych oraz ocenach zagrożeń przeprowadzanych na poziomie Unii, w tym tych dokonywanych przez Europol i Frontex.

(112) Zaufani przedsiębiorcy powinni być objęci nadzorem przez ich państwo członkowskie siedziby. Na zasadzie odstępstwa oraz z zastrzeżeniem przeprowadzenia przeglądu, przedsiębiorcy, którzy nie są zaufanymi przedsiębiorcami, powinni nadal podlegać dozorowi organu celnego państwa członkowskiego, w którym fizycznie znajdują się towary. Do dnia 31 grudnia 2031 r. Komisja powinna ocenić oba te modele dozoru, między innymi w odniesieniu do ich skuteczności w wykrywaniu nadużyć i zapobieganiu im. W ocenie tej należy również uwzględnić aspekty opodatkowania pośredniego. Na podstawie tej oceny Komisja powinna zostać uprawniona do podjęcia w drodze aktu delegowanego decyzji określającej, czy należy nadal stosować oba modele dozoru czy też we wszystkich przypadkach zwolnienia towarów powinien dokonywać organ celny właściwy dla siedziby zaufanego przedsiębiorcy. Należy również uregulować kwestię miejsca powstania długu celnego zgodnie z ustaleniem właściwego organu celnego.

(113) W celu zapewnienia, aby unijne przepisy celne pozostawały dostosowane do rozwoju gospodarczego, społecznego, politycznego i technologicznego oraz do potrzeb przedsiębiorców i administracji celnej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do:

— określenia, które przepisy prawa celnego mają zastosowanie do handlu towarami unijnymi obejmującego specjalne obszary podatkowe, oraz określenia pewnych uproszczeń tych przepisów,

— przypadków, w których właściwym organem celnym nie jest organ celny państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma siedzibę,

— w odniesieniu do decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego – danych wymaganych na potrzeby wniosków i decyzji; warunków przyjęcia wniosku o wydanie decyzji; wyjątków dotyczących niektórych terminów, daty, od której decyzja staje się skuteczna; przypadków, w których decyzja nie jest ważna bezterminowo; terminu, w jakim wnioskodawca może skorzystać z prawa do bycia wysłuchanym; zasad dotyczących przypadków, w których prawo wnioskodawcy do bycia wysłuchanym nie ma zastosowania; ewentualnego skrócenia terminów wydawania decyzji celnych po uruchomieniu unijnego centrum danych celnych; szczegółowych zasad monitorowania decyzji; przypadków, w których decyzja ma zostać poddana ponownej ocenie, oraz powiązanych przepisów; przypadków, w których korzystna decyzja może zostać cofnięta w odniesieniu do osób innych niż osoby niespełniające wymogów i w których skutek cofnięcia lub zmiany może zostać odroczone; oraz zasad podejmowania przez Komisję decyzji zobowiązujących państwa członkowskie do cofnięcia decyzji w sprawie wiążącej informacji,

— kwoty unijnej opłaty manipulacyjnej z tytułu sprzedaży na odległość,

— minimalnych wymogów dotyczących danych oraz szczególnych przypadków rejestracji przedsiębiorców i niektórych innych osób przez organy celne oraz unieważnienia takiej rejestracji,

— uproszczeń i ułatwień dla upoważnionych przedsiębiorców,

— w odniesieniu do przedstawiciela celnego – przypadków, w których uchyla się wymóg posiadania siedziby na obszarze celnym Unii,

- funkcjonalności unijnego centrum danych celnych oraz danych podlegających przeniesieniu z unijnego centrum danych celnych do systemów krajowych; doprecyzowania i uzupełnienia celów, w jakich organy celne, Urząd UE do Spraw Celných i Komisja są upoważnione do przetwarzania danych; wniosków innych organów i jednostek organizacyjnych Unii o uzyskanie danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych; oraz danych, które stanowią unijny model danych celnych,
- niektórych szczegółowych zasad związanych ze statusem celnym towarów,
- danych, warunków, terminów i szczególnych przypadków objęcia towarów procedurą celną oraz przypadków, w których dane mogą zostać sprostowane lub unieważnione po zwolnieniu towarów,
- rozsądnego terminu, po upływie którego uznaje się, że organy celne zwolniły towary, w przypadku gdy nie wytypowały ich do kontroli, oraz przypadków, w których to następuje,
- procedury zwolnienia towarów na rzecz organów celnych oraz warunków, treści i procedury kontroli przeprowadzanych przez zaufanych przedsiębiorców,
- w odniesieniu do zgłoszeń celnych – przypadków, w których zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; warunków udzielania pozwolenia na składanie zgłoszeń uproszczonych; terminów składania zgłoszeń uzupełniających, terminów dostępności załączanych dokumentów oraz przypadków, w których nie stosuje się obowiązku składania takich zgłoszeń; przypadków, w których zgłoszenie celne może zostać unieważnione bez wniosku zgłaszającego; oraz warunków udzielania pozwoleń na odprawę scentralizowaną oraz składania zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego,
- przypadków, w których towary mogą ulec przypadkowi lub konfiskacie,
- w odniesieniu do wyprzedzających informacji o ładunku – przewidywanego urzędu pierwszego wprowadzenia; wyprzedzających informacji o ładunku, które mają być przekazywane lub udostępniane; terminów; szczególnych przypadków, w których wyprzedzające informacje o ładunku mogą być przekazywane lub udostępniane przez osoby inne niż importer; przypadków, w których obowiązek przekazywania takich danych nie ma zastosowania; warunków, na jakich osoba przekazująca lub udostępniająca wyprzedzające informacje o ładunku może ograniczyć widoczność danych identyfikacyjnych; oraz zawartych w wyprzedzających informacjach o ładunku danych, które nie mogą podlegać sprostowaniu,
- w odniesieniu do wprowadzenia towarów na obszar celny Unii – konkretnych terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka; szczególnych przypadków oraz innych osób, które mogą być zobowiązane do powiadomienia faktycznego urzędu celnego pierwszego wprowadzenia o przybyciu towarów w przypadku zmiany trasy; oraz warunków i terminów wyznaczania i uznawania do celów przedstawiania towarów miejsc innych niż wyznaczony urząd celny,

- w odniesieniu do czasowego składowania – przypadków, w których informacje dotyczące czasowego składowania nie są wymagane; danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym; szczególnych przypadków dokonywania sprostowania lub unieważniania informacji dotyczących czasowego składowania; warunków udzielania pozwolenia na prowadzenie magazynów czasowego składowania; przypadków i warunków przemieszczania towarów czasowo składowanych; oraz rodzaju informacji, które mają być zawarte w ewidencji przekazywanej lub udostępnianej w unijnym centrum danych celnych,
- danych, które należy przekazywać lub udostępniać organom celnym w celu objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu, lub odstępstw uzasadnionych rodzajem obrotu,
- przypadków, w których uznaje się, że towary powróciły w takim stanie, w jakim zostały wywiezione,
- danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym w celu objęcia towarów procedurą wywozu,
- przypadków, w których należy złożyć powiadomienie o powrotnym wywozie, oraz przypadków, w których może ono zostać sprostowane lub unieważnione,
- w przypadku informacji poprzedzających wyprowadzenie przy wyprowadzaniu poza obszar celny Unii – danych zawartych w informacjach poprzedzających wyprowadzenie oraz terminów, w których mają one być przekazywane lub udostępniane; przypadków, w których ten obowiązek nie ma zastosowania; warunków, na jakich osoba przekazująca lub udostępniająca informacje poprzedzające wyprowadzenie może ograniczyć widoczność danych identyfikacyjnych i wrażliwych danych handlowych; oraz danych zawartych w informacjach poprzedzających wyprowadzenie, które nie mogą zostać sprostowane,
- w odniesieniu do wyprowadzenia towarów – konkretnych terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka dotyczącą informacji poprzedzających wyprowadzenie; oraz danych, o których należy powiadomić urząd celny właściwy dla miejsca wyprowadzenia towarów poza obszar celny Unii,
- w odniesieniu do procedur specjalnych – danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego, procedurą składowania, procedurą odprawy czasowej, procedurą końcowego przeznaczenia, procedurą uszlachetniania czynnego i procedurą uszlachetniania biernego; warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych oraz wyjątków od tych warunków; przypadków, w których ekonomiczny charakter przetwarzania uzasadnia dokonanie przez organy celne – bez opinii Urzędu UE do Spraw Celnych – oceny, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego ma negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych; przypadków, w których uznaje się, że istnieją dowody takiego negatywnego wpływu; wykazu towarów uznawanych za wrażliwe; rodzajów informacji i danych, które mają być zawarte w ewidencji, oraz wyjątków od obowiązku ich przekazywania lub udostępniania w unijnym centrum danych celnych; terminu zamknięcia procedury specjalnej; przypadków, warunków, formy oraz danych i informacji wymaganych do przeniesienia praw i obowiązków; przypadków, w których importerzy i eksporterzy mogą przemieszczać towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym, oraz związanych z tym warunków; zwyczajowych czynności, którym poddawane są towary objęte składowaniem celnym lub procedurą przetwarzania; niektórych szczególnych zasad dotyczących towarów ekwiwalentnych,

- w odniesieniu do tranzytu – szczególnych przypadków, w których towary unijne mają zostać objęte procedurą tranzytu zewnętrznego; warunków udzielania pozwoleń upoważnionemu nadawcy i upoważnionemu odbiorcy do celów TIR; oraz dodatkowych wymogów dotyczących danych niezbędnych do pozwolenia na uproszczenia i warunków udzielania takiego pozwolenia,
- w odniesieniu do składowania – warunków udzielania pozwolenia na prowadzenie składu celnego do sprzedaży na odległość,
- w odniesieniu do odprawy czasowej – szczególnego przeznaczenia, którym objęte są towary nieunijne; oraz określonych w przepisach prawa celnego wymogów dotyczących całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych, które należy spełnić, aby stosować procedurę odprawy czasowej,
- w odniesieniu do uszlachetniania czynnego – warunków czasowego powrotnego wywozu towarów w celu dalszego przetwarzania,
- reguł określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów i reguł preferencyjnego pochodzenia,
- w odniesieniu do ustalania wartości celnej – warunków udzielania pozwolenia na uproszczenia w ustalaniu wartości celnej w szczególnych przypadkach; oraz danych wymaganych do ustalenia wartości celnej do celów należności celnych wywozowych,
- w odniesieniu do ustalania długu celnego – szczegółowych zasad obliczania kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych mających zastosowanie do towarów, w przypadku których dług celny powstał w kontekście procedury specjalnej; określonego terminu, w jakim nie można ustalić miejsca powstania długu celnego, jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie jest zamknięta, lub czasowe składowanie nie zostało odpowiednio zakończone; przypadków, w których organy celne są zwolnione z powiadamiania o długu celnym; oraz informacji na potrzeby powiadamiania o długu celnym, które mają przekazywać zaufani przedsiębiorcy oraz importerzy do celów sprzedaży na odległość,
- w odniesieniu do zabezpieczeń – szczególnych przypadków, w których nie jest wymagane zabezpieczenie dla towarów objętych procedurą odprawy czasowej, oraz progu, przy którym odstępuje się od wymogu złożenia zabezpieczenia; zasad określania formy zabezpieczenia innej niż jakikolwiek środek płatności uznany przez organy celne oraz zobowiązanie złożone przez gwaranta; form zabezpieczenia i zasad mających zastosowanie do gwaranta; warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub udzielania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia; oraz terminów zwolnienia zabezpieczenia,
- w odniesieniu do zapłaty długu celnego – zawieszenia biegu terminu zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu oraz określenia okresu zawieszenia; aktualizacji progów, poniżej których organy celne nie naliczają odsetek kredytowych i odsetek za zwłokę oraz powyżej których mają one zwrócić lub umorzyć kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych; zasad, jakich musi przestrzegać Komisja przy podejmowania decyzji w sprawie zwrotu i umorzenia długu celnego; oraz, w przypadku wygaśnięcia długu celnego, wykazu uchybień, które nie mają istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej,

- w odniesieniu do współpracy celnej – warunków i procedur, zgodnie z którymi państwo członkowskie może zostać upoważnione do utrzymania lub podjęcia negocjacji z państwami trzecimi w sprawie dwustronnej umowy o wymianie informacji,
 - w odniesieniu do sankcji w przypadku sprzedaży na odległość – znacznej liczby kontroli celnych, które mają być przeprowadzane przez właściwe organy, oraz prognozy spraw opartej na wadze naruszenia przepisów, który uznaje się za wystarczająco reprezentatywny do stwierdzenia – w sposób jednolity i skuteczny – takiego systematycznego nieprzestrzegania przepisów, aby zapewnić wysoki poziom zgodności i wyeliminować systematyczne nieprzestrzeganie przepisów, z uwzględnieniem takich czynników, jak wielkość i konkretny wpływ sprzedaży na odległość, ryzyko dla bezpieczeństwa konsumentów, proporcjonalność, różne modele biznesowe oraz potrzeba ochrony interesów finansowych i niefinansowych Unii i jej państw członkowskich,
 - odstępstw dotyczących wskazywania urzędów celnych właściwych do spraw dozoru nad objęciem towarów procedurą celną oraz wskazywania miejsca powstania długu celnego, w związku z oceną, jaką ma przeprowadzić Komisja w zakresie skuteczności dozoru celnego ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu.
- (114) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych dotyczących przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów obejmujące Grupę Kontaktową ds. Handlu, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁸⁾.
- (115) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu:
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących współpracy między organami celnymi w odniesieniu do kontroli,
 - określenia procedury składania i przyjmowania wniosków o wydanie decyzji celnej oraz procedury wydawania takich decyzji,
 - określenia przepisów dotyczących unieważnienia korzystnych decyzji celnych,
 - określenia przepisów proceduralnych dotyczących cofnięcia, zawieszenia lub zmiany korzystnych decyzji celnych,
 - przyjęcia decyzji zobowiązujących państwa członkowskie do cofnięcia decyzji w sprawie wiążącej informacji,
 - określenia przepisów proceduralnych dotyczących stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji po utracie jej ważności lub jej cofnięciu oraz dotyczących powiadamiania organów celnych o zawieszeniu wydawania takich decyzji i o cofnięciu takiego zawieszenia,
 - określenia procedury pobierania od przedsiębiorcy unijnej opłaty manipulacyjnej,
 - określenia zasad dotyczących przeliczania waluty,

⁽²⁸⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj.

- określenia procedur składania do organów celnych państw członkowskich lub Urzędu UE do Spraw Celnych wniosków o zagregowane dane celne – niepoufne, nieosobowe i niebędące wrażliwymi danymi handlowymi – oraz formy i kategorii danych, które mogą być udostępniane na taki wniosek,
- określenia przepisów dotyczących ustalania organu celnego odpowiedzialnego za rejestrację przedsiębiorców i niektórych innych osób,
- określenia przepisów proceduralnych w odniesieniu do konsultacji dotyczących przyznania statusu upoważnionych przedsiębiorców,
- przyjęcia szczegółowych zasad dotyczących stosowania kryteriów przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy i zaufanego przedsiębiorcy oraz indywidualnych decyzji dotyczących zawieszenia lub cofnięcia statusu zaufanego przedsiębiorcy, w przypadku gdy właściwy organ nie przekaże Urzędowi UE do Spraw Celnych informacji na potrzeby weryfikacji tego statusu lub w przypadku gdy działanie podjęte na podstawie zalecenia Urzędu UE do Spraw Celnych nie jest wystarczające,
- określenia przepisów dotyczących konsultacji z innymi organami w celu przyznania statusu zaufanego przedsiębiorcy, ponownej oceny tego statusu i powiązanych konsultacji oraz rodzajów powiązanych działań związanych z monitorowaniem,
- określenia technicznych warunków dotyczących obecnych teleinformatycznych systemów celnych oraz programu prac dotyczącego stopniowego wycofywania tych systemów oraz stopniowego wprowadzania unijnego centrum danych celnych,
- określenia przepisów i zasad dotyczących przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych,
- określenia zasad, zgodnie z którymi Prokuratura Europejska może zwracać się o dane z unijnego centrum danych celnych i je uzyskiwać,
- określenia zasad, zgodnie z którymi Europol i Frontex mogą zwracać się o dane z unijnego centrum danych celnych i je uzyskiwać, ustanowienia procedury weryfikacji takich wniosków, określenia ograniczeń i odpowiedzialności w zakresie dalszego przekazywania takich danych oraz, w razie potrzeby, zobowiązania organu zwracającego się z wnioskiem do wyznaczenia konkretnego punktu kontaktowego, osoby lub osób lub zapewnienia dodatkowych zabezpieczeń,
- określenia ról współadministratorów w odniesieniu do przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych oraz ich relacji w odniesieniu do osób, których dane dotyczą,
- określenia zabezpieczeń zapobiegających wykorzystywaniu danych osobowych niezgodnie z przeznaczeniem lub niezgodnemu z prawem dostępowi do takich danych lub ich przekazywaniu,
- określenia rozwiązań technicznych dotyczących interoperacyjności oraz połączeń z unijnym centrum danych celnych,
- upoważnienia państw członkowskich – w drodze wyjątku i tymczasowo – do korzystania z usług lub systemów teleinformatycznych innych niż te wdrożone w unijnym centrum danych celnych,
- określenia środków mających zapewnić zharmonizowane stosowanie kontroli celnych i zarządzania ryzykiem, w tym w zakresie wymiany informacji i określenia wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka,

- określenia środków dotyczących weryfikacji przekazywanych lub udostępnianych danych, rewizji i pobierania próbek towarów, wyników weryfikacji oraz identyfikacji,
- określenia środków mających zastosowanie do kontroli po zwolnieniu towarów oraz odpowiednich metodyk,
- określenia portów lub portów lotniczych, w których mają być przeprowadzane kontrole celne i formalności celne w odniesieniu do bagażu podręcznego i rejestrowanego,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących przedstawiania i weryfikacji dowodu potwierdzającego unijny status celny towarów,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących sprostowania i unieważnienia danych przekazywanych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną,
- określenia procedury dotyczącej składania zgłoszenia celnego w przypadku stosowania środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych oraz określania właściwych urzędów celnych,
- określenia procedury dotyczącej składania standardowego zgłoszenia celnego, zgłoszenia uproszczonego i zgłoszenia uzupełniającego,
- określenia procedury składania zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów organom celnym, procedury przyjmowania zgłoszenia celnego, procedury dokonywania sprostowania lub unieważnienia zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, procedury dotyczącej odprawy scentralizowanej oraz procedury składania zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego,
- określenia procedury dokonywania sprzedaży i darowizny towarów, niszczenia towarów i zrzeczenia się towarów na rzecz skarbu państwa,
- określenia procedury dotyczącej przekazywania, otrzymywania, sprostowania i unieważniania wyprzedzających informacji o ładunku oraz działań zmniejszających ryzyko,
- określenia procedury dotyczącej powiadomienia o przybyciu towarów,
- określenia procedury dotyczącej fizycznego przedstawienia towarów organom celnym,
- określenia procedury składania, sprostowania i unieważniania informacji dotyczących czasowego składowania oraz przemieszczania towarów między magazynami czasowego składowania,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących przekazywania informacji potwierdzających, że spełnione zostały warunki uzyskania zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do towarów powracających, oraz dotyczących przedstawiania dowodów, że spełnione zostały warunki zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do produktów rybołówstwa morskiego oraz innych produktów wydobytch z morza,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących wywozu i wyprowadzenia,
- określenia procedury składania powiadomienia o powrotnym wywozie, oraz jego sprostowania lub unieważniania,

- określenia procedury przekazywania, udostępniania, otrzymywania, sprostowania i unieważniania informacji poprzedzających wyprowadzenie oraz wydania polecenia osobie, która przekazała informacje poprzedzające wyprowadzenie, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych lub prowadzenie miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów, przepisów proceduralnych dotyczących sprawdzania warunków ekonomicznych, w tym wydawania opinii z uzasadnieniem przez Urząd UE do Spraw Celnych oceniającej, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego lub biernego ma negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, oraz przepisów dotyczących określania i monitorowania ilości, po przekroczeniu której występuje taki negatywny wpływ,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących zamknięcia procedury specjalnej oraz przenoszenia praw i obowiązków, przemieszczania towarów i wykorzystania towarów ekwiwalentnych w kontekście procedur specjalnych,
- określenia przepisów proceduralnych służących stosowaniu na obszarze celnym Unii przepisów międzynarodowych dotyczących tranzytu,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego i zamknięcia tej procedury, stosowania uproszczeń tej procedury oraz dozoru celnego towarów przemieszczanych w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium państwa trzeciego,
- określenia procedury dotyczącej objęcia towarów procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących warunków objęcia towarów przeznaczonych do sprzedaży na odległość procedurą składowania celnego w składzie celnym do sprzedaży na odległość,
- określenia środków dotyczących jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i innymi oraz plafonami taryfowymi, a także zarządzania nadzorem celnym nad dopuszczaniem do obrotu lub wywozem towarów,
- określania klasyfikacji taryfowej towarów,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących przekazywania i weryfikacji dowodu niepreferencyjnego pochodzenia towarów,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących preferencyjnego pochodzenia towarów oraz środków przyznających korzystającemu krajowi lub korzystającemu terytorium tymczasowe odstępstwo od reguł preferencyjnego pochodzenia towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię,
- określenia środków w celu ustalania pochodzenia określonych towarów,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących ustalania wartości celnej towarów,

- określenia środków ustanawiających odpowiednią metodę ustalania wartości celnej lub kryteria, które należy zastosować w celu ustalenia wartości celnej towarów w szczególnych przypadkach, w tym w przypadku sprzedaży na odległość,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących składania zabezpieczenia, określania jego wysokości oraz monitorowania i zwalniania zabezpieczenia, a także cofnięcia i unieważnienia zobowiązania złożonego przez gwaranta,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących tymczasowych zakazów korzystania z zabezpieczenia generalnego,
- określenia środków mających zapewnić organom celnym możliwość udzielania sobie wzajemnej pomocy w przypadkach powstania długu celnego,
- określenia przepisów proceduralnych dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, informowania Komisji o zwrotach i umorzeniach oraz decyzji dotyczących zwrotu lub umorzenia przyjmowanych przez Komisję,
- aktywowania niezbędnych działań i ustaleń, które mają być stosowane w przypadku kryzysu,
- określenia niezależnego statusu oraz określenia szczegółowych zadań i obowiązków audytora danych Urzędu UE do Spraw Celných,
- upoważnienia państw członkowskich do zawierania umów dwustronnych z państwami trzecimi o wymianie informacji do celów współpracy celnej,
- określenia danych, które państwa członkowskie mają przekazywać Urzędowi UE do Spraw Celných do celów oceny i sprawozdawczości, a także poziomu poufności danych oraz modelu pomiaru efektywności.

Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁹⁾.

(116) Procedura doradcza powinna być stosowana przy przyjmowaniu:

- aktów wykonawczych zobowiązujących państwa członkowskie do cofnięcia decyzji w sprawie wiążącej informacji z uwagi na fakt, że decyzje te mają wpływ na tylko jedno państwo członkowskie i mają na celu zapewnienie zgodności z przepisami prawa celnego,
- aktów wykonawczych dotyczących zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych z uwagi na fakt, że decyzje te mają bezpośredni wpływ na wnioskodawcę wnoszącego o zwrot lub umorzenie,
- aktów wykonawczych określających niezależny status audytora danych Urzędu UE do Spraw Celných oraz określających szczegółowe zadania i obowiązki tego audytora,

⁽²⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

- aktów wykonawczych upoważniających państwo członkowskie do zawarcia umowy dwustronnej o wymianie informacji do celów współpracy celnej z uwagi na fakt, że takie umowy dwustronne mają wpływ tylko na jedno państwo członkowskie.
- (117) W odpowiednio uzasadnionych przypadkach, gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie w odniesieniu do:
- środków zapewniających jednolite stosowanie kontroli celnych i zarządzania ryzykiem, w tym wymiany informacji o ryzyku i analizy ryzyka, wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka,
 - określania klasyfikacji taryfowej towarów,
 - ustalania pochodzenia określonych towarów,
 - określenia odpowiedniej metody ustalania wartości celnej lub kryteriów, które należy zastosować w celu ustalenia wartości celnej towarów w szczególnych przypadkach, w tym w przypadku sprzedaży na odległość,
 - tymczasowych zakazów dotyczących korzystania z zabezpieczenia generalnego,
 - aktywowania niezbędnych działań i ustaleń, które mają być stosowane w przypadku kryzysu,
 - szybkiego upoważnienia państwa członkowskiego do zawarcia umowy dwustronnej z państwem trzecim o wymianie informacji do celów współpracy celnej.
- (118) Zgodnie z zasadą proporcjonalności konieczne i stosowne jest przyjęcie przepisów i procedur mających zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii i z niego wyprowadzanych, aby osiągnąć podstawowe cele polegające na umożliwieniu skutecznego funkcjonowania unii celnej oraz wdrożeniu wspólnej polityki handlowej. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (119) Od dnia 1 marca 2031 r. przedsiębiorcy powinni móc rozpocząć korzystanie, na zasadzie dobrowolności, z możliwości unijnego centrum danych celnych. Do dnia 1 marca 2034 r. unijne centrum danych celnych powinno zostać w pełni wdrożone i powinni z niego korzystać wszyscy przedsiębiorcy.
- (120) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno rozpocząć się w ambitnym terminie, ale należy stosować je stopniowo. W związku z tym stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia powierzających Komisji uprawnienia wykonawcze i uprawnienia delegowane powinno rozpocząć się od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić Komisji możliwość zmiany obowiązujących aktów delegowanych i wykonawczych oraz, w stosownych przypadkach, możliwość przyjmowania nowych aktów delegowanych i wykonawczych na podstawie nowych uprawnień przekazanych od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Natomiast aby umożliwić państwom członkowskim i przedsiębiorcom dostosowanie się do nowych przepisów, zdecydowana większość przepisów niniejszego rozporządzenia powinna mieć zastosowanie po upływie 12 miesięcy od jego wejścia w życie. Dotyczy to także uchylecia obecnego unijnego kodeksu celnego, które powinno wejść w życie dopiero po tym 12-miesięcznym okresie dostosowawczym. Ponadto przepisy dotyczące sprzedaży na odległość i Urzędu UE do Spraw Celnych, z wyjątkiem przepisów regulujących status prawny Urzędu UE do Spraw Celnych i rozpoczęcie przez niego działalności, powinny być stosowane od dnia 1 lipca 2028 r.

- (121) Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, aby akty delegowane i akty wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu weszły w życie w odpowiednim czasie przed datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia, aby umożliwić ich terminowe wykonanie przez państwa członkowskie.
- (122) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 11 lipca 2023 r.,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

Zakres stosowania przepisów prawa celnego oraz misja organów celnych

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijny kodeks celny. Niniejsze rozporządzenie określa ogólne przepisy i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

Niniejsze rozporządzenie ustanawia również Urząd Unii Europejskiej do Spraw Celnych (zwany dalej „Urzędem UE do Spraw Celnych”) oraz przepisy, wspólne normy i ramy zarządzania na potrzeby ustanowienia centrum danych celnych Unii Europejskiej (zwanego dalej „unijnym centrum danych celnych”).

2. Bez uszczerbku dla prawa międzynarodowego i konwencji międzynarodowych oraz prawa Unii w innych dziedzinach, niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób jednolity na całym obszarze celnym Unii.

3. Niektóre przepisy prawa celnego stosuje się poza obszarem celnym Unii na podstawie prawa Unii regulującego określone dziedziny lub konwencji międzynarodowych.

4. Niektóre przepisy prawa celnego, w tym przewidziane w nich uproszczenia, stosuje się do handlu towarami unijnymi między częściami obszaru celnego Unii, do których stosuje się dyrektywę 2006/112/WE lub (UE) 2020/262, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych dyrektyw, lub do handlu między częściami obszaru celnego Unii, do których nie stosuje się tych dyrektyw.

Artykuł 2

Misja organów celnych

W celu zapewnienia, aby unia celna działała jako jedność, osiągnięcia jednolitego wykonywania przepisów prawa celnego, w tym zharmonizowanych przepisów dotyczących kontroli celnej, oraz umożliwienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, misją organów celnych jest ochrona interesów finansowych i gospodarczych Unii i jej państw członkowskich poprzez skuteczny pobór należności celnych i innych należności oraz poprzez zwalczanie nadużyć, ułatwianie legalnej działalności gospodarczej, przyczynianie się do sprawiedliwego handlu oraz ogólnego bezpieczeństwa łańcucha dostaw, a także zwalczanie nielegalnego handlu.

Ponadto organy celne przyczyniają się do zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa Unii i jej mieszkańców oraz do ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin, ochrony konsumentów i środowiska, a także innych interesów publicznych chronionych innymi przepisami stosowanymi przez organy celne w ramach ich kompetencji oraz, w stosownych przypadkach, w ścisłej współpracy z innymi właściwymi organami.

Artykuł 3

Obszar celny

1. Obszar celny Unii obejmuje następujące terytoria wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną:

- a) terytorium Królestwa Belgii;
- b) terytorium Republiki Bułgarii;
- c) terytorium Republiki Czeskiej;
- d) terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii;
- e) terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską);
- f) terytorium Republiki Estońskiej;
- g) terytorium Irlandii;
- h) terytorium Republiki Greckiej;
- i) terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli;
- j) terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem francuskich krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
- k) terytorium Republiki Chorwacji;
- l) terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gminy Livigno;
- m) terytorium Republiki Cypryjskiej, zgodnie z postanowieniami aktu przystąpienia z 2003 r.;
- n) terytorium Republiki Łotewskiej;
- o) terytorium Republiki Litewskiej;
- p) terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- q) terytorium Węgier;

- r) terytorium Republiki Malty;
- s) terytorium Królestwa Niderlandów w Europie;
- t) terytorium Republiki Austrii;
- u) terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- v) terytorium Republiki Portugalskiej;
- w) terytorium Rumunii;
- x) terytorium Republiki Słowenii;
- y) terytorium Republiki Słowackiej;
- z) terytorium Republiki Finlandii; oraz
- za) terytorium Królestwa Szwecji.

2. Za część obszaru celnego Unii uznaje się również następujące terytoria położone poza terytorium państw członkowskich, wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną, uwzględniając konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

- a) w odniesieniu do Francji – terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu w dniu 18 maja 1963 r. (*Journal officiel de la République française* (Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej) z dnia 27 września 1963 r., s. 8679);
- b) w odniesieniu do Cypru – terytorium stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekelii, określone w Traktacie dotyczącym ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (*United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmd. 1252*).

Artykuł 4

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez wskazanie, które przepisy prawa celnego dotyczące przekazywania danych, dowodu potwierdzającego status celny i stosowania procedury unijnego tranzytu wewnętrznego stosuje się do handlu towarami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 4, oraz poprzez ustanowienie uproszczeń w odniesieniu do tych przepisów, pod warunkiem że te akty delegowane nie wpływają na właściwe stosowanie odpowiednich środków fiskalnych. Te akty delegowane mogą uwzględniać szczególne okoliczności związane z handlem towarami unijnymi w ramach tylko jednego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ 2

Definicje

Artykuł 5

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów prawa celnego oraz wszelkie inne organy upoważnione na podstawie prawa krajowego do stosowania niektórych przepisów prawa celnego;
- 2) „przepisy prawa celnego” oznaczają wszystkie poniższe:
 - a) niniejsze rozporządzenie oraz przepisy zmieniające, uzupełniające lub wykonawcze do niego przyjęte na poziomie Unii lub krajowym;
 - b) wspólną taryfę celną;
 - c) akty prawne ustanawiające unijny system zwolnień celnych;
 - d) postanowienia z zakresu prawa celnego zawarte w umowach międzynarodowych, jeżeli mają one zastosowanie w Unii; oraz
 - e) rozporządzenie (UE) 2022/2399 oraz przepisy zmieniające lub uzupełniające to rozporządzenie, lub przepisy wykonawcze do niego;
- 3) „inne przepisy stosowane przez organy celne” oznaczają przepisy inne niż przepisy prawa celnego mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, wyprowadzanych z tego obszaru lub przewożonych przez ten obszar, lub do towarów, które mają zostać wprowadzone do obrotu na rynku Unii, w których wykonywanie zaangażowane są organy celne;
- 4) „środki polityki handlowej” oznaczają, w ramach innych przepisów stosowanych przez organy celne, środki przyjmowane zgodnie z art. 207 TFUE inne niż tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne w postaci podwyższonych stawek celnych na określone towary, oraz obejmują w szczególności specjalne środki nadzoru i środki ochronne w postaci pozwoleń na przywóz lub pozwoleń na wywóz;
- 5) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub stowarzyszenie osób nieposiadające osobowości prawnej, ale uznane – na podstawie prawa Unii lub krajowego – za mające zdolność do czynności prawnych;
- 6) „przedsiębiorca” oznacza osobę, która w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się działaniami objętymi przepisami prawa celnego;
- 7) „mający siedzibę na obszarze celnym Unii” oznacza:
 - a) w przypadku osoby fizycznej – mający swoje miejsce zwykłego pobytu na obszarze celnym Unii;

- b) w przypadku osoby prawnej lub stowarzyszenia osób – mający swoją siedzibę statutową, swoją siedzibę główną lub stałą siedzibę na obszarze celnym Unii;
- 8) „stała siedziba” oznacza stałe miejsce prowadzenia działalności, gdzie stale są obecne zarówno niezbędne zasoby kadrowe, jak i niezbędne zasoby techniczne, za pomocą których są przeprowadzane w całości lub częściowo wszystkie operacje celne danej osoby;
- 9) „państwo członkowskie siedziby” oznacza:
- a) państwo członkowskie, w którym dana osoba ma siedzibę zgodnie z pkt 7; lub
- b) w przypadku gdy osoba prawna lub stowarzyszenie osób mają swoją siedzibę statutową, siedzibę główną lub stałą siedzibę w różnych państwach członkowskich – państwo członkowskie, w którym są prowadzone lub dostępne główne księgi rachunkowe na potrzeby celne tej osoby lub tego stowarzyszenia osób i w którym prowadzona jest lub ma być prowadzona przynajmniej część działań celnych;
- 10) „decyzja celna” oznacza każdy akt wydany przez organy celne, który odnosi się do przepisów prawa celnego, zawiera orzeczenie w konkretnej sprawie oraz wywiera skutki prawne wobec zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób;
- 11) „procedura celna” oznacza którąkolwiek z następujących procedur, którą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można objąć towary:
- a) dopuszczenie do obrotu;
- b) procedury specjalne;
- c) wywóz;
- 12) „formalności celne” oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać przeprowadzone przez daną osobę i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego;
- 13) „importer” oznacza:
- a) w przypadku sprzedaży na odległość – importera do celów sprzedaży na odległość;
- b) w innych przypadkach – osobę określoną przez zastosowanie kolejno ppkt (i)–(v):
- (i) osobę, która jest uprawniona do podjęcia decyzji o wprowadzeniu towarów z państwa trzeciego na obszar celnym Unii i która podjęła taką decyzję;
- (ii) osobę, która przejęła uprawnienie od osoby, o której mowa w ppkt (i);
- (iii) kolejną osobę, która jest uprawniona do podjęcia decyzji o objęciu towarów procedurą celną i która podjęła taką decyzję;
- (iv) przewoźnika, który wprowadza towary na obszar celnym Unii; lub
- (v) posiadacza towarów;

- 14) „importer do celów sprzedaży na odległość” oznacza osobę dostarczającą towary w ramach sprzedaży na odległość lub osobę ułatwiającą sprzedaż na odległość;
- 15) „sprzedaż na odległość” oznacza sprzedaż na odległość towarów przywożonych z państw trzecich lub terytoriów trzecich zdefiniowaną w art. 14 ust. 4 pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE;
- 16) „procedura IOSS” oznacza procedurę szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE;
- 17) „eksporter” oznacza:
 - a) osobę prywatną przewożącą towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, w przypadku gdy towary te umieszczone są w bagażu osobistym tej osoby;
 - b) w przypadkach nieobjętych lit. a):
 - (i) osobę mającą siedzibę na obszarze celnym Unii, która jest uprawniona do podjęcia decyzji, czy towary mają zostać wyprowadzone poza ten obszar celny, i która podjęła taką decyzję; lub
 - (ii) jeżeli nie ma osoby, o której mowa w ppkt (i) – każdą osobę mającą siedzibę na obszarze celnym Unii i będącą stroną umowy, na podstawie której towary mają zostać wyprowadzone poza ten obszar celny;
- 18) „powrotny wywóz” oznacza czynność, przez którą eksporter wyprowadza towary nieunijne poza obszar celny Unii;
- 19) „informacje poprzedzające wyprowadzenie” oznaczają zbiór danych, przekazywanych lub udostępnianych organom celnym, dotyczących towarów, które mają być wyprowadzone poza obszar celny Unii;
- 20) „przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę wyznaczoną przez inną osobę w celu przeprowadzania przed organami celnymi czynności i formalności w sprawach tej innej osoby wymaganych na podstawie przepisów prawa celnego;
- 21) „dane” oznaczają wszelkie cyfrowe lub niecyfrowe odwzorowania działań, faktów lub informacji oraz wszelkie kompilacje takich działań, faktów lub informacji, w tym w formie dokumentu lub zapisu dźwiękowego, wizualnego lub audiowizualnego;
- 22) „nadzór celny” oznacza zbieranie i analizowanie informacji dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, wyprowadzanych z tego obszaru lub przewożonych przez ten obszar w celu monitorowania tego przemieszczania towarów na poziomie Unii, zapewnienia jednolitego stosowania kontroli celnych oraz zgodności z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, a także wnoszenia wkładu w proces analizy ryzyka i zarządzania ryzykiem;
- 23) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo i wpływ wystąpienia zdarzenia mającego związek z towarami przemieszczanymi między obszarem celnym Unii a krajami znajdującymi się poza tym obszarem oraz z obecnością na obszarze celnym Unii towarów nieunijnych, które stanowiłoby zagrożenie dla:
 - a) interesów finansowych lub gospodarczych Unii i jej państw członkowskich;

- b) ochrony i bezpieczeństwa Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub jakiegokolwiek innego interesu publicznego;
 - c) prawidłowego stosowania środków unijnych lub krajowych;
- 24) „analiza ekonomiczna” oznacza ocenę lub kwantyfikację polityki lub zjawiska gospodarczego przeprowadzaną w celu zrozumienia, w jaki sposób czynniki ekonomiczne wpływają na funkcjonowanie polityki, obszaru geograficznego lub jakiegokolwiek grupy osób, z myślą o podejmowaniu lepszych decyzji w przyszłości;
- 25) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczną identyfikację ryzyka, w tym identyfikację profili przedsiębiorców stwarzających ryzyko i identyfikację podejrzanych transakcji, oraz wdrożenie wszelkich środków niezbędnych do ograniczenia narażenia na ryzyko i zminimalizowania jego potencjalnych skutków;
- 26) „dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego oraz, w stosownych przypadkach, innych przepisów stosowanych przez organy celne, lub w celu przyczynienia się w inny sposób do zarządzania ryzykiem związanym z towarami i ich łańcuchami dostaw;
- 27) „kontrolle celne” oznaczają określone czynności wykonywane przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego oraz, w stosownych przypadkach, innych przepisów stosowanych przez organy celne, lub w celu przyczynienia się w inny sposób do zarządzania ryzykiem związanym z towarami i ich łańcuchami dostaw;
- 28) „audyt” oznacza rodzaj kontroli celnej w formie określonych czynności wykonywanych przez organy celne w celu zebrania i oceny dowodów dotyczących zgodności zarządzania, organizacji, procedur wewnętrznych lub systemów wewnętrznych przedsiębiorcy z odpowiednimi przepisami i wymogami;
- 29) „miejsce zwolnienia” oznacza:
- a) właściwy urząd celny,
 - b) miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, w tym miejsce wskazane przez zaufanego przedsiębiorcę; lub
 - c) wolny obszar celny;
- 30) „powiadomienie o dostępności towarów” oznacza czynność, przez którą osoba informuje organ celny, że towary znajdują się fizycznie w miejscu zwolnienia oraz że przekazano lub udostępniono dane niezbędne do objęcia tych towarów daną procedurą celną lub czasowym składowaniem, lub do zakończenia procedury tranzytu unijnego;
- 31) „kontrolle losowe” oznaczają kontrole celne przeprowadzane w odniesieniu do populacji będącej przedmiotem zainteresowania w oparciu o zasady doboru losowego;
- 32) „posiadacz towarów” oznacza osobę, która ma nad towarami fizyczną kontrolę;

33) „przewoźnik” oznacza:

a) w kontekście wprowadzania – osobę, która wprowadza towary na obszar celny Unii lub przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów na ten obszar; jednakże:

(i) w przypadku transportu kombinowanego – „przewoźnik” oznacza osobę obsługującą środek transportu, który po wprowadzeniu na obszar celny Unii porusza się samodzielnie jako aktywny środek transportu;

(ii) w przypadku transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego – „przewoźnik” oznacza osobę, która zawiera umowę oraz wystawia konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty przewóz towarów na obszar celny Unii;

b) w kontekście wyprowadzania – osobę, która wyprowadza towary lub przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów poza obszar celny Unii; jednakże:

(i) w przypadku transportu kombinowanego, gdy aktywny środek transportu opuszczający obszar celny Unii jedynie przewozi inny środek transportu, który po przybyciu aktywnego środka transportu do miejsca przeznaczenia będzie poruszał się samodzielnie jako aktywny środek transportu – „przewoźnik” oznacza osobę, która będzie obsługiwać środek transportu, który będzie poruszał się samodzielnie po opuszczeniu obszaru celnego Unii i dotarciu do miejsca przeznaczenia;

(ii) w przypadku transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego – „przewoźnik” oznacza osobę, która zawiera umowę oraz wystawia konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty przewóz towarów poza obszar celny Unii;

34) „analiza ryzyka” oznacza przetwarzanie danych, w tym danych osobowych, w celu zidentyfikowania lub kwantyfikacji potencjalnego ryzyka, w stosownych przypadkach przy wykorzystaniu metod analitycznych i systemów sztucznej inteligencji (AI) zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1689 ⁽³⁰⁾;

35) „sygnał świadczący o ryzyku” oznacza wskazanie potencjalnego ryzyka, w oparciu o zautomatyzowane operacje przetwarzania przeprowadzające analizę ryzyka, w odniesieniu do danych, informacji lub dokumentów;

36) „wynik analizy ryzyka” oznacza – w przypadku sygnału świadczącego o ryzyku – ustalenie, że ryzyko występuje lub nie występuje, w oparciu o zautomatyzowany proces lub w oparciu o dalszą ocenę sygnału świadczącego o ryzyku dokonaną przez człowieka;

37) „działania zmniejszające ryzyko” oznaczają działania mające na celu zapobieganie ryzyku, jego ograniczanie lub zarządzanie nim, lub ograniczanie jego wpływu, w tym:

a) wydanie polecenia przewoźnikowi lub eksporterowi, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione;

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1689 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych przepisów dotyczących sztucznej inteligencji oraz zmiany rozporządzeń (WE) nr 300/2008, (UE) nr 167/2013, (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1139 i (UE) 2019/2144 oraz dyrektyw 2014/90/UE, (UE) 2016/797 i (UE) 2020/1828 (akt w sprawie sztucznej inteligencji) (Dz.U. L, 2024/1689, 12.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj>).

- b) żądanie udzielenia odpowiednich dodatkowych informacji lub podjęcia odpowiednich dodatkowych działań;
 - c) identyfikowanie przypadków, w których odpowiednie mogłoby być podjęcie działań przez inny organ celny lub inny właściwy organ;
 - d) zalecenie najodpowiedniejszego miejsca do przeprowadzenia kontroli celnych i najodpowiedniejszych środków tych kontroli;
 - e) przeprowadzenie kontroli celnej;
 - f) wyznaczenie obowiązującej trasy i obowiązującego terminu, których należy przestrzegać, w przypadkach gdy towary mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii;
- 38) „zalecenie dotyczące kontroli” oznacza oparty na analizie ryzyka wniosek organu celnego lub Urzędu UE do Spraw Celnych w odniesieniu do tego, czy należy zastosować działanie zmniejszające ryzyko oraz, w stosownych przypadkach, kiedy i gdzie należy je zastosować;
- 39) „decyzja dotycząca kontroli” oznacza indywidualną czynność, w drodze której organy celne podejmują decyzję, czy należy przeprowadzić kontrolę;
- 40) „wynik kontroli” oznacza wstępne i ostateczne rezultaty kontroli, w tym wszelkie dalsze wskazane działania i właściwe organy zainteresowane rezultatami;
- 41) „wspólny priorytetowy obszar kontroli” oznacza wybór konkretnych procedur celnych, rodzajów towarów, szlaków komunikacyjnych, rodzajów transportu lub przedsiębiorców, w celu poddania ich w określonym okresie zwiększonemu poziomowi analizy ryzyka i działań zmniejszających ryzyko, bez uszczerbku dla innych kontroli przeprowadzanych zwykle przez organy celne;
- 42) „wspólne kryteria i normy ryzyka” oznaczają parametry na potrzeby analizy ryzyka w obszarze ryzyka oraz towarzyszące im normy dotyczące praktycznego stosowania tych parametrów;
- 43) „strategia nadzoru” oznacza podejście do ryzyka mające na celu zapewnienie w sposób proporcjonalny i skuteczny równowagi między staraniami w zakresie operacyjnego dozoru celnego i działaniami zmniejszającymi ryzyko w całym łańcuchu dostaw;
- 44) „przesyłka” oznacza towary przekazywane w ramach tej samej umowy przewozu przez jednego nadawcę jednemu odbiorcy przy wykorzystaniu tego samego środka transportu, w tym transportu multimodalnego, przywożone z tego samego terytorium lub tego samego państwa trzeciego i należące do tego samego rodzaju, tej samej klasy lub mające taki sam opis lub pakowane razem;
- 45) „status celny” oznacza określenie towaru jako towar unijny lub nieunijny;
- 46) „towary unijne” oznaczają towary należące do którejkolwiek z następujących kategorii:
- a) towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii, w których skład nie wchodzi towary przywiezione z państw trzecich;
 - b) towary wprowadzone na obszar celny Unii z państw trzecich i dopuszczone do obrotu;
 - c) towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Unii wyłącznie z towarów, o których mowa w lit. b), lub z towarów, o których mowa w lit. a) i b);

- 47) „towary nieunijne” oznaczają towary inne niż towary unijne lub towary, które utraciły swój status celny jako towarów unijnych;
- 48) „zwolnienie towarów” oznacza czynność, przez którą organy celne lub inne osoby na ich rzecz udostępniają towary do celów określonych dla procedury celnej, którą towary te mają zostać objęte;
- 49) „przywózowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą osoba informuje organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wprowadzenia towarów na obszar celny Unii;
- 50) „wywózowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą osoba informuje organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wyprowadzenia towarów z obszaru celnego Unii;
- 51) „deklaracja do czasowego składowania” oznacza czynność, przez którą osoba informuje – w wymaganej formie i w określony sposób – że towary zostały objęte czasowym składowaniem;
- 52) „zgłoszenie celne” oznacza czynność, przez którą osoba wyraża zamiar – w wymaganej formie i w określony sposób – objęcia towarów określoną procedurą celną, wskazując, w stosownych przypadkach, wszelkie szczegółowe ustalenia, które mają mieć zastosowanie;
- 53) „przedstawienie towarów organom celnym” oznacza powiadomienie organów celnych o przybyciu towarów do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do jakiegokolwiek innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne, oraz o dostępności tych towarów do kontroli celnych;
- 54) „zgłaszający” oznacza osobę, która składa zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową deklarację skróconą, wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie w swoim własnym imieniu, lub osobę, w której imieniu takie zgłoszenie, deklaracja lub powiadomienie są składane;
- 55) „zgłoszenie do powrotnego wywozu” oznacza czynność, przez którą osoba wyraża zamiar – w wymaganej formie i w określony sposób – wyprowadzenia z obszaru celnego Unii towarów nieunijnych, z wyjątkiem towarów nieunijnych, które są objęte procedurą wolnego obszaru celnego lub są czasowo składowane;
- 56) „powiadomienie o powrotnym wywozie” oznacza czynność, przez którą osoba wyraża zamiar – w wymaganej formie i w określony sposób – wyprowadzenia z obszaru celnego Unii towarów nieunijnych, które są objęte procedurą wolnego obszaru celnego lub są czasowo składowane;
- 57) „wytwórca” oznacza:
- a) wytwórcę produktu zgodnie z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne mającymi zastosowanie do tego produktu;
 - b) w przypadku produktów rolnych zdefiniowanych w art. 38 ust. 1 TFUE lub surowców – producenta; lub
 - c) w przypadku braku wytwórcy lub producenta, o których mowa w lit. a) i b) – osobę fizyczną lub prawną lub stowarzyszenie osób, które wytworzyły produkt lub zleciły jego wytworzenie i które wprowadzają ten produkt do obrotu pod nazwą handlową lub znakiem towarowym tej osoby lub tego stowarzyszenia;

- 58) „dostawca produktu” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub każde stowarzyszenie osób w łańcuchu dostaw, które wytwarzają produkt w całości lub w części, jako wytwórca lub w jakimkolwiek innym charakterze;
- 59) „czasowe składowanie” oznacza sytuację, w której towary nieuniijne są czasowo składowane pod dozorem celnym w okresie między powiadomieniem o ich przybyciu na obszar celny Unii przez przewoźnika a objęciem ich jedną z procedur celnych lub ich powrotnym wywozem;
- 60) „przewidywany urząd celny pierwszego wprowadzenia” oznacza urząd celny, który jest właściwy dla dozoru celnego w miejscu, w którym środek transportu przewożący towary dociera na obszar celny Unii spoza tego obszaru;
- 61) „wyprzedzające informacje o ładunku” oznaczają zbiór danych przekazywanych lub udostępnianych organom celnym, dotyczących towarów, które mają być wprowadzone na obszar celny Unii;
- 62) „produkty przetworzone” oznaczają towary objęte procedurą przetwarzania, które zostały poddane procesom przetwarzania;
- 63) „procesy przetwarzania” oznaczają którykolwiek z następujących procesów:
- a) obróbka towarów, w tym montaż, składanie lub instalowanie ich w innych towarach;
 - b) przetwarzanie towarów;
 - c) niszczenie towarów;
 - d) naprawa towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie;
 - e) wykorzystywanie towarów, które nie wchodzą w skład produktów przetworzonych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich produkcję, nawet jeżeli takie towary zostają całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie (akcesoria produkcyjne);
- 64) „osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu” oznacza osobę, która składa zgłoszenie tranzytowe lub przekazuje informacje wymagane do objęcia towarów procedurą tranzytu, lub osobę na rzecz której takie zgłoszenie jest składane lub takie informacje są przekazywane;
- 65) „współczynnik produktywności” oznacza ilość lub odsetek produktów przetworzonych, uzyskanych w wyniku przetworzenia określonej ilości towarów objętych procedurą przetwarzania;
- 66) „państwo trzecie” oznacza państwo lub terytorium poza obszarem celnym Unii;
- 67) „dług celny” oznacza obowiązek zapłaty przez osobę kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, które mają zastosowanie do określonych towarów na podstawie przepisów prawa celnego;
- 68) „dłużnik” oznacza każdą osobę odpowiedzialną za dług celny;
- 69) „należności celne przywozowe” oznaczają należności celne płatne przy przywozie towarów;

- 70) „należności celne wywozowe” oznaczają należności celne płatne przy wywozie towarów;
- 71) „zwrot” oznacza zwrot kwoty zapłaconych należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych;
- 72) „umorzenie” oznacza zwolnienie z obowiązku zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych, które nie zostały zapłacone;
- 73) „prowizja od zakupu” oznacza opłatę poniesioną przez importera na rzecz jego agenta za reprezentowanie go przy zakupie towarów, których wartość celna jest ustalana;
- 74) „kryzys” oznacza zdarzenie, naturalne lub spowodowane przez człowieka, o wyjątkowym charakterze i skali mające miejsce w Unii lub poza nią, które stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, ochrony, zdrowia i życia mieszkańców, przedsiębiorców lub personelu organów celnych oraz wymaga pilnych środków w zakresie wprowadzania, wyprowadzania lub tranzytu towarów;
- 75) „komórka reagowania kryzysowego” oznacza jednostkę organizacyjną w Urzędzie UE do Spraw Celnych, która koordynuje unijne działania w zakresie reagowania kryzysowego w ramach unii celnej;
- 76) „mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa” lub „MŚP” oznaczają mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 zalecenia 2003/361/WE;
- 77) „numer rejestracyjny i identyfikacyjny przedsiębiorcy” lub „numer EORI” oznacza unikalny na obszarze celnym Unii numer identyfikacyjny przyznany przedsiębiorcy lub innej osobie przez organ celny w celu zarejestrowania tego przedsiębiorcy lub tej osoby na potrzeby celne;
- 78) „pozycja” oznacza jeden towar lub większą liczbę towarów w przesyłce o tej samej klasyfikacji taryfowej, tym samym opisie oraz – w przypadku gdy jest to przewidziane w ramach wymogów dotyczących danych mających zastosowanie do odpowiedniego zgłoszenia celnego lub do danych, które mają być przekazywane lub udostępnione organom celnym – o tym samym pochodzeniu;
- 79) „wspólnie prowadzone przejście graniczne” oznacza każde celne przejście graniczne, znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego albo na terytorium sąsiadującego państwa trzeciego, na którym organy celne tego państwa członkowskiego i tego sąsiadującego państwa trzeciego stosują swoje odpowiednie przepisy prawa celnego zgodnie z umową dwustronną.

ROZDZIAŁ 3

Właściwy organ celny i zasady operacyjne urzędów celnych

Artykuł 6

Właściwy organ celny

1. Właściwym organem celnym jest:
 - a) w przypadku decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego zgodnie z rozdziałem 4, z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego – organ celny państwa członkowskiego siedziby wnioskodawcy;
 - b) w przypadku działań, które mają być prowadzone zgodnie z art. 97–100 – organ celny właściwy dla urzędu celnego pierwszego wprowadzenia;
 - c) w przypadku działań, które mają być prowadzone zgodnie z art. 101, 102 i 103 – organ celny właściwy dla urzędu celnego pierwszego wprowadzenia lub organ celny państwa członkowskiego, w którym towary zostają rozładowane lub przeładowane, w zależności od konkretnej sytuacji, o której mowa w art. 101 ust. 1, 2 i 3;
 - d) w przypadku działań, które mają być prowadzone zgodnie z art. 104–108 i tytułem V – organ celny państwa członkowskiego, w którym:
 - (i) znajdują się towary, które mają być czasowo składowane, w tym miejsce, w którym kończy się procedura tranzytu, w zależności od konkretnej sytuacji; lub
 - (ii) znajdują się towary, które zostaną objęte procedurą celną;
 - e) w odniesieniu do działań, które mają być prowadzone zgodnie z tytułem VII, innych niż działania związane z objęciem towarów procedurą celną – organ celny właściwy dla miejsca, w którym towary opuszczają obszar celny Unii.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. d) właściwym organem celnym jest:
 - a) w przypadku dopuszczenia do obrotu w ramach sprzedaży na odległość, gdy importer do celów sprzedaży na odległość nie korzysta z procedury IOSS – organ celny państwa członkowskiego, w którym towary mają zostać dostarczone;
 - b) w przypadku gdy importer lub eksporter jest zaufanym przedsiębiorcą – organ celny państwa członkowskiego siedziby tego importera, eksportera lub jego przedstawiciela celnego;
 - c) w przypadku gdy zgłaszający został upoważniony do stosowania odprawy scentralizowanej zgodnie z art. 91 – organ celny państwa członkowskiego siedziby zgłaszającego.

3. Organ celny właściwy dla siedziby zaufanego przedsiębiorcy:

a) nadzoruje objęcie towarów odpowiednią procedurą celną;

b) przeprowadza kontrole celne w celu weryfikacji przekazywanych informacji;

c) w uzasadnionych przypadkach zwraca się do organu celnego właściwego dla miejsca wysyłki lub ostatecznego miejsca przeznaczenia towarów o przeprowadzenie kontroli celnej;

d) w przypadku ryzyka, które można ograniczyć dopiero po przybyciu towarów na obszar celny Unii lub przed opuszczeniem przez nie tego obszaru, zwraca się o przeprowadzenie kontroli celnych do organu celnego właściwego dla miejsca wprowadzenia lub wyprowadzenia towarów;

e) wypełnia formalności celne związane z odzyskaniem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakiegokolwiek długowi celnemu.

4. Biorąc pod uwagę racjonalne oczekiwania co do wpływu na przepływy handlowe, dostępne zasoby kontroli i powagę ryzyka, organ celny właściwy dla miejsca wysyłki lub ostatecznego miejsca przeznaczenia towarów lub miejsca, w którym towary są wprowadzane na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzane, przeprowadza kontrole celne, o które zwraca się organ celny właściwy dla siedziby zaufanego przedsiębiorcy zgodnie z ust. 3 lit. c) i d) oraz posiadacze pozwoleń na odprawę scentralizowaną, oraz przekazuje temu organowi celnemu wyniki tych kontroli, bez uszczerbku dla swoich własnych kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

5. Właściwe organy celne muszą mieć dostęp do informacji niezbędnych do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i innych przepisów stosowanych przez organy celne.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące współpracy między organami celnymi, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

8. Komisja przyjmuje wytyczne w celu określenia zadań w zakresie współpracy między organami celnymi, o której mowa w ust. 4.

*Artykuł 7***Przepisy operacyjne dotyczące właściwych organów celnych**

1. O ile inne przepisy stosowane przez organy celne nie stanowią inaczej, państwa członkowskie określają lokalizację i właściwość swoich urzędów celnych.
2. Państwa członkowskie zapewniają rozsądne i odpowiednie godziny pracy swoich urzędów celnych, biorąc pod uwagę rodzaj obrotu i rodzaje towarów oraz procedury celne, którymi towary te mają być obejmowane, tak aby nie utrudniać ani nie zakłócać obrotu międzynarodowego.

*ROZDZIAŁ 4***Decyzje celne***Sekcja 1***Zasady ogólne***Artykuł 8***Decyzje wydawane na wniosek**

1. Składając wniosek o wydanie decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego, osoba przekazuje wszystkie informacje wymagane przez właściwe organy celne umożliwiające im wydanie tej decyzji.

Wniosek o wydanie decyzji może również zostać złożony przez większą liczbę osób, a decyzja ta może również dotyczyć większej liczby osób, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa celnego.

2. Organy celne niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni kalendarzowych od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji sprawdzają, czy spełnione są warunki przyjęcia tego wniosku.

W przypadku gdy organ celny stwierdza, że wniosek o wydanie decyzji zawiera wszelkie wymagane informacje umożliwiające mu wydanie decyzji, informują wnioskodawcę o przyjęciu jego wniosku w terminie 30 dni kalendarzowych od dnia otrzymania tego wniosku.

W przypadku gdy organ celny stwierdza, że wniosek nie zawiera wszystkich wymaganych informacji, zwraca się do wnioskodawcy o przekazanie odpowiednich informacji dodatkowych w rozsądnym terminie, który nie może przekraczać 30 dni kalendarzowych. W takich przypadkach organ celny decyduje, czy wniosek jest kompletny i w związku z tym należy go przyjąć, czy też jest niekompletny i w związku z tym należy go odrzucić, w terminie nie dłuższym niż 60 dni kalendarzowych od dnia otrzymania pierwszego wniosku. Jeżeli organ celny nie poinformuje wnioskodawcy o swojej decyzji w tym terminie, wniosek uznaje się za przyjęty po upływie 60 dni kalendarzowych.

3. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, właściwy organ celny wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 120 dni kalendarzowych od dnia przyjęcia wniosku oraz niezwłocznie powiadamia o tej decyzji wnioskodawcę.

W przypadku gdy organ celny nie może dotrzymać terminu na wydanie decyzji, w tym w przypadku gdy takie opóźnienie wynika z trwających konsultacji z innymi właściwymi organami lub organami międzynarodowymi, informuje o tym wnioskodawcę przed upływem tego terminu, podając przyczyny opóźnienia oraz wskazując dodatkowy okres, który uznaje za niezbędny do wydania decyzji. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, ten dodatkowy okres nie może przekraczać 30 dni kalendarzowych.

Ponadto organ celny może przedłużyć termin wydania decyzji określony w przepisach prawa celnego w przypadku, gdy wnioskodawca zwróci się o jego przedłużenie w celu dokonania dostosowań niezbędnych do zapewnienia spełnienia warunków i kryteriów wymaganych do wydania decyzji. O tych dostosowaniach oraz o dodatkowym okresie niezbędnym do dokonania tych dostosowań informuje się organ celny, który decyduje o przedłużeniu terminu.

W przypadku gdy organ celny nie wyda decyzji w terminach określonych w akapitach pierwszym, drugim i trzecim, wnioskodawca otrzymuje automatyczne powiadomienie. Wnioskodawca może uznać, że niepodjęcie decyzji stanowi decyzję odmowną.

4. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego lub w przypadku gdy sama decyzja nie stanowi inaczej, decyzja staje się skuteczna z dniem, w którym wnioskodawca ją otrzymał lub uznaje się, że ją otrzymał.

Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 19 ust. 2 decyzje podlegają wykonaniu przez organy celne od dnia ich przyjęcia.

5. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, decyzja jest ważna bezterminowo.

6. Przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla wnioskodawcy, organ celny informuje wnioskodawcę o podstawach, na których zamierza oprzeć swoją decyzję. Wnioskodawca musi mieć możliwość przedstawienia swojego stanowiska w określonym terminie liczonym od dnia, w którym otrzymał tę informację lub uznaje się, że ją otrzymał (zwane dalej „prawem do bycia wysłuchanym”). Po upływie tego terminu wnioskodawcę powiadamia się w odpowiedni sposób o wydanej decyzji.

Prawa i obowiązki, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mają zastosowania:

- a) w przypadku gdy dana decyzja dotyczy wiążącej informacji, o której mowa w art. 15 ust. 1;
- b) w razie odmowy przyznania korzyści w postaci kontyngentu taryfowego, w przypadku gdy została osiągnięta określona wielkość kontyngentu taryfowego, o której mowa w art. 166 ust. 4 akapit pierwszy;
- c) w przypadku gdy wymaga tego charakter lub poziom zagrożenia ochrony i bezpieczeństwa Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub konsumentów;
- d) w przypadku gdy dana decyzja ma zagwarantować wykonanie innej decyzji, w odniesieniu do której wnioskodawcy dano możliwość przedstawienia swojego stanowiska, bez uszczerbku dla prawa zainteresowanego państwa członkowskiego;
- e) w przypadku gdyby miało to niekorzystnie wpłynąć na dochodzenia wszczęte w celu zwalczania nadużyć;
- f) w przypadku gdy wniosek nie spełnia warunków jego przyjęcia;

- g) w przypadku gdy organ celny nakazuje osobie, która złożyła przywózową deklarację skróconą lub która przekazała lub udostępniła wyprzedzające informacje o ładunku, aby nie dokonywano załadunku ani transportu towarów;
- h) w przypadku gdy decyzja dotyczy powiadomienia wnioskodawcy o decyzji Komisji, o której mowa w art. 217 ust. 3;
- i) w przypadku gdy numer EORI ma zostać unieważniony, na wniosek zainteresowanego przedsiębiorcy, lub w przypadku gdy przez trzy lata nie prowadzono działań celnych lub przedsiębiorca już nie istnieje;
- j) w przypadku gdy wymaga tego charakter lub poziom zagrożenia interesów finansowych Unii lub jej państw członkowskich.

7. Decyzja niekorzystna dla wnioskodawcy musi określać podstawy, na których ją oparto, oraz zawierać pouczenie o prawie do wniesienia odwołania przewidzianym w art. 18.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

- a) danych wymaganych do wniosków i decyzji, o których mowa w niniejszym artykule;
- b) warunków przyjmowania wniosków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;
- c) szczególnych przypadków, w których termin na wydanie konkretnej decyzji i termin na ewentualne przedłużenie tego terminu różni się od terminów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu;
- d) szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, w których decyzja staje się skuteczna od dnia innego niż dzień, w którym wnioskodawca ją otrzymał lub uznaje się, że ją otrzymał;
- e) szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w których decyzja nie jest ważna bezterminowo;
- f) terminu, o którym mowa w ust. 6 akapit pierwszy niniejszego artykułu;
- g) przepisów dotyczących przypadków, o których mowa w ust. 6 akapit drugi niniejszego artykułu.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, aby w stosownych przypadkach skrócić terminy, o których mowa w tych ustępach, po uruchomieniu unijnego centrum danych celnych.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą:

- a) składania i przyjmowania wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2;
- b) wydawania decyzji, o których mowa w niniejszym artykule, w tym w stosownych przypadkach w odniesieniu do prawa do bycia wysłuchanym oraz konsultacji z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 9

Zarządzanie decyzjami wydawanymi na wniosek

1. Posiadacz decyzji wypełnia wynikające z niej obowiązki.
2. Posiadacz decyzji stale monitoruje spełnianie kryteriów i warunków, oraz wypełnianie obowiązków wynikających z tej decyzji, a także, w stosownych przypadkach, ustanawia system kontroli wewnętrznych zdolny do zapobiegania nielegalnym lub nieprawidłowym transakcjom, wykrywania i korygowania takich transakcji.
3. Posiadacz decyzji niezwłocznie informuje organy celne o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, które mogłyby wpływać na dalsze obowiązywanie lub treść tej decyzji.
4. Organy celne regularnie monitorują, czy posiadacz decyzji nadal spełnia odpowiednie kryteria oraz wypełnia odpowiednie obowiązki, w szczególności zdolność posiadacza decyzji do zapobiegania błędom, reagowania na nie oraz naprawy tych błędów poprzez odpowiednie kontrole wewnętrzne, a także do powiadamiania organów celnych o każdym podejrzeniu popełnienia oszustwa celnego, o którym posiadacz wie lub co do którego można w sposób uzasadniony oczekiwać, że powinien był wiedzieć, lub o informacjach, które mogłyby prowadzić do jego wykrycia, w szczególności zgodnie z art. 27, 28, 30 i 31. Na podstawie takiego działania monitorującego organy celne oceniają w stosownych przypadkach profil ryzyka posiadacza decyzji. W przypadku gdy posiadacz decyzji ma siedzibę na obszarze celnym Unii przez okres krótszy niż trzy lata, organy celne ściśle monitorują jego działalność w pierwszym roku po wydaniu decyzji.
5. Organy celne informują Urząd UE do Spraw Celnych o decyzjach wydanych na wniosek oraz o wszelkich działaniach monitorujących, które prowadzą zgodnie z ust. 4. Urząd UE do Spraw Celnych uwzględnia te informacje do celów zarządzania ryzykiem.
6. Do dnia 28 lutego 2034 r. organy celne prowadzą ewidencję swoich decyzji w istniejących systemach teleinformatycznych na potrzeby wymiany informacji opracowanych przez Komisję i państwa członkowskie. Komisja i państwa członkowskie muszą mieć dostęp do tych decyzji i informacji, na których zostały oparte, zawartych w tych systemach.
7. Bez uszczerbku dla innych mających zastosowanie przepisów określających przypadki, w których decyzje są wadliwe lub nieważne, organy celne, które wydały decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, cofnąć lub zmienić, w przypadku gdy nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego. Organy celne informują Urząd UE do Spraw Celnych o takim unieważnieniu, cofnięciu lub zmianie decyzji celnych, chyba że informacje te są już dostępne w unijnym centrum danych celnych.
8. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego organy celne dokonują ponownej oceny decyzji.
9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:
 - a) szczegółowych przepisów dotyczących monitorowania decyzji, o których mowa w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu;
 - b) szczególnych przypadków, w których decyzje mają zostać poddane ponownej ocenie, o której mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, oraz przepisów dotyczących takiej ponownej oceny.

*Artykuł 10***Ważność decyzji w całej Unii**

Decyzje w sprawie stosowania przepisów prawa celnego są ważne na całym obszarze celnym Unii, z wyjątkiem przypadków, w których decyzja stanowi, że jej skutek jest ograniczony do jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby.

*Artykuł 11***Unieważnianie korzystnych decyzji**

1. Organy celne unieważniają decyzję korzystną dla posiadacza decyzji, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) decyzja została wydana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji;
- b) posiadacz decyzji wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne;
- c) decyzja byłaby inna, gdyby informacje były prawidłowe i kompletne.

2. Posiadacz decyzji jest powiadamiany o jej unieważnieniu.

3. O ile w decyzji o unieważnieniu zgodnie z przepisami prawa celnego nie określono inaczej, unieważnienie decyzji staje się skuteczne od dnia, w którym pierwotna decyzja stała się skuteczna.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy dotyczące unieważnienia korzystnych decyzji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 12***Cofnięcie, zawieszenie i zmiana korzystnych decyzji**

1. Korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona:

- a) w przypadku gdy jeden lub większa liczba warunków jej wydania nie zostało spełnionych lub przestało być spełnianych;
- b) w przypadku gdy posiadacz decyzji nie wypełnia obowiązków nałożonych tą decyzją; lub
- c) na wniosek posiadacza decyzji.

2. Korzystna decyzja zostaje zawieszona w przypadku, gdy:

- a) organ celny uważa, że mogą istnieć wystarczające podstawy do unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji, ale nie dysponuje jeszcze wszystkimi niezbędnymi elementami do podjęcia decyzji o unieważnieniu, cofnięciu lub zmianie;
- b) organ celny uważa, że warunki wydania decyzji nie zostały spełnione lub że posiadacz decyzji nie wypełnia wszystkich obowiązków nałożonych tą decyzją oraz że należy zagwarantować posiadaczowi decyzji odpowiedni czas na podjęcie środków w celu zapewnienia spełnienia warunków lub wypełnienia obowiązków;

- c) posiadacz decyzji zwraca się o takie zawieszenie, ponieważ jest czasowo niezdolny do spełnienia warunków tej decyzji lub wypełnienia obowiązków nałożonych tą decyzją.

W przypadkach, o których mowa w lit. b) i c), posiadacz decyzji powiadamia organ celny właściwy do wydania decyzji o środkach, jakie posiadacz przyjmie w celu zapewnienia spełnienia warunków lub wypełnienia obowiązków, a także o okresie potrzebnym mu na podjęcie tych środków.

3. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta wyłącznie w odniesieniu do osoby, która nie wypełnia obowiązku nałożonego tą decyzją.

4. Posiadacza decyzji powiadamia się o jej cofnięciu, zawieszeniu lub zmianie.

5. Art. 8 ust. 4 ma zastosowanie do cofnięcia, zawieszenia lub zmiany decyzji.

Jednakże w wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego uzasadniony interes posiadacza decyzji, organy celne mogą odroczyć datę, z którą cofnięcie lub zmiana decyzji stają się skuteczne, o maksymalnie jeden rok. Tę datę wskazuje się w decyzji o cofnięciu lub zmianie.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

a) szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 3, w których organy celne są uprawnione do cofnięcia korzystnej decyzji skierowanej do większej liczby osób także w odniesieniu do innych osób niż osoba, która nie wypełnia obowiązku nałożonego tą decyzją;

b) wyjątkowych przypadków, w których organy celne są uprawnione do odroczenia daty, z którą stają się skuteczne cofnięcie lub zmiana decyzji zgodnie z ust. 5 akapit drugi.

7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące cofnięcia, zawieszenia lub zmiany korzystnych decyzji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 13

Decyzje wydawane bez wniosku

Z wyjątkiem przypadków, gdy organ celny działa jako organ sądowy, art. 8 ust. 4–7, art. 9 ust. 7 oraz art. 10, 11 i 12 stosuje się odpowiednio do decyzji wydawanych przez organy celne bez wniosku zainteresowanej osoby.

Artykuł 14

Ograniczenia dotyczące decyzji w sprawie towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem

O ile nie wystąpi o to zainteresowana osoba, cofnięcie, zmiana lub zawieszenie korzystnej decyzji nie dotyczy towarów, które w chwili, gdy cofnięcie, zmiana lub zawieszenie stały się skuteczne, zostały już objęte procedurą celną i nadal są objęte procedurą celną lub zostały objęte czasowym składowaniem, w wyniku cofniętej, zmienionej lub zawieszanej decyzji.

Sekcja 2
Wiążące informacje

Artykuł 15
Decyzje w sprawie wiążącej informacji

1. Organy celne, na wniosek, wydają decyzje w sprawie wiążącej informacji taryfowej (zwane dalej „decyzjami WIT”), decyzje w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu (zwane dalej „decyzjami WIP”) oraz decyzje w sprawie wiążącej informacji o wartości (zwane dalej „decyzjami WIW”).

Wniosków takich nie przyjmuje się w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) w przypadku gdy wniosek jest składany lub został już złożony w tym samym lub innym urzędzie celnym przez posiadacza lub na rzecz posiadacza decyzji:
 - (i) w przypadku decyzji WIT – w odniesieniu do tych samych towarów;
 - (ii) w przypadku decyzji WIP – w odniesieniu do tych samych towarów i tych samych okoliczności decydujących o nabyciu pochodzenia;
 - (iii) w przypadku decyzji WIW – w odniesieniu do towarów w tych samych okolicznościach decydujących o wartości celnej;
- b) w przypadku gdy wniosek nie jest związany z jakimkolwiek planowanym wykorzystaniem decyzji w sprawie wiążącej informacji lub z jakimkolwiek planowanym korzystaniem z procedury celnej.

2. Decyzje w sprawie wiążącej informacji wiążą jedynie w zakresie klasyfikacji taryfowej lub ustalania pochodzenia lub wartości celnej danych towarów, dla:

- a) organów celnych, wobec posiadacza decyzji, jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dniu, w którym decyzja staje się skuteczna;
- b) posiadacza decyzji, wobec organów celnych, jedynie ze skutkiem od dnia, w którym otrzymał lub uznaje się, że otrzymał powiadomienie o decyzji.

3. Decyzje w sprawie wiążącej informacji są ważne przez okres trzech lat od dnia, w którym stały się skuteczne.

4. Do celów stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji w kontekście konkretnej procedury celnej posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że:

- a) w przypadku decyzji WIT – dane towary odpowiadają pod każdym względem towarom opisanym w decyzji;
- b) w przypadku decyzji WIP – dane towary oraz okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom opisanym w decyzji;
- c) w przypadku decyzji WIW – okoliczności decydujące o wartości celnej danych towarów odpowiadają pod każdym względem okolicznościom opisanym w decyzji.

Artykuł 16

Zarządzanie decyzjami w sprawie wiążącej informacji

1. Decyzja WIT traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 15 ust. 3, w przypadku gdy przestaje być zgodna z prawem w wyniku:

a) przyjęcia zmiany w nomenklaturach, o których mowa w art. 166 ust. 2 lit. a) i b); lub

b) przyjęcia środków, o których mowa w art. 167 ust. 4.

W takich przypadkach decyzja WIT traci ważność ze skutkiem od dnia rozpoczęcia stosowania zmiany lub środków.

2. Decyzja WIP traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 15 ust. 3:

a) w przypadku gdy decyzja WIP przestała być zgodna z prawem Unii w wyniku przyjęcia prawnie wiążącego aktu Unii lub zawarcia przez Unię umowy, która zaczyna mieć zastosowanie w Unii, przy czym decyzja WIP traci ważność ze skutkiem od dnia rozpoczęcia stosowania tego aktu lub tej umowy; lub

b) w przypadku gdy decyzja WIP przestała być zgodna z porozumieniem WTO w sprawie reguł pochodzenia lub z opiniami doradczymi, informacjami, poradami i podobnymi aktami dotyczącymi ustalania pochodzenia towarów w celu zagwarantowania jednolitości interpretacji i stosowania tego porozumienia, przy czym decyzja WIP traci ważność ze skutkiem od dnia ich opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Decyzja WIW traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 15 ust. 3:

a) w przypadku gdy decyzja WIW przestała być zgodna z prawem Unii w wyniku przyjęcia prawnie wiążącego aktu Unii, przy czym decyzja WIW traci ważność od dnia rozpoczęcia stosowania tego aktu; lub

b) w przypadku gdy decyzja WIW przestała być zgodna z artykułem VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu lub Porozumieniem w sprawie stosowania artykułu VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 ⁽³¹⁾ lub z decyzjami przyjętymi do celów interpretacji tego porozumienia przez Komitet Ustalania Wartości Celnej, przy czym decyzja WIW traci ważność od dnia ich opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Decyzje w sprawie wiążącej informacji nie tracą ważności z mocą wsteczną.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 7 i art. 11 organy celne unieważniają decyzje w sprawie wiążącej informacji jedynie wówczas, gdy opierają się one na nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach od wnioskodawców.

⁽³¹⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 119, ELI: [http://data.europa.eu/eli/agree_international/1994/800\(9\)/oj](http://data.europa.eu/eli/agree_international/1994/800(9)/oj).

6. Organy celne cofają decyzje w sprawie wiążącej informacji zgodnie z art. 9 ust. 7 i art. 12. Jednakże decyzji takich nie cofa się na wniosek posiadacza decyzji.

7. Decyzji w sprawie wiążącej informacji nie zmienia się.

8. Organy celne cofają decyzje WIT w przypadku, gdy nie są one już zgodne z interpretacją którejkolwiek z nomenklatur, o których mowa w art. 166 ust. 2 lit. a) i b), w wyniku:

a) przyjęcia not wyjaśniających, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽³²⁾, przy czym decyzja WIT zostaje cofnięta ze skutkiem od dnia opublikowania tych not wyjaśniających w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

b) wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przy czym decyzja WIT zostaje cofnięta ze skutkiem od dnia opublikowania sentencji tego wyroku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

c) przyjęcia decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych lub zmian not wyjaśniających do nomenklatury zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, przyjętej przez organizację ustanowioną na podstawie Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli w dniu 15 grudnia 1950 r., przy czym decyzja WIT zostaje cofnięta ze skutkiem od dnia opublikowania odpowiedniego komunikatu Komisji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C.

9. Decyzje WIP i decyzje WIW cofa się w przypadku, gdy nie są one już zgodne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ze skutkiem od dnia opublikowania sentencji wyroku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

10. W przypadku gdy decyzja w sprawie wiążącej informacji traci ważność zgodnie z ust. 1 lit. b) lub ust. 2 lub 3, lub zostaje cofnięta zgodnie z ust. 6, 8 lub 9, decyzja ta może być nadal stosowana w odniesieniu do wiążących umów zawartych na jej podstawie zanim decyzja utraciła ważność lub została cofnięta. To przedłużone stosowanie nie ma zastosowania w przypadku, gdy decyzja WIP jest wydana w odniesieniu do towarów, które mają zostać wywiezione.

Okres przedłużonego stosowania, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie może przekraczać sześciu miesięcy od dnia utraty ważności lub od dnia cofnięcia decyzji w sprawie wiążącej informacji. Jednakże na podstawie środka, o którym mowa w art. 167 ust. 4, środka, o którym mowa w art. 172, lub środka, o którym mowa w art. 182, może zostać wyłączone to przedłużone stosowanie lub może zostać określony krótszy okres. W przypadku produktów, w odniesieniu do których przy wypełnianiu formalności celnych przedkładane jest świadectwo przywozowe lub wywozowe, okres sześciu miesięcy zastępuje się okresem ważności tego świadectwa.

⁽³²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1987/2658/oj>).

Aby skorzystać z przedłużonego stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji, posiadacz decyzji składa wniosek do organu celnego, który wydał decyzję, w terminie 30 dni od dnia, w którym utraciła ona ważność lub została cofnięta, wskazując ilości, dla których wnosi o przedłużone stosowanie, oraz państwo lub państwa członkowskie, w których towary będą odprawiane w okresie przedłużonego stosowania. Ten organ celny wydaje decyzję dotyczącą przedłużonego stosowania oraz powiadamia o tym posiadacza decyzji niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym otrzymał wszystkie wymagane informacje umożliwiające mu wydanie takiej decyzji.

11. Komisja powiadamia organy celne w przypadku:

a) zawieszenia wydania decyzji w sprawie wiążącej informacji dotyczących towarów, w odniesieniu do których nie zapewniono prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia lub prawidłowego i jednolitego ustalenia wartości celnej, lub

b) cofnięcia zawieszenia, o którym mowa w lit. a).

12. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w formie decyzji zobowiązujących państwa członkowskie do cofnięcia decyzji WIT, decyzji WIP lub decyzji WIW w celu zapewnienia prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia towarów lub wartości celnej.

Przed przyjęciem takiej decyzji Komisja informuje posiadacza decyzji WIT, decyzji WIP lub decyzji WIW o podstawach, na których zamierza oprzeć swoją decyzję, dając mu możliwość przedstawienia swojego stanowiska w wyznaczonym terminie od dnia, w którym posiadacz otrzymał tę informację lub uznaje się, że ją otrzymał.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 283 ust. 2.

13. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów dotyczących wydawania decyzji, o których mowa w ust. 12 niniejszego artykułu, w tym w odniesieniu do informowania zainteresowanych osób o podstawach, na których Komisja zamierza oprzeć swoje decyzje, oraz terminu, w jakim osoby te mogą przedstawić swoje stanowiska.

14. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące:

a) stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji po utracie ważności tej decyzji lub jej cofnięciu, zgodnie z ust. 10 niniejszego artykułu;

b) powiadamiania organów celnych zgodnie z ust. 11 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Sekcja 3

Odwołania

Artykuł 17

Decyzje podejmowane przez organ sądowy

Art. 18 i 19 nie stosuje się do odwołań składanych w celu unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organ sądowy lub przez organy celne działające jako organy sądowe.

Artykuł 18

Prawo do odwołania

1. Osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego, pod warunkiem, że decyzja ta dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie.

Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której nie wydano decyzji w terminie określonym w art. 8 ust. 3.

2. Musi istnieć możliwość skorzystania z prawa do odwołania na co najmniej dwóch poziomach:

- a) w pierwszej kolejności — do organów celnych lub organu sądowego, lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez dane państwo członkowskie;
- b) w dalszej kolejności — do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, w zależności od prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

3. Odwołanie składa się w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym złożono wniosek o jej wydanie.

4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne.

Artykuł 19

Wstrzymanie wykonania

1. Wniesienie odwołania nie skutkuje wstrzymaniem wykonania zaskarżonej decyzji.

2. Niezależnie od ust. 1 organy celne wstrzymują wykonanie decyzji w całości lub w części, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub że zainteresowana osoba mogłaby ponieść nieodwracalną szkodę.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, gdy decyzja, od której się odwołano, nakłada obowiązek zapłaty należności celnych przywozowych lub wywozowych, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, chyba że na podstawie udokumentowanej oceny ustalono, że złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować poważne gospodarcze lub społeczne trudności dłużnika.

Sekcja 4
Opłaty i koszty

Artykuł 20

Opłaty, koszty i unijna opłata manipulacyjna

1. Organy celne nie mogą pobierać opłat z tytułu przeprowadzenia kontroli celnych lub jakichkolwiek innych form stosowania przepisów prawa celnego, jeżeli odbywa się to w godzinach pracy ich właściwych urzędów celnych.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 organy celne pobierają unijną opłatę manipulacyjną w stałej kwocie od pozycji za usługi, które mają być świadczone w związku z rozpatrywaniem wniosku o objęcie towarów procedurą dopuszczenia do obrotu, w przypadku gdy towary te są sprzedawane w ramach sprzedaży na odległość.

3. Kwota unijnej opłaty manipulacyjnej, o której mowa w ust. 2, musi odpowiadać przybliżonym kosztom usług, o których mowa w tym ustępie. Koszty te obejmują co najmniej koszty sprawdzenia danych, przeprowadzenia analizy ryzyka, odpowiedniej infrastruktury i kontroli, w tym usług świadczonych przez Urząd UE do Spraw Celnych.

4. Kwotę, o której mowa w ust. 2, obniża się w przypadku, gdy przedmiotem dopuszczenia do obrotu są towary sprzedawane w ramach sprzedaży na odległość ze składu celnego do sprzedaży na odległość.

5. Dłużnik, którego dług jest długiem celnym w przywozie, uiszcza unijną opłatę manipulacyjną co najmniej raz w miesiącu organom celnym właściwym do dopuszczenia do obrotu towarów w momencie zapłaty długu celnego. W przypadku gdy nie istnieje dług celny, osoba, która byłaby dłużnikiem w przypadku długu celnego, jest dłużnikiem, którego dług dotyczy unijnej opłaty manipulacyjnej.

W przypadku kwestii, w odniesieniu do których nie określono przepisów szczegółowych w niniejszym artykule ani zgodnie z niniejszym artykułem, przepisy dotyczące długu celnego stosuje się odpowiednio do unijnej opłaty manipulacyjnej.

6. Unijna opłata manipulacyjna nie podlega zwrotowi.

7. Do dnia 30 czerwca 2028 r., zgodnie z art. 285 ust. 2, Komisja zapewni odpowiednie rozwiązanie informatyczne na poziomie Unii do celów obliczania unijnej opłaty manipulacyjnej.

8. Co dwa lata Komisja sporządza sprawozdanie w celu oceny przybliżonych kosztów usług, o których mowa w ust. 2 i 3.

9. Państwa członkowskie mogą ustalać i stosować opłaty lub odzyskiwać koszty za określone usługi inne niż usługi, o których mowa w ust. 2, w szczególności w przypadku:

a) obecności personelu celnego, na wniosek, poza godzinami pracy lub w miejscach innych niż miejsca celne;

b) przeprowadzania analiz lub ekspertyz dotyczących towarów oraz pobierania opłat pocztowych za zwrot towarów do wnioskodawcy, w szczególności w odniesieniu do decyzji wydanych na podstawie art. 15 lub do udzielania informacji zgodnie z art. 25;

c) kontroli lub pobierania próbek towarów do celów weryfikacji lub zniszczenia towarów, w przypadku gdy powoduje to koszty inne niż koszty pracy personelu celnego;

d) nadzwyczajnych środków kontroli niezbędnych ze względu na rodzaj towaru lub potencjalne ryzyko.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego artykułu poprzez określenie kwoty unijnej opłaty manipulacyjnej, o której mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

11. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające procedurę pobierania od przedsiębiorcy unijnej opłaty manipulacyjnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 5

Przeliczanie waluty i terminy

Artykuł 21

Przeliczanie waluty

1. Właściwe organy publikują, w stosownych przypadkach również poprzez udostępnianie w internecie, mający zastosowanie kurs wymiany walut, w przypadku gdy wymiana jest konieczna z jednego z następujących powodów:

- a) elementy wykorzystywane do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna;
- b) podanie wartości euro w walutach krajowych jest wymagane w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i kwoty należności celnych przywózowych i wywózowych, w tym w przypadku gdy jest to wymagane do stosowania wartości progowych określonych we wspólnej taryfie celnej.

2. W przypadku gdy przeliczenie waluty jest konieczne z powodów innych niż te, o których mowa w ust. 1, wartość euro w walutach krajowych, która ma być stosowana w ramach przepisów prawa celnego, określa się co najmniej raz w roku.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające zasady przeliczania walut do celów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 22

Okresy, daty i terminy

1. W przypadku gdy okres, data lub termin są określone w przepisach prawa celnego, okres taki nie może zostać przedłużony lub skrócony, a taka data lub taki termin nie mogą zostać odroczone lub przyspieszone, chyba że przepisy te stanowią inaczej.

2. Stosuje się przepisy mające zastosowanie do okresów, dat i terminów określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71⁽³³⁾, o ile nie przewidziano inaczej w przepisach prawa celnego.

⁽³³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1971/1182/oj>).

ROZDZIAŁ 6

Pozostałe przepisy

Artykuł 23

Poufność danych

1. Dane uzyskane przez organy celne lub przez Urząd UE do Spraw Celnych, mające z natury charakter poufny lub przekazywane na zasadzie poufności, traktuje się jak dane poufne. Niezależnie od tego dane takie mogą zostać ujawnione w przypadku, gdy organy celne lub Urząd UE do Spraw Celnych są do tego zobowiązane lub upoważnione na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego, w szczególności z powodów związanych z postępowaniem sądowym.
2. Państwa członkowskie mogą, w porozumieniu z Komisją, wskazać konkretne dane, których ujawnienie zaszkodziłoby istotnym interesom związanym z ich bezpieczeństwem i które mają być technicznie oznakowane w unijnym centrum danych celnych w taki sposób, aby wszelkie dalsze przetwarzanie takich danych ograniczało się do właściwych organów zainteresowanego państwa członkowskiego, chyba że organy te wyraźnie zezwolą na dalsze przetwarzanie przez inną osobę. Osoba, która przekazuje dane do unijnego centrum danych celnych, musi jasno określić ograniczenia przetwarzania w odniesieniu do takich danych, które można powiązać z konkretnymi łańcuchami dostaw lub kategoriami danych.
3. Do celów ust. 2 zainteresowane państwo członkowskie informuje Komisję o odnośnych konkretnych istotnych interesach związanych z jego bezpieczeństwem oraz wyjaśnia, dlaczego uważa, że interesy te nie mogłyby być wystarczająco chronione w unijnym centrum danych celnych na podstawie ogólnych ram przepisów dotyczących przetwarzania danych.
4. Wszelkie ujawnianie, pobieranie lub przekazywanie danych na podstawie niniejszego rozporządzenia musi odbywać się z zachowaniem odpowiedniego poziomu ochrony danych.
5. Bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 ⁽³⁴⁾, od dnia 1 marca 2031 r. organy celne państw członkowskich lub Urząd UE do Spraw Celnych udostępniają na wniosek zagregowane, niepoufne, nieosobowe i niebędące szczególnie chronionymi danymi handlowymi dane celne.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedury dotyczące wniosków o udostępnienie danych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, oraz formę i kategorie danych, które mogą być udostępniane na taki wniosek. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 24

Wymiana dodatkowych informacji między organami celnymi a przedsiębiorcami

1. Organы celne i przedsiębiorcy mogą wymieniać wszelkie informacje, które nie są wyraźnie wymagane na podstawie przepisów prawa celnego, w szczególności w ramach wzajemnej współpracy mającej na celu identyfikację ryzyka i zapobieganie mu. Wymiana ta może odbywać się na podstawie pisemnego uzgodnienia i może obejmować dostęp organów celnych do elektronicznych systemów przedsiębiorców.

⁽³⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

2. Wszelkie informacje przekazywane przez którąkolwiek ze stron w ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, mają charakter poufny, chyba że obie strony postanowią inaczej lub przepisy prawa Unii lub prawa krajowego stanowią inaczej.

Artykuł 25

Udzielanie informacji przez organy celne

1. Każda osoba może zwrócić się do organu celnego z wnioskiem o informacje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego. Organy celne mogą odrzucić taki wniosek w przypadku, gdy nie dotyczy on działalności związanej z międzynarodowym handlem towarami, który jest rzeczywiście przewidziany.
2. Organy celne prowadzą regularny dialog z przedsiębiorcami oraz innymi organami biorącymi udział w międzynarodowym handlu towarami. Wspierają przejrzystość poprzez umożliwienie swobodnego dostępu do przepisów prawa celnego, ogólnych zarządzeń administracyjnych oraz odpowiednich formularzy wniosków, w miarę możliwości bezpłatnie, w tym przez internet.

TYTUŁ II

OBOWIĄZKI I PRAWA OSÓB WYNIKAJĄCE Z PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO

ROZDZIAŁ 1

Rejestracja

Artykuł 26

Rejestracja

1. Przedsiębiorcy mający siedzibę na obszarze celnym Unii rejestrują się w organach celnych państwa członkowskiego siedziby, aby uzyskać numer EORI. W miarę możliwości rejestracja ta obejmuje również identyfikację elektroniczną przedsiębiorcy w krajowych systemach identyfikacji elektronicznej, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 ⁽³⁵⁾.
2. Zarejestrowani przedsiębiorcy informują organy celne o wszelkich zmianach w swoich danych rejestracyjnych, w szczególności w przypadku jakiegokolwiek zmiany ich miejsca siedziby.
3. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego przedsiębiorcy niemający siedziby na obszarze celnym Unii rejestrują się w organie celnym państwa członkowskiego, w którym prowadzą pierwszą działalność objętą przepisami prawa celnego.
4. Osoby inne niż przedsiębiorcy nie są zobowiązane do rejestracji w organach celnych, z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego.

W przypadku gdy osoby inne niż przedsiębiorcy zobowiązane są do rejestracji w organach celnych, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) jeżeli takie osoby mają siedzibę na obszarze celnym Unii, rejestrują się w organie celnym państwa członkowskiego siedziby;

⁽³⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz. U. L 257 z 28.8.2014, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).

- b) jeżeli takie osoby nie mają siedziby na obszarze celnym Unii, rejestrują się w organie celnym państwa członkowskiego, w którym po raz pierwszy składają deklarację lub zgłoszenie, przekazują lub udostępniają dane lub składają wniosek o wydanie decyzji.
5. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego organy celne unieważniają rejestrację, o której mowa w ust. 1. Takie unieważnienie musi być należycie uzasadnione.
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:
- a) określenie minimalnych wymogów dotyczących danych niezbędnych do rejestracji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w art. 3 niniejszego artykułu, gdy przedsiębiorcy niemający siedziby na obszarze celnym Unii zobowiązani są do zarejestrowania się w organach celnych;
 - c) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy niniejszego artykułu, gdy osoby inne niż przedsiębiorcy zobowiązane są do zarejestrowania się w organach celnych;
 - d) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, gdy organy celne zobowiązane są unieważnić rejestrację.
7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy w celu określenia organu celnego odpowiedzialnego za rejestrację, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Importer

Artykuł 27

Importerzy

1. W danym momencie może być tylko jeden importer.
2. Importer:
 - a) przekazuje lub udostępnia organom celnym, natychmiast po ich uzyskaniu, a w każdym przypadku przed zwolnieniem towarów, i przechowuje wszystkie informacje wymagane w odniesieniu do czasowego składowania lub procedury celnej, którą mają zostać objęte towary zgodnie z art. 74, 104, 109, 142, 153, 156 lub 158, lub wymagane w celu zamknięcia procedury uszlachetniania biernego;
 - b) zapewnia uiszczenie wszelkich należności celnych oraz innych mających zastosowanie opłat;
 - c) zapewnia, aby towary wprowadzane na obszar celny Unii były zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, oraz przekazuje lub udostępnia i przechowuje odpowiednią ewidencję takiej zgodności;

- d) powiadamia organy celne o wszelkich znanych mu informacjach dotyczących podejrzanego przemieszczania lub nieuprawnionego obchodzenia się z towarami;
 - e) wypełnia wszelkie inne obowiązki importera określone w przepisach prawa celnego.
3. Importer musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

Wymóg ten nie ma zastosowania do importera, który:

- a) obejmuje towary procedurą tranzytu lub procedurą odprawy czasowej;
- b) wprowadza towary, które pozostają objęte czasowym składowaniem;
- c) sporadycznie obejmuje towary procedurami celnymi, pod warunkiem że organy celne uznają takie objęcie za uzasadnione;
- d) ma siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii, oraz przedstawia towary w granicznym unijnym urzędzie celnym graniczącym z tym państwem, pod warunkiem że państwo, w którym importer ma siedzibę, przyznaje na zasadzie wzajemności przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii; lub
- e) jest reprezentowany przez przedstawiciela pośredniego mającego siedzibę na obszarze celnym Unii.

ROZDZIAŁ 3

Eksporter

Artykuł 28

Eksporterzy

1. Eksporter:
- a) przekazuje lub udostępnia organom celnym, natychmiast po ich uzyskaniu, a w każdym przypadku przed zwolnieniem towarów, i przechowuje wszystkie informacje wymagane w odniesieniu do procedury celnej, którą objęto towary zgodnie z art. 114, 116 lub 161, lub wymagane w celu zamknięcia procedury, o której mowa w art. 54 ust. 4, art. 142, 153 lub 158;
 - b) zapewnia uiszczenie wszelkich należności celnych oraz innych mających zastosowanie opłat;
 - c) zapewnia, aby towary wyprowadzane z obszaru celnego Unii były zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne oraz przekazuje lub udostępnia i przechowuje odpowiednią ewidencję takiej zgodności;
 - d) powiadamia organy celne o wszelkich znanych mu informacjach dotyczących podejrzanego przemieszczania lub nieuprawnionego obchodzenia się z towarami;
 - e) wypełnia wszelkie inne obowiązki eksportera określone w przepisach prawa celnego.

2. Eksporter musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

Wymóg ten nie ma zastosowania do eksportera, który:

- a) obejmuje towary procedurą tranzytu, zamyka procedurę odprawy czasowej lub powrotnie wywozi towary z czasowego składowania;
- b) przeładowuje towary w wolnym obszarze celnym lub bezpośrednio powrotnie wywozi je z tego obszaru;
- c) sporadycznie obejmuje towary procedurami celnymi, lub powrotnie je wywozi, pod warunkiem że organy celne uznają takie objęcie za uzasadnione;
- d) ma siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii, oraz przedstawia towary w granicznym unijnym urzędzie celnym graniczącym z tym państwem, pod warunkiem że państwo, w którym eksporter ten ma siedzibę, przyznaje na zasadzie wzajemności przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii; lub
- e) jest reprezentowany przez przedstawiciela pośredniego mającego siedzibę na obszarze celnym Unii.

ROZDZIAŁ 4

Upoważnieni przedsiębiorcy oraz zaufani przedsiębiorcy

Artykuł 29

Wniosek i pozwolenie dla upoważnionych przedsiębiorców

1. Przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Unii i spełniający kryteria określone w art. 30 może złożyć wniosek o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.
2. Organy celne – w razie potrzeby po przeprowadzeniu konsultacji z innymi organami – przyznają jeden lub oba z następujących rodzajów pozwoleń:
 - a) upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych, które umożliwia posiadaczowi korzystanie z uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego; lub
 - b) upoważniony przedsiębiorca w zakresie ochrony i bezpieczeństwa, które umożliwia posiadaczowi korzystanie z ułatwień dotyczących ochrony i bezpieczeństwa.
3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, może posiadać jednocześnie oba rodzaje pozwoleń, o których mowa w ust. 2.
4. Upoważniony przedsiębiorca musi wypełniać obowiązki określone w art. 9 ust. 2 i 3. Organy celne monitorują, czy upoważniony przedsiębiorca nadal spełnia odpowiednie kryteria oraz wypełnia odpowiednie obowiązki zgodnie z art. 9 ust. 4.

Co najmniej raz na trzy lata organy celne przeprowadzają szczegółowe monitorowanie, w tym kontrolę na miejscu, działalności i wewnętrznej ewidencji upoważnionego przedsiębiorcy.

5. Z zastrzeżeniem ust. 6 niniejszego artykułu oraz art. 30, status upoważnionego przedsiębiorcy uznają organy celne we wszystkich państwach członkowskich.

6. Organy celne, na podstawie uznania statusu upoważnionego przedsiębiorcy oraz pod warunkiem spełnienia wymogów związanych z określonym rodzajem uproszczenia przewidzianych w przepisach prawa celnego, pozwalają przedsiębiorcy na korzystanie z tego uproszczenia. Organy celne nie sprawdzają ponownie kryteriów, które zostały już sprawdzone przy przyznawaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

7. Upoważniony przedsiębiorca korzysta z większej liczby ułatwień w zakresie kontroli celnych niż inni przedsiębiorcy. Status upoważnionego przedsiębiorcy uwzględnia się na korzyść do celów zarządzania ryzykiem celnym.

8. Organy celne przyznają korzyści wynikające ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie ochrony i bezpieczeństwa osobom mającym siedzibę w państwach trzecich, spełniającym kryteria oraz wypełniającym obowiązki określone w odpowiednich przepisach tych państw, w zakresie w jakim te kryteria i obowiązki są uznawane przez Unię za równoważne z tymi, które nakłada się na upoważnionych przedsiębiorców mających siedzibę na obszarze celnym Unii. Takie przyznanie korzyści opiera się na zasadzie wzajemności, o ile Unia nie postanowiła inaczej, a jego podstawą są umowa międzynarodowa, której stroną jest Unia, lub akt prawny Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

9. W ramach protokołów i procedur zarządzania kryzysowego określonych w art. 227 Urząd UE do Spraw Celných opracowuje mechanizm ciągłości działania w celu reagowania na zakłócenia przepływów handlowych spowodowane wzrostem poziomu zagrożenia, zamknięciem granic, klęskami żywiołowymi, sytuacjami niebezpiecznymi lub innego rodzaju poważnymi zdarzeniami. Mechanizm ciągłości działania musi zapewniać organom celnym możliwość ułatwienia i przyspieszenia, w miarę możliwości, obsługi priorytetowych ładunków związanych z upoważnionymi przedsiębiorcami.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

a) uproszczeń, o których mowa w ustępie 6 niniejszego artykułu;

b) ułatwień, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.

11. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne w odniesieniu do konsultacji dotyczących przyznania statusu upoważnionych przedsiębiorców, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w tym terminów udzielenia odpowiedzi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 30

Przyznawanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy

1. Kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy są następujące:
 - a) wnioskodawca nie był karany za poważne przestępstwa karne związane z działalnością gospodarczą lub biznesową ani nie dopuścił się poważnego naruszenia przepisów lub powtarzających się naruszeń przepisów związanych z tą działalnością, i dotyczących:
 - (i) przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych;
 - (ii) innych przepisów stosowanych przez organy celne, w przypadku gdy organ celny właściwy do przyznania statusu upoważnionego przedsiębiorcy wie o takich naruszeniach przepisów lub przestępstwach;
 - b) wnioskodawca wykazał, że:
 - (i) utrzymuje wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów za pomocą systemu zarządzania ewidencją handlową oraz, w stosownych przypadkach, ewidencją transportową, który umożliwia przeprowadzanie odpowiednich kontroli celnych;
 - (ii) ma zadowalające procedury postępowania z licencjami, pozwoleniami i wymogami wynikającymi z innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów, oraz że wszelkie niezgodności zostały skutecznie usunięte;
 - (iii) zapewnia, aby odpowiedni personel został poinstruowany o obowiązku informowania organów celnych w bezpieczny sposób w każdym przypadku, gdy wie o trudnościach związanych z przestrzeganiem przepisów, podejrzanym przemieszczaniu lub nieuprawnionym obchodzeniu się z towarami; oraz
 - (iv) ma procedury informowania organów celnych o przypadkach, o których mowa w pkt (iii);
 - c) wnioskodawca jest wypłacalny, co należy uznać w przypadku, w którym ma wystarczająco dobrą sytuację finansową, aby umożliwić mu wywiązanie się z jego zobowiązań, z należyty uwzględnieniem cech danego rodzaju działalności gospodarczej;
 - d) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 2 lit. a) wnioskodawca spełnienia praktyczne standardy w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z rodzajem i rozmiarem prowadzonej działalności;
 - e) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 2 lit. b) wnioskodawca posiada odpowiednie standardy ochrony, bezpieczeństwa i zgodności, dostosowane do rodzaju i rozmiaru prowadzonej działalności, co uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że ma odpowiednie środki mające na celu zapewnienie ochrony i bezpieczeństwa międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych oraz postępowania z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji jego partnerów handlowych.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające zasady stosowania kryteriów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 31

Przyznawanie statusu zaufanego przedsiębiorcy

1. Importer, eksporter lub przedstawiciel pośredni mający siedzibę na obszarze celnym Unii spełniający kryteria określone w ust. 3 oraz przeprowadzający regularne operacje celne w ramach swojej działalności gospodarczej przez co najmniej trzy lata może wystąpić do organu celnego państwa członkowskiego siedziby, z wnioskiem o przyznanie statusu zaufanego przedsiębiorcy.

2. Organy celne przyznają status zaufanego przedsiębiorcy po przeprowadzeniu, w razie potrzeby, konsultacji z innymi organami celnymi oraz innymi właściwymi organami oraz po uzyskaniu dostępu do odpowiednich danych wnioskodawcy z ostatnich trzech lat, w celu oceny zgodności z kryteriami określonymi w ust. 3.

3. Kryteria przyznawania statusu zaufanego przedsiębiorcy są następujące:

a) wnioskodawca nie był karany za poważne przestępstwa karne związane z działalnością gospodarczą lub biznesową ani nie dopuścił się poważnego naruszenia przepisów lub powtarzających się naruszeń przepisów związanych z tą działalnością, i dotyczących:

(i) przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych;

(ii) innych przepisów stosowanych przez organy celne, w przypadku gdy organ celny właściwy do przyznania statusu zaufanego przedsiębiorcy wie o takich naruszeniach przepisów lub przestępstwach;

b) wnioskodawca wykazał, że:

(i) posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów za pomocą systemu zarządzania ewidencją handlową oraz, w stosownych przypadkach, transportową, który umożliwia przeprowadzanie odpowiednich kontroli celnych;

(ii) ma zadowalające procedury postępowania z licencjami, pozwoleniami i wymogami wynikającymi z innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów, oraz że wszelkie niezgodności zostały skutecznie usunięte;

(iii) zapewnia, aby odpowiedni personel został poinstruowany o obowiązku informowania organów celnych w bezpieczny sposób w każdym przypadku, gdy wie o trudnościach związanych z przestrzeganiem przepisów, podejrzanym przemieszczaniu lub nieuprawnionym obchodzeniu się z towarami; oraz

(iv) posiada procedury informowania organów celnych o przypadkach, o których mowa w pkt (iii);

c) wnioskodawca jest wypłacalny, co należy uznać w przypadku, w którym ma wystarczająco dobrą sytuację finansową, aby umożliwić mu wywiązywanie się z jego zobowiązań, z należyтым uwzględnieniem cech danego rodzaju działalności gospodarczej, a w szczególności, że w okresie trzech lat przed złożeniem wniosku wywiązywał się ze zobowiązań finansowych związanych z uiszczaniem należności celnych oraz wszelkich innych należności, podatków lub opłat pobieranych w związku z przywozem lub wywozem towarów, w tym VAT i akcyzy należnych w związku z operacjami wewnątrzwspólnotowymi;

- d) wnioskodawca spełnia praktyczne standardy w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z rodzajem i rozmiarem prowadzonej działalności, w tym sposobów interakcji za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych;
- e) wnioskodawca posiada odpowiednie standardy ochrony, bezpieczeństwa i zgodności, w tym norm bezpieczeństwa produktów, dostosowane do rodzaju i wielkości prowadzonej działalności, co uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że ma odpowiednie środki mające na celu zapewnienie ochrony i bezpieczeństwa międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych oraz postępowania z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji partnerów handlowych;
- f) wnioskodawca dysponuje systemem teleinformatycznym przekazującym lub udostępniającym organom celnym, w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego z technicznego punktu widzenia, dane dotyczące przemieszczania towarów i ich zgodności ze wszystkimi wymogami mającymi zastosowanie do tych towarów, w tym związanymi z ochroną i bezpieczeństwem, oraz, w stosownych przypadkach, że udostępnia organom celnym w unijnym centrum danych celnych:
 - (i) ewidencję celną, w tym tę niezbędną do sprawdzenia prawidłowości ustalenia długów celnych;
 - (ii) stosowany system rachunkowości;
 - (iii) ewidencję handlową i transportową;
 - (iv) system śledzenia i system logistyczny, które zapewniają możliwość identyfikacji towarów unijnych lub nieunijnych, wskazując – w stosownych przypadkach – lokalizację tych towarów;
 - (v) licencje i pozwolenia przyznane zgodnie z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;
- g) w przypadku wnioskodawcy, który jest importerem do celów sprzedaży na odległość, bycie zarejestrowanym i odpowiednie korzystanie z procedury IOSS od co najmniej dwóch lat.

4. Zaufany przedsiębiorca wypełnia obowiązki określone w art. 9 ust. 2 i 3. Organy celne monitorują, czy przedsiębiorca nadal spełnia odpowiednie kryteria oraz wypełnia odpowiednie obowiązki zgodnie z art. 9 ust. 4.

Co najmniej raz na dwa lata organy celne przeprowadzają szczegółowe monitorowanie, w tym kontrolę na miejscu, działalności i wewnętrznej ewidencji zaufanego przedsiębiorcy w celu sprawdzenia w szczególności praktycznego stosowania procedur wprowadzonych, aby spełniać kryteria, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Zaufany przedsiębiorca informuje organy celne o wszelkich zmianach swojej struktury korporacyjnej, własności, poziomu wypłacalności lub modeli handlu, lub o wszelkich innych istotnych zmianach jego sytuacji i działalności. Organy celne dokonują ponownej oceny statusu zaufanego przedsiębiorcy, jeżeli którakolwiek z tych zmian ma istotny wpływ na status zaufanego przedsiębiorcy. Organy celne mogą zawiesić status zaufanego przedsiębiorcy do czasu wydania decyzji w wyniku ponownej oceny.

5. W przypadku gdy zaufany przedsiębiorca dokonuje zmiany państwa członkowskiego siedziby, informuje organy celne przyjmującego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach swojej struktury korporacyjnej, własności, poziomu wypłacalności lub modeli handlu, lub o wszelkich innych istotnych zmianach jego sytuacji i działalności, jeżeli którakolwiek z tych zmian mogłaby mieć wpływ na status zaufanego przedsiębiorcy.

Organy celne przyjmującego państwa członkowskiego ponownie oceniają status zaufanego przedsiębiorcy w porozumieniu z organami celnymi państwa członkowskiego, które pierwotnie przyznało lub później ponownie oceniło ten status. Podczas tej ponownej oceny organ celny przyjmującego państwa członkowskiego może zawiesić status zaufanego przedsiębiorcy. Informację o takim zawieszeniu rejestruje się w unijnym centrum danych celnych.

6. W przypadku gdy jest to uzasadnione na podstawie przesłanek wskazujących na nieprzestrzeganie przepisów przez zaufanego przedsiębiorcę, Urząd UE do Spraw Celnych, we współpracy z właściwymi zaangażowanymi organami celnymi, może zweryfikować zgodność statusu zaufanego przedsiębiorcy konkretnego przedsiębiorcy.

Wynik weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym, przekazuje się Komisji i właściwym zaangażowanym organom celnym. Na podstawie wyników weryfikacji Urząd UE do Spraw Celnych może zalecić właściwemu organowi celnemu zawieszenie lub cofnięcie statusu zaufanego przedsiębiorcy.

Właściwy organ celny bez zbędnej zwłoki informuje Urząd UE do Spraw Celnych oraz Komisję o działaniach podjętych na podstawie zalecenia Urzędu UE do Spraw Celnych.

W przypadku gdy właściwy organ celny nie przekaze informacji, o których mowa w akapicie trzecim, lub w przypadku gdy działanie, o którym mowa w tym akapicie, podjęte na podstawie zalecenia Urzędu UE do Spraw Celnych nie jest wystarczające, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjmować indywidualne decyzje, w których zwraca się do państwa członkowskiego, które przyznało status zaufanego przedsiębiorcy, o zawieszenie lub cofnięcie tego statusu w terminie określonym w odpowiedniej decyzji. Informację o takim zawieszeniu lub cofnięciu rejestruje się w unijnym centrum danych celnych.

7. W przypadku gdy zaufany przedsiębiorca uczestniczy w nieuczciwych działaniach w związku ze swoją działalnością gospodarczą lub biznesową lub w przypadku gdy organy celne dowiedzą się o naruszeniu przez zaufanego przedsiębiorcę odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne zgodnie z art. 27 ust. 2 lit. c), organy celne zawieszają status zaufanego przedsiębiorcy. Informację o takim zawieszeniu rejestruje się w unijnym centrum danych celnych.

8. Organy celne upoważniają zaufanych przedsiębiorców do korzystania z jednego lub większej liczby następujących uproszczeń, w zależności od ich działalności gospodarczej:

- a) przekazywanie lub udostępnianie części danych dotyczących ich towarów po zwolnieniu tych towarów, zgodnie z art. 74 ust. 5;
- b) przeprowadzanie niektórych kontroli oraz zwolnienia towarów po odebraniu tych towarów w miejscu prowadzenia działalności importera, właściciela lub odbiorcy lub w chwili dostarczenia z miejsca prowadzenia działalności eksportera, właściciela lub nadawcy, zgodnie z art. 78 ust. 1 i 3;
- c) uznanie, że zapewnia prawidłową realizację operacji do celów czasowego składowania zgodnie z art. 108 ust. 2 lub uzyskania pozwoleń na korzystanie z procedur specjalnych zgodnie z art. 125 ust. 4, art. 126 i art. 133 ust. 2;

- d) okresowe określanie długu celnego odpowiadającego łącznej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych przez tego przedsiębiorcę, zgodnie z art. 205 ust. 5;
 - e) odroczenie spłaty długu celnego zgodnie z art. 212 ust. 2;
 - f) na zasadzie odstępstwa od art. 134, przemieszczanie towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub wyprowadzanych z tego obszaru bez obowiązku obejmowania ich tranzytem, jeżeli towary te podlegają procedurze zawieszającej cło oraz pozostają objęte dozorem celnym do czasu osiągnięcia ich ostatecznego miejsca przeznaczenia w Unii.
9. Organy celne dokładają wszelkich starań, aby dostosować swoją praktykę udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 8, do praktyk innych organów celnych, w celu zapewnienia jednolitego podejścia w całej Unii.
10. Zaufani przedsiębiorcy korzystają z większej liczby ułatwień w zakresie kontroli celnych niż inni przedsiębiorcy. Status zaufanego przedsiębiorcy uwzględnia się na korzyść do celów zarządzania ryzykiem celnym.
11. W ramach protokołów i procedur zarządzania kryzysowego określonych w art. 227 Urząd UE do Spraw Celnych opracowuje mechanizm ciągłości działania w celu reagowania na zakłócenia przepływów handlowych spowodowane wzrostem poziomów zagrożenia, zamknięciem granic, klęskami żywiołowymi, sytuacjami niebezpiecznymi lub innego rodzaju poważnymi zdarzeniami. Mechanizm ciągłości działania musi zapewniać organom celnym możliwość ułatwienia i przyspieszenia, w miarę możliwości, obsługi priorytetowych ładunków związanych z zaufanymi przedsiębiorcami.
12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
- a) przepisy dotyczące konsultacji z innymi właściwymi organami w celu przyznania statusu zaufanego przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w tym terminów udzielenia odpowiedzi;
 - b) zasady dotyczące stosowania kryteriów określonych w ust. 3 niniejszego artykułu;
 - c) rodzaje działań związanych z monitorowaniem, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;
 - d) przepisy dotyczące konsultacji z organami celnymi, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu;
 - e) przepisy dotyczące ponownej oceny statusu zaufanego przedsiębiorcy, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 32

Dostosowanie statusu upoważnionych przedsiębiorców i zaufanych przedsiębiorców

1. Oceniając, czy spełniają oni kryteria przyznania statusu upoważnionych przedsiębiorców i zaufanych przedsiębiorców, organy celne uwzględniają szczególne cechy przedsiębiorców, w szczególności mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw.
2. Komisja przyjmuje wytyczne, aby pomóc mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom w korzystaniu ze statusu upoważnionych przedsiębiorców i zaufanych przedsiębiorców.

ROZDZIAŁ 5

Przedstawicielstwo celne

Artykuł 33

Przedstawiciele celni

1. Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego

Przedstawicielstwo takie może być bezpośrednie — w którym to przypadku przedstawiciel celny działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub pośrednie — w którym to przypadku przedstawiciel celny działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

2. Pośredni przedstawiciel celny działający w swoim własnym imieniu, ale na rzecz importera lub eksportera, który ma siedzibę na obszarze celnym Unii, odpowiada solidarnie z tym importerem do celów art. 27 ust. 2 lub z tym eksporterem do celów art. 28 ust. 1.

3. Pośredniego przedstawiciela celnego działającego w swoim własnym imieniu, ale na rzecz importera lub eksportera, który nie ma siedziby na obszarze celnym Unii uznaje się za importera do celów art. 27 ust. 2 lub eksportera do celów art. 28 ust. 1.

4. Przedstawiciel celny musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego wymóg ten zostaje uchylony, jeżeli przedstawiciel celny działa na rzecz osoby, która nie musi mieć siedziby na obszarze celnym Unii.

5. Przedstawiciela celnego mającego status zaufanego przedsiębiorcy uznaje się za zaufanego przedsiębiorcę wyłącznie wówczas, gdy działa on jako przedstawiciel pośredni.

W przypadku gdy przedstawiciel celny działa jako przedstawiciel bezpośredni, przedstawiciel celny mający status zaufanego przedsiębiorcy:

- a) uznawany jest za zaufanego przedsiębiorcę, jeżeli osobie, w której imieniu i na której rzecz działa ten przedstawiciel, przyznano taki status;
- b) korzysta ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy, jeżeli osobie, w której imieniu i na rzecz której działa ten przedstawiciel, nie przyznano statusu zaufanego przedsiębiorcy.

6. Przedstawiciela celnego mającego status upoważnionego przedsiębiorcy uznaje się za upoważnionego przedsiębiorcę, gdy działa on jako przedstawiciel bezpośredni lub pośredni.

7. Wyłącznie przedstawiciel celny mający status upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych lub przedstawiciel celny mający status zaufanego przedsiębiorcy jest uprawniony do:

- a) świadczenia takich usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym ma siedzibę; lub
- b) objęcia procedurą dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych na odległość.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których nie ma zastosowania uchylenie wymogu, o którym mowa w ust. 4 akapit drugi niniejszego artykułu.

Artykuł 34

Pełnomocnictwo udzielone przedstawicielom

1. W kontaktach z organami celnymi przedstawiciel celny deklaruje, że działa na rzecz osoby reprezentowanej oraz określa, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie.

Osobę, która nie deklaruje, że działa w charakterze przedstawiciela celnego, lub osobę, która deklaruje, że działa w charakterze przedstawiciela, nie będąc do tego umocowana, traktuje się jako działającą w swoim własnym imieniu i na swoją własną rzecz.

2. Organy celne mogą zażądać od osób deklarujących, że działają w charakterze przedstawiciela celnego, dostarczenia dowodu ich umocowania przez osobę, którą reprezentują.

3. Organy celne nie mogą żądać od osoby działającej jako przedstawiciel celny regularnie przeprowadzającej czynności i formalności, aby każdorazowo przedstawiała dowód potwierdzający udzielenie pełnomocnictwa. Niezależnie od tego osoba taka zawsze musi być w stanie przedstawić taki dowód na wniosek organów celnych.

TYTUŁ III

UNIJNE CENTRUM DANYCH CELNYCH

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 35

Ustanowienie unijnego centrum danych celnych

Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijne centrum danych celnych.

Artykuł 36

Cele unijnego centrum danych celnych

Unijne centrum danych celnych zapewnia bezpieczną i cyberodporną scentralizowaną platformę informatyczną służącą jako centralny punkt wymiany danych z organami celnymi i między organami celnymi.

Artykuł 37

Suwerenność cyfrowa

1. Unijne centrum danych celnych projektuje się w taki sposób, aby zapewnić ochronę dostępnych w nim danych przed nieuprawnionym dostępem oraz innymi zagrożeniami dla ich integralności i bezpieczeństwa, co leży w interesie publicznym.

Infrastruktura unijnego centrum danych celnych inna niż infrastruktura do celów transmisji telekomunikacyjnej kontrolowana jest i zarządzana wyłącznie przez Komisję lub Urząd UE do Spraw Celnych oraz musi być zlokalizowana na terytorium Unii.

2. Wykonując zadania związane z budową, hostingiem, funkcjonowaniem i utrzymaniem unijnego centrum danych celnych oraz dokonując wszelkich czynności związanych z przetwarzaniem danych w tym centrum, dostawcy i inni usługodawcy oraz ich podwykonawcy muszą być podmiotami wiarygodnymi, zapewniającymi bezpieczeństwo i wolnymi od wpływu rządów państw trzecich oraz nie mogą podlegać bezpośrednio ani pośrednio jakimkolwiek przepisom prawa państwa trzeciego, w tym zarządzeniom wykonawczym, które mogłyby wymagać ujawnienia jakimkolwiek organom tego państwa danych przechowywanych w unijnym centrum danych celnych. Muszą oni również zapewniać wiarygodność, bezpieczeństwo i niezależność unijnego centrum danych celnych.

Tacy dostawcy i inni usługodawcy oraz ich podwykonawcy muszą mieć siedzibę w Unii i nie mogą być kontrolowani, bezpośrednio ani pośrednio, przez jakiekolwiek przedsiębiorstwo z państwa trzeciego zdefiniowane w art. 2 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452⁽³⁶⁾.

W przypadku usług krytycznych, w tym wszelkich działań związanych z danymi, instytucja zamawiająca może wymagać od dostawcy, innego usługodawcy lub podwykonawcy posiadania poświadczenia bezpieczeństwa.

3. Instytucja zamawiająca na rzecz unijnego centrum danych celnych może w dowolnym momencie zażądać od oferentów, dostawców i innych usługodawców oraz ich podwykonawców przedstawienia dowodów na wdrożone przez nich środki służące zapobieganiu nieuprawnionemu ujawnieniu danych z unijnego centrum danych celnych, w tym przedstawienia dokumentacji potwierdzającej fakt wypełniania przez nich obowiązków określonych w ust. 2 w odniesieniu do niezależności i poufności, oraz przedstawienia dowodów na to, że są oni wiarygodni, zapewniają bezpieczeństwo i są wolni od wpływów rządów państw trzecich.

4. Bezpieczeństwo łańcucha dostaw wszystkich komponentów informatycznych, sprzętu i oprogramowania zapewnia się w najwyższym możliwym stopniu. Instytucja zamawiająca na rzecz unijnego centrum danych celnych może wymagać od dostawców i innych usługodawców oraz ich podwykonawców przedstawienia dowodów potwierdzających.

5. W przypadku gdy instytucja zamawiająca na rzecz unijnego centrum danych celnych ma powody, aby sądzić, że środki wdrożone przez oferentów, dostawców i innych usługodawców lub ich podwykonawców w celu wypełnienia ich obowiązków wynikających z ust. 2, 3 i 4 są niewystarczające lub że dowody przedstawione przez nich zgodnie z niniejszym artykułem nie są w pełni wiarygodne, może ona podjąć wszelkie środki na podstawie danej umowy lub w ramach danego postępowania o udzielenie zamówienia, które uzna za niezbędne w celu zaradzenia tej sytuacji, w tym zawiesić lub rozwiązać w całości lub w części tę umowę lub wykluczyć z tego postępowania o udzielenie zamówienia. Pozostaje to bez uszczerbku dla wszelkich innych dodatkowych środków ochrony prawnej przewidzianych:

a) przez instytucję zamawiającą na rzecz unijnego centrum danych celnych w danej umowie; lub

b) w prawie Unii lub w prawie krajowym.

⁽³⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452 z dnia 19 marca 2019 r. ustanawiające ramy monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii (Dz.U. L 79 I z 21.3.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/452/oj>).

6. O ile nie przewidziano inaczej w tytule III lub XIII lub w umowie międzynarodowej wiążącej Unię, dane przetwarzane w unijnym centrum danych celnych nie mogą być przekazywane ani udostępniane państwu trzeciemu, organizacji międzynarodowej ani osobom fizycznym lub prawnym mającym siedzibę poza terytorium Unii.

7. Unijne centrum danych celnych projektuje się w możliwie największym zakresie w taki sposób, aby uniknąć przeszkód przedkomercyjnych, handlowych, technicznych, umownych i organizacyjnych, które zniechęcają do przekazywania lub przenoszenia danych, aplikacji lub zasobów cyfrowych przez instytucję zamawiającą do innego usługodawcy lub do korzystania z nich w środowisku interoperacyjnym, utrudniają lub uniemożliwiają takie przekazywanie lub przenoszenie lub wykorzystywanie.

ROZDZIAŁ 2

Aspekty techniczne, funkcjonalności, cechy oraz przeznaczenie unijnego centrum danych celnych

Artykuł 38

Funkcjonalności i cechy unijnego centrum danych celnych

1. Unijne centrum danych celnych stanowi zestaw elektronicznych usług, aplikacji, danych i infrastruktury służących przetwarzaniu i przechowywaniu danych, w tym danych osobowych, do celów określonych w art. 41.

2. Unijne centrum danych celnych buduje się w sposób umożliwiający zachowanie zgodności z dotyczącymi przetwarzania danych osobowych przepisami rozporządzeń (UE) 2016/679 i (UE) 2018/1725, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2841 ⁽³⁷⁾ oraz dyrektywy (UE) 2016/680.

3. Unijne centrum danych celnych musi posiadać następujące funkcjonalności:

- a) umożliwianie elektronicznego wykonywania przepisów prawa celnego oraz przyczynianie się do wykonywania innych przepisów stosowanych przez organy celne, obejmujących w szczególności: formalności celne; kontrole celne; naliczanie kwoty długu celnego i unijnej opłaty manipulacyjnej oraz powiadamianie o nich; VAT i podatek akcyzowy przy przywozie; zarządzanie zabezpieczeniami;
- b) zapewnianie jakości, integralności, bezpieczeństwa, zachowywania, identyfikowalności, poufności i niezaprzeczalności danych przetwarzanych w unijnym centrum danych celnych, w tym stosowanie przepisów dotyczących sprostowania, unieważnienia lub usuwania takich danych;
- c) umożliwianie i zapewnianie analizy ryzyka, analizy ekonomicznej i analizy danych, uproszczenie procedur celnych i ułatwienie wymiany handlowej, w tym poprzez wykorzystywanie systemów sztucznej inteligencji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1689;
- d) umożliwianie interoperacyjności z innymi teleinformatycznymi systemami, platformami lub środowiskami do celów współpracy zgodnie z tytułem XIII niniejszego rozporządzenia;

⁽³⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2023/2841 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie ustanowienia środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii (Dz.U. L, 2023/2841, 18.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2841/oj>).

- e) umożliwianie interoperacyjności z europejskim systemem morskich pojedynczych punktów kontaktowych w celu zapewniania i wypełniania formalności celnych wskazanych w załączniku do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1239 ⁽³⁸⁾;
- f) integracja unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie cel służącego do wymiany świadectw (EU CSW-CERTEX) ustanowionego na podstawie art. 4 rozporządzenia (UE) 2022/2399 w celu umożliwienia interoperacyjności z unijnymi systemami i formalnościami innymi niż celne, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu;
- g) umożliwianie wymiany informacji z państwami trzecimi oraz innymi organami i podmiotami zgodnie z tytułem XIII niniejszego rozporządzenia;
- h) umożliwianie sprawowania nadzoru celnego nad towarami;
- i) umożliwianie sprawozdawczości, w tym możliwości zgłaszania towarów, które mają zostać przywiezione lub wywiezione, niezgodnych z odpowiednimi przepisami Unii stosowanymi przez organy celne;
- j) integracja zdolności w zakresie zarządzania bezpieczeństwem informacji, ram zarządzania zaprojektowanych w celu zapobiegania naruszeniom danych poprzez zabezpieczenie danych przed utratą, manipulacją lub nieuprawnionym dostępem, w tym za pomocą mechanizmu znakowania danych zgodnie z ich poziomem poufności;
- k) umożliwienie przenoszenia danych z unijnego centrum danych celnych do systemów krajowych;
- l) zapewnienie pojedynczego punktu dostępu i wielojęzycznych interfejsów;
- m) zapewnianie możliwości ponownego wykorzystywania danych w najszerszym możliwym zakresie;
- n) ułatwianie niezbędnej interoperacyjności z systemami państw członkowskich w zakresie zarządzania tożsamością oraz udzielania dostępu do unijnego centrum danych celnych.

4. Działania podejmowane przez osoby, Komisję, organy celne, Urząd UE do Spraw Celnych lub inne organy korzystające z funkcjonalności wymienionych w ust. 3 pozostają działaniami tych osób i organów, nawet jeżeli zostały zautomatyzowane.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu:

- a) zmiany ust. 3 niniejszego artykułu w odniesieniu do funkcjonalności, o których mowa w tym ustępie, aby uwzględnić nowe zadania powierzane na podstawie przepisów prawa Unii organom, o których mowa w art. 41 niniejszego rozporządzenia, lub w celu dostosowania tych funkcjonalności do zmieniających się potrzeb tych organów podczas wykonywania przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne;
- b) uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mogą podlegać przenoszeniu z unijnego centrum danych celnych do systemów krajowych, o czym mowa w ust. 3 lit. k) niniejszego artykułu.

⁽³⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1239 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiające europejski system morskich pojedynczych punktów kontaktowych i uchylające dyrektywę 2010/65/UE (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 64, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1239/oj>).

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) techniczne warunki utrzymywania i wykorzystywania systemów teleinformatycznych, które państwa członkowskie i Komisja opracowały zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, z uwzględnieniem przepisów zawartych w rozporządzeniu (UE) 2022/2399 w związku z rozporządzeniem (UE) 2023/2841 oraz dyrektywą (UE) 2022/2555, w tym wytycznymi publikowanymi przez Agencję Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa (ENISA);
- b) program prac dotyczący stopniowego wycofywania systemów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, oraz stopniowego wprowadzania unijnego centrum danych celnych, opracowany w sposób zapewniający płynne przejście.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 39

Faza pilotażowa unijnego centrum danych celnych

1. Przed dniem 1 marca 2034 r. Komisja może ustanowić fazę pilotażową w celu przetestowania funkcjonalności unijnego centrum danych celnych (zwaną dalej „fazą pilotażową”). Uczestnictwo w fazie pilotażowej jest dobrowolne.
2. Komisja współpracuje z Urzędem UE do Spraw Celnych, organami celnymi i innymi organami oraz odpowiednimi zainteresowanymi stronami podczas planowania i organizacji fazy pilotażowej.
3. Do celów ust. 1 Komisja publikuje następujące informacje:
 - a) ustalenia techniczne dotyczące planowania i organizacji fazy pilotażowej;
 - b) funkcjonalności unijnego centrum danych celnych, które mają być stosowane i testowane podczas fazy pilotażowej;
 - c) dokładny czas trwania fazy pilotażowej.

Artykuł 40

Aplikacje krajowe uzupełniające unijne centrum danych celnych

1. Państwa członkowskie mogą budować:
 - a) aplikacje niezbędne do celów połączenia się z unijnym centrum danych celnych, aby przekazywać do niego dane oraz aby przetwarzać dane pochodzące z unijnego centrum danych celnych, o ile takie aplikacje jeszcze nie istnieją;
 - b) dodatkowe aplikacje w unijnym centrum danych celnych, we współpracy z Urzędem UE do Spraw Celnych lub Komisją.
2. Państwa członkowskie mogą zwrócić się do Urzędu UE do Spraw Celnych o stworzenie aplikacji, o których mowa w ust. 1. W stosownych przypadkach Urząd UE do Spraw Celnych koordynuje współfinansowanie takiego opracowania między państwami członkowskimi. Opracowanie takie może być częściowo finansowane przez Urząd UE do Spraw Celnych, jeżeli w jego budżecie dostępne są odpowiednie środki finansowe i zasoby.

3. W przypadku gdy Urząd UE do Spraw Celnych opracuje aplikację zgodnie z ust. 2:
- a) aplikację tę udostępnia się bezpłatnie wszystkim współfinansującym państwom członkowskim, a jeżeli wszystkie współfinansujące państwa członkowskie wyrażą na to zgodę, udostępnia się ją również bezpłatnie innym państwom członkowskim;
 - b) zarządzanie dalszym rozwijaniem i utrzymaniem tej aplikacji odbywa się na podstawie nowej umowy o współfinansowaniu.

ROZDZIAŁ 3

Dane

Artykuł 41

Cele przetwarzania danych osobowych i innych danych w unijnym centrum danych celnych

1. Osoby mogą przetwarzać dane dostępne w unijnym centrum danych celnych, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, które przekazały lub które przekazano w ich imieniu, lub które są do nich skierowane lub dla nich przeznaczone. Przetwarzanie takie odbywa się wyłącznie w celu:

- a) korzystania z praw przysługujących tej osobie lub wywiązywania się przez tę osobę z jej obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym określania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty wszelkich ceł, opłat i podatków należnych w Unii; oraz
- b) wykazania przestrzegania przez tę osobę przepisów prawa celnego i innych przepisów stosowanych przez organy celne.

2. Organ celny może przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji oraz zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 12 niniejszego artykułu:

- a) w celu wykonywania swoich zadań związanych z wykonywaniem przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym określania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty wszelkich ceł, opłat i podatków należnych w Unii oraz weryfikacji zgodności z tymi przepisami;
- b) w celu wykonywania swoich zadań w zakresie przeprowadzania kontroli i zarządzania ryzykiem określonych w tytule IV;
- c) w celu wykonywania zadań niezbędnych do współpracy na warunkach określonych w tytule XIII.

Aby zapewnić skuteczność kontroli celnych, wszystkie organy celne mogą otrzymywać i przetwarzać dane pochodzące z kontroli celnej, podczas której wykryto towary niezgodne z przepisami.

3. Urząd UE do Spraw Celnych może przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

- a) w celu wykonywania zadań określonych w art. 42 i 43;
- b) w celu wykonywania swoich zadań w zakresie zarządzania ryzykiem celnym określonych w tytule IV rozdział 2;
- c) w celu wykonywania zadań określonych w tytule XII rozdział 2 oraz w tytule XI;
- d) w celu wykonywania zadań istotnych dla prowadzenia współpracy na warunkach określonych w tytule XIII.

4. Komisja może przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

- a) w celu wykonywania swoich zadań w zakresie zarządzania ryzykiem określonych w tytule IV rozdział 2;
- b) w celu wykonywania swoich zadań w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej towarów, ich pochodzenia i wartości oraz nadzoru celnego nad nimi zgodnie z tytułami I i IX;
- c) w celu wykonywania swoich zadań w odniesieniu do środków ograniczających i zarządzania kryzysowego zgodnie z tytułem XI;
- d) w celu wykonywania swoich zadań w odniesieniu do Urzędu UE do Spraw Celných zgodnie z tytułem XII;
- e) w celu wykonywania zadań niezbędnych do współpracy na warunkach określonych w tytule XIII;
- f) w celu oceny i ewaluacji efektywności unii celnej zgodnie z tytułem XV rozdział 1;
- g) w celu monitorowania wykonywania przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne oraz zapewnienia jednolitego ich stosowania, w tym weryfikowania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty wszelkich cel, opłat i podatków należnych w Unii;
- h) w celu opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania europejskiej statystyki publicznej oraz innych analiz przewidzianych w aktach prawnych Unii, do których niezbędne są dane dostępne w unijnym centrum danych celnych;
- i) w stosownych przypadkach, w celu przyczyniania się do wykonywania innych przepisów stosowanych przez organy celne, zgodnie z zakresem i celem w nich przewidzianym.

5. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu i w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich działań dotyczących spraw celnych na podstawie art. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz rozporządzenia (WE) nr 515/97, oraz zgodnie z warunkami dotyczącymi ochrony danych określonymi w tych rozporządzeniach.

6. Organy podatkowe państw członkowskich mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu i w zakresie niezbędnym do ustalenia zobowiązań wszelkich osób do zapłaty wszelkich podatków akcyzowych, opłat i podatków należnych w Unii w związku z odpowiednimi towarami, oraz zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 12.

7. Krajowe organy statystyczne państw członkowskich mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu i w zakresie niezbędnym do opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania europejskiej statystyki publicznej, oraz zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 12.

8. Właściwe organy zdefiniowane w art. 3 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2017/625 mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu i w zakresie niezbędnym do egzekwowania aktów prawnych Unii regulujących wprowadzanie do obrotu lub bezpieczeństwo żywności, pasz i roślin oraz do prowadzenia współpracy z organami celnymi na potrzeby minimalizowania ryzyka wprowadzenia na terytorium Unii produktów niezgodnych z przepisami, oraz zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 12 niniejszego artykułu.

9. Organy nadzoru rynku wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2019/1020 mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu i w zakresie niezbędnym do egzekwowania przepisów Unii regulujących wprowadzanie do obrotu lub bezpieczeństwo produktów oraz do prowadzenia współpracy z organami celnymi na potrzeby minimalizowania ryzyka wprowadzenia na terytorium Unii produktów niezgodnych z przepisami, oraz zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 12 niniejszego artykułu.

10. Do dnia 28 lutego 2034 r. Komisja, OLAF oraz, po jego ustanowieniu, Urząd UE do Spraw Celnych mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe, z istniejących systemów teleinformatycznych na potrzeby wymiany informacji opracowanych przez Komisję i państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia (UE) nr 952/2013, pod warunkiem że czynią to wyłącznie w celach określonych w ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu.

11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 282 aktów delegowanych w celu zmiany ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu poprzez doprecyzowanie i uzupełnienie celów określonych w tych ustępach w świetle zmieniających się potrzeb organów celnych, Urzędu UE do Spraw Celnych oraz Komisji podczas wykonywania przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne.

12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy i zasady dotyczące przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych przez organy, o których mowa w ust. 2 i ust. 6–9. Określając te przepisy i zasady, Komisja, w odniesieniu do każdego organu lub kategorii organów:

- a) ocenia istniejące zabezpieczenia stosowane przez dany organ lub kategorie organów w celu zapewnienia, aby dane były przetwarzane wyłącznie w określonym celu;
- b) zapewnia, aby przetwarzanie było proporcjonalne i niezbędne w odniesieniu do określonego celu;
- c) określa konkretne kategorie danych, które dany organ może przetwarzać;
- d) w razie potrzeby zobowiązuje organy, o których mowa w ust. 6–9, do zapewnienia specjalnego punktu kontaktowego lub dodatkowych zabezpieczeń;
- e) ocenia potrzebę ograniczenia późniejszego udostępniania odpowiednich danych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 42

Prawo Prokuratury Europejskiej do uzyskiwania danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych

1. Prokuratura Europejska uzyskuje, na wniosek, dane dostępne w unijnym centrum danych celnych, w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich zadań na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 zgodnie z zasadami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu.

2. Prokuratura Europejska przesyła wnioski, o których mowa w ust. 1, do Urzędu UE do Spraw Celnych. Organy celne są automatycznie powiadamiane o takich wnioskach, gdy zostaną one złożone.

Urząd UE do Spraw Celnych jak najszybciej przekazuje odpowiednie dane Prokuraturze Europejskiej. Urząd UE do Spraw Celnych informuje zainteresowane organy celne, czy uwzględnił wniosek.

3. Unijne centrum danych celnych zapewnia interfejs cyfrowy, za pośrednictwem którego Prokuratura Europejska może łatwo i niezwłocznie występować z wnioskiem o dane oraz je uzyskiwać.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające zasady, zgodnie z którymi Prokuratura Europejska może występować z wnioskiem o dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, oraz uzyskiwać takie dane, a w szczególności:
 - a) określające zasady dotyczące występowania przez Prokuraturę Europejską z wnioskiem o dane, w tym dane osobowe lub wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych;
 - b) określające procedurę weryfikacji zgodności tych wniosków z ust. 1 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla poufności postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską;
 - c) w stosownych przypadkach uwzględniające potrzebę wyznaczenia przez Urząd UE do Spraw Celnych specjalnego punktu kontaktowego lub osoby lub osób do kontaktu;
 - d) w stosownych przypadkach uwzględniające potrzebę zapewnienia dodatkowych zabezpieczeń.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 43

Prawa Europolu i Fronteksu do uzyskiwania danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych

1. Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) może na wniosek uzyskiwać dane, w tym dane osobowe oraz wrażliwe dane handlowe, dostępne w unijnym centrum danych celnych, w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich zadań zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) 2016/794, pod warunkiem że zadania te dotyczą kwestii celnych, oraz zgodnie z warunkami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 8 niniejszego artykułu.
2. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) może na wniosek uzyskiwać dane nieosobowe lub dane zagregowane dostępne w unijnym centrum danych celnych, w zakresie niezbędnym do analizy ryzyka i koordynacji operacyjnej związanej z działaniami dotyczącymi zarządzania granicami, wchodzącymi w zakres jej kompetencji określony w rozporządzeniu (UE) 2019/1896.
3. Wszelkie wnioski, o których mowa w ust. 1 lub 2, składa się do Urzędu UE do Spraw Celnych. Wnioskodawca występujący o dane przekazuje uzasadnienie wniosku oraz zapewnia, aby był on objęty zakresem ram prawnych, na podstawie których działa dany wnioskodawca.
4. Urząd UE do Spraw Celnych rozpatruje wniosek o dane, o którym mowa w ust. 1 lub 2, oraz weryfikuje, czy został on złożony zgodnie z niniejszym artykułem. Urząd UE do Spraw Celnych weryfikuje również, we współpracy z odpowiednią krajową jednostką centralną lub z oficerem łącznikowym, jeżeli został wyznaczony przez dane państwo członkowskie, czy zainteresowany organ celny nie sprzeciwił się przekazaniu tych danych wnioskodawcy ze względów określonych w akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 8, oraz zgodnie z procedurą określoną w tym akcie.
5. Na podstawie niniejszego artykułu wymienia się wyłącznie dane niezbędne do celów określonych we wniosku. Urząd UE do Spraw Celnych jak najszybciej udostępnia te dane za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych.

6. Każdy organ i każda jednostka organizacyjna Unii objęte niniejszym artykułem zapewniają, aby dane, o które występują z wnioskiem, były niezbędne, odpowiednie i proporcjonalne. Dany organ lub dana jednostka organizacyjna Unii zapewniają również, aby wykorzystanie danych było zgodne z zabezpieczeniami określonymi w mających zastosowanie aktach prawnych Unii.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany niniejszego artykułu, aby umożliwić organom i jednostkom organizacyjnym Unii innym niż te, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, występowanie z wnioskiem o dane dostępne w unijnym centrum danych celnych oraz uzyskiwanie takich danych zgodnie z przepisami określonymi w ust. 3–6 niniejszego artykułu w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań na podstawie prawa Unii oraz pod warunkiem że zadania te odnoszą się do innych przepisów stosowanych przez organy celne.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze:

a) określające szczegółowe zasady, zgodnie z którymi organy i jednostki organizacyjne Unii objęte niniejszym artykułem mogą występować z wnioskiem o dane oraz je uzyskiwać;

b) określające procedurę weryfikacji, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, w szczególności poprzez określenie:

(i) sposobu identyfikacji organów celnych, których dotyczą dane;

(ii) sposobu postępowania w sytuacjach, w których dane dotyczą wielu organów celnych;

(iii) względów z jakich organy celne, których dotyczą dane, mogą sprzeciwić się przekazaniu danych, w tym z uwzględnieniem wrażliwości danych, o które wystąpiono z wnioskiem;

c) określające ograniczenia dotyczące dalszego przekazywania danych przez wnioskodawcę oraz odpowiedzialność w tym zakresie;

d) w stosownych przypadkach uwzględniające potrzebę wyznaczenia przez wnioskodawcę specjalnego punktu kontaktowego lub osoby lub osób do kontaktu, lub zapewnienia dodatkowych zabezpieczeń.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 44

Dane osobowe w unijnym centrum danych celnych

1. W unijnym centrum danych celnych mogą być przetwarzane dane osobowe następujących kategorii osób, których dane dotyczą, wyłącznie do celów określonych w art. 41 i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

a) osób, których dane dotyczą, zarejestrowanych lub ubiegających się o rejestrację zgodnie z art. 26 ust. 1, 3 lub 4;

b) osób, których dane dotyczą, innych niż osoby, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, które sporadycznie uczestniczą w działaniach objętych przepisami prawa celnego lub innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, lub których dane osobowe są włączone do danych zbieranych do celów zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 55 ust. 3 lit. a);

c) osób, których dane dotyczą, których dane osobowe są zawarte w załączanych dokumentach, o których mowa w art. 76, lub w jakichkolwiek innych dodatkowych dowodach wymaganych do wypełnienia obowiązków nałożonych przepisami prawa celnego lub innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;

- d) upoważnionego personelu organów celnych, innych właściwych organów lub jakiegokolwiek innego właściwego organu lub upoważnionego podmiotu, którego dane osobowe są niezbędne do zapewnienia odpowiedniej kontroli dostępu do unijnego centrum danych celnych i nadzoru nad tym dostępem;
- e) personelu lub upoważnionych osób trzecich pracujących na rzecz Komisji, Urzędu UE do Spraw Celnych lub innych organów lub jednostek organizacyjnych Unii upoważnionych do dostępu do unijnego centrum danych celnych.

2. Następujące kategorie danych osobowych mogą być przetwarzane w unijnym centrum danych celnych zgodnie z art. 41:

- a) dane osobowe zawarte w unijnym modelu danych celnych, o którym mowa w art. 49, oraz dane zbierane do celów zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 55 ust. 3 lit. a), a mianowicie:

- (i) dane identyfikacyjne;

- (ii) dane kontaktowe, tj. adres i elektroniczne dane kontaktowe;

- (iii) dane dokumentu tożsamości;

- (iv) dane finansowe i dane dotyczące płatności;

- (v) dane dotyczące lokalizacji i transportu;

- (vi) dane dotyczące zatrudnienia lub stanowiska pracy;

- (vii) dane zawarte w pełnomocnictwach lub dokumentach je potwierdzających;

- (viii) dane pracowników;

- (ix) dane dotyczące identyfikacji elektronicznej;

- (x) dane dotyczące przedstawicielstwa celnego;

- (xi) dane identyfikacyjne przedstawiciela celnego;

- (xii) dane dotyczące transakcji celnych;

- (xiii) dane techniczne użytkownika;

- (xiv) dane dotyczące naruszeń prawa i przestępstw;

- (xv) dane dotyczące wyników kontroli i wyników zastosowania środków zaradczych;

- b) dane osobowe wymagane do zapewnienia właściwej identyfikacji personelu upoważnionego do przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych, o którym mowa w ust. 1 lit. d) i e) niniejszego artykułu, a mianowicie:

- (i) dane identyfikacyjne;

- (ii) dane kontaktowe, tj. adres i elektroniczne dane kontaktowe;

- (iii) dane dokumentu tożsamości;

- (iv) dane dotyczące zatrudnienia lub stanowiska pracy;
- (v) dane zawarte w pełnomocnictwach lub dokumentach je potwierdzających;
- (vi) dane pracowników;
- (vii) dane dotyczące identyfikacji elektronicznej;
- (viii) dane techniczne użytkownika.

Artykuł 45

Okres przechowywania danych osobowych w unijnym centrum danych celnych

1. Dane osobowe w unijnym centrum danych celnych nie mogą być przechowywane dłużej niż jest to konieczne do ich przetwarzania, a w każdym razie nie mogą być przechowywane dłużej niż 10 lat od dnia ich zarejestrowania w unijnym centrum danych celnych. W przypadkach przewidzianych w art. 68 oraz w związku z dochodzeniami lub postępowaniami przygotowawczymi wszczętymi przez OLAF, Prokuraturę Europejską lub właściwe organy państw członkowskich, z postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętymi przez Komisję oraz z postępowaniami administracyjnymi i sądowymi obejmującymi dane osobowe należące do kategorii, o których mowa w art. 44 ust. 2 lit. a) i b), dane te mogą być przechowywane przez okres dłuższy niż 10 lat, jeżeli jest to konieczne do celów tych dochodzeń lub postępowań.
2. Po upływie okresu przewidzianego w ust. 1 dane osobowe usuwa się lub anonimizuje, stosownie do okoliczności.
3. Administrator lub współadministrator odpowiedniej operacji przetwarzania danych przeprowadza okresowe przeglądy danych przechowywanych w unijnym centrum danych celnych w celu zapewnienia, aby dane osobowe nie były przechowywane dłużej niż jest to konieczne.

Artykuł 46

Role i obowiązki związane z danymi osobowymi przetwarzanymi w unijnym centrum danych celnych

1. Organy celne państw członkowskich, Komisję oraz Urząd UE do Spraw Celnych uznaje się za współadministratorów w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w unijnym centrum danych celnych do celów zarządzania ryzykiem i współpracy, o których mowa w art. 41 ust. 2 lit. b) i c), art. 41 ust. 3 lit. b) i d) oraz art. 41 ust. 4 lit. a) i e).
2. Każdy organ celny uznaje się indywidualnie za administratora w odniesieniu do danych osobowych, które przetwarza do celów wymienionych w art. 41 ust. 2 lit. a). W przypadku gdy w wykonywanie zadań, o których mowa w art. 41 ust. 2 lit. a), zaangażowane są, we wspólnych celach i za pomocą wspólnych środków, co najmniej dwa organy celne, organy te uznaje się za współadministratorów.
3. Komisję uznaje się za wyłącznego administratora w odniesieniu do danych osobowych, które przetwarza do celów, o których mowa w art. 41 ust. 4 lit. c), d), f) i g).
4. Do dnia 28 lutego 2034 r. Komisję, OLAF oraz Urząd UE do Spraw Celnych uznaje się każde z osobna za wyłącznego administratora w odniesieniu do danych, które przetwarzają na podstawie art. 41 ust. 10.

5. Współadministratorzy, o których mowa w ust. 1:

- a) współpracują w celu terminowego rozpatrywania wniosków składanych przez osoby, których dane dotyczą, oraz w celu ułatwienia korzystania przez te osoby z przysługujących im praw;
- b) pomagają sobie nawzajem w kwestiach dotyczących identyfikacji wszelkich naruszeń ochrony danych osobowych związanych ze wspólnym przetwarzaniem i postępowaniem z takimi naruszeniami;
- c) wymieniają się odpowiednimi informacjami niezbędnymi do informowania osób, których dane dotyczą, w stosownych przypadkach, zgodnie z rozdziałem III sekcja 2 rozporządzenia (UE) 2016/679 i rozdziałem III sekcja 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz rozdziałem III dyrektywy (UE) 2016/680;
- d) zapewniają i chronią bezpieczeństwo, integralność, dostępność i poufność danych osobowych przetwarzanych wspólnie, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 32 rozporządzenia (UE) 2016/679, art. 33 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz art. 25 dyrektywy (UE) 2016/680.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające role i relacje każdego ze współadministratorów, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do osób, których dane dotyczą, zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz art. 28 rozporządzenia (UE) 2018/1725. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 47

Ograniczenie praw osób, których dane dotyczą

1. W przypadku gdy wykonanie przez osobę, której dane dotyczą, prawa dostępu i prawa do ograniczenia przetwarzania, o których mowa w art. 15 i 18 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w art. 17 i 20 rozporządzenia (UE) 2018/1725, lub zawiadomienie o naruszeniu ochrony danych osobowych, o którym mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725, zagroziłoby prowadzonemu dochodzeniu w obszarze ceł dotyczącemu osoby fizycznej, przeprowadzaniu kontroli celnych lub zarządzaniu określonym zidentyfikowanym ryzykiem w obszarze ceł dotyczącym osoby fizycznej, prawa te mogą zostać ograniczone w całości lub w części, o ile ograniczenie takie jest konieczne i proporcjonalne. Ograniczenie takie nakładają:

- a) organy celne zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. c), e), f) i h) rozporządzenia (UE) 2016/679; lub
- b) Komisja oraz Urząd UE do Spraw Celnych zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a), c), e) i g) rozporządzenia (UE) 2018/1725.

2. Organy celne, Komisja oraz Urząd UE do Spraw Celnych oceniają indywidualnie w każdym przypadku konieczność i proporcjonalność ograniczeń, o których mowa w ust. 1, przed ich zastosowaniem, biorąc pod uwagę potencjalne ryzyka naruszenia praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

3. Przy przetwarzaniu danych osobowych otrzymanych od innych organizacji w ramach swoich zadań, przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w ust. 1, organy celne, Urząd UE do Spraw Celnych lub Komisja, działając w charakterze administratora lub współadministratora, konsultują się z tymi organizacjami w kwestii potencjalnych podstaw do nałożenia takich ograniczeń oraz ich konieczności i proporcjonalności.

4. W przypadku ograniczenia w całości lub w części praw, o których mowa w ust. 1, przez organy celne, Komisję lub Urząd UE do Spraw Celnych, podejmują one następujące działania:

- a) w odpowiedzi na wniosek informują osobę, której dane dotyczą, o zastosowanym ograniczeniu i jego przyczynach oraz o możliwości wniesienia skargi do krajowych organów ochrony danych lub Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, lub wniesienia odwołania do sądu krajowego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; oraz
- b) odnotowują powody ograniczenia, w tym ocenę konieczności i proporcjonalności ograniczenia oraz przyczyny, dla których udzielenie dostępu zagrażałoby zarządzaniu ryzykiem i kontrolom celnym.

Przekazanie informacji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, można odroczyć, pominąć lub go odmówić, zgodnie z art. 25 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725, lub w przypadku gdy przekazanie tych informacji naruszałoby cele ograniczenia.

5. Organы celne, Komisja lub Urząd UE do Spraw Celnych umieszczają w informacjach na temat ochrony danych publikowanych na swoich stronach internetowych lub intranetowych część zawierającą ogólne informacje dla osób, których dane dotyczą, na temat możliwości ograniczenia praw takich osób.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające zabezpieczenia zapobiegające wykorzystaniu niezgodnie z przeznaczeniem danych osobowych, w odniesieniu do których zastosowano lub można zastosować ograniczenia, niezgodnemu z prawem dostępowi do nich lub ich przekazywaniu. Zabezpieczenia takie określają między innymi role i obowiązki poszczególnych podmiotów, etapy procedury, które należy zastosować w odniesieniu do takich ograniczeń, precyzują, na czym polega należyte monitorowanie ograniczeń, oraz przewidują okresowy przegląd ich stosowania, który ma odbywać się co najmniej raz na sześć miesięcy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 48

Skoordynowany nadzór ze strony Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i krajowych organów nadzorczych

Europejski Inspektor Ochrony Danych oraz krajowe organy nadzorcze, działając w zakresie swoich odpowiednich kompetencji, czynnie współpracują w ramach swoich obowiązków, aby zapewnić skoordynowany nadzór nad funkcjonowaniem unijnego centrum danych celnych zgodnie z art. 62 rozporządzenia (UE) 2018/1725.

Artykuł 49

Unijny model danych celnych

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych wymaganych do realizacji celów, o których mowa w art. 41 ust. 1–4. Te wymogi dotyczące danych stanowią unijny model danych celnych.

*Artykuł 50***Środki techniczne umożliwiające współpracę**

1. Komisja, Urząd UE do Spraw Celnych oraz organy celne korzystają z unijnego centrum danych celnych podczas wymiany informacji z organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii, o których mowa w art. 41 ust. 6–9 oraz art. 42 i 43, do celów współpracy na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. W przypadku gdy przedsiębiorcy korzystają z unijnego centrum danych celnych w celu wypełniania formalności celnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, unijne centrum danych celnych zapewnia funkcjonalności, o których mowa w art. 8 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (UE) 2022/2399.
3. W przypadku gdy organy inne niż organy celne lub organy i jednostki organizacyjne Unii korzystają ze środków elektronicznych ustanowionych na podstawie aktów prawnych Unii, wykorzystywanych do realizacji celów tych aktów lub o których mowa w tych aktach, współpraca na podstawie niniejszego rozporządzenia może odbywać się w drodze interoperacyjności tych środków elektronicznych z unijnym centrum danych celnych.
4. W przypadku gdy organy inne niż organy celne nie korzystają ze środków elektronicznych ustanowionych na podstawie aktów prawnych Unii, wykorzystywanych do realizacji celów tych aktów lub o których mowa w tych aktach, organy te mogą korzystać z określonych usług i systemów unijnego centrum danych celnych zgodnie z art. 41.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rozwiązania techniczne dotyczące interoperacyjności i połączeń zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 4

Inne przepisy*Artykuł 51***Opracowanie, obsługa i utrzymanie unijnego centrum danych celnych**

1. Komisja opracowuje, obsługuje i utrzymuje unijne centrum danych celnych.
2. Po konsultacji z państwami członkowskimi Komisja może powierzyć opracowanie, obsługę i utrzymanie unijnego centrum danych celnych Urzędowi UE do Spraw Celnych, biorąc pod uwagę, czy Urząd UE do Spraw Celnych jest w stanie wykonywać te zadania.
3. Opracowanie, obsługa i utrzymanie unijnego centrum danych celnych obejmuje:
 - a) określenie specyfikacji technicznych dotyczących przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych;
 - b) określenie ram jakości danych;
 - c) wdrożenie funkcjonalności unijnego centrum danych celnych przewidzianych w art. 38 ust. 3, z wyjątkiem konserwacji i aktualizacji zgodnie z mającymi zastosowanie krajowymi przepisami dotyczącymi VAT i podatku akcyzowego, co należy do państw członkowskich;

- d) udostępnianie ogólnych wskazówek dotyczących korzystania z unijnego centrum danych celnych;
- e) ustanowienie publicznego punktu kontaktowego udzielającego pomocy użytkownikom unijnego centrum danych celnych, w tym w odniesieniu do zagrożeń dla bezpieczeństwa;
- f) przyjmowanie środków mających na celu zapewnienie ciągłości działania unijnego centrum danych celnych.

Artykuł 52

Ciągłość działania

1. Komisja oraz Urząd UE do Spraw Celnych zapewniają, aby unijne centrum danych celnych dysponowało środkami zapewniania ciągłości działania, obejmującymi w razie potrzeby redundancję, mechanizmy przejmowania funkcji w przypadku awarii i protokoły odzyskiwania danych, tak aby mogło działać nawet w przypadku poważnego kryzysu lub aby posiadało odpowiednie procedury awaryjne. Obiekty infrastruktury unijnego centrum danych celnych muszą być geograficznie rozproszone, aby zapewnić funkcjonowanie unijnego centrum danych celnych w przypadku awarii w jednym z jego obiektów.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedury awaryjne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 53

Odstępstwa

W wyjątkowych i należycie uzasadnionych okolicznościach Komisja może, na wniosek jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby, przyjąć akt wykonawczy w formie decyzji upoważniający to państwo członkowskie lub te państwa członkowskie do korzystania w odniesieniu do funkcjonalności wdrożonych w unijnym centrum danych celnych z funkcjonalnie równoważnych usług lub systemów teleinformatycznych innych niż te wdrożone w unijnym centrum danych celnych lub do korzystania ze środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych.

Akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym:

- a) nie może wpływać na funkcjonowanie unijnego centrum danych celnych ani na kompletność przechowywanych danych, chyba że stosowane są techniki inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych;
- b) musi być uzasadniony specyficzną sytuacją państwa członkowskiego lub państw członkowskich występujących z wnioskiem;
- c) musi być ograniczony w czasie, podlegać okresowym przeglądom i zostać uchylony, gdy traci uzasadnienie;
- d) przyjmuje się wyłącznie wtedy, gdy nie wpływa na wymianę informacji między państwem członkowskim lub państwami członkowskimi występującymi z wnioskiem a innymi państwami członkowskimi i Urzędem UE do Spraw Celnych ani na wymianę i przechowywanie informacji w innych państwach członkowskich do celów stosowania przepisów prawa celnego;
- e) nie może prowadzić do trwałego wykluczenia państwa członkowskiego lub państw członkowskich występujących z wnioskiem z korzystania z unijnego centrum danych celnych;
- f) może zostać przedłużony w należycie uzasadnionych przypadkach na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub zainteresowanych państw członkowskich.

TYTUŁ IV

DOZÓR CELNY, ZARZĄDZANIE RYZYKIEM ORAZ KONTROLE CELNE

ROZDZIAŁ 1

Dozór celny

Artykuł 54

Dozór celny

1. Towary, które mają zostać wprowadzone na obszar celny Unii, mogą podlegać działaniom zmniejszającym ryzyko w oparciu, w szczególności, o dane przekazywane lub udostępniane w odniesieniu do tych towarów.
2. Towary wprowadzone na obszar celny Unii podlegają dozorowi celnemu od chwili ich wprowadzenia na to terytorium.
3. Towary wprowadzone na obszar celny Unii pozostają pod dozorem celnym:
 - a) w przypadku towarów nieunijnych – do momentu zmiany ich statusu celnego lub do czasu, gdy zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii lub zniszczone;
 - b) w przypadku towarów unijnych – do momentu potwierdzenia ich statusu celnego, chyba że zostaną objęte procedurą końcowego przeznaczenia.
4. Towary unijne objęte procedurą końcowego przeznaczenia pozostają pod dozorem celnym:
 - a) gdy towary nadają się do wielokrotnego użytku, przez okres nie dłuższy niż dwa lata od dnia pierwszego użycia do celów określonych dla zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej;
 - b) do czasu, gdy towary zostaną wykorzystane do celów określonych dla zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej;
 - c) do czasu, gdy towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone lub staną się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa;
 - d) do czasu, gdy towary zostaną wykorzystane do celów innych niż określone dla zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej, a należności celne przywózowe zostaną zapłacone.
5. Towary unijne objęte procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego pozostają pod dozorem celnym do czasu wyprowadzenia ich z obszaru celnego Unii, zrzeczenia na rzecz skarbu państwa lub ich zniszczenia, lub do czasu unieważnienia zgłoszenia celnego lub odpowiednich danych dotyczących procedury wywozu lub procedury uszlachetniania biernego.
6. Towary unijne objęte procedurą tranzytu wewnętrznego pozostają pod dozorem celnym do momentu zamknięcia przez organy celne procedury zgodnie z art. 129 ust. 2.

7. Towary nie mogą zostać usunięte spod dozoru celnego bez pozwolenia organów celnych.
8. Posiadacz towarów objętych dozorem celnym może, za zgodą organów celnych, w dowolnym czasie przeprowadzić rewizję towarów lub pobrać ich próbki, w szczególności w celu określenia klasyfikacji taryfowej, wartości celnej lub statusu celnego tych towarów.

ROZDZIAŁ 2

Zarządzanie ryzykiem celnym

Artykuł 55

Zasady ogólne

1. Urząd UE do Spraw Celnych, Komisja oraz organy celne ustalają – na podstawie zarządzania ryzykiem, a przede wszystkim zautomatyzowanej analizy ryzyka, oraz zgodnie z ich rolami określonymi w niniejszym rozdziale – czy towary, osoby, przedsiębiorcy, środki transportu i łańcuchy dostaw zostaną przedmiotem działań zmniejszających ryzyko, a jeżeli tak, to gdzie i kiedy te działania zmniejszające ryzyko zostaną przeprowadzone.
2. Komisja, Urząd UE do Spraw Celnych oraz organy celne stosują zarządzanie ryzykiem celnym zgodnie z niniejszym rozdziałem w celu rozróżnienia poziomów wszystkich rodzajów ryzyka związanego z towarami, osobami, przedsiębiorcami, środkami transportu i łańcuchami dostaw.
3. Zarządzanie ryzykiem celnym obejmuje co najmniej następujące działania, które w stosownych przypadkach organizuje się cyklicznie:
 - a) zbieranie, przetwarzanie, wymianę i analizę odpowiednich danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych oraz danych pochodzących z innych źródeł, w tym źródeł określonych w prawie krajowym lub Unii, a także danych pochodzących od organów innych niż organy celne;
 - b) identyfikację, analizę, ocenę lub przewidywanie ryzyka, w tym na podstawie metod statystycznych i predykcyjnych oraz kontroli losowych;
 - c) opracowanie środków niezbędnych do zarządzania ryzykiem, w tym określenie wspólnych priorytetowych obszarów kontroli, wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz strategii nadzoru;
 - d) zalecanie i podejmowanie działań, w tym wybór odpowiednich działań zmniejszających ryzyko;
 - e) zbieranie informacji zwrotnych dotyczących wdrażania działań w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli;
 - f) monitorowanie i przegląd działań w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli w celu ich udoskonalenia.
4. Przy podejmowaniu decyzji dotyczących zarządzania ryzykiem celnym, o którym mowa w ust. 2, organy celne uwzględniają dostępne informacje dotyczące nieprzestrzegania przez importera, eksportera lub importera do celów sprzedaży na odległość innych przepisów stosowanych przez organy celne, o których powiadomiono organy celne. Takie nieprzestrzeganie przepisów uwzględnia się przy określaniu profilu ryzyka odpowiedniego importera lub eksportera.

*Artykuł 56***Rola Komisji**

1. Bez uszczerbku dla roli organów celnych na podstawie art. 58 ust. 1 lit. e) i art. 63 Komisja może – przy uwzględnieniu wyniku procesu przeprowadzonego na podstawie art. 232 ust. 6, o ile jest on dostępny – określić wspólne priorytetowe obszary kontroli oraz wspólne kryteria i normy ryzyka dla każdego rodzaju ryzyka, w tym między innymi ryzyka związanego z interesami finansowymi.
2. Oprócz działań, o których mowa w ust. 1, Komisja może:
 - a) zapewnić Urzędowi UE do Spraw Celnych kierunki polityki dotyczącej projektów zarządzania ryzykiem i strategii nadzoru;
 - b) zwrócić się do Urzędu UE do Spraw Celnych z wnioskiem o przeprowadzenie oceny okresowej lub oceny doraźnej dotyczącej wdrażania wszelkich działań w zakresie zarządzania ryzykiem;
 - c) zwrócić się do Urzędu UE do Spraw Celnych z wnioskiem o przygotowanie strategii nadzoru w odniesieniu do dowolnego ryzyka i o przeprowadzanie doraźnych ocen zagrożeń celnych, w uzupełnieniu do ocen, o których mowa w art. 57 ust. 1.
3. W przypadku gdy jest to konieczne do celów, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja może przetwarzać i analizować dane dostępne w unijnym centrum danych celnych oraz dane pochodzące z innych źródeł, w tym źródeł określonych w prawie krajowym lub Unii, a także dane pochodzące od organów innych niż organy celne.

*Artykuł 57***Rola Urzędu UE do Spraw Celnych**

1. Urząd UE do Spraw Celnych przeprowadza okresową ocenę zagrożenia, która służy za podstawę zaleceń, o których mowa w art. 232 ust. 6.
2. Urząd UE do Spraw Celnych wykonuje działania w zakresie zarządzania ryzykiem na poziomie Unii, z należyтым uwzględnieniem kierunków polityki, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. a), oraz ewentualnego wyniku procesu, o którym mowa w art. 232 ust. 6. W szczególności Urząd UE do Spraw Celnych:
 - a) może przedkładać Komisji informacje w celu ustanowienia wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, o których mowa w art. 56 ust. 1;
 - b) może wspierać Komisję w ustanawianiu wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, o których mowa w art. 56 ust. 1, z uwzględnieniem wiedzy operacyjnej oraz technicznej wiedzy specjalistycznej w zakresie zarządzania ryzykiem;
 - c) opracowuje strategie nadzoru, w stosownych przypadkach we współpracy z organami innymi niż organy celne, oraz przeprowadza doraźne oceny zagrożeń, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. c);
 - d) dokonuje wymiany odpowiednich danych z organami celnymi i innymi organami do celów niniejszego tytułu, w miarę możliwości za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, zgodnie z art. 60;
 - e) w przypadku wykrycia lub podejrzenia przypadków oszustw informuje OLAF oraz przekazuje mu wszystkie niezbędne informacje dotyczące tych przypadków; może również poinformować Europol w granicach mandatu Europolu;

- f) opracowuje wytyczne operacyjne dotyczące działań w zakresie zarządzania ryzykiem angażujących więcej niż jeden organ celny;
 - g) opracowuje i przeprowadza wspólną analizę ryzyka i generuje wyniki analizy ryzyka, a w przypadku stwierdzenia ryzyka wydaje organom celnym zalecenia dotyczące kontroli oraz wskazuje im inne odpowiednie działania zmniejszające ryzyko, w tym w celu stosowania wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, a także w celu zaradzania sytuacjom kryzysowym, z uwzględnieniem powagi ryzyka oraz racjonalnie oczekiwanego wpływu na przepływy handlowe i zasoby poszczególnych państw członkowskich przeznaczone na kontrole;
 - h) może wnieść wkład w opracowanie przez Komisję ram dotyczących zasady „przestrzegaj lub wyjaśnij”, mających zastosowanie do zaleceń dotyczących kontroli, które mają być stosowane przez organy celne w przypadku gdy nie stosują się do takich zaleceń dotyczących kontroli;
 - i) podejmuje działania w celu zarządzania liczbą zaleceń dotyczących kontroli, z uwzględnieniem racjonalnie oczekiwanego wpływu na przepływy handlowe oraz powagi ryzyka, w przypadkach gdy stosowanie się do zaleceń dotyczących kontroli nie jest wykonalne ze względu na ograniczone zasoby odpowiedniego urzędu celnego.
3. W przypadku gdy jest to konieczne do celów, o których mowa w ust. 2, Urząd UE do Spraw Celnych może zbierać, przetwarzać i analizować dane dostępne w unijnym centrum danych celnych oraz dane pochodzące z innych źródeł, w tym źródeł określonych w prawie krajowym lub Unii, a także dane pochodzące od organów innych niż organy celne.
4. Urząd UE do Spraw Celnych informuje Komisję i organy celne o swoich działaniach w zakresie zarządzania ryzykiem i ich wynikach – na zasadzie doraźnej, w razie potrzeby, lub na wniosek Komisji. W tym zakresie Urząd UE do Spraw Celnych przekazuje Komisji wszystkie niezbędne informacje.
5. Do dnia 30 czerwca 2028 r. Komisja może wykonywać zadania Urzędu UE do Spraw Celnych w zakresie zarządzania ryzykiem, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 58

Rola krajowych organów celnych

1. Organy celne:
- a) prowadzą krajowe działania w zakresie zarządzania ryzykiem, w tym analizę ryzyka, współpracę i wymianę informacji w zakresie zarządzania ryzykiem z odpowiednimi organami krajowymi, oraz podejmują działania zmniejszające ryzyko;
 - b) wdrażają procesy krajowe niezbędne do celów wdrożenia wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka;
 - c) przeprowadzają, w stosownych przypadkach, krajową analizę ryzyka w celu zareagowania na sygnały świadczące o ryzyku oraz wdrożenia wyników analizy ryzyka i zaleceń dotyczących kontroli opracowanych przez Urząd UE do Spraw Celnych i inne organy celne oraz, w razie potrzeby, podejmują odpowiednie działania zmniejszające ryzyko;
 - d) wydają zalecenia dotyczące kontroli organom celnym innych państw członkowskich oraz wskazują im odpowiednie działania zmniejszające ryzyko, z uwzględnieniem wytycznych operacyjnych, o których mowa w art. 57 ust. 2 lit. g;

- e) podejmują decyzje dotyczące kontroli;
 - f) przeprowadzają kontrole zgodnie z rozdziałem 2 oraz wszelkimi mającymi zastosowanie wspólnymi kryteriami i normami ryzyka;
 - g) przekazują Urzędowi UE do Spraw Celnych uzasadnienie w przypadku niezastosowania się do zalecenia dotyczącego kontroli lub niepodjęcia działania zmniejszającego ryzyko.
2. W przypadku gdy jest to konieczne do celów, o których mowa w ust. 1, organy celne mogą zbierać, przetwarzać i analizować dane dostępne w unijnym centrum danych celnych oraz dane pochodzące z innych źródeł, w tym źródeł określonych w prawie krajowym lub Unii, a także dane pochodzące od organów innych niż organy celne.

Artykuł 59

Wspólne kryteria i normy ryzyka

1. Wspólne kryteria i normy ryzyka obejmują:
- a) opis rodzajów ryzyka;
 - b) czynniki lub wskaźniki ryzyka, które mają być stosowane do typowania towarów lub przedsiębiorców do kontroli celnych;
 - c) rodzaje kontroli celnych, które mają być przeprowadzane przez organy celne;
 - d) stosowanie analizy ryzyka oraz działań zmniejszających ryzyko w łańcuchu dostaw, w tym wnioski o udzielenie informacji lub podjęcie działań oraz wydawanie poleceń niedokonywania załadunku lub transportu;
 - e) długości okresu stosowania kontroli celnych, o których mowa w lit. c).
2. Przy określaniu wspólnych kryteriów i norm ryzyka Komisja uwzględnia wszystkie następujące elementy:
- a) proporcjonalność do poziomu ryzyka;
 - b) pilność przeprowadzenia niezbędnych kontroli;
 - c) racjonalnie oczekiwany wpływ na przepływy handlowe i na zasoby poszczególnych państw członkowskich przeznaczone na kontrole.

Artykuł 60

Informacje istotne dla zarządzania ryzykiem i kontroli

1. Wszystkie informacje o ryzyku, sygnały świadczące o ryzyku, wyniki analizy ryzyka, zalecenia dotyczące kontroli, decyzje dotyczące kontroli, wyniki kontroli oraz inne odpowiednie informacje rejestruje się w ramach procesu operacyjnego, do którego się odnoszą, oraz w unijnym centrum danych celnych, niezależnie od tego, czy opierają się one na krajowej czy wspólnej analizie ryzyka, czy też na typowaniu losowym. Organy celne wymieniają się między sobą, z Urzędem UE do Spraw Celnych oraz Komisją informacjami o ryzyku.
2. Organy celne, Urząd UE do Spraw Celnych oraz Komisja mają prawo do przetwarzania elementów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie ze swoimi rolami, o których mowa w art. 56–58 i art. 61, w oparciu o przysługujące im odpowiednie prawa w zakresie dostępu do danych i ich przetwarzania określone w art. 41.

3. Urząd UE do Spraw Celnych korzysta, w miarę możliwości, z unijnego centrum danych celnych w celu zbierania wszelkich innych danych, dokumentów lub informacji uznanych przez Urząd UE do Spraw Celnych, Komisję lub organ celny za istotne dla zarządzania ryzykiem, lub w celu zapewnienia interoperacyjności z takimi danymi, dokumentami lub informacjami. W przypadku korzystania z jakiegokolwiek systemu innego niż unijne centrum danych celnych system taki musi spełniać te same normy w zakresie bezpieczeństwa, ochrony i integralności danych jakie określono w tytule III.

4. Do dnia 30 czerwca 2028 r. Komisja wykonuje zadania Urzędu UE do Spraw Celnych, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 61

Ocena zarządzania ryzykiem celnym

1. Co najmniej raz w roku Komisja, we współpracy z Urzędem UE do Spraw Celnych i organami celnymi, dokonuje oceny wdrażania zarządzania ryzykiem w celu stałego usprawniania jego operacyjnej i strategicznej efektywności i skuteczności oraz publikuje niewrażliwe informacje dotyczące tej oceny. Komisja może ponadto organizować przeprowadzenie działań w zakresie oceny, gdy uzna to za konieczne oraz na bieżąco.

2. Do celów oceny, o której mowa w ust. 1, Urząd UE do Spraw Celnych zbiera i analizuje odpowiednie informacje oraz prowadzi wszelkie niezbędne działania. W związku z tym Urząd UE do Spraw Celnych może zażądać sprawozdań okresowych lub sprawozdań doraźnych od jednego lub większej liczby państw członkowskich, chyba że informacje te można pozyskać z unijnego centrum danych celnych.

3. Do celów oceny, o której mowa w ust. 1, oraz w celu wypełnienia swojej roli oraz swoich obowiązków na podstawie niniejszego tytułu Komisja może przetwarzać wszelkie odpowiednie informacje dostępne w unijnym centrum danych celnych, a także może się zwrócić o informacje, które nie są w nim dostępne, do Urzędu UE do Spraw Celnych oraz do organów krajowych.

4. Przy określaniu wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, o których mowa w art. 56 ust. 1, art. 57 ust. 2 lit. a) i b) oraz art. 59, Urząd UE do Spraw Celnych oraz Komisja uwzględniają, w stosownych przypadkach, oceny przeprowadzone na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 62

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki służące zapewnieniu zharmonizowanego stosowania kontroli celnych i zarządzania ryzykiem, w tym w zakresie wymiany informacji oraz określenia wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka, o których mowa w niniejszym tytule. Takie środki obejmują:

- a) informacje, które mają być rejestrowane w unijnym centrum danych celnych, dotyczące zarządzania ryzykiem i kontroli, w tym w odniesieniu do informacji o ryzyku, wyników analizy ryzyka, działań zmniejszających ryzyko, zaleceń dotyczących kontroli, decyzji dotyczących kontroli, wyników kontroli oraz praw w zakresie dostępu do takich informacji i ich przetwarzania;
- b) środki proceduralne dotyczące przejściowego okresu użytkowania istniejących systemów informacji celnej oraz przejściowego okresu dostępu do nich;
- c) środki proceduralne dotyczące zarządzania interoperacyjnością między unijnym centrum danych celnych a innymi systemami;

- d) środki proceduralne w odniesieniu do stosowania wymogu sprawozdawczości w kontekście kontroli po zwolnieniu towarów i kontroli losowych;
- e) uzgodnienia dotyczące współpracy, w tym wymiany informacji, między Urzędem UE do Spraw Celnych a określonymi innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii do celów niniejszego tytułu;
- f) wskazanie właściwego organu celnego w przypadku określonych procesów zarządzania ryzykiem, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego;
- g) aspekty proceduralne kontroli, w tym kontroli po zwolnieniu towarów, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego, oraz dostępność wyników badania próbek i wyników innych kontroli między zainteresowanymi organami celnymi;
- h) uzgodnienia dotyczące wzajemnej wymiany informacji o ryzyku między organami celnymi, Urzędem UE do Spraw Celnych oraz Komisją;
- i) wspólne priorytetowe obszary kontroli oraz wspólne kryteria i normy ryzyka, o których mowa w art. 56 ust. 1, art. 57 ust. 2 lit. a) i b) oraz art. 59, w tym szczegółowe zasady ich stosowania w trybie pilnym w razie potrzeby;
- j) ramy dotyczące zasady „przestrzegaj lub wyjaśnij” w przypadku niezastosowania się do zalecenia dotyczącego kontroli, o czym mowa w art. 57 ust. 2 lit. h).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby dotyczącej środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym zasad stosowania tych środków w trybie pilnym w celu skutecznego reagowania na kryzysy lub incydenty mogące stanowić bezpośrednie zagrożenie dla ochrony lub bezpieczeństwa, która wiąże się z koniecznością szybkiego uaktualnienia wspólnego zarządzania ryzykiem oraz dostosowania wymiany informacji, wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka do zmieniającej się sytuacji w zakresie zagrożeń, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą określoną w art. 283 ust. 5.

ROZDZIAŁ 3

Kontrole celne

Artykuł 63

Kontrole celne

1. Bez uszczerbku dla rozdziału 2 organy celne mogą przeprowadzać wszelkie kontrole celne, które uznają za niezbędne, w tym kontrole losowe.
2. Kontrole celne mogą w szczególności polegać na:
 - a) rewizji towarów;
 - b) pobieraniu próbek towarów;

- c) weryfikacji autentyczności, integralności, prawidłowości i kompletności danych przekazywanych lub udostępnianych przez jakąkolwiek osobę;
- d) weryfikacji istnienia, autentyczności, prawidłowości i ważności dokumentów;
- e) kontroli księgowości, dokumentacji handlowej i źródeł danych przedsiębiorców;
- f) kontroli środków transportu;
- g) kontroli bagażu i innych towarów przewożonych przez osoby lub na osobach;
- h) przeprowadzaniu oficjalnych dochodzeń; oraz
- i) innych podobnych czynnościach.

W razie potrzeby kontrole celne mogą obejmować przetwarzanie danych elektronicznych oraz źródło danych przekazywanych lub udostępnianych w unijnym centrum danych celnych.

3. W przypadku gdy kontrole inne niż kontrole celne mają być przeprowadzane przez inne organy w odniesieniu do tych samych towarów, organy celne ściśle współpracują z tymi innymi organami, tak aby w miarę możliwości te inne kontrole mogły być przeprowadzane w tym samym czasie i miejscu co kontrole celne (zasada „punktu kompleksowej obsługi”). W przypadku gdy inne kontrole są przeprowadzane w tym samym czasie co kontrole celne, organy celne pełnią rolę koordynatora.

4. Organy celne mogą podjąć decyzję o przeprowadzeniu kontroli w wyznaczonym przez siebie miejscu.

Artykuł 64

Weryfikacja przekazywanych lub udostępnianych danych

1. Z chwilą gdy osoby przekażą lub udostępnią dane organom celnym, organy te mogą w celu weryfikacji prawidłowości takich danych:

- a) analizować dane i załączane dokumenty, w tym uzyskiwać dostęp do źródeł danych będących w posiadaniu przedsiębiorców lub przechowywanych na ich rzecz przez dostawców usług;
- b) wymagać przekazania innych dokumentów lub danych, w tym danych będących w posiadaniu przedsiębiorców lub przechowywanych na ich rzecz przez dostawców usług;
- c) wymagać uzyskania dostępu do dokumentacji elektronicznej osoby;
- d) przeprowadzić rewizję towarów;
- e) pobrać próbki w celu dokonania analizy towarów lub ich dokładniejszej rewizji.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki dotyczące weryfikacji informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 65***Rewizja i pobieranie próbek towarów**

1. Organy celne mogą w dowolnym momencie zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu dokonania ich rewizji, pobrania ich próbek lub dokonania rewizji środka transportu, którym towary są przewożone.
2. Transport towarów do miejsc, w których mają być one poddane rewizji oraz w których mają być pobrane próbki, a także wszelkie czynności wymagane w czasie takiej rewizji lub pobierania próbek dokonywane są przez importera, eksportera, przewoźnika lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu, lub na ich odpowiedzialność. Związane z tym koszty ponosi importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu.
3. Importer, eksporter, przewoźnik lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu mają prawo być obecni lub reprezentowani przy rewizji towarów oraz przy pobieraniu próbek. W przypadku gdy organy celne mają uzasadnione podstawy, mogą zażądać, aby importer, eksporter, przewoźnik lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu byli obecni lub reprezentowani przy rewizji lub przy pobieraniu próbek, lub aby zapewнили niezbędną pomoc w celu ułatwienia takiej rewizji lub pobrania próbek.
4. O ile próbki zostały pobrane zgodnie z przepisami prawa Unii lub krajowego, organy celne nie ponoszą odpowiedzialności za wypłacenie jakiegokolwiek odszkodowania w związku z tym pobraniem, ale ponoszą koszty ich analizy lub badania.
5. W przypadku gdy rewizowana jest tylko część towarów lub tylko z części towarów pobierane są próbki, uznaje się, że wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania próbek mają zastosowanie do całości tych samych towarów w tej samej przesyłce.

Importer, eksporter, przewoźnik lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu mogą jednak wystąpić z wnioskiem o dodatkową rewizję lub pobranie próbek, jeżeli uznają, że wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania pobranych próbek nie są reprezentatywne dla pozostałej części towarów. Wniosek rozpatruje się pozytywnie pod warunkiem że towary nie zostały zwolnione lub – jeżeli zostały zwolnione – pod warunkiem że importer, eksporter, przewoźnik lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu udowodnili, że nie zostały one w żaden sposób zmienione.

Niezależnie od akapitu pierwszego i drugiego, importer, eksporter, przewoźnik lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu mogą zażądać przeprowadzenia dodatkowej rewizji lub dodatkowego pobrania próbek na ich koszt.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki dotyczące rewizji i pobierania próbek towarów, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 66***Wyniki weryfikacji**

1. Wyniki przeprowadzonej zgodnie z art. 64 weryfikacji danych przekazanych lub udostępnionych przez importera, eksportera, przewoźnika lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu wykorzystuje się do celów stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary zostały objęte, oraz do celów stosowania innych obowiązków określonych w przepisach prawa celnego.

2. Wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez organy celne mają jednakową moc wiążącą na całym obszarze celnym Unii.

3. W przypadku gdy dane przekazane lub udostępnione przez importera, eksportera, przewoźnika lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu nie są weryfikowane, ust. 1 stosuje się w oparciu o te dane.

4. W przypadku gdy organy celne stwierdzą, że określony towar lub określone towary wchodzące w skład przesyłki są niezgodne z przepisami, organy te oceniają, czy inne towary zawarte w jakiegokolwiek innej przesyłce stwarzają podobne ryzyko zgodnie z kryteriami, które mają zostać określone w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 5. W takich przypadkach organy celne mogą uznać takie towary za niezgodne z przepisami oraz podjąć działania zmniejszające ryzyko, w stosownych przypadkach we współpracy z innymi właściwymi organami, lub odmówić zwolnienia tych innych towarów na podstawie art. 77 ust. 4.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy importer przedstawi dowód, że towary, które nie zostały poddane weryfikacji, są zgodne z przepisami.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) środki dotyczące wyników weryfikacji, o których mowa w niniejszym artykule; oraz

b) kryteria, na podstawie których organy celne mogą uznać wyniki weryfikacji za dowód na to, że inne towary stwarzają podobne ryzyko niezgodności z przepisami, o czym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 67

Środki identyfikacji

1. Organy celne lub, w stosownych przypadkach, przedsiębiorcy upoważnieni do tego przez organy celne podejmują środki niezbędne do identyfikacji towarów w przypadku, gdy identyfikacja wymagana jest w celu zapewnienia zgodności z przepisami regulującymi odpowiednią procedurę celną, którą mają być objęte towary.

Te środki identyfikacji mają jednakowy skutek prawny na całym obszarze celnym Unii.

2. Umieszczone na towarach, opakowaniach lub środkach transportu środki identyfikacyjne mogą być usuwane lub niszczone tylko przez organy celne lub przez inne osoby, w przypadku gdy zostały one upoważnione do tego przez organy celne, chyba że w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej usunięcie lub zniszczenie takich środków identyfikacyjnych jest niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające, jakie działania stanowią środki identyfikacji, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 68***Kontrola po zwolnieniu towarów**

1. Do celów kontroli celnych organy celne mogą po zwolnieniu towarów:
 - a) weryfikować prawidłowość i kompletność przekazanych lub udostępnionych danych oraz istnienie, autentyczność, prawidłowość i ważność każdego załączanego dokumentu;
 - b) kontrolować księgowość przedsiębiorcy oraz pozostałą dokumentację dotyczącą operacji odnoszących się do danych towarów lub wcześniejszych lub późniejszych operacji handlowych związanych z tymi towarami;
 - c) w stosownych przypadkach przeprowadzać rewizję takich towarów oraz pobierać próbki, jeżeli nadal istnieje taka możliwość;
 - d) uzyskiwać dostęp do systemów przedsiębiorców w celu weryfikacji wypełnienia obowiązku przekazywania danych do unijnego centrum danych celnych lub ich udostępniania temu centrum.
2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, mogą być przeprowadzane u importera, eksportera, posiadacza towarów, u każdej innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w operacje odnoszące się do danych towarów w charakterze handlowym lub u każdej innej osoby dysponującej w celach handlowych dokumentami i danymi, o których mowa w tym ustępie.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki mające zastosowanie do kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym w przypadkach gdy operacje mają miejsce w więcej niż jednym państwie członkowskim, oraz środki dotyczące stosowania odpowiednich metodyk w kontekście tych kontroli. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 69***Audyty**

1. Do celów audytów organy celne mogą:
 - a) przeprowadzić kontrolę zarządzania, organizacji, procedur wewnętrznych lub systemów wewnętrznych przedsiębiorcy, takich jak księgowość i logistyka, w celu zebrania, oceny i przedstawienia dowodów dotyczących przestrzegania przez przedsiębiorcę odpowiednich przepisów i wymogów stosowanych przez organy celne;
 - b) przeprowadzać szeroko zakrojoną analizę operacji, procesów, systemów i kontroli wewnętrznych przedsiębiorcy.
2. Audyty mogą być przeprowadzane u importera, eksportera, posiadacza towarów, u każdej innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w te operacje w charakterze handlowym lub u każdej innej osoby dysponującej w celach handlowych dokumentami i danymi istotnymi w kontekście audytu.

Artykuł 70

Wewnętrzne rejsy lotnicze i morskie

1. Kontrole celne lub formalności celne w odniesieniu do bagażu podręcznego lub rejestrowanego osób odbywających wewnętrzny rejs lotniczy albo wewnętrzny rejs morski przeprowadzane są tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa celnego.

2. Ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla:

a) ochrony i bezpieczeństwa;

b) kontroli w związku z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające porty morskie lub porty lotnicze, w których mają być przeprowadzane kontrole celne i formalności celne w odniesieniu do:

a) bagażu podręcznego i rejestrowanego osób:

(i) podróżujących statkiem powietrznym, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego i który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do innego unijnego portu lotniczego;

(ii) podróżujących statkiem powietrznym, który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do pozaunijnego portu lotniczego;

(iii) korzystających z usługi morskiej świadczonej przez ten sam statek i obejmującej kolejne etapy podróży: wyjście z portu pozaunijnego, zawijanie do portu pozaunijnego lub kończenia rejsu w porcie pozaunijnym;

(iv) podróżujących na pokładzie rekreacyjnych jednostek pływających oraz turystycznych lub służbowych statków powietrznych;

b) bagażu podręcznego i rejestrowanego:

(i) przybywającego do unijnego portu lotniczego na pokładzie statku powietrznego, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego, i przekazywanego w tym unijnym porcie lotniczym na inny statek powietrzny przystępujący do lotu wewnętrznego;

(ii) załadowanego w unijnym porcie lotniczym na pokład statku powietrznego przystępującego do lotu wewnętrznego w celu przekazania w innym unijnym porcie lotniczym na statek powietrzny, którego docelowym portem lotniczym jest pozaunijny port lotniczy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

TYTUŁ V
OBJĘCIE TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ

ROZDZIAŁ 1
Status celny towarów

Artykuł 71
Domniemanie unijnego statusu celnego towarów

1. Domniemywa się, że wszystkie towary znajdujące się na obszarze celnym Unii posiadają unijny status celny, chyba że zostanie stwierdzone, że nie są towarami unijnymi.
2. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, domniemanie, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania. W związku z tym konieczne jest udowodnienie, że dany towar ma unijny status celny.
3. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii z towarów czasowo składowanych, lub towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składowania, procedurą odprawy czasowej lub procedurą uszlachetniania czynnego, nie mają unijnego statusu celnego.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:
 - a) określenie szczególnych przypadków, w których domniemanie przewidziane w ust. 1 nie ma zastosowania;
 - b) określenie warunków przyznawania ułatwień w zakresie udowodnienia, że towary mają unijny status celny, o czym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;
 - c) określenie szczególnych przypadków, w których towary, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, nie mają unijnego statusu celnego.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania i weryfikacji dowodów potwierdzających unijny status celny towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 72
Utrata unijnego statusu celnego towarów

Towary unijne stają się towarami nieunijnymi w następujących przypadkach:

- a) gdy zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, o ile nie mają zastosowania zasady dotyczące tranzytu wewnętrznego;
- b) gdy zostały objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składowania lub procedurą uszlachetniania czynnego, jeżeli zezwalają na to przepisy prawa celnego;

- c) gdy zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia, a następnie stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, lub zostały zniszczone i pozostały po nich odpady;
- d) gdy przekazane lub udostępnione informacje lub, w stosownych przypadkach, zgłoszenie do dopuszczenia do obrotu zostały unieważnione po zwolnieniu towarów.

Artykuł 73

Towary unijne czasowo opuszczające obszar celny Unii

1. W przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 2 lit. b)–e), towary zachowują swój unijny status celny jedynie w przypadku, gdy status ten zostanie stwierdzony na warunkach i w sposób, które są określone w przepisach prawa celnego.
2. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, towary unijne mogą być, bez objęcia ich procedurą celną, przemieszczane z jednego do drugiego miejsca na obszarze celnym Unii i czasowo przemieszczane poza ten obszar bez zmiany ich statusu celnego.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których status celny towarów nie ulega zmianie, określono czym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 2

Objęcie towarów procedurą celną oraz zwolnienie towarów

Artykuł 74

Objęcie towarów procedurą celną

1. Importerzy, eksporterzy oraz osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu przekazują lub udostępniają, w unijnym centrum danych celnych, dane niezbędne do objęcia towarów daną procedurą celną, gdy tylko dane te są dostępne, a w każdym razie przed powiadomieniem o dostępności towarów.
2. Przekazując lub udostępniając powiadomienie o dostępności towarów, importerzy, eksporterzy oraz osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu potwierdzają organom celnym swój zamiar objęcia towarów daną procedurą celną.
3. Osoba korzystająca z procedury IOSS przekazuje lub udostępnia informacje dotyczące sprzedaży na odległość towarów, które mają zostać objęte procedurą dopuszczenia do obrotu na obszarze celnym Unii, najpóźniej w dniu następującym po dniu przyjęcia płatności z tytułu sprzedaży, a w każdym razie przed powiadomieniem o dostępności towarów.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla art. 178, w należycie uzasadnionych okolicznościach związanych z załączaną dokumentacją lub ustaleniem wartości celnej towarów, organy celne mogą zezwolić eksporterowi, osobie uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu lub importerowi innemu niż importer do celów sprzedaży na odległość na przekazanie lub udostępnienie części danych, innych niż wyprzedzające informacje o ładunku, po zwolnieniu towarów.

Eksporter, osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu lub importer inny niż importer do celów sprzedaży na odległość przekazują lub udostępniają brakujące informacje w określonym terminie.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla art. 178, w należycie uzasadnionych okolicznościach związanych z załączaną dokumentacją lub ustaleniem wartości celnej towarów, zaufany przedsiębiorca inny niż importer do celów sprzedaży na odległość może przekazać lub udostępnić część danych, innych niż wyprzedzające informacje o ładunku, po zwolnieniu towarów. Zaufany przedsiębiorca przekazuje lub udostępnia brakujące informacje w określonym terminie.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, towary mogą zostać zgłoszone do objęcia procedurą celną z wykorzystaniem środków innych niż unijne centrum danych celnych.

7. Towary zostają objęte odpowiednią procedurą celną z chwilą ich zwolnienia.

Data powiadomienia o dostępności towarów jest datą, którą należy wykorzystywać do celów stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary są objęte, oraz do celów wszelkich innych formalności przywózowych lub wywózowych.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

- a) danych, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu;
- b) warunków stosowania uproszczenia, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;
- c) danych, które można przekazać lub udostępnić po zwolnieniu towarów, oraz terminów przekazywania lub udostępniania takich danych, w przypadku gdy stosuje się ust. 4 lub 5 niniejszego artykułu;
- d) szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, oraz środków innych niż unijne centrum danych celnych, które można wykorzystać do objęcia towarów procedurą celną.

Artykuł 75

Inne sposoby powiadamiania o dostępności towarów

Importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu mogą przekazywać lub udostępniać powiadomienie o dostępności towarów poprzez:

- a) powiadomienie o przybyciu towarów na obszar celny Unii, jeżeli czasowe składowanie lub objęcie procedurą celną ma miejsce w urzędzie celnym wprowadzenia; lub
- b) powiadomienie o przybyciu towarów do miejsca wyprowadzenia, jeżeli czasowe składowanie ma miejsce w urzędzie celnym wyprowadzenia.

Artykuł 76

Informacje i załączane dokumenty

1. Przy przekazywaniu lub udostępnianiu danych i informacji wymaganych w ramach danej procedury celnej, którą towary są lub mają być objęte, osoby przekazują lub udostępniają cyfrowe kopie oryginalnych dokumentów papierowych wykorzystanych do uzyskania tych danych i informacji, w przypadku gdy takie oryginalne papierowe dokumenty istnieją.

2. Do dnia 28 lutego 2034 r., gdy składane jest zgłoszenie celne, załączane dokumenty wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są dane towary, muszą znajdować się w posiadaniu zgłaszającego i być do dyspozycji organów celnych w chwili składania tego zgłoszenia.

3. Uznaje się, że załączane dokumenty dotyczące mających zastosowanie unijnych formalności innych niż celne wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) 2022/2399 przekazano lub udostępniono lub znajdują się w posiadaniu zgłaszającego, jeżeli organy celne mogą uzyskać niezbędne dane z odpowiednich unijnych systemów innych niż celne za pośrednictwem unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie cel służącego do wymiany świadectw (EU CSW-CERTEX) zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) i c) tego rozporządzenia.

4. Osoby przekazują lub udostępniają również załączane dokumenty, w przypadku gdy jest to konieczne do celów zarządzania ryzykiem celnym i kontroli celnych.

5. Bez uszczerbku dla innych przepisów stosowanych przez organy celne, organy celne mogą zezwolić przedsiębiorcom na sporządzanie załączanych dokumentów, o których mowa w ust. 3.

6. O ile w odniesieniu do określonych dokumentów nie wskazano inaczej, osoba, której to dotyczy, przechowuje na potrzeby kontroli celnych dokumenty i informacje w formie umożliwiającej dostęp organom celnym i przez nie akceptowanej przez okres co najmniej trzech lat. Termin ten zaczyna biec:

- a) w przypadku towarów dopuszczonych do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie tych towarów – od końca roku, w którym towary przestają być objęte dozorem celnym;
- b) w przypadku towarów objętych inną procedurą celną lub czasowym składowaniem – od końca roku, w którym zamknięto daną procedurę celną lub zakończono czasowe składowanie;
- c) w przypadkach nieobjętych lit. a) i b) – od końca roku, w którym towary zostały zwolnione.

7. Bez uszczerbku dla art. 206 ust. 4, w przypadku gdy kontrola celna w zakresie długu celnego wykazuje konieczność wprowadzenia korekty odpowiedniego zapisu księgowego, a dana osoba została o tym powiadomiona, dokumenty oraz informacje przechowuje się przez trzy lata następujące po upływie okresu, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

8. W przypadku złożenia odwołania lub w przypadku rozpoczęcia postępowania administracyjnego lub sądowego dokumenty oraz informacje przechowuje się przez okres, o którym mowa w ust. 6, lub do czasu zakończenia postępowania odwoławczego, administracyjnego lub sądowego, w zależności od tego, który z tych terminów przypada najpóźniej.

Artykuł 77

Zwolnienie towarów

1. Organy celne odpowiedzialne za objęcie towarów procedurą celną zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. d) i art. 6 ust. 2 podejmują decyzję o zwolnieniu towarów, biorąc pod uwagę wyniki analizy ryzyka na podstawie danych zawartych w zgłoszeniu celnym lub danych przekazanych lub udostępnionych przez importera, eksportera lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu oraz, w stosownych przypadkach, wyniki wszelkich kontroli lub działań zmniejszających ryzyko.
2. Zwolnienie towarów nie jest uznawane za dowód zgodności.
3. Towary zwalnia się, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) organy celne zostały poinformowane, która osoba jest importерem, eksporterem lub osobą uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu odpowiedzialnymi za towary;
 - b) spełnione są warunki objęcia towarów daną procedurą celną zgodnie z art. 74, 109, 114, 140, 142, 145, 153, 156, 158 i 161; oraz
 - c) towarów nie wytypowano do jakiegokolwiek kontroli lub towary zostały wybrane do kontroli, a ich wyniki nie dały podstawy do odmowy zwolnienia tych towarów.
4. Organy celne odmawiają zwolnienia towarów w którymkolwiek z następujących przypadków:
 - a) gdy nie zostały spełnione warunki objęcia towarów daną procedurą celną, w tym jakiegokolwiek unijne formalności inne niż celne zdefiniowane w art. 2 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2022/2399, dotyczące tych towarów;
 - b) gdy mają dowody na to, że towary nie są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;
 - c) gdy mają dowody na to, że przekazane lub udostępnione dane nie są prawidłowe.
5. Organy celne zawieszają zwolnienie towarów w którymkolwiek z następujących przypadków:
 - a) gdy mają powód, aby sądzić, że towary nie są zgodne z przepisami prawa celnego lub innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, lub że stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, lub dla środowiska, lub jakiegokolwiek innego interesu publicznego;
 - b) gdy inne właściwe organy tego zażądały na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne.

Systematyczne naruszanie przepisów stwierdzone w odniesieniu do przedsiębiorcy zgodnie z art. 276 ust. 5 stanowi powód, aby sądzić, o czym mowa w akapicie pierwszym lit. a), w odniesieniu do wszystkich towarów zgłoszonych przez tego przedsiębiorcę jako dostępne do dopuszczenia do obrotu w ciągu ostatnich sześciu miesięcy od stwierdzenia naruszenia przepisów.

6. W przypadku gdy zawieszono zwolnienie towarów zgodnie z ust. 5, organy celne przeprowadzają konsultacje przewidziane w odpowiednich innych przepisach stosowanych przez organy celne, oraz:

- a) jeżeli inne właściwe organy tego zażądały na podstawie odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne – odmawiają zwolnienia;
- b) jeżeli inne właściwe organy zatwierdziły zwolnienie – dokonują zwolnienia towarów;
- c) jeżeli inne właściwe organy nie udzieliły odpowiedzi w terminie określonym w odpowiednich innych przepisach stosowanych przez organy celne lub po upływie pięciu dni w przypadku braku takiego terminu – dokonują zwolnienia towarów; lub
- d) jeżeli inne właściwe organy zwróciły się o to, ponieważ powiadomiły organy celne, że potrzeba więcej czasu na ocenę, czy towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne – utrzymują zawieszenie przez okres nie dłuższy niż 90 dni.

7. Bez uszczerbku dla odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne uznaje się, że organy celne zwolniły towary w przypadku, gdy nie wytypowały ich do jakiegokolwiek kontroli w rozsądnym terminie:

- a) po przybyciu towarów importerów do celów sprzedaży na odległość na obszar celny Unii;
- b) po przybyciu towarów importerów do ostatecznego miejsca przeznaczenia; lub
- c) po przesłaniu przez eksportera informacji poprzedzających wyprowadzenie.

8. W przypadku gdy organy celne zawieszają zwolnienie towarów zgodnie z ust. 5 lub odmawiają zwolnienia towarów zgodnie z ust. 4 lub ust. 6 lit. a), zapisują w unijnym centrum danych celnych swoją decyzję oraz, w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje wymagane na podstawie prawa Unii. Informacje te udostępnia się innym organom celnym.

9. W przypadku gdy organy celne odmówiły zwolnienia towarów zgodnie z ust. 4 lub ust. 6 lit. a):

- a) jeżeli inne właściwe organy nie wyraziły sprzeciwu, towary mogą następnie zostać objęte inną procedurą celną z zaznaczeniem, że wcześniej wydano w ich sprawie decyzję odmowną w ramach innej procedury celnej;
- b) jeżeli inne właściwe organy wyraziły sprzeciw wobec objęcia tych towarów procedurą celną, organy celne zapisują tę informację w unijnym centrum danych celnych oraz podejmują działania zgodne z tytułem V rozdział 4.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) określenie rozsądnych terminów, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu;

- b) doprecyzowanie szczególnych przypadków wymienionych w ust. 7 niniejszego artykułu; lub
- c) określenie dodatkowych szczególnych przypadków, w których uznaje się, że organy celne zwolniły towary.

Artykuł 78

Zwolnienie towarów na rzecz organów celnych przez zaufanych przedsiębiorców

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 77 ust. 1 organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców do zwolnienia towarów na ich rzecz z chwilą odebrania tych towarów w miejscu prowadzenia działalności importera, właściciela lub odbiorcy, lub z chwilą nadania wysyłki z miejsca prowadzenia działalności eksportera, właściciela lub nadawcy, pod warunkiem przekazania lub udostępnienia organom celnym danych niezbędnych na potrzeby odpowiedniej procedury oraz aktualizowanych w czasie rzeczywistym informacji o przybyciu lub wysyłce towarów.
2. Zaufani przedsiębiorcy prowadzący skład celny do sprzedaży na odległość zgodnie z art. 145 zwalniają wyłącznie towary objęte procedurą składowania celnego i które są gotowe do wystawienia na sprzedaż na obszarze celnym Unii.
3. Bez uszczerbku dla art. 63 organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców do przeprowadzania określonych kontroli towarów w ramach dozoru celnego. W przypadku kontroli, które przeprowadza się na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne, organy celne konsultują się z innymi właściwymi organami przed udzieleniem takiego upoważnienia oraz mogą uzgodnić z nimi plan kontroli.
4. W przypadku gdy zaufany przedsiębiorca, upoważniony na podstawie ust. 3, ma powody, aby sądzić, że dane towary nie są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, niezwłocznie powiadamia o tym organy celne. Po otrzymaniu takiego powiadomienia organy celne podejmują decyzję o zwolnieniu lub kontroli tych towarów.
5. W razie potrzeby organy celne mogą zażądać od zaufanego przedsiębiorcy przedstawienia towarów do kontroli w urzędzie celnym lub w miejscu, w którym towary miały zostać zwolnione.
6. W przypadku gdy organy celne stwierdzą nowe poważne ryzyko finansowe lub inną szczególną sytuację w odniesieniu do zwolnienia towarów na ich rzecz, mogą zawiesić, zgodnie z art. 12 ust. 2, upoważnienie udzielone na podstawie ust. 1 i 3 niniejszego artykułu.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:
 - a) określenie procedury zwalniania towarów na rzecz organów celnych przez zaufanych przedsiębiorców;
 - b) określenie warunków i zakresu kontroli przeprowadzanych przez zaufanych przedsiębiorców oraz określenie procedury tych kontroli.

*Artykuł 79***Sprostowanie informacji przekazanych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną**

1. Przed datą zwolnienia towarów importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu dokonują sprostowania jednego lub większej liczby elementów danych przekazanych lub udostępnionych na potrzeby objęcia tych towarów procedurą celną:

- a) jeżeli dowiedzą się o tym, że odpowiednie informacje w ich ewidencji uległy zmianie lub informacje takie są nieprawidłowe; lub
- b) jeżeli zażądał tego od nich organ celny z uwagi na niedokładność lub niekompletność danych lub problemy z jakością danych.

2. Importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu nie mogą sprostować informacji w przypadku, gdy:

- a) organy celne poinformowały ich, że zamierzają przeprowadzić rewizję towarów;
- b) organy celne poinformowały ich, że ustaliły, że przekazane lub udostępnione dane są nieprawidłowe; lub
- c) towary zostały już zwolnione.

3. W ciągu trzech lat od dnia zwolnienia towarów importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu mogą wystąpić z wnioskiem o dokonanie sprostowania jednego lub większej liczby elementów danych przekazanych lub udostępnionych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną. Organy celne podejmują decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu sprostowania, biorąc pod uwagę ryzyko niezgodności z obowiązkami związanymi z objęciem towarów daną procedurą celną.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, w których dane mogą podlegać sprostowaniu po dniu zwolnienia zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące dokonywania sprostowania informacji, o którym mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 80***Unieważnienie danych przekazanych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną**

1. Jeżeli importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu dowiedzą się, że towary, które mają zostać objęte procedurą celną, nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii lub nie zostaną z niego wyprowadzone, jak najszybciej unieważniają dane przekazane na potrzeby objęcia tych towarów tą procedurą celną.

Jeżeli towary, które mają zostać objęte procedurą celną, nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii lub nie zostaną z niego wyprowadzone w terminie 200 dni od dnia przekazania lub udostępnienia organom celnym danych na potrzeby objęcia tych towarów tą procedurą celną, organy celne unieważniają te dane.

2. W odpowiedzi na wniosek importera, eksportera lub osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu organy celne unieważniają dane na potrzeby objęcia towarów daną procedurą celną, w odniesieniu do której przekazano lub udostępniono powiadomienie o dostępności towarów, w przypadku gdy organy te są przekonane, że:

- a) towary zostaną niezwłocznie objęte inną procedurą celną; lub
- b) ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów pierwotną procedurą celną nie jest już uzasadnione.

Jednakże w przypadku gdy organy celne poinformowały importera, eksportera lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu o swoim zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosku o unieważnienie danych nie przyjmuje się przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, w których dane na potrzeby objęcia towarów procedurą celną mogą zostać unieważnione po dniu zwolnienia towarów.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające przepisy proceduralne dotyczące unieważniania danych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Przepisy przejściowe dotyczące zgłoszeń celnych

Artykuł 81

Zgłoszenie celne

1. Zgłoszeń celnych dokonuje się przy użyciu technik elektronicznego przetwarzania danych.
2. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych.
3. O ile nie przewidziano inaczej w przepisach prawa celnego, w zależności od okoliczności zgłoszenie celne składa się w jednym z następujących urzędów:
 - a) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca pierwszego przybycia towarów na obszar celny Unii; lub
 - b) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca rozładunku towarów przybywających na obszar celny Unii drogą morską lub powietrzną;
 - c) w urzędzie celnym przeznaczenia dla procedury tranzytu, jeżeli towary wprowadzono na obszar celny Unii, gdy były objęte procedurą tranzytu;
 - d) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym znajdują się towary, które mają zostać objęte procedurą tranzytu;

- e) w urzędzie celnym właściwym dla siedziby upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych, który jest upoważniony do stosowania odprawy scentralizowanej;
 - f) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym znajdują się towary, które mają zostać wyprowadzone z obszaru celnego Unii.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze:
- a) określające procedurę składania zgłoszenia celnego w przypadkach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;
 - b) określające przepisy dotyczące określania właściwych urzędów celnych innych niż urzędy, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w tym urzędów celnych wprowadzenia i urzędów celnych wyprowadzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 82

Standardowe zgłoszenia celne

1. Do dnia 28 lutego 2034 r. standardowe zgłoszenie celne musi zawierać wszystkie dane niezbędne do stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, oraz załączane dokumenty, o których mowa w art. 76.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę składania standardowego zgłoszenia celnego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 83

Zgłoszenie uproszczone

1. Do dnia 28 lutego 2034 r. organy celne mogą wyrażać zgodę, aby osoba zgłaszała towary do objęcia procedurą celną w drodze zgłoszenia uproszczonego, w którym można pominąć niektóre dane lub załączane dokumenty, o których mowa w art. 76.
2. Do dnia 28 lutego 2031 r. organy celne mogą pozwalać na regularne stosowanie zgłoszenia uproszczonego.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę składania zgłoszenia uproszczonego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 84
Zgłoszenie uzupełniające

1. W przypadku zgłoszenia uproszczonego, o którym mowa w art. 83, lub wpisu do rejestru zgłaszającego, o którym mowa w art. 92, zgłaszający składa we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgłoszenie uzupełniające zawierające dane niezbędne dla danej procedury celnej.

W przypadku zgłoszenia uproszczonego, o którym mowa w art. 83, niezbędne załączane dokumenty muszą w określonym terminie znajdować się w posiadaniu zgłaszającego i pozostawać do dyspozycji organu celnego.

Zgłoszenie uzupełniające może mieć charakter ogólny, okresowy lub podsumowujący.

2. Obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy towary są objęte procedurą składowania celnego;
- b) w innych szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego.

3. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zgłoszenia uzupełniającego w przypadku, gdy:

- a) zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 83, dotyczy towarów, których wartość i ilość nie przekraczają progu, o którym mowa w art. 194 ust. 8;
- b) zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 83, zawiera już wszystkie informacje, które są niezbędne dla danej procedury celnej; oraz
- c) zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 83, nie jest dokonywane w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

4. Zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 83, i zgłoszenie uzupełniające uznaje się za jeden, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny z dniem przyjęcia zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 87.

Wpis do rejestru zgłaszającego, o którym mowa w art. 92, i zgłoszenie uzupełniające uznaje się za jeden, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny z dniem dokonania wpisu towarów do rejestru zgłaszającego.

5. Za miejsce, w którym ma zostać złożone zgłoszenie uzupełniające, uznaje się do celów art. 193 miejsce, w którym złożono zgłoszenie celne.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

- a) terminu, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, w którym należy złożyć zgłoszenie uzupełniające;
- b) terminu, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, w którym załączane dokumenty mają się znajdować w posiadaniu zgłaszającego i być do dyspozycji organów celnych;
- c) szczególnych przypadków, w których nie ma zastosowania obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego, o czym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące składania zgłoszenia uzupełniającego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 85

Złożenie zgłoszenia celnego

1. Do dnia 28 lutego 2034 r., bez uszczerbku dla art. 84 ust. 1, zgłoszenie celne może być złożone przez każdą osobę, która jest w stanie przekazać wszystkie informacje, które są wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary. Osoba ta musi być również w stanie przedstawić odpowiednie towary organom celnym samodzielnie lub za pośrednictwem innej osoby.

Jednakże w przypadku gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada na określoną osobę szczególne obowiązki, zgłoszenie składa ta osoba lub jej przedstawiciel.

2. Do dnia 30 czerwca 2028 r. zgłoszenie celne do dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych w ramach sprzedaży na odległość składa jedna z następujących osób:

- a) osoba upoważniona do korzystania z procedury IOSS lub jej przedstawiciel pośredni;
- b) osoba upoważniona do korzystania z uregulowania szczególnego określonego w tytule XII rozdział 7 dyrektywy 2006/112/WE lub jej przedstawiciel pośredni;
- c) w przypadkach innych niż te, o których mowa w lit. a) i b) – przedstawiciel pośredni importera;
- d) w przypadkach innych niż te, o których mowa w lit. a), b) i c) – każda inna osoba, która jest w stanie przekazać wszystkie informacje wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary.

3. Zgłaszający musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, następujący zgłaszający nie są zobowiązani do posiadania siedziby na obszarze celnym Unii:

- a) osoby, które składają zgłoszenie celne do tranzytu lub odprawy czasowej;
- b) osoby, które składają sporadycznie zgłoszenie celne, w tym zgłoszenie do końcowego przeznaczenia lub uszlachetniania czynnego, pod warunkiem że organy celne uznają to za uzasadnione;
- c) osoby, które posiadają siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii, i przedstawiają w granicznym unijnym urzędzie celnym graniczącym z tym państwem towary, do których odnosi się zgłoszenie celne, pod warunkiem, że państwo, w którym osoby te mają siedzibę, na zasadzie wzajemności przyznaje takie przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii;
- d) importerzy do celów sprzedaży na odległość zaangażowani w sprzedaż na odległość towarów, które mają zostać przywiezione na obszar celnym Unii w ramach procedury IOSS, pod warunkiem że ustanowią przedstawiciela pośredniego.

*Artykuł 86***Złożenie zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów organom celnym**

1. Zgłoszenie celne może zostać złożone przed oczekiwanym przedstawieniem odpowiednich towarów organom celnym. Jeżeli towary nie zostaną przedstawione w terminie 30 dni od dnia złożenia zgłoszenia celnego, uznaje się, że zgłoszenie celne nie zostało złożone.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące składania zgłoszenia celnego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 87***Przyjęcie zgłoszenia celnego**

1. Organy celne niezwłocznie przyjmują zgłoszenie celne spełniające warunki określone w niniejszym rozdziale oraz w art. 76, pod warunkiem że towary, których dotyczy, zostały przedstawione organom celnym.
2. O ile nie przewidziano inaczej, data przyjęcia zgłoszenia celnego przez organy celne jest datą, którą należy wykorzystywać do celów stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, oraz do celów wszelkich innych formalności przywózowych lub wywózowych.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przyjęcia zgłoszenia celnego, w tym dotyczące stosowania tych przepisów w przypadkach, o których mowa w art. 91. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 88***Sprostowanie zgłoszenia celnego**

1. Po przyjęciu zgłoszenia celnego przez organy celne zgłaszający może, na wniosek, uzyskać zgodę na sprostowanie jednego lub większej liczby elementów danych w zgłoszeniu celnym. Sprostowanie nie może powodować, że zgłoszenie celne będzie miało zastosowanie do towarów innych niż te, których dotyczyło pierwotnie.
2. Sprostowanie zgłoszenia celnego po jego przyjęciu przez organy celne nie jest dozwolone w przypadku, gdy wystąpiono o nie:
 - a) po tym, jak organy celne poinformowały zgłaszającego o swoim zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
 - b) po tym, jak organy celne stwierdziły, że dane zawarte w zgłoszeniu celnym są nieprawidłowe; lub
 - c) po tym, jak organy celne zwolniły towary.
3. Na wniosek zgłaszającego, w terminie trzech lat od dnia przyjęcia zgłoszenia celnego, organy celne mogą wyrazić zgodę na sprostowanie zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, aby umożliwić zgłaszającemu wypełnienie jego obowiązków wynikających z objęcia towarów daną procedurą celną.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 89

Unieważnienie zgłoszenia celnego

1. Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają przyjęte zgłoszenie celne w przypadku, gdy są one przekonane, że:

- a) towary zostaną niezwłocznie objęte procedurą celną; lub
- b) ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów procedurą celną, do której towary zostały zgłoszone, nie jest już uzasadnione.

Jednakże w przypadku, gdy organy celne poinformowały zgłaszającego o swoim zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia celnego nie może zostać przyjęty przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, organy celne mogą unieważnić zgłoszenie celne bez uprzedniego złożenia wniosku przez zgłaszającego.

3. Organy celne nie mogą unieważnić zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których organy celne mogą unieważnić zgłoszenie celne bez złożenia wniosku przez zgłaszającego, o czym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz po zwolnieniu towarów, o czym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę unieważnienia zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, o czym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 90

Uproszczenia w zakresie opracowywania danych dotyczących towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi

1. W przypadku gdy przesyłka składa się z towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi i zajmowanie się każdym z tych towarów zgodnie z jego podpozycją taryfową wiązałoby się z nakładem pracy i kosztami nieproporcjonalnymi do kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, organy celne, na wniosek zgłaszającego, mogą przewidzieć zastosowanie uproszczonej metody ustalania należności celnych przywózowych lub wywózowych, w ramach której ustala się należności celne przywózowe lub wywózowe od całej przesyłki na podstawie podpozycji taryfowej tych towarów, które są objęte najwyższą stawką celną przywózową lub wywózową.

2. Organy celne odmawiają stosowania uproszczonej metody ustalania należności celnych przywózowych lub wywózowych, o której mowa w ust. 1:

- a) w przypadku gdy zastosowanie ma unijna opłata manipulacyjna; lub
- b) w odniesieniu do towarów podlegających innym przepisom stosowanym przez organy celne, zakazom lub ograniczeniom, lub podatkowi akcyzowemu, w którym to przypadku do zastosowania tych środków niezbędna jest prawidłowa klasyfikacja.

Artykuł 91

Odprawa scentralizowana

1. Do dnia 28 lutego 2031 r. organy celne mogą zezwalać osobie, na wniosek, na złożenie w urzędzie celnym właściwym dla miejsca zamieszkania lub siedziby tej osoby zgłoszenia celnego towarów, które przedstawia się w innym urzędzie celnym.

Organy celne mogą odstąpić od wymogu uzyskania pozwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy urząd celny, w którym składane jest zgłoszenie celne, i urząd celny, w którym przedstawiane są towary, podlegają pod ten sam organ celny.

2. O pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może ubiegać się wyłącznie upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych, o którym mowa w art. 29 ust. 2 lit. a).

3. Urząd celny, w którym zgłoszenie celne jest składane:

- a) nadzoruje objęcie towarów daną procedurą celną;
- b) przeprowadza kontrole celne w celu weryfikacji zgłoszenia celnego;
- c) w uzasadnionych przypadkach, zwraca się do urzędu celnego, w którym towary są przedstawiane, o przeprowadzenie określonych kontroli celnych w celu weryfikacji zgłoszenia celnego; oraz
- d) wypełnia formalności celne związane z odzyskaniem kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadających jakimkolwiek długowi celnemu.

4. Urząd celny, w którym zgłoszenie celne jest składane, oraz urząd celny, w którym towary są przedstawiane, wymieniają informacje niezbędne do weryfikacji zgłoszenia celnego oraz do zwolnienia towarów.

5. Urząd celny, w którym towary są przedstawiane – bez uszczerbku dla swoich własnych kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych – przeprowadza kontrole celne, o których mowa w ust. 3 lit. c), oraz przekazuje wyniki tych kontroli urzędowi celnemu, w którym zgłoszenie celne jest składane.

6. Urząd celny, w którym zgłoszenie celne jest składane, zwalnia towary, biorąc pod uwagę wyniki:

- a) swoich własnych kontroli służących weryfikacji zgłoszenia celnego;

b) kontroli przeprowadzonych przez urząd celny, w którym towary są przedstawiane w celu weryfikacji zgłoszenia celnego, oraz kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę odprawy scentralizowanej, w tym odpowiednie formalności celne i kontrole celne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 92

Wpis do rejestru zgłaszającego

1. Do dnia 28 lutego 2031 r. organy celne mogą zezwalać osobie, na wniosek, na złożenie zgłoszenia celnego, w tym zgłoszenia uproszczonego, w formie wpisu do rejestru zgłaszającego, pod warunkiem że dane w tym zgłoszeniu są dostępne dla organów celnych w systemie elektronicznym zgłaszającego w chwili złożenia zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

2. Zgłoszenie celne uznaje się za przyjęte w chwili dokonania wpisu towarów do rejestru zgłaszającego.

3. Organy celne mogą, na wniosek, odstąpić od wymogu przedstawienia towarów. W takim przypadku towary uznaje się za zwolnione w chwili wpisu do rejestru zgłaszającego.

Odstępstwo przyznaje się w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) zgłaszający jest upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych, o czym mowa w art. 29 ust. 2 lit. a);
- b) rodzaj i przepływ danych towarów uzasadniają odstępstwo i są znane organowi celnemu;
- c) kontrolny urząd celny ma dostęp do wszelkich informacji, które uznaje za niezbędne, aby mógł skorzystać ze swojego prawa do przeprowadzenia rewizji towarów, jeżeli zajdzie taka potrzeba;
- d) z chwilą dokonania wpisu do rejestru, towary nie podlegają już innym przepisom stosowanym przez organy celne, chyba że w zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przewidziano inaczej.

W szczególnych sytuacjach kontrolny urząd celny może jednak zażądać przedstawienia towarów, nawet w przypadku przyznania takiego odstępowstwa.

4. Warunki, na jakich zezwala się na zwolnienie towarów, określa się w pozwoleniu, o którym mowa w ust. 1.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące wpisu do rejestru zgłaszającego, w tym odpowiednich formalności celnych i kontroli celnych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a także przepisy proceduralne dotyczące odstępiania od wymogu przedstawienia towarów, o którym mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 93

Utrata ważności

Pozwolenia na zgłoszenia uproszczone, odprawę scentralizowaną oraz wpis do rejestru zgłaszającego, o których mowa odpowiednio w art. 83, 91 i 92, tracą ważność z dniem 1 marca 2034 r.

ROZDZIAŁ 4

Dysponowanie towarami

Artykuł 94

Środki podejmowane przez organy celne

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów stosowanych przez organy celne, organy celne podejmują wszelkie środki niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z konfiskatą lub przepadkiem na rzecz skarbu państwa zgodnie z prawem krajowym, sprzedażą, darowizną na cele humanitarne lub zniszczeniem, w następujących przypadkach:

- a) gdy nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii lub towary zostały usunięte spod dozoru celnego;
- b) gdy nie można zwolnić towarów z któregokolwiek z następujących powodów:
 - (i) z przyczyn leżących po stronie importera, eksportera, osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu lub posiadacza towarów nie można było rozpocząć lub kontynuować rewizji towarów w terminie wyznaczonym przez organy celne;
 - (ii) nie przekazano lub nie udostępniono dokumentów lub informacji, które muszą być przekazane lub udostępnione przed objęciem towarów procedurą celną lub przed ich zwolnieniem;
 - (iii) nie dokonano wymaganej zapłaty lub nie złożono wymaganego zabezpieczenia należności celnych przywozowych lub wywozowych w wyznaczonym terminie;
 - (iv) towary nie spełniają warunków zwolnienia określonych w art. 77 i 78;
- c) gdy towary nie zostały podjęte w odpowiednim czasie po ich zwolnieniu;
- d) gdy po zwolnieniu towarów stwierdzono, że nie spełniają one warunków takiego zwolnienia; lub
- e) gdy nastąpiło zrzeczenie towarów na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 96.

2. Towary nieunijne, które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państw lub towary nieunijne, które zostały zajęte lub uległy konfiskacie lub przepadkowi na rzecz skarbu państwa zgodnie z prawem krajowym uznaje się za objęte procedurą składowania celnego. Takie towary wpisuje się do ewidencji prowadzącego miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego lub, w przypadku gdy towary te znajdują się w posiadaniu organów celnych, do ewidencji organów celnych.

W przypadku gdy organy celne otrzymały już dane lub zgłoszenie celne dotyczące towarów, które mają zostać zniszczone, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, zostać zajęte lub ulec konfiskacie lub przepadkowi na rzecz skarbu państwa zgodnie z prawem krajowym, ewidencja musi zawierać odniesienie do tych danych lub tego zgłoszenia celnego. Zgłoszenie celne lub dane, których to dotyczy, zostają unieważnione.

3. Koszty środków, o których mowa w ust. 1, ponosi:

- a) przewoźnik, importer, osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu, posiadacz towarów lub osoba, która usunęła towary spod dozoru celnego – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a);
- b) importer, eksporter, osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu lub posiadacz towarów – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d);
- c) osoba zrzekająca się towarów na rzecz skarbu państwa – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. e).

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, w których towary mogą ulec konfiskacie.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające procedurę dokonywania sprzedaży lub darowizny towarów przez organy celne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 95

Zniszczenie towarów

1. W przypadku gdy organy celne uznają to za uzasadnione, mogą zażądać zniszczenia towarów, w odniesieniu do których przekazano lub udostępniono powiadomienie o dostępności, oraz informują o tym importera, eksportera lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu i posiadacza towarów. Koszty zniszczenia ponosi importer, eksporter, osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu lub posiadacz towarów.

2. W przypadku gdy organy celne uznają to za konieczne i proporcjonalne, mogą, zgodnie z prawem krajowym, zająć, zniszczyć lub w inny sposób uczynić niezdatnymi do użytku towary, w odniesieniu do których nie przekazano lub nie udostępniono powiadomienia o dostępności i które stwarzają ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników końcowych. Koszt takiego środka ponosi importer, eksporter lub posiadacz towarów.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę zniszczenia towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 96

Zrzeczenie

1. Importer, eksporter, osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu lub posiadacz towarów mogą, za uprzednią zgodą organów celnych, zrzec się na rzecz skarbu państwa towarów nieunijnych i towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę zrzeczenia się towarów na rzecz skarbu państwa. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

TYTUŁ VI
TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY UNII

ROZDZIAŁ 1
Wprowadzanie towarów

Artykuł 97
Wyprzedzające informacje o ładunku

1. Towary nie mogą zostać wprowadzane na terytorium celne Unii, o ile przewoźnicy wprowadzający te towary na terytorium celne Unii nie przekazał lub nie udostępnił w określonych terminach wyprzedzających informacji o ładunku w odniesieniu do tych towarów przewidywanemu urzędowi celnemu pierwszego wprowadzenia.
2. W przypadku gdy nie przekazano lub nie udostępniło wyprzedzających informacji o ładunku zgodnie z ust. 1, informacje te przekazuje się lub udostępnia faktycznemu urzędowi celnemu pierwszego wprowadzenia najpóźniej z chwilą przybycia środka transportu użytego do przewozu towarów.
3. Wyprzedzające informacje o ładunku obejmują co najmniej: tożsamość importera odpowiedzialnego za towary, unikalny numer referencyjny przesyłki, tożsamość nadawcy, tożsamość odbiorcy, opis towarów, klasyfikację taryfową, wartość, ostateczne miejsce przeznaczenia towarów, jeżeli jest ono znane, dane dotyczące trasy oraz rodzaj i oznaczenie środków transportu wykorzystanych do przywiezienia towarów i koszt transportu.
4. Importer może przekazać lub udostępnić odpowiedniemu urzędowi celnemu część wyprzedzających informacji o ładunku wymaganych w określonych terminach.
5. W przypadku gdy importer już przekazał lub udostępnił część wymaganych wyprzedzających informacji o ładunku, przewoźnik łączy wyprzedzające informacje o ładunku, które przekazuje lub udostępnia, z informacjami już przekazanymi lub udostępnionymi przez importera.
6. Importera powiadamia się w przypadku gdy przewoźnik łączy wyprzedzające informacje o ładunku, które przekazuje lub udostępnia, z częścią wyprzedzających informacji o ładunku, które przekazał lub udostępnił importer.
7. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, w przypadku gdy przewoźnik lub importer nie posiadają wszystkich wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w ust. 1 i 3, inne osoby posiadające te informacje mogą zostać zobowiązane do ich przekazania lub udostępnienia.
8. Wyprzedzające informacje o ładunku muszą zawierać dane niezbędne organom celnym do przeprowadzenia analizy ryzyka.
9. Osoba, która przekazuje lub udostępnia wyprzedzające informacje o ładunku, może ograniczyć widoczność swoich danych identyfikacyjnych oraz wrażliwych danych handlowych do jednej lub większej liczby osób, które również przekazują lub udostępniają dane, bez uszczerbku dla wykorzystywania wszystkich danych do celów dozoru celnego.

10. Obowiązek przekazywania lub udostępniania wyprzedzających informacji o ładunku nie ma zastosowania:

- a) do środków transportu i towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii bez zatrzymywania się na tym obszarze;
- b) do towarów nieunijnych, które są wprowadzane na obszar celný Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii;
- c) do towarów unijnych, których status celný wymaga udowodnienia zgodnie z art. 71 ust. 2, które są wprowadzane na obszar celný Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii;
- d) w odniesieniu do towarów unijnych przemieszczanych bez zmiany ich statusu celnego zgodnie z art. 73 ust. 2, które są wprowadzane na obszar celný Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii; oraz
- e) w innych przypadkach, w których niewypełnienie tego obowiązku jest należycie uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu, lub w których wymagają tego umowy międzynarodowe.

11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) określenie przepisów dotyczących ustalania przewidywanego urzędu celnego pierwszego wprowadzenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) określenie wyprzedzających informacji o ładunku, które należy przekazać lub udostępnić zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, oraz danych, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, które mają obejmować konkretne informacje umożliwiające organom celnym przeprowadzenie analizy ryzyka w zakresie ochrony i bezpieczeństwa towarów;
- c) określenie konkretnych terminów, o których mowa w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu;
- d) określenie szczególnych przypadków i innych osób, które można zobowiązać do przekazania lub udostępnienia wyprzedzających informacji o ładunku, o czym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu;
- e) określenie przypadków, w których rodzaj towarów lub obrotu w pełni uzasadnia niestosowanie obowiązku przekazywania lub udostępniania wyprzedzających informacji o ładunku, o czym mowa w ust. 10 lit. e) niniejszego artykułu;
- f) określenie warunków, na jakich osoba, która przekazuje lub udostępnia wyprzedzające informacje o ładunku może ograniczyć widoczność danych identyfikacyjnych lub wrażliwych danych handlowych, o czym mowa w ust. 9 niniejszego artykułu.

12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę przekazywania, udostępniania i otrzymywania wyprzedzających informacji o ładunku, o czym mowa w ust. 1–8 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

13. Zgodnie z terminami kreślonymi w programie prac, o którym mowa w art. 38 ust. 6 lit. b), i najpóźniej do dnia 28 lutego 2034 r. formalności, o których mowa w ust. 1–12 niniejszego artykułu oraz w art. 98–103 niniejszego rozporządzenia, mogą być nadal wypełniane zgodnie z przepisami i wymogami dotyczącymi danych przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 mającymi zastosowanie do systemów teleinformatycznych, które państwa członkowskie i Komisja opracowały na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

Artykuł 98

Analiza ryzyka na podstawie wyprzedzających informacji o ładunku

1. Bez uszczerbku dla działań Urzędu UE do Spraw Celnych określonych w tytule XII, urząd celny pierwszego wprowadzenia zapewnia przeprowadzenie w określonych terminach analizy ryzyka. Ta analiza ryzyka służy przede wszystkim do celów ochrony i bezpieczeństwa i przeprowadza się ją, w stosownych przypadkach, we współpracy z innymi urzędami celnymi oraz, w miarę możliwości, na podstawie wyprzedzających informacji o ładunku i innych informacji przekazanych lub udostępnionych w unijnym centrum danych celnych. Urząd celny pierwszego wprowadzenia podejmuje niezbędne środki w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.

2. Urząd celny pierwszego wprowadzenia, w stosownych przypadkach we współpracy z organami celnymi innych państw członkowskich zaangażowanych w proces analizy ryzyka, może podjąć odpowiednie działania zmniejszające ryzyko, włącznie z:

a) wydaniem polecenia osobie, która przekazała lub udostępniła wyprzedzające informacje o ładunku, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione oraz, jeżeli przewoźnik jest osobą inną niż osoba, która przedłożyła dane, podobnego polecenia przewoźnikowi towarów, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione;

b) żądaniem dodatkowych informacji lub działań;

c) określeniem przypadków, w których odpowiednie mogłoby być podjęcie działań przez inny organ;

d) zaleceniem najodpowiedniejszego miejsca do przeprowadzenia kontroli celnej i najodpowiedniejszych środków tej kontroli.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie konkretnych terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące działań zmniejszających ryzyko, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

5. Do dnia 28 lutego 2034 r. analizę ryzyka, o której mowa w ust. 1, przeprowadza się na podstawie przywózowej deklaracji skróconej.

Artykuł 99

Sprostowanie wyprzedzających informacji o ładunku

1. Importer, przewoźnik lub inne osoby, o których mowa w art. 97, dokonują sprostowania jednego lub większej liczby elementów danych w wyprzedzających informacjach o ładunku, w przypadku gdy:

- a) importer, przewoźnik lub inna osoba, której to dotyczy, dowiedzą się o tym, że odpowiednie informacje w ich ewidencji uległy zmianie lub są nieprawidłowe; lub
- b) organ celny żąda od importera, przewoźnika lub innej osoby, której to dotyczy, dokonania sprostowania z uwagi na niedokładność lub niekompletność danych lub problemy z jakością danych, w szczególności gdy zostały stwierdzone w wyniku przeprowadzonej analizy ryzyka.

2. Importer, przewoźnik lub inne osoby, o których mowa w art. 97, nie mogą sprostować wyprzedzających informacji o ładunku w przypadku, gdy:

- a) organy celne wydały polecenie osobie, która przekazała lub udostępniła wyprzedzające informacje o ładunku oraz przewoźnikowi, jeżeli nie jest to ta sama osoba, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione, o czym mowa w art. 98 ust. 2 lit. a);
- b) organy celne poinformowały przewoźnika lub inne osoby, że zamierzają przeprowadzić rewizję towarów;
- c) organy celne ustaliły, że wyprzedzające informacje o ładunku są nieprawidłowe;
- d) dane zawarte w wyprzedzających informacjach o ładunku ujęte zostały w wykazie danych, które nie mogą zostać sprostowane.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych zawartych w wyprzedzających informacjach o ładunku, które nie mogą zostać sprostowane, o czym mowa w ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę sprostowania wyprzedzających informacji o ładunku zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 100

Unieważnienie wyprzedzających informacji o ładunku

1. Jeżeli przewoźnik lub inne osoby przekazujące lub udostępniające wyprzedzające informacje o ładunku dowiedzą się, że towary, których te informacje dotyczą, nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii, jak najszybciej zwracają do organu celnego z wnioskiem o unieważnienie wyprzedzających informacji o ładunku.

Jeżeli towary, których dotyczą wyprzedzające informacje o ładunku, nie zostały wprowadzone na obszar celny Unii w ciągu 200 dni od dnia przekazania lub udostępnienia wyprzedzających informacji o ładunku, organy celne unieważniają te wyprzedzające informacje o ładunku.

2. Osoby przekazujące lub udostępniające wyprzedzające informacje o ładunku oraz importer przekazujący lub udostępniający informacje w unijnym centrum danych celnych informują się wzajemnie o unieważnieniu informacji, które przekazali lub udostępnili.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę unieważniania wyprzedzających informacji o ładunku zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 101

Powiadomienie o przybyciu towarów w związku z wprowadzeniem środków transportu i towarów

1. Przewoźnik powiadamia faktyczny urząd celny pierwszego wprowadzenia o przybyciu środka transportu wprowadzającego towary na obszar celny Unii z chwilą przybycia tego środka transportu.

2. Przewoźnik powiadamia urząd celny odpowiedzialny za port morski lub lotniczy, w którym towary są rozładowywane lub przeładowywane, o przybyciu towarów wprowadzanych na obszar celny Unii drogą morską lub powietrzną, gdy środek transportu, z wykorzystaniem którego towary te są wprowadzane na obszar celny Unii, dotrze do tego portu morskiego lub lotniczego.

3. Przewoźnik powiadamia urząd celny pierwszego wprowadzenia o przybyciu towarów wprowadzanych na obszar celny Unii transportem drogowym, kolejowym lub wodnym śródlądowym, gdy środek transportu, z wykorzystaniem którego towary te są wprowadzane na obszar celny Unii, dotrze do tego urzędu celnego.

4. Przewoźnik łączy powiadomienie o przybyciu towarów z wyprzedzającymi informacjami o ładunku przekazanymi lub udostępnionymi w odniesieniu do tych towarów.

5. Niezależnie od obowiązków przewoźnika, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, każda z następujących osób może powiadomić o przybyciu towarów w momencie, o którym mowa w tych ustępach:

a) osoba, w której imieniu lub na rzecz której działa osoba, która wprowadziła towary na obszar celny Unii;

b) osoba, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii;

c) każda osoba, która niezwłocznie obejmuje towar procedurą celną; lub

d) posiadacz pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania lub każda osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym.

6. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, gdy nie jest możliwe uzyskanie od przewoźnika wszystkich danych o towarach w ramach wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w art. 97 ust. 8, kolejny przewoźnik lub inne osoby dysponujące tymi danymi i odpowiednimi prawami do ich przekazywania mogą zostać zobowiązani do powiadomienia faktycznego urzędu celnego pierwszego wprowadzenia o przybyciu towarów.

7. Z zastrzeżeniem zgody organu celnego powiadomienie o przybyciu środka transportu i towarów może zostać przekazane lub udostępnione organom celnym za pomocą środków innych niż unijne centrum danych celnych, takich jak handlowe, portowe lub transportowe systemy informacyjne, pod warunkiem że takie systemy zawierają dane niezbędne do takiego powiadomienia i dane te są dostępne w momencie, o którym mowa w ust. 1, 2 lub 3, stosownie do przypadku. W takich przypadkach dane przekazane lub udostępnione za pomocą tych innych środków przekazuje się unijnemu centrum danych celnych.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 obowiązek powiadomienia o przybyciu towarów nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy, z chwilą przybycia na obszar celny Unii, towary zostają w czasie przewozu rozładowane i załadowane ponownie na ten sam środek transportu wyłącznie w celu umożliwienia rozładunku lub załadunku innych towarów w tym samym unijnym porcie morskim lub lotniczym;
- b) gdy towary unijne, przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego zgodnie z art. 73 ust. 2, są wprowadzane na obszar celny Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii.

9. Przewoźnik nie może rozładować na obszarze celnym Unii towarów, w odniesieniu do których organom celnym nie przekazano ani nie udostępniono wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w art. 97 ust. 8, chyba że organy celne zażądały od przewoźnika przedstawienia tych towarów zgodnie z art. 103.

10. Na zasadzie odstępstwa od ust. 9, w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia powodującego konieczność natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części, organy celne mogą zezwolić przewoźnikowi na rozładowanie towarów.

11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, oraz innych osób, o których mowa w tym ustępie, które mogą zostać zobowiązane do powiadomienia faktycznego urzędu celnego pierwszego wprowadzenia o przybyciu towarów.

12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą powiadomienia o przybyciu towarów, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

13. Zgodnie z terminami określonymi w programie prac, o którym mowa w art. 38 ust. 6 lit. b), i najpóźniej do dnia 28 lutego 2034 r. powiadomienie o przybyciu towarów, o którym mowa w niniejszym artykule, można nadal składać, a fizyczne przedstawienie towarów organom celnym, o którym mowa w art. 103 ust. 1, można nadal przeprowadzać zgodnie z przepisami i wymogami dotyczącymi danych przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 mającymi zastosowanie do systemów teleinformatycznych, które państwa członkowskie opracowały we współpracy z Komisją na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

Artykuł 102

Przewóz do właściwego miejsca

1. Przewoźnik, który wprowadza towary na obszar celny Unii, przewozi je niezwłocznie trasą określoną przez organy celne oraz zgodnie z ich ewentualnymi poleceniami do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do jakiegokolwiek innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne, lub do wolnego obszaru celnego.
2. Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego wprowadza się tam bezpośrednio drogą morską albo powietrzną, albo drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii, w przypadku gdy wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a państwem trzecim.
3. W przypadku gdy, z względu na nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej, przewoźnicy nie mogą spełnić wymogu określonego w ust. 1, niezwłocznie informują organy celne o tej sytuacji oraz o dokładnej lokalizacji towarów.
4. Organy celne określają działania, które należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego nad towarami, o których mowa w ust. 1, lub nad statkiem wodnym lub powietrznym oraz znajdującymi się na ich pokładzie wszelkimi towarami w okolicznościach określonych w ust. 3, a także w stosownych przypadkach w celu zapewnienia, aby towary zostały następnie przewiezione do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do jakiegokolwiek innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy, lub do wolnego obszaru celnego.
5. Organy celne mogą poddać towary znajdujące się jeszcze poza obszarem celnym Unii kontrolom celnym w wyniku umowy zawartej z odpowiednim państwem trzecim. Organy celne traktują te towary tak samo jak towary wprowadzone na obszar celny Unii.
6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 3, do towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, do obrotu o znikomym znaczeniu ekonomicznym lub do towarów przewożonych przez podróżnych mogą mieć zastosowanie przepisy szczególne, pod warunkiem że nie zagrazi to możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.
7. Ust. 1 nie stosuje się do środków transportu lub towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii bez zatrzymywania się na tym obszarze.

Artykuł 103

Fizyczne przedstawienie towarów organom celnym

1. W przypadku gdy wymagają tego organy celne lub inne przepisy stosowane przez organy celne, przewoźnik lub posiadacz towarów fizycznie przedstawiają organom celnym towary wprowadzane na obszar celny Unii z chwilą przybycia towarów do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do jakiegokolwiek innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy, lub do wolnego obszaru celnego.
2. Organy celne powiadamiają przewoźnika lub posiadacza towarów o obowiązku fizycznego przedstawienia im tych towarów.
3. Towary fizycznie przedstawione organom celnym nie mogą zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione, bez zgody organów celnych.

4. Odstępuje się od obowiązku fizycznego przedstawienia towarów organom celnym w odniesieniu do towarów unijnych przemieszczanych bez zmiany ich statusu celnego zgodnie z art. 73 ust. 2, które są wprowadzane na obszar celny Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków wyznaczania i uznawania miejsc innych niż wyznaczony urząd celny, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą fizycznego przedstawiania towarów organom celnym zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 104

Czasowe składowanie towarów

1. Towary nieunijne są czasowo składowane od momentu powiadomienia przez osobę, o której mowa w art. 101, o ich przybyciu na obszar celny Unii zgodnie z tym artykułem do momentu objęcia ich procedurą celną lub wyprowadzenia ich poza obszar celny Unii, lub do czasu uregulowania przez organy celne sytuacji tych towarów zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu.

2. Towary nieunijne przemieszczane w ramach procedury tranzytu są czasowo składowane po zakończeniu procedury tranzytu do momentu objęcia ich inną procedurą celną lub wyprowadzenia ich poza obszar celny Unii, lub do czasu uregulowania przez organy celne sytuacji tych towarów zgodnie z ust. 7.

3. Towary nieunijne czasowo składowane składa się w magazynach czasowego składowania zatwierdzonych zgodnie z art. 108 lub, w uzasadnionych przypadkach, w innych miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne, w tym w miejscach wskazanych przez zaufanych przedsiębiorców.

4. Posiadacz pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania, o którym mowa w art. 108, lub osoba składująca towary w przypadkach, gdy towary są składowane w innych miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne, odpowiedzialni są za wypełnienie obowiązków wynikających ze składowania towarów podlegających czasowemu składowaniu, w tym za zapewnienie, aby towary:

a) nie zostały usunięte spod dozoru celnego; oraz

b) były poddawane jedynie takim czynnościom, które zapewniają ich zachowanie w stanie niezmienionym i bez zmiany ich wyglądu lub parametrów technicznych.

5. O ile prawo Unii lub krajowe nie przewidują inaczej, towary nieunijne podlegające czasowemu składowaniu muszą zostać objęte procedurą celną lub wyprowadzone poza obszar celny Unii w terminie 90 dni od rozpoczęcia czasowego składowania. W wyjątkowych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, organy celne mogą przedłużyć ten termin.

6. Towary nieunijne czasowo składowane w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne, w tym w miejscach wskazanych przez zaufanych przedsiębiorców, muszą zostać objęte procedurą celną lub powrotnie wywiezione w określonym terminie.

7. W przypadku gdy, z należycie uzasadnionego powodu, towary nie mogą być nadal czasowo składowane, organy celne niezwłocznie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu dysponowania towarami zgodnie z tytułem V rozdział 4.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków wyznaczania lub uznawania miejsc, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, terminu, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, oraz wyjątkowych przypadków, gdy możliwe jest przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

9. Zgodnie z terminami kreślonymi w programie prac, o którym mowa w art. 38 ust. 6 lit. b), i najpóźniej do dnia 28 lutego 2034 r. deklaracje do czasowego składowania przedkłada się zgodnie z przepisami i wymogami dotyczącymi danych przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013.

Artykuł 105

Informacje dotyczące czasowego składowania

1. Towary nieunijne, w odniesieniu do których organowi celnemu przekazano lub udostępniono powiadomienie o przybyciu towarów, podlegają obowiązkowi przedłożenia informacji dotyczących czasowego składowania zawierających wszystkie dane niezbędne do stosowania przepisów regulujących czasowe składowanie.

2. Osoba, o której mowa w art. 101, posiadacz pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania lub inna osoba, która jest posiadaczem towarów, przekazuje lub udostępnia informacje dotyczące czasowego składowania towarów najpóźniej w momencie, gdy towary zostają wprowadzone do magazynu czasowego składowania lub innych miejsc wyznaczonych lub uznanych przez organy celne.

3. O ile nie przewidziano inaczej, organy celne nie wymagają przekazania ani udostępnienia informacji dotyczących czasowego składowania w przypadku, gdy:

a) najpóźniej w momencie powiadomienia o przybyciu towarów na obszar celny Unii zostaje stwierdzony unijny status celny tych towarów zgodnie z art. 71; lub

b) dane niezbędne do procedury celnej lub powrotnego wywozu zostały już przekazane lub udostępnione organom celnym.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

a) doprecyzowanie przypadków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w których organy celne nie powinny wymagać przekazania lub udostępnienia informacji dotyczących czasowego składowania;

b) określanie danych, które mają zostać przekazane lub udostępniane organom celnym do celów stosowania przepisów regulujących czasowe składowanie.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne w zakresie przedkładania informacji dotyczących czasowego składowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 106***Sprostowanie informacji dotyczących czasowego składowania**

1. Osoby, o których mowa w art. 105 ust. 2, dokonują sprostowania jednego lub większej liczby elementów danych zawartych w informacjach dotyczących czasowego składowania:
 - a) w przypadku gdy dowiedzą się o zmianie odpowiednich informacji w ich ewidencji; lub
 - b) w przypadku gdy zażądał tego od nich organ celny z uwagi na niedokładność lub niekompletność danych lub problemy z jakością danych.
2. Osoby, o których mowa w art. 105 ust. 2, nie mogą sprostować informacji dotyczących czasowego składowania w przypadku, gdy:
 - a) organy celne poinformowały te osoby o swoim zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
 - b) organy celne poinformowały te osoby, że ustaliły, że przekazane lub udostępnione dane są nieprawidłowe; lub
 - c) towary zostały wyprowadzone z magazynu czasowego składowania, o ile nie przewidziano inaczej.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków wymagających dokonania sprostowania informacji, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące dokonywania sprostowania, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, informacji, o których mowa w tym ustępie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 107***Unieważnienie informacji dotyczących czasowego składowania**

1. Jeżeli osoba, o której mowa w art. 105 ust. 2, dowie się, że towary nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii, jak najszybciej unieważnia informacje dotyczące czasowego składowania.

Jeżeli towary, w odniesieniu do których przekazano lub udostępniono informacje dotyczące czasowego składowania, nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii w terminie 30 dni od dnia przekazania lub udostępnienia tych informacji, organy celne unieważniają te dane.

Informacje dotyczące czasowego składowania unieważnia się również w innych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie przypadków, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu, w których należy unieważnić informacje dotyczące czasowego składowania.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne w zakresie unieważniania informacji dotyczących czasowego składowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 108

Pozwolenie na prowadzenie magazynu czasowego składowania

1. Prowadzenie magazynu czasowego składowania wymaga pozwolenia organów celnych. Pozwolenie takie nie jest wymagane w przypadku, gdy prowadzącym magazyn czasowego składowania są organy celne.

W pozwoleniu tym określa się warunki na jakich dozwolone jest prowadzenie magazynu czasowego składowania.

2. Pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, udziela się wyłącznie osobom, które:

- a) mają siedzibę na obszarze celnym Unii;
- b) zapewniają prawidłową realizację operacji; oraz
- c) składają zabezpieczenie zgodnie z art. 194.

W przypadku gdy złożone jest zabezpieczenie generalne, wypełnienie obowiązków związanych z tym zabezpieczeniem monitoruje się w drodze odpowiedniego audytu.

Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych lub zaufany przedsiębiorca spełnia warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, jeżeli działalność związana z prowadzeniem danego magazynu czasowego składowania została wzięta pod uwagę przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa, odpowiednio, w art. 30 lub 31.

3. Pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela się jedynie wtedy, gdy organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności wprowadzania środków administracyjnych, które są nieproporcjonalne do związanych z tym potrzeb ekonomicznych.

4. Posiadacz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzi odpowiednią ewidencję w formie zatwierdzonej przez organy celne oraz przekazuje lub udostępnia tę ewidencję w unijnym centrum danych celnych.

Ewidencja ta zawiera informacje i dane, których celem jest umożliwienie organom celnym nadzoru nad prowadzeniem magazynów czasowego składowania, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji składowanych towarów, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

5. Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych lub zaufany przedsiębiorca wypełnia obowiązek określony w ust. 4, jeżeli jego ewidencja jest odpowiednia do celów prowadzenia magazynu czasowego składowania.

6. Organy celne mogą zezwolić posiadaczowi pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, na przemieszczanie towarów czasowo składowanych między różnymi magazynami czasowego składowania, pod warunkiem, że takie przemieszczanie nie zwiększy ryzyka nadużyć, w przypadku następujących rodzajów przemieszczania:

- a) przemieszczanie odbywa się w ramach odpowiedzialności jednego organu celnego;

b) przemieszczenie jest objęte tylko jednym pozwoleniem, które zostało wydane upoważnionemu przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych lub zaufanemu przedsiębiorcy; lub

c) w innych przypadkach przemieszczania określonych w przepisach prawa celnego.

7. W przypadku gdy istnieje potrzeba ekonomiczna i nie wpłynie to negatywnie na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na składowanie towarów unijnych w magazynie czasowego składowania. Towarów tych nie uznaje się za towary objęte czasowym składowaniem.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

a) warunków udzielania pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania;

b) rodzaju informacji i danych, które mają być zawarte w ewidencji przekazywanej lub udostępnianej w unijnym centrum danych celnych, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;

c) innych przypadków przemieszczania towarów objętych czasowym składowaniem, o których mowa w ust. 6 lit. c) niniejszego artykułu, oraz związanych z nimi warunków.

9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przemieszczania towarów między magazynami czasowego składowania zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Dopuszczenie do obrotu

Artykuł 109

Zakres stosowania i skutek

1. Towary nieunijne przeznaczone do wprowadzenia na rynek Unii lub przeznaczone do osobistego użytku lub konsumpcji na obszarze celnym Unii obejmuje się procedurą dopuszczenia do obrotu.

2. Dopuszczenie do obrotu nadaje towarom nieunijnym unijny status celny.

3. Warunki objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu są następujące:

a) organom celnym przekazano lub udostępniono wymagane dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące tożsamości importera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wytwórcy, dostawcy produktu, w przypadku gdy jest inny niż wytwórca, oraz odpowiedzialnego przedsiębiorcy w Unii zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 i z art. 16 rozporządzenia (UE) 2023/988, wartości, pochodzenia i klasyfikacji taryfowej oraz opis towarów, unikalny numer referencyjny przesyłki i jej lokalizację, a także wykaz odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne;

b) w przypadku towarów przywożonych przez importera do celów sprzedaży na odległość, który zdecydował się korzystać z procedury IOSS, wymagane dane obejmują, oprócz danych, o których mowa w lit. a), informacje określone w ewidencji transakcji objętych procedurą IOSS prowadzonej przez podatnika zgodnie z art. 369x ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE;

- c) uregulowano lub zabezpieczono wszelkie należności celne przywózowe lub inne należne opłaty, w tym cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne, chyba że towary są przedmiotem wniosku o skorzystanie z kontyngentu taryfowego;
 - d) towary przybyły do miejsca zwolnienia na obszarze celnym Unii; oraz
 - e) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu, o czym mowa w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu, lub do celów określenia odstępstw od tej litery uzasadnionych danym rodzajem obrotu.

Artykuł 110

Zastosowanie środków polityki handlowej do uszlachetniania czynnego i biernego

1. W przypadku gdy produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywózowych zostaje obliczona zgodnie z art. 192 ust. 3, środki polityki handlowej, które należy zastosować, muszą być środkami mającymi zastosowanie do dopuszczenia do obrotu towarów, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego.
2. Ust. 1 nie stosuje się do odpadów i pozostałości.
3. W przypadku gdy produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywózowych zostaje obliczona zgodnie z art. 191 ust. 1, środki polityki handlowej mające zastosowanie do tych towarów stosuje się wyłącznie wtedy, gdy towary, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego, podlegają takim środkom.
4. Środków polityki handlowej nie stosuje się do produktów przetworzonych dopuszczonych do obrotu po procedurze uszlachetniania biernego, w przypadku gdy:
 - a) produkty przetworzone zachowują swoje unijne pochodzenie w rozumieniu art. 169;
 - b) uszlachetnianie bierne obejmuje naprawę, w tym system standardowej wymiany, o którym mowa w art. 164; lub
 - c) uszlachetnianie bierne następuje po dalszych procesach przetwarzania zgodnie z art. 160.

ROZDZIAŁ 3

Zwolnienie z należności celnych przywózowych

Artykuł 111

Towary powracające

1. Towary nieunijne, które pierwotnie zostały wywiezione jako towary unijne poza obszar celny Unii, a następnie powracają na ten obszar w okresie trzech lat i zostają objęte procedurą dopuszczenia do obrotu, zwalnia się z należności celnych przywózowych na wniosek zainteresowanej osoby.

Akapit pierwszy stosuje się nawet wówczas przypadku, gdy towary powracające stanowią jedynie część towarów uprzednio wywiezionych poza obszar celny Unii.

2. Okres trzech lat, o którym mowa w ust. 1, może zostać przekroczony ze względu na szczególne okoliczności.

3. W przypadku gdy towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Unii dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich szczególne końcowe przeznaczenie, zwolnienia z należności celnych przywózowych na podstawie ust. 1 udziela się jedynie w przypadku, gdy towary te mają zostać dopuszczone do obrotu z takim samym końcowym przeznaczeniem.

W przypadku gdy końcowe przeznaczenie towarów, które mają zostać dopuszczone do obrotu, uległo zmianie, kwotę należności celnych przywózowych pomniejsza się o kwotę pobraną przy ich pierwszym dopuszczeniu do obrotu. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu do obrotu towarów powracających, nie udziela się zwrotu.

4. W przypadku gdy towary unijne utraciły swój status celny zgodnie z art. 72, a następnie zostały dopuszczone do obrotu, stosuje się ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

5. Zwolnienia z należności celnych przywózowych na podstawie ust. 1 udziela się jedynie w przypadku, gdy towary powracają w takim stanie, w jakim zostały wywiezione.

6. Zwolnieniu z należności celnych przywózowych na podstawie ust. 1 musi towarzyszyć informacja potwierdzająca, że spełnione zostały warunki tego zwolnienia.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, w których uznaje się, że towary powróciły w takim stanie, w jakim zostały wywiezione, określono czym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą przekazywania informacji, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 112

Towary objęte uprzednio procedurą uszlachetniania czynnego

1. Art. 111 ust. 1, 2, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do produktów przetworzonych, które pierwotnie zostały powrotnie wywiezione z obszaru celnego Unii po objęciu ich procedurą uszlachetniania czynnego, pod warunkiem że dopuszczenie do obrotu tych produktów przetworzonych skutkuje pobraniem należności celnych przywózowych należnych za towary, które zostały objęte pierwszą procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Jeżeli produkty przetworzone, o których mowa w ust. 1, zostają objęte kolejną procedurą uszlachetniania czynnego, a produkty przetworzone inne niż te uzyskane w ramach poprzedniej procedury uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, należności celne przywózowe pobiera się za towary, o których mowa w ust. 1.

3. Kwotę należności celnych przywózowych za towary objęte ust. 1 niniejszego artykułu określa się zgodnie z art. 192 ust. 3.

4. Zwolnienia z należności celnych przywózowych przewidzianego w art. 111 udziela się dla produktów przetworzonych, które zostały wywiezione zgodnie z art. 133 ust. 2 lit. c), jedynie wtedy, gdy zostanie zapewnione, aby żadne towary, które zostały zastąpione towarami ekwiwalentnymi, nie zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

Artykuł 113

Produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty wydobyte z morza

1. Bez uszczerbku dla art. 169 ust. 1 w przypadku dopuszczenia do obrotu z należności celnych przywozowych zwalnia się:
 - a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa trzeciego wyłącznie przez statki zarejestrowane lub wpisane do ewidencji w państwie członkowskim i pływające pod banderą tego państwa;
 - b) produkty uzyskane z produktów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, na pokładzie statków przetwórci spełniających warunki określone w tej literze.
2. Zwolnieniu z należności celnych przywozowych, o którym mowa w ust. 1, musi towarzyszyć dowód, że spełnione zostały warunki określone w tym ustępie.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą dostarczania dowodów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

TYTUŁ VII

TOWARY WYPROWADZANE POZA OBSZAR CELNY UNII

ROZDZIAŁ 1

Wywóz i powrotny wywóz

Artykuł 114

Wywóz

1. Towary unijne, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, obejmuje się procedurą wywozu.
2. Warunki objęcia towarów procedurą wywozu są następujące:
 - a) organom celnym przekazano lub udostępniono wymagane dane;
 - b) uregulowano wszelkie należności celne wywozowe lub inne opłaty, lub zabezpieczono ich zapłatę; oraz
 - c) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.
3. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii podlegają, stosownie do przypadku:
 - a) zwrotowi lub umorzeniu należności celnych przywozowych;
 - b) formalnościom wymaganych na podstawie przepisów mających zastosowanie do innych opłat;
 - c) przepisom proceduralnym dotyczącym wywozu i wyprowadzenia.
4. Ust. 1 nie stosuje się do towarów unijnych:
 - a) objętych procedurą uszlachetniania biernego;
 - b) wyprowadzonych poza obszar celny Unii po objęciu ich procedurą końcowego przeznaczenia;

- c) dostarczanych jako zaopatrzenie statku powietrznego lub wodnego zwolnione z VAT lub podatku akcyzowego, lub objęte zerową stawką VAT lub podatku akcyzowego, niezależnie od miejsca przeznaczenia tego statku powietrznego lub wodnego, przy czym wymagany jest dowód takiego zaopatrzenia;
 - d) objętych procedurą tranzytu wewnętrznego;
 - e) czasowo przemieszczanych poza obszar celny Unii zgodnie z art. 73.
5. Formalności celne mające zastosowanie do procedury wywozu mają zastosowanie w przypadkach, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b), a także w ust. 4 lit. c), niezależnie od miejsca przeznaczenia statku powietrznego lub wodnego.
6. Towarów wysyłanych na wyspę Helgoland nie uważa się za towary wywożone poza obszar celny Unii.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą wywozu, określono czym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu.
8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące wywozu i wyprowadzenia, o których mowa w ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 115

Zwolnienie czasowo wywiezionych towarów unijnych z należności celnych wywozowych

Bez uszczerbku dla art. 161 towary unijne, które zostały czasowo wywiezione poza obszar celny Unii, korzystają ze zwolnienia z należności celnych wywozowych, jeżeli zostały powrotnie przywiezione.

Artykuł 116

Powrotny wywóz

1. Towary nieunijne, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, powrotnie wywozi się pod warunkiem, że przekazano lub udostępniono odpowiednie dane dotyczące powrotnego wywozu oraz że towary, które mają zostać powrotnie wywiezione, są zgodne z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne w odniesieniu do towarów nieunijnych.
2. Dane dotyczące powrotnego wywozu obejmują, w stosownych przypadkach, dane niezbędne do zamknięcia poprzedniej procedury celnej lub do zakończenia czasowego składowania.
3. Art. 74–80 i art. 123 stosuje się do powrotnego wywozu.
4. Ust. 1 nie stosuje się:
- a) do towarów nieunijnych objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, które są jedynie przewożone przez obszar celny Unii;
 - b) w przypadku gdy towary nieunijne, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, zostają w czasie przewozu rozładowane i załadowane ponownie na ten sam środek transportu w celu umożliwienia rozładunku lub załadunku innych towarów w tym samym porcie morskim lub lotniczym.

5. Do dnia 28 lutego 2034 r. dane dotyczące powrotnego wywozu można przekazywać:
 - a) w zgłoszeniu do powrotnego wywozu; lub
 - b) w powiadomieniu o powrotnym wywozie, w przypadku gdy towary są przeładowywane w wolnym obszarze celnym lub magazynie czasowego składowania, lub są bezpośrednio powrotnie wywożone z wolnego obszaru celnego lub magazynu czasowego składowania.
6. Do dnia 28 lutego 2034 r. do zgłoszenia do powrotnego wywozu i powiadomienia o powrotnym wywozie stosuje się art. 81–93.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, w których należy złożyć powiadomienie o powrotnym wywozie, oraz przypadków, w których może ono zostać sprostowane lub unieważnione.
8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę składania powiadomienia o powrotnym wywozie, dokonywania jego sprostowania lub unieważniania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Wyprowadzenie towarów

Artykuł 117

Informacje poprzedzające wyprowadzenie

1. Przewoźnicy wyprowadzający towary poza obszar celny Unii przekazują lub udostępniają właściwemu organowi celnemu minimalne informacje poprzedzające wyprowadzenie dotyczące tych towarów w określonych terminach, a najpóźniej w momencie powiadomienia o przybyciu towarów do miejsca wyprowadzenia.
2. Informacje poprzedzające wyprowadzenie muszą zawierać dane niezbędne do przeprowadzenia przez organy celne analizy ryzyka przede wszystkim do celów ochrony i bezpieczeństwa.
3. Eksporter może przekazać lub udostępnić właściwemu organowi celnemu część lub całość informacji poprzedzających wyprowadzenie.
4. W przypadku gdy eksporter już przekazał lub udostępnił część wymaganych informacji poprzedzających wyprowadzenie, przewoźnik łączy część informacji poprzedzających wyprowadzenie, które przekazuje lub udostępnia, z informacjami przekazanymi lub udostępnionymi już przez eksportera.
5. W przypadku gdy eksporter już przekazał lub udostępnił wszystkie wymagane informacje poprzedzające wyprowadzenie, przewoźnik przekazuje lub udostępnia dodatkowe informacje poprzedzające wyprowadzenie jedynie wtedy, gdy ma świadomość, że przekazane lub udostępnione już informacje są nieprawidłowe.
6. Eksportera powiadamia się w przypadku, gdy przewoźnik łączy informacje poprzedzające wyprowadzenie, które przekazuje lub udostępnia, z informacjami poprzedzającymi wyprowadzenie, które przekazał lub udostępnił eksporter.
7. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, w przypadku gdy przewoźnik lub eksporter nie przekazali ani nie udostępnił wszystkich informacji poprzedzających wyprowadzenie, o których mowa w ust. 3 i 5, inne osoby posiadające te informacje mogą zostać zobowiązane do ich przekazania lub udostępnienia.

8. Osoba, która przekazuje lub udostępnia informacje poprzedzające wyprowadzenie, może ograniczyć widoczność swoich danych identyfikacyjnych oraz wrażliwych danych handlowych do jednej lub większej liczby osób, które również przekazują lub udostępniają dane, bez uszczerbku dla wykorzystywania wszystkich danych do celów dozoru celnego.

9. Obowiązek przekazania lub udostępnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie nie ma zastosowania:

a) do środków transportu i towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii bez zatrzymywania się na tym obszarze;

b) w innych szczególnych przypadkach, w których jest to należyte uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu, lub gdy wymagają tego umowy międzynarodowe;

c) do towarów czasowo przemieszczanych poza obszar celny Unii zgodnie z art. 73;

d) do towarów dostarczanych w celu zamontowania jako części lub akcesoria statków wodnych lub powietrznych oraz towarów niezbędnych do działania silników, maszyn lub innego wyposażenia statków wodnych lub powietrznych, a także środków spożywczych oraz innych artykułów przeznaczonych do spożycia lub sprzedaży na pokładzie.

10. W przypadkach, o których mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, dane dotyczące powrotnego wywozu przekazuje się lub udostępnia zgodnie z art. 116.

11. Przewoźnik wyprowadza towary unijne poza obszar celny Unii w takim samym stanie, w jakim znajdowały się w chwili przekazania lub udostępnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie.

12. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

a) określenie, które dane zawarte w informacjach poprzedzających wyprowadzenie mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) określenie konkretnych terminów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem rodzaju obrotu i środków transportu;

c) określenia szczególnych przypadków, w których nie ma zastosowania obowiązek przekazania lub udostępnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie, o czym mowa w ust. 9 lit. b) niniejszego artykułu;

d) określenia warunków, na jakich osoba, która przekazuje lub udostępnia informacje poprzedzające wyprowadzenie, może ograniczyć widoczność danych identyfikacyjnych oraz wrażliwych danych handlowych, o czym mowa w ust. 8 niniejszego artykułu.

13. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą przekazywania, udostępniania i otrzymywania informacji poprzedzających wyprowadzenie, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

14. Zgodnie z terminami określonymi w programie prac, o którym mowa w art. 38 ust. 6 lit. b), i najpóźniej do dnia 28 lutego 2034 r. formalności przy wyprowadzaniu towarów mogą być nadal wypełniane zgodnie z przepisami i wymogami dotyczącymi danych przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 mającymi zastosowanie do systemów teleinformatycznych, które państwa członkowskie i Komisja opracowały na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

Artykuł 118

Analiza ryzyka na podstawie informacji poprzedzających wyprowadzenie

1. Bez uszczerbku dla działań Urzędu UE do Spraw Celnych określonych w tytule IV właściwy organ celny zapewnia przeprowadzenie w określonych terminach analizy ryzyka. Ta analiza ryzyka służy przede wszystkim do celów ochrony i bezpieczeństwa i przeprowadza się ją, w stosownych przypadkach, we współpracy z innymi urzędami celnymi oraz, w miarę możliwości, na podstawie informacji poprzedzających wyprowadzenie i innych danych przekazanych lub udostępnionych w unijnym centrum danych celnych. Właściwy organ celny podejmuje niezbędne działania w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.
2. Urząd celny wyprowadzenia może podjąć odpowiednie działania zmniejszające ryzyko, w tym:
 - a) wydanie polecenia osobie, która przekazała lub udostępniła informacje poprzedzające wyprowadzenie, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione oraz, jeżeli przewoźnik jest osobą inną niż osoba, która przedłożyła te informacje, podobnego polecenia przewoźnikowi, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione;
 - b) żądanie udzielenia dodatkowych informacji lub podjęcia dodatkowych działań;
 - c) określenie przypadków, w których odpowiednie może być podjęcie działań przez inny organ;
 - d) zalecenie najodpowiedniejszego miejsca do przeprowadzenia kontroli celnej i najodpowiedniejszych środków tej kontroli.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie konkretnych terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące wydawania poleceń osobom, o czym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.
5. Zgodnie z terminami określonymi w programie prac, o którym mowa w art. 38 ust. 6 lit. b), i najpóźniej do dnia 28 lutego 2034 r. analizę ryzyka przeprowadza się na podstawie danych przedłożonych zgodnie z art. 117 ust. 14. Po tym dniu analizę ryzyka przeprowadza się na podstawie danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych.

Artykuł 119

Sprostowanie informacji poprzedzających wyprowadzenie

1. Eksporter lub osoby, o których mowa w art. 117, dokonują sprostowania jednego lub większej liczby elementów danych zawartych w informacjach poprzedzających wyprowadzenie w przypadku, gdy:
 - a) eksporter lub osoby, o których mowa w art. 117, dowiedzą się o tym, że odpowiednie informacje w ich ewidencji uległy zmianie lub są nieprawidłowe; lub

b) organ celny żąda od eksportera lub osób, o których mowa w art. 117, dokonania sprostowania z uwagi na niedokładność lub niekompletność danych lub problemy z jakością danych, w szczególności gdy zostały zidentyfikowane w wyniku przeprowadzonej analizy ryzyka.

2. Eksporter lub inne osoby, o których mowa w art. 117, nie mogą sprostować informacji poprzedzających wyprowadzenie w przypadku, gdy:

a) organy celne wydały polecenie osobie, która przekazała lub udostępniła informacje poprzedzające wyprowadzenie, oraz przewoźnikowi, jeżeli nie jest to ta sama osoba, aby towary nie zostały załadowane ani przewiezione, o czym mowa w art. 118 ust. 2 lit. a);

b) organy celne poinformowały przewoźnika lub osobę, która przekazała lub udostępniła informacje poprzedzające wyprowadzenie, że zamierzają przeprowadzić rewizję towarów;

c) organy celne ustaliły, że informacje poprzedzające wyprowadzenie są nieprawidłowe;

d) dane zawarte w informacjach poprzedzających wyprowadzenie ujęte zostały w wykazie danych, które nie mogą zostać sprostowane;

e) organy celne wyraziły już zgodę na zwolnienie towarów do wyprowadzenia.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie zawartych w informacjach poprzedzających wyprowadzenie danych, które nie mogą zostać sprostowane, o czym mowa w ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę dotyczącą sprostowania informacji poprzedzających wyprowadzenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 120

Unieważnienie informacji poprzedzających wyprowadzenie

1. Jeżeli przewoźnik lub inne osoby przekazujące lub udostępniające informacje poprzedzające wyprowadzenie dowiedzą się, że towary, których dotyczą te informacje, nie zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, niezwłocznie zwracają się do organu celnego z wnioskiem o unieważnienie informacji poprzedzających wyprowadzenie.

Jeżeli towary, których dotyczą informacje poprzedzające wyprowadzenie, nie zostały wyprowadzone z obszaru celnego Unii w ciągu 200 dni od dnia przekazania lub udostępnienia organom celnym informacji poprzedzających wyprowadzenie, organy celne unieważniają te informacje.

2. Osoby przekazujące lub udostępniające informacje poprzedzające wyprowadzenie, w tym eksporter, informują się wzajemnie o unieważnieniu tych informacji poprzedzających wyprowadzenie, które przekazały lub udostępniły.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę unieważniania informacji poprzedzających wyprowadzenie zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 121**Powiadomienie o przybyciu towarów do miejsca wyprowadzenia**

1. Przewoźnik powiadamia w określonych terminach urząd celny właściwy dla miejsca, w którym towary mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, o przybyciu tych towarów do miejsca wyprowadzenia.
2. Niezależnie od obowiązków przewoźnika, o których mowa w ust. 1, każda z następujących osób może powiadomić o przybyciu towarów:
 - a) eksporter; lub
 - b) osoba, która przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów przed ich wyprowadzeniem poza obszar celny Unii.
3. Za zgodą organu celnego powiadomienie o przybyciu towarów może zostać przekazane lub udostępnione organom celnym za pomocą środków innych niż unijne centrum danych celnych, takich jak handlowe, portowe lub transportowe systemy informacyjne, pod warunkiem że takie systemy zawierają dane niezbędne do takiego powiadomienia i dane te są dostępne w określonych terminach, o których mowa w ust. 1. W takich przypadkach informacje przekazane lub udostępnione z wykorzystaniem tych innych środków przekazuje się unijnemu centrum danych celnych.
4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania w przypadku gdy towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, zostają w czasie przewozu rozładowane i załadowane ponownie na ten sam środek transportu wyłącznie w celu umożliwienia rozładunku lub załadunku innych towarów w tym samym unijnym porcie morskim lub lotniczym.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które należy przekazywać urzędowi celnemu właściwemu dla miejsca wyprowadzenia towarów poza obszar celny Unii.

Artykuł 122**Fizyczne przedstawienie towarów organom celnym**

1. W przypadku gdy wymagają tego organy celne lub inne przepisy stosowane przez organy celne, przewoźnik lub posiadacz towarów fizycznie przedstawiają organom celnym towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, przed ich wyprowadzeniem.
2. Organy celne powiadamiają przewoźnika lub posiadacza towarów o wymogu fizycznego przedstawienia im towarów.
3. Towary fizycznie przedstawione organom celnym nie mogą zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione, bez zgody tych organów.

Artykuł 123**Potwierdzenie wyprowadzenia**

Przewoźnik, który wyprowadza towary poza obszar celny Unii, lub osoba, która przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów przed ich wyprowadzeniem poza obszar celny Unii, potwierdzają organom celnym fakt wyprowadzenia towarów z obszaru celnego Unii.

TYTUŁ VIII
PROCEDURY SPECJALNE

ROZDZIAŁ 1
Przepisy ogólne

Artykuł 124
Zakres stosowania

Towary mogą zostać objęte którąkolwiek z następujących kategorii procedur specjalnych:

- a) tranzytem, który obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;
- b) składowaniem, które obejmuje składowanie celne i wolne obszary celne;
- c) szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
- d) przetwarzaniem, które obejmuje uszlachetnianie czynne i bierne.

Artykuł 125
Pozwolenie

1. Importerzy, eksporterzy lub ich bezpośredni przedstawiciele, którzy zamierzają objąć towary procedurą specjalną, muszą mieć pozwolenie organów celnych do celów:

- a) stosowania procedury uszlachetniania czynnego, procedury uszlachetniania biernego, procedury odprawy czasowej lub procedury końcowego przeznaczenia;
- b) prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów, z wyjątkiem przypadków, w których dany organ celny występuje jako prowadzący miejsce składowe.

2. Następujące osoby i organy mogą prowadzić miejsca składowe przeznaczone do składowania celnego towarów przez importera:

- a) osoby, które mają odpowiednie pozwolenie wydane przez organy celne; oraz
- b) dany organ celny w przypadku, gdy występuje on jako prowadzący miejsce składowe.

3. W pozwoleniach, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się warunki stosowania odpowiednich procedur specjalnych lub prowadzenia odpowiednich miejsc składowych.

4. Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, organy celne udzielają pozwoleń, o których mowa w ust. 1 i 2, wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) wnioskodawca ma siedzibę na obszarze celnym Unii;
- b) wnioskodawca zapewnia prawidłową realizację operacji;

- c) złożono zabezpieczenie potencjalnego długu celnego lub innych opłat związanych z towarami objętymi procedurą specjalną zgodnie z art. 194;
- d) organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności wprowadzania środków administracyjnych, które są nieproporcjonalne do związanych z tym potrzeb gospodarczych;
- e) w przypadku procedury dotyczącej odprawy czasowej – wnioskodawca użytkuje towary lub organizuje ich użytkowanie;
- f) w przypadku procedury uszlachetniania czynnego – wnioskodawca przeprowadza procesy przetwarzania towarów lub organizuje ich przeprowadzenie;
- g) w przypadku procedury przetwarzania – pozwolenie nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych („warunki ekonomiczne”).

Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych lub zaufany przedsiębiorca spełnia warunek określony w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, jeżeli działalność związana z daną procedurą specjalną została wzięta pod uwagę przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa, odpowiednio, w art. 30 lub 31.

5. W przypadku gdy istnieją dowody na to, że udzielenie pozwolenia na procedurę uszlachetniania czynnego może mieć negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, właściwe organy celne przed podjęciem decyzji w sprawie takiego pozwolenia zwracają się do Urzędu UE do Spraw Celnych o wydanie opinii z uzasadnieniem, czyba że udzielenie pozwolenia jest uzasadnione w inny sposób ekonomicznym charakterem przetwarzania.

6. W przypadku gdy istnieją dowody na to, że udzielenie pozwolenia na procedurę uszlachetniania biernego może mieć negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych towarów, które są uznawane za wrażliwe, a towary te nie są przeznaczone do naprawy, właściwe organy celne przed podjęciem decyzji w sprawie takiego pozwolenia zwracają się do Urzędu UE do Spraw Celnych o wydanie opinii z uzasadnieniem.

7. Na wniosek złożony zgodnie z ust. 5 i 6 Urząd UE do Spraw Celnych może wydać jedną z następujących opinii:

- a) że udzielenie pozwolenia nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych;
- b) że udzielenie pozwolenia ma negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych;
- c) że udzielenie pozwolenia w odniesieniu do należycie uzasadnionej i monitorowanej ilości towarów, określonej w opinii, nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych.

Opinię Urzędu UE do Spraw Celnych uwzględniają zarówno organy celne właściwe do udzielenia pozwolenia, jak i wszelkie inne organy celne zajmujące się podobnymi pozwoleniami.

W celu wydania tej opinii Urząd UE do Spraw Celnych może uwzględnić opinie i informacje otrzymane od zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te przekażą te informacje Urzędowi UE do Spraw Celnych w terminie określonym w przepisach proceduralnych, o których mowa w ust. 11 lit. b).

8. OrganY celne udzielające pozwolenia przekazują lub udostępniają wnioski o pozwolenie oraz pozwolenia w unijnym centrum danych celnych. W przypadku gdy pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych zawierają wrażliwe informacje handlowe, dostęp do tych informacji podlega ograniczeniom.

9. W przypadku gdy istnieją dowody na to, że korzystanie z już udzielonego pozwolenia mogłoby negatywnie wpłynąć na istotne interesy producentów unijnych, Komisja lub państwa członkowskie mogą zwrócić się do Urzędu UE do Spraw Celnych o wydanie opinii z uzasadnieniem zgodnie z procedurą określoną w ust. 5 i 6.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) określenie warunków, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, dotyczących udzielania pozwoleń na korzystanie z procedur specjalnych, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, lub na prowadzenie miejsc składowych, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2 niniejszego artykułu;
- b) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;
- c) określenie przypadków, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w których ekonomiczny charakter przetwarzania uzasadnia dokonanie przez organy celne, bez opinii Urzędu UE do Spraw Celnych, oceny, czy udzielenie pozwolenia na procedurę uszlachetniania czynnego negatywnie wpływa na istotne interesy producentów unijnych;
- d) określenie przypadków, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w których uznaje się, że istnieją dowody wskazujące na prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych, oraz przypadków, o których mowa w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, w których warunki ekonomiczne uznaje się za spełnione;
- e) określenie wykazu towarów uważanych za wrażliwe, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

11. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) przepisy proceduralne dotyczące udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych lub prowadzenie miejsc składowych, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu;
- b) przepisy proceduralne dotyczące sprawdzenia warunków ekonomicznych, w tym dotyczące wydawania opinii z uzasadnieniem przez Urząd UE do Spraw Celnych; oraz
- c) zasady określania i monitorowania ilości, o której mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

12. Do dnia 21 września 2027 r.:

- a) sprawdzenie warunków ekonomicznych, o których mowa w ust. 4 lit. g) niniejszego artykułu, odbywa się na poziomie Unii zgodnie z przepisami proceduralnymi, o których mowa w ust. 11 lit. b) niniejszego artykułu;
- b) w przypadku odesłania do opinii Urzędu UE do Spraw Celnych na podstawie niniejszego rozdziału – odnosi się ono do sprawdzenia przez Komisję warunków ekonomicznych na poziomie Unii, o którym mowa w ust. 5, 6 i 7 niniejszego artykułu.

Artykuł 126

Pozwolenia z mocą wsteczną

1. Organy celne udzielają, na wniosek, pozwolenia z mocą wsteczną, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) istnieje udowodniona potrzeba gospodarcza;
 - b) wniosek nie ma związku z usiłowaniami popełnienia oszustwa;
 - c) wnioskodawca udowodnił na podstawie ewidencji lub zapisów księgowych, że:
 - (i) spełnione są wszelkie wymogi danej procedury;
 - (ii) w stosownych przypadkach – możliwa jest identyfikacja towarów w danym okresie;
 - (iii) taka ewidencja lub zapisy księgowe pozwalają na kontrolę procedury;
 - d) możliwe jest wypełnienie wszystkich formalności niezbędnych do uregulowania sytuacji towarów, w tym, w razie konieczności, unieważnienie odpowiednich zgłoszeń celnych lub danych przekazanych lub udostępnionych w celu objęcia towarów procedurą celną;
 - e) w okresie trzech lat od dnia przyjęcia wniosku nie udzielono wnioskodawcy żadnego pozwolenia z mocą wsteczną dotyczącego tej samej procedury specjalnej;
 - f) o ile wniosek nie dotyczy odnowienia pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów – opinia Urzędu UE do Spraw Celných nie jest wymagana do oceny, czy udzielenie pozwolenia miałoby negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych;
 - g) wniosek nie dotyczy prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów; oraz
 - h) w przypadku gdy wniosek dotyczy odnowienia pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów – wniosek zostaje złożony w terminie trzech lat po upływie terminu ważności pierwotnego pozwolenia.
2. Organy celne mogą udzielić pozwolenia z mocą wsteczną w przypadku, gdy towary, które zostały objęte procedurą celną, nie są już dostępne w chwili przyjmowania wniosku o takie pozwolenie.

Artykuł 127

Zmiana z mocą wsteczną pozwolenia

1. Na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia złożony w okresie ważności pozwolenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1 i 2, organy celne mogą zmienić z mocą wsteczną udzielone pozwolenie.

Posiadacz pozwolenia może jednak złożyć wniosek o zmianę pozwolenia po upływie okresu ważności pozwolenia, jeżeli istnieją towary objęte odpowiednią procedurą celną, która nie została zamknięta.

2. W decyzji dotyczącej zmiany z mocą wsteczną pozwolenia organy celne określają datę, od której zmiana ta ma stać się skuteczna.

3. Zmiana z mocą wsteczną nie może stać się skuteczna przed dniem, w którym pozwolenie staje się skuteczne.
4. Nie zezwala się na zmianę z mocą wsteczną w przypadku, gdy ma miejsce którakolwiek z następujących okoliczności:
 - a) wniosek został złożony po tym, jak organy celne poinformowały posiadacza pozwolenia, że zamierzają przeprowadzić rewizję towarów lub kontrolę;
 - b) wniosek został złożony po tym, jak organy celne poinformowały posiadacza pozwolenia, że ustaliły, że dane zawarte w pozwoleniu są nieprawidłowe;
 - c) wniosek jest związany z usiłowaniem popełnienia oszustwa lub nadużycia ze strony posiadacza pozwolenia.
5. Wniosek o zmianę z mocą wsteczną nie może dotyczyć okresu ważności udzielonego pozwolenia.
6. Zmiana z mocą wsteczną pozwolenia nie wymaga opinii Urzędu UE do Spraw Celnych, o której mowa w art. 125 ust. 5 i 6.

Artykuł 128

Ewidencja

1. Posiadacz pozwolenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1 lub 2, importer lub eksporter oraz każda osoba wykonująca w wolnych obszarach celnych działalność związaną ze składowaniem, obróbką, przetwarzaniem, sprzedażą lub zakupem towarów zobowiązani są do prowadzenia odpowiedniej ewidencji w formie zatwierdzonej przez organy celne oraz – poza wyjątkami określonymi w przepisach prawa celnego – do przekazania lub udostępnienia tej ewidencji do unijnego centrum danych celnych.

Ewidencja ta zawiera informacje i dane, które umożliwiają organom celnym nadzór nad daną procedurą, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji towarów objętych tą procedurą, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

2. Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych lub zaufany przedsiębiorca spełnia warunek określony w ust. 1, jeżeli jego ewidencja jest odpowiednia do celów danej procedury specjalnej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie rodzajów informacji i danych, które mają być zawarte w ewidencji, oraz wyjątków od obowiązku ich przekazywania lub udostępniania do unijnego centrum danych celnych, określonego w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 129

Zamknięcie procedury specjalnej

1. W przypadkach innych niż procedura tranzytu oraz bez uszczerbku dla art. 156, procedura specjalna zostaje zamknięta, gdy objęte nią towary lub produkty przetworzone zostają objęte kolejną procedurą celną, wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone bez powstania odpadów lub są przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 96.

2. Organy celne zamykają procedurę tranzytu, gdy na podstawie porównania danych przekazanych lub udostępnionych urzędowi celnemu wyjścia oraz danych przekazanych lub udostępnionych urzędowi celnemu przeznaczenia organy celne są w stanie stwierdzić, że procedura została zakończona w prawidłowy sposób.

3. Organy celne podejmują wszelkie działania niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura specjalna nie została zamknięta zgodnie z określonymi warunkami.
4. O ile nie przewidziano inaczej w przepisach prawa celnego, zamknięcie procedury specjalnej następuje w określonych terminach.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie długości terminów, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące zamknięcia procedury specjalnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 130

Przeniesienie praw i obowiązków

1. Organy celne mogą, na wniosek, zezwolić posiadaczowi pozwolenia na korzystanie z procedury specjalnej innej niż tranzyt na całkowite lub częściowe przeniesienie jego praw i obowiązków w odniesieniu do towarów objętych tą procedurą specjalną na importera, eksportera lub jakąkolwiek inną osobę.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:
 - a) przypadków, w których dozwolone jest przeniesienie praw i obowiązków, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz warunków takiego przeniesienia;
 - b) formy, w jakiej organy celne zezwalają na takie przeniesienie praw i obowiązków;
 - c) danych i informacji wymaganych we wnioskach i pozwoleniach na takie przeniesienie praw i obowiązków.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przenoszenia praw i obowiązków posiadacza pozwolenia w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 131

Przemieszczanie towarów

1. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, importerzy, eksporterzy, posiadacze pozwolenia na prowadzenie miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów oraz osoby, na które przeniesiono prawa i obowiązki zgodnie z art. 130, mogą przemieszczać towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których możliwe jest przemieszczanie towarów, o którym mowa w ust. 1, oraz poprzez określenie warunków, na jakich może to nastąpić.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przemieszczania towarów objętych procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujących się w wolnym obszarze celnym, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 132

Zwyczajowe czynności

1. Towary objęte procedurą składowania celnego lub przetwarzania, lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym, mogą zostać poddane zwyczajowym czynnościom mającym na celu zachowanie tych towarów w stanie niezmienionym, poprawę ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji lub odsprzedaży.

2. Towary przeznaczone do sprzedaży na odległość z prywatnego składu celnego do sprzedaży na odległość zgodnie z art. 145 mogą zostać poddane zwyczajowym czynnościom, które są absolutnie niezbędne do celów przygotowania do sprzedaży na odległość.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie zwyczajowych czynności, którym poddawane są towary, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 133

Towary ekwiwalentne

1. Towary ekwiwalentne muszą być towarami unijnymi składowanymi, wykorzystywanymi lub przetwarzanymi zamiast towarów objętych procedurą specjalną.

W przypadku procedury uszlachetniania biernego towary ekwiwalentne muszą być towarami nieunijnymi przetwarzanymi zamiast towarów unijnych objętych procedurą uszlachetniania biernego.

Z wyjątkiem szczególnych przypadków określonych w przepisach prawa celnego, towary ekwiwalentne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod Nomenklatury scalonej określonej w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87 (zwanej dalej „Nomenklaturą scaloną”), taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary, które zastępują.

2. O ile zapewniony jest prawidłowy przebieg procedury specjalnej, w szczególności w zakresie dozoru celnego, organy celne, na wniosek, zezwalają:

- a) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury składowania celnego, wolnego obszaru celnego i końcowego przeznaczenia;
- b) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury odprawy czasowej, w szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego;
- c) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury uszlachetniania czynnego;
- d) w przypadku procedury uszlachetniania czynnego z uprzednim wywozem – na wywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed przywozem towarów przez nie zastępowanych;

- e) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury uszlachetniania biernego;
- f) w przypadku procedury uszlachetniania biernego z uprzednim przywozem – na przywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed wywozem towarów przez nie zastępowanych.

Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych lub zaufany przedsiębiorca spełniają warunek zapewnienia prawidłowej realizacji procedury specjalnej, jeżeli działalność związaną z wykorzystaniem towarów ekwiwalentnych do celów danej procedury została uwzględniona przy udzielaniu temu upoważnionemu lub zaufanemu przedsiębiorcy pozwolenia, o którym mowa w art. 30 lub 31.

3. Nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) gdy w ramach procedury uszlachetniania czynnego wykonywane są wyłącznie zwyczajowe czynności, o których mowa w art. 132;
- b) gdy do towarów nie pochodzących użytych do wytworzenia produktów przetworzonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Unią a niektórymi państwami trzecimi lub grupami takich państw, ma zastosowanie zakaz zwrotu należności celnych przywozowych lub zwolnienia z należności celnych przywozowych;
- c) gdy prowadziłoby to do nieuzasadnionych korzyści w zakresie należności celnych przywozowych; lub
- d) w przypadkach określonych w aktach prawnych Unii.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu, oraz gdy produkty przetworzone podlegałyby należnościom celnym wywozowym, o ile nie zostałyby wywiezione w kontekście procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia musi złożyć zabezpieczenie w celu zapewnienia zapłaty tych należności gdyby towary nieunijne nie zostały przywiezione w terminie, o którym mowa w art. 159 ust. 3.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu;
- b) określenie warunków wykorzystania towarów ekwiwalentnych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu;
- c) określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu, w których towary ekwiwalentne są wykorzystywane w ramach procedury odprawy czasowej; oraz
- d) określenie przypadków, w których nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych zgodnie z ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące wykorzystania towarów ekwiwalentnych dozwolonego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Tranzyt

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 134

Zakres stosowania

1. W chwili wprowadzenia towarów na obszar celny Unii obejmuje się je procedurą tranzytu, przy czym ich status celny pozostaje niezmieniony zgodnie z art. 73 ust. 2, chyba że zostały one już objęte procedurą tranzytu określoną w art. 135 i 136 lub inną procedurą celną w terminie określonym w art. 104 ust. 5.
2. Osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu uznaje się za importera lub eksportera towarów i jest ona odpowiedzialna za zapłatę należności i opłat celnych, o ile organy celne nie dysponują danymi dotyczącymi innej osoby identyfikowanej jako importer lub eksporter.

Artykuł 135

Tranzyt zewnętrzny

1. W ramach procedury tranzytu zewnętrznego towary nieunijne mogą być przemieszczane z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii, oraz nie podlegają:
 - a) należnościom celnym przywozowym lub innym opłatom, w tym cłom antydumpingowym, cłom wyrównawczym lub środkom ochronnym;
 - b) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.
2. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, towary unijne obejmuje się procedurą tranzytu zewnętrznego.
3. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się w jeden z następujących sposobów:
 - a) w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego;
 - b) zgodnie z konwencją TIR, pod warunkiem że takie przemieszczanie:
 - (i) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza obszarem celnym Unii;
 - (ii) jest dokonywane między dwoma miejscami znajdującymi się na obszarze celnym Unii przez terytorium państwa trzeciego;
 - c) zgodnie z Konwencją celną w sprawie karnetu ATA dla odprawy warunkowej towarów, sporządzoną w Brukseli w dniu 6 grudnia 1961 r. (zwanej dalej „konwencją ATA”), lub Konwencją dotyczącą odprawy czasowej, sporządzoną w Stambule w dniu 26 czerwca 1990 r. (zwanej dalej „konwencją stambulską”) ⁽³⁹⁾, w przypadku gdy ma miejsce przemieszczenie tranzytowe;

⁽³⁹⁾ Dz.U. L 130 z 27.5.1993, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1993/329/oj>.

- d) z zastosowaniem formularza NATO 302 przewidzianego w Umowie między Państwami-Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, podpisanej w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r., lub formularza UE 302;
 - e) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadku gdy towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 2, w których towary unijne mają zostać objęte procedurą tranzytu zewnętrznego.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące stosowania na obszarze celnym Unii ust. 3 lit. b)–e) niniejszego artykułu, z uwzględnieniem potrzeb Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 136

Tranzyt wewnętrzny

1. W ramach procedury tranzytu wewnętrznego towary unijne mogą być przemieszczane z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii przez terytorium państwa trzeciego, bez jakiegokolwiek zmiany statusu celnego tych towarów.
2. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się w jeden z następujących sposobów:
- a) w ramach procedury unijnego tranzytu wewnętrznego, pod warunkiem że taka możliwość została przewidziana w umowie międzynarodowej;
 - b) zgodnie z konwencją TIR;
 - c) zgodnie z konwencją ATA lub konwencją stambulską, w przypadku gdy ma miejsce przemieszczenie w procedurze tranzytu;
 - d) z zastosowaniem formularza NATO 302 lub formularza UE 302;
 - e) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadku gdy towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące stosowania na obszarze celnym Unii ust. 2 lit. b)–e) niniejszego artykułu, z uwzględnieniem potrzeb Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 137

Jednolite terytorium do celów tranzytu

W przypadku gdy towary są przemieszczane z jednego do drugiego miejsca na obszarze celnym Unii zgodnie z konwencją TIR, konwencją ATA lub konwencją stambulską, z zastosowaniem formularza NATO 302, formularza UE 302 lub drogą pocztową, uznaje się, że dla celów takiego przewozu obszar celny Unii stanowi jednolite terytorium.

Artykuł 138

Pozbawienie osób prawa korzystania z operacji TIR

1. W przypadku gdy organy celne państwa członkowskiego podejmą decyzję o pozbawieniu osoby prawa korzystania z operacji TIR na podstawie art. 38 konwencji TIR, decyzja ta ma zastosowanie na całym obszarze celnym Unii, a karnety TIR przedkładane przez tę osobę nie będą akceptowane w żadnym urzędzie celnym.
2. Państwo członkowskie przekazuje decyzję, o której mowa w ust. 1, wraz z datą rozpoczęcia jej stosowania, pozostałym państwom członkowskim, Komisji oraz Urzędowi UE do Spraw Celnym.

Artykuł 139

Upoważniony odbiorca i upoważniony nadawca do celów TIR

1. Organy celne mogą zezwolić osobie (zwanej dalej „upoważnionym odbiorcą”), na wniosek, na odbiór towarów przemieszczanych zgodnie z konwencją TIR w zatwierdzonym miejscu, co powoduje zakończenie procedury w rozumieniu art. 1 lit. d) konwencji TIR.
2. Organy celne mogą zezwolić osobie (zwanej dalej „upoważnionym nadawcą”), na wniosek, na wysłanie towarów, które mają zostać przemieszczone zgodnie z konwencją TIR, z zatwierdzonego miejsca, co powoduje rozpoczęcie procedury w rozumieniu art. 1 lit. c) konwencji TIR.

W tym celu upoważniony nadawca musi uzyskać pozwolenie na stosowanie specjalnego rodzaju zamknięć, o których mowa w art. 140 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Sekcja 2

Tranzyt unijny

Artykuł 140

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu unijnego oraz przewoźnika i odbiorcy towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego

1. Osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu unijnego odpowiedzialna jest za wypełnienie następujących obowiązków:
 - a) przekazanie lub udostępnienie wymaganych danych organom celnym;
 - b) powiadomienie o dostępności towarów i wymaganych danych w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami podjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów;
 - c) przestrzeganie przepisów prawa celnego dotyczących procedury tranzytu unijnego;
 - d) o ile przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej – złożenie zabezpieczenia w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub innym opłatom powstałym w odniesieniu do towarów.

2. Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury zostają spełnione, a procedura tranzytu unijnego zostaje zakończona, gdy towary objęte procedurą oraz wymagane informacje są dostępne w urzędzie celnym przeznaczenia zgodnie z przepisami prawa celnego.

3. Przewoźnik lub odbiorca, którzy przyjmują towary, wiedząc, że są one przemieszczane w ramach procedury tranzytu unijnego, również odpowiadają za powiadomienie urzędu celnego przeznaczenia o dostępności towarów w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami podjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji tych towarów.

4. Organy celne mogą, na wniosek, w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego lub zakończenia tej procedury, zezwolić na następujące uproszczenia:

- a) status upoważnionego nadawcy, umożliwiający posiadaczowi pozwolenia objęcie towarów procedurą tranzytu unijnego bez przedstawiania towarów organom celnym;
- b) status upoważnionego odbiorcy, umożliwiający posiadaczowi pozwolenia odbiór towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego w zatwierdzonym miejscu w celu zakończenia procedury zgodnie z ust. 2;
- c) stosowanie specjalnego rodzaju zamknięć, w przypadku gdy nałożenie zamknięć jest niezbędne do zapewnienia identyfikacji towarów objętych procedurą tranzytu unijnego;
- d) przekazanie zmniejszonej liczby danych lub, w stosownych przypadkach, wykorzystanie zgłoszenia celnego ze zmniejszoną liczbą danych w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego;
- e) stosowanie elektronicznego dokumentu przewozowego w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego, pod warunkiem że dokument ten zawiera niezbędne informacje i informacje te są dostępne organom celnym w miejscu wyjścia i przeznaczenia w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego towarów oraz zamknięcia procedury.

5. Organy celne regularnie monitorują działania upoważnionych nadawców i odbiorców w celu dokonania oceny zgodności tych działań z wymogami pozwolenia.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) doprecyzowanie wymogów dotyczących danych określonych w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu oraz warunków udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;
- b) określenie danych, które mają być przekazane lub udostępnione organom celnym w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące:

- a) obejmowania towarów procedurą tranzytu unijnego i zamknięcia tej procedury;
- b) stosowania uproszczeń, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*Artykuł 141***Towary przemieszczane w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium państwa trzeciego**

1. Procedurę unijnego tranzytu zewnętrznego stosuje się przy przemieszczaniu towarów przez terytorium państwa trzeciego, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:
 - a) zostało to przewidziane w umowie międzynarodowej;
 - b) przewóz przez to państwo trzecie odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Unii.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), procedurę unijnego tranzytu zewnętrznego zawiesza się na czas pozostawiania towarów poza obszarem celnym Unii.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące dozoru celnego towarów przemieszczanych w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium państwa trzeciego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

*ROZDZIAŁ 3****Składowanie****Sekcja 1***Przepisy wspólne***Artykuł 142***Zakres stosowania**

1. W ramach procedury składowania towary nieunijne mogą być składowane na obszarze celnym Unii, oraz nie podlegają:
 - a) należnościami celnym przywozowym;
 - b) innym należnościami przewidzianym w prawie Unii lub krajowym;
 - c) środkami polityki handlowej, innym niż te, które zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.
2. Warunki objęcia towarów procedurą składowania są następujące:
 - a) wymagane dane zostały przekazane lub udostępnione organom celnym;
 - b) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;
 - c) towary przybyły do miejsca zwolnienia w celu objęcia ich procedurą.
3. Towary unijne mogą zostać objęte procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego zgodnie z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne albo w celu skorzystania z decyzji o zwrocie należności celnych przywozowych lub ich umorzeniu.

4. W przypadku gdy istnieje potrzeba gospodarcza i nie wpłynie to negatywnie na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na wprowadzenie, składowanie, przemieszczanie, wykorzystanie, przetwarzanie lub zużycie towarów unijnych w składzie celnym lub w wolnym obszarze celnym. W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą składowania.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą składowania, o czym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące obejmowania towarów unijnych procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 143

Czas trwania procedury składowania

1. Okres pozostawiania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 organy celne mogą określić termin, w jakim procedura składowania musi zostać zamknięta:
 - a) w wyjątkowych okolicznościach, w szczególności w przypadku gdy rodzaj i właściwości towarów mogłyby, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin lub dla środowiska.
 - b) w przypadku gdy cofnięto pozwolenie na prowadzenie miejsca składowego.

Sekcja 2

Przepisy ogólne

Artykuł 144

Składowanie w składach celnych

1. W ramach procedury składowania celnego towary nieunijne mogą być składowane w pomieszczeniach lub w innych miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tej procedury oraz pod dozorem celnym (zwanym dalej „składami celnymi”).
2. Składy celne mogą być udostępniane do celów składowania celnego towarów przez dowolnego importera (zwanego dalej „publicznym składem celnym”) lub do celów składowania towarów przez posiadacza pozwolenia na prowadzenie składu celnego (zwanego dalej „prywatnym składem celnym”).
3. Towary objęte procedurą składowania celnego mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, takie wyprowadzenie wymaga uprzedniego uzyskania zezwolenia organów celnych.

Artykuł 145

Skład celny do sprzedaży na odległość

1. Jedynie importerzy do celów sprzedaży na odległość, którzy zdecydowali się skorzystać z procedury IOSS i którzy mają status zaufanego przedsiębiorcy, lub ich pośredni przedstawiciele mający status zaufanego przedsiębiorcy, mogą uzyskać pozwolenie na składowanie i obsługę towarów w prywatnym składzie celnym do sprzedaży na odległość przed dokonaniem takiej sprzedaży na odległość.

2. Towary przeznaczone do sprzedaży na odległość mogą zostać objęte procedurą składowania celnego w składzie celnym do sprzedaży na odległość tylko jeżeli towary te spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) są zgodnie z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, które byłyby stosowane w odniesieniu do dopuszczenia do obrotu;
- b) są zapakowane w opakowania zbiorcze zawierające podobne towary w stanie poprzedzającym przygotowanie poszczególnych przesyłek w momencie zawarcia umowy o sprzedaży na odległość;
- c) są wprowadzane na obszar celny Unii w ilościach ułatwiających przeprowadzanie skutecznych kontroli celnych.

Oceniając, czy warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), został spełniony, organy celne uwzględniają wielkość podmiotu planującego prowadzenie sprzedaży na odległość ze składu celnego.

3. Organy celne oraz inne właściwe organy są uprawnione do kontroli, czy towary spełniają wymogi dopuszczenia do obrotu, przed objęciem ich procedurą składowania celnego oraz podczas ich składowania.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych określających przepisy proceduralne dotyczące warunków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 146

Przetwarzanie w składzie celnym

W przypadku gdy istnieje potrzeba gospodarcza i nie wpłynie to negatywnie na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na przetwarzanie towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego lub procedurą końcowego przeznaczenia w składzie celnym, zgodnie z warunkami przewidzianymi dla tych procedur.

W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą składowania celnego.

Artykuł 147

Obowiązki posiadacza pozwolenia

Bez uszczerbku dla art. 27 posiadacz pozwolenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1 lit. b) lub art. 125 ust. 2 lit. a), oraz importer są odpowiedzialni za:

- a) zapewnienie, aby towary objęte procedurą składowania celnego nie zostały usunięte spod dozoru celnego;
- b) wypełniania obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego; oraz
- c) wypełnianie obowiązków wynikających z objęcia towarów procedurą składowania celnego.

Sekcja 3

Wolne obszary celne

Artykuł 148

Wyznaczenie wolnych obszarów celnych

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć części obszaru celnego Unii jako wolne obszary celne.

Dla każdego wolnego obszaru celnego państwo członkowskie wyznacza teren, który on obejmuje, oraz miejsca wejścia do niego i wyjścia z niego.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji oraz Urzędowi UE do Spraw Celnych informacje o swoich funkcjonujących wolnych obszarach celnych.

3. Wolne obszary celne muszą być ogrodzone.

Granice wolnych obszarów celnych oraz miejsca wejścia do nich i wyjścia z nich podlegają dozorowi celnemu.

4. Osoby, towary i środki transportu przekraczające granicę wolnego obszaru celnego mogą zostać poddane kontrolom celnym.

Artykuł 149

Prace budowlane i działalność gospodarcza w wolnych obszarach celnych

1. Wszelkie prace budowlane w wolnym obszarze celnym wymagają uprzedniej zgody organów celnych.
2. Z zastrzeżeniem przepisów prawa celnego, w wolnym obszarze celnym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa. O prowadzeniu takiej działalności powiadamia się organy celne z wyprzedzeniem.
3. Organy celne mogą zakazać lub ograniczyć działalność, o której mowa w ust. 2, biorąc pod uwagę rodzaj danych towarów, wymogi dozoru celnego lub wymogi ochrony i bezpieczeństwa.
4. Organy celne mogą zakazać prowadzenia działalności w wolnym obszarze celnym osobom, które nie zapewniają niezbędnej gwarancji przestrzegania przepisów prawa celnego.

*Artykuł 150***Towary nieunijne w wolnych obszarach celnych**

1. Podczas pozostawiania w wolnym obszarze celnym towary nieunijne mogą zostać dopuszczone do obrotu, objęte procedurą uszlachetniania czynnego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami określonymi dla tych procedur.

W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do zapasów żywności i magazynów żywności, w przypadku gdy pozwala na to odpowiednia procedura oraz niezależnie od ust. 1 towary nieunijne mogą być używane lub zużywane w wolnym obszarze celnym, pod warunkiem że:

- a) ich dopuszczenie do obrotu lub objęcie procedurą odprawy czasowej nie spowodowałoby zastosowania należności celnych przywozowych, środków wspólnej polityki rolnej lub handlowej lub środków zakazujących wykorzystywania tych towarów w Unii;
- b) organom celnym przekazano lub udostępniono odpowiednie informacje dotyczące tego użycia lub zużycia.

*Artykuł 151***Wyprowadzanie towarów z wolnego obszaru celnego**

1. Bez uszczerbku dla odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne, towary w wolnym obszarze celnym mogą być wywiezione lub powrotnie wywiezione z obszaru celnego Unii lub wprowadzone do innej części obszaru celnego Unii.

2. Art. 102 i 103 stosuje się do towarów wyprowadzanych z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Unii.

*Artykuł 152***Status celny**

1. Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne potwierdzają unijny status celny towarów w odniesieniu do następujących towarów:

- a) towarów unijnych wprowadzanych do wolnego obszaru celnego;
- b) towarów unijnych, które zostały poddane procesom przetwarzania w wolnym obszarze celnym;
- c) towarów dopuszczonych do obrotu w wolnym obszarze celnym.

2. W przypadku gdy towary są wyprowadzane z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Unii lub objęte procedurą celną uznaje się je za towary nieunijne, chyba że wykazano, że mają one unijny status celny.

Do celów zastosowania należności celnych wywozowych i pozwoleń na wywóz lub środków kontroli wywozu określonych we wspólnej polityce rolnej lub handlowej, towary takie uznaje się jednak za towary unijne, chyba że zostanie stwierdzone, że nie mają one unijnego statusu celnego.

ROZDZIAŁ 4

Szczególne przeznaczenie

Sekcja 1

Odprawa czasowa

Artykuł 153

Zakres stosowania

1. W ramach procedury odprawy czasowej towary nieunijne przeznaczone do powrotnego wywozu mogą być objęte szczególnym przeznaczeniem na obszarze celnym Unii, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, oraz nie podlegają:

- a) innym opłatom przewidzianym w prawie Unii lub krajowym;
- b) środkom polityki handlowej innym niż te, które zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Procedurę odprawy czasowej można stosować tylko, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) towary nie są przeznaczone do jakichkolwiek zmian, z wyjątkiem zwykłego obniżenia ich wartości wynikającego z ich używania;
- b) możliwe jest zapewnienie identyfikacji towarów objętych procedurą, z wyjątkiem następujących przypadków:
 - (i) gdy, biorąc pod uwagę rodzaj towarów lub ich zamierzone wykorzystanie, brak środków identyfikacji nie może prowadzić do jakiegokolwiek nadużycia tej procedury; lub
 - (ii) w przypadku, o którym mowa w art. 133, gdy możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi w tym artykule w odniesieniu do towarów ekwiwalentnych;
- c) w przypadku gdy jest to wymagane, udzielono pozwolenia zgodnie z art. 125 oraz niniejszym artykułem;
- d) wymagane dane przekazano lub udostępniono organom celnym;
- e) spełnione są wymogi określone w przepisach prawa celnego dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych;
- f) towary przybyły do miejsca zwolnienia w celu objęcia ich procedurą celną; oraz
- g) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez:

- a) określenie szczególnego przeznaczenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) określenie danych, które mają być przekazane lub udostępnione organom celnym w celu objęcia towarów procedurą odprawy czasowej, o których mowa w ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu;
- c) określenie wymogów dotyczących całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych, o którym mowa w ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu.

Artykuł 154

Termin, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej

1. Organy celne określają termin zamknięcia procedury odprawy czasowej. Termin ten musi być wystarczająco długi, aby cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został osiągnięty.
2. Maksymalny termin, przez jaki towary mogą pozostawać objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu oraz pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące, nawet w przypadku gdy procedura została zamknięta przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary te zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.
3. W przypadku gdy, w wyjątkowych okolicznościach, dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin na uzasadniony wniosek importera.
4. Z wyjątkiem przypadku, gdy wystąpi nieprzewidziane zdarzenie, całkowity termin, przez który towary mogą pozostawać objęte procedurą odprawy czasowej, nie może przekraczać 10 lat.

Artykuł 155

Kwota należności celnych przywozowych w przypadku odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych

1. Kwotę należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych ustala się na 3 % kwoty należności celnych przywozowych, która miałaby zostać zapłacona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Kwota ta należna jest za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Całkowita kwota należności celnych przywozowych należna zgodnie z ust. 1 nie może być wyższa od kwoty, która miałaby zostać zapłacona, gdyby towary te zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Sekcja 2

Końcowe przeznaczenie

Artykuł 156

Procedura końcowego przeznaczenia

1. W ramach procedury końcowego przeznaczenia towary mogą zostać dopuszczone do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przewidzianych w aktach prawnych Unii, pod warunkiem że importer nada towarom szczególne przeznaczenie.
2. Warunki objęcia towarów procedurą końcowego przeznaczenia są następujące:
 - a) udzielono pozwolenia zgodnie z art. 125 oraz niniejszym artykułem;
 - b) wymagane dane przekazano lub udostępniono organom celnym;

- c) uregulowano lub zabezpieczono wszelkie należności celne przywozowe lub inne należne opłaty, w tym cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne, chyba że towary są przedmiotem wniosku o skorzystanie z kontyngentu taryfowego;
 - d) towary przybyły do miejsca zwolnienia w celu objęcia ich procedurą celną; oraz
 - e) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.
3. W przypadku gdy towary znajdują się na etapie produkcji, który z ekonomicznego punktu widzenia prowadzi wyłącznie do określonego końcowego przeznaczenia, organy celne mogą określić w pozwoleniu warunki, które muszą zostać spełnione, aby towary te uznać za wykorzystane do celów określonych w aktach prawnych Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną.
4. Aby zapobiec nadużyciom, w przypadku gdy towary mogą zostać ponownie wykorzystane, organy celne, jeżeli uznają to za właściwe, kontynuują dozór celny przez okres nie dłuższy niż dwa lata od dnia pierwszego wykorzystania towarów do celów określonych w aktach prawnych Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną.
5. W przypadku gdy wymagane jest podanie współczynnika produktywności, do procedury końcowego przeznaczenia stosuje się art. 157.
6. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku obróbki lub przetwarzania towarów zgodnie z przewidzianym końcowym przeznaczeniem oraz straty powstałe w wyniku naturalnego ubytku uznaje się za towary, którym nadano przewidziane końcowe przeznaczenie.
7. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia uznaje się za objęte procedurą składowania celnego.
8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą końcowego przeznaczenia, określono czym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 5

Przetwarzanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 157

Współczynnik produktywności

Z wyjątkiem przypadków, w których współczynnik produktywności został określony w aktach prawnych Unii regulujących określone dziedziny, organy celne określają współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania albo, w stosownych przypadkach, ustalają metodę określania takiego współczynnika.

Współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania określa się na podstawie faktycznych okoliczności, w jakich procesy przetwarzania są lub mają być przeprowadzane. W stosownych przypadkach współczynnik ten może być skorygowany, zgodnie z art. 12.

Seksja 2
Uszlachetnianie czynne

Artykuł 158
Zakres stosowania

1. Bez uszczerbku dla art. 133, procedura uszlachetniania czynnego pozwala na wykorzystywanie towarów nieunijnych na obszarze celnym Unii w ramach jednego lub większej liczby procesów przetwarzania, oraz nie podlegają:

- a) należnościom celnym przywozowym lub innym opłatom, w tym cłom antydumpingowym, cłom wyrównawczym lub środkom ochronnym;
- b) środkom polityki handlowej innym niż te, które zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Warunki objęcia towarów procedurą uszlachetniania czynnego są następujące:

- a) udzielono pozwolenia zgodnie z art. 125 oraz niniejszym artykułem;
- b) wymagane dane przekazano lub udostępniono organom celnym;
- c) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne; oraz
- d) towary przybyły do miejsca zwolnienia w celu objęcia ich procedurą celną.

3. Procedura uszlachetniania czynnego może być stosowana w przypadkach innych niż naprawa i zniszczenie wyłącznie pod warunkiem, że towary objęte tą procedurą, bez uszczerbku dla wykorzystywania akcesoriów produkcyjnych, mogą być zidentyfikowane w produktach przetworzonych.

W przypadku, o którym mowa w art. 133, procedura uszlachetniania czynnego może być stosowana, gdy możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi w tym artykule w odniesieniu do towarów ekwiwalentnych.

4. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, procedurę uszlachetniania czynnego można stosować również w odniesieniu do którychkolwiek z następujących towarów:

- a) towarów, które mają zostać poddane procesom w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi dotyczącymi ich dopuszczenia do obrotu;
- b) towarów, które muszą zostać poddane zwyczajowym czynnościom zgodnie z art. 132.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą uszlachetniania czynnego, o czym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

*Artykuł 159***Termin zamknięcia procedury**

1. Organy celne określają termin zamknięcia procedury uszlachetniania czynnego zgodnie z art. 129.

Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym towary nieunijne zostają objęte procedurą uszlachetniania czynnego, i uwzględnia czas niezbędny do przeprowadzenia procesów przetwarzania oraz zamknięcia procedury.

2. Organy celne, na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia, mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć termin określony zgodnie z ust. 1.

Pozwolenie to może przewidywać, że termin, którego bieg rozpoczyna w danym miesiącu, kwartale lub półroczu, upływa odpowiednio ostatniego dnia następującego po nim miesiąca, kwartału lub półrocza.

3. W przypadku uprzedniego wywozu zgodnie z art. 133 ust. 2 lit. d) w pozwoleniu określa się termin, w którym towary nieunijne mają być objęte procedurą uszlachetniania czynnego. Przy określaniu tego terminu organy celne uwzględniają czas potrzebny na ich nabycie i transport na obszar celny Unii, zgodnie z informacją podaną przez wnioskodawcę.

Termin ten określa się w miesiącach i nie może być dłuższy niż 12 miesięcy. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu objęcia procedurą wywozu produktów przetworzonych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

*Artykuł 160***Czasowy powrotny wywóz w celu dalszego przetwarzania**

1. Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby niektóre lub wszystkie towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub produkty przetworzone zostały czasowo powrotnie wywiezione w celu poddania ich dalszemu przetwarzaniu poza obszarem celnym Unii.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków czasowego powrotnego wywozu w celu dalszego przetwarzania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Seksja 3
Uszlachetnianie bierne

Artykuł 161
Zakres stosowania

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala na dokonanie czasowego wywozu towarów unijnych poza obszar celny Unii w celu poddania ich procesom przetwarzania. Produkty przetworzone powstałe z tych towarów mogą zostać dopuszczone do obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych na wniosek posiadacza pozwolenia lub jakiejkolwiek innej osoby mającej siedzibę na obszarze celnym Unii, która uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia, o ile spełnione są warunki tego pozwolenia.

2. Warunki objęcia towarów procedurą uszlachetniania biernego są następujące:

- a) udzielono pozwolenia zgodnie z art. 125 oraz niniejszym artykułem;
- b) wymagane dane przekazano lub udostępniono organom celnym;
- c) uregulowano wszelkie należności celne wywozowe lub inne opłaty, lub zabezpieczono ich zapłatę; oraz
- d) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Organy celne nie udzielają pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego w odniesieniu do któregokolwiek z następujących towarów unijnych:

- a) towarów, których wywóz wiąże się ze zwrotem należności celnych przywozowych lub ich umorzeniem;
- b) towarów, które przed wywozem zostały dopuszczone do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, tak długo jak cele tego końcowego przeznaczenia nie zostały osiągnięte, chyba że towary te muszą zostać poddane naprawie;
- c) towarów, którym przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej korzyść finansowa z tytułu ich wywozu.

4. Organy celne określają termin, w którym towary czasowo wywiezione mają być powrotnie przywiezione na obszar celny Unii w postaci produktów przetworzonych oraz dopuszczone do obrotu, aby mogły skorzystać z całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych. Organy celne mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które mają być przekazywane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą uszlachetniania biernego, o czym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

*Artykuł 162***Towary naprawiane lub zastępowane nieodpłatnie**

1. W przypadku gdy zostanie wykazane w sposób satysfakcjonujący organy celne, że towary zostały naprawione lub zastąpione nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub istnienie wady fabrycznej lub materiałowej albo ze względu na niespełnienie przez towary wymogów specyfikacji, których kupujący towary zażądał od sprzedającego, towarom tym udziela się całkowitego zwolnienia z należności celnych przywozowych.
2. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wady fabrycznej lub materiałowej towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia do obrotu.

*Artykuł 163***Towary naprawione lub zmienione w ramach umów międzynarodowych**

1. Całkowitego zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się produktom przetworzonym uzyskanym z towarów objętych procedurą uszlachetniania biernego w przypadku, gdy zostanie wykazane w sposób satysfakcjonujący organy celne, że:
 - a) towary te zostały naprawione lub zmienione w państwie trzecim, z którym Unia zawarła umowę międzynarodową przewidującą takie zwolnienie; oraz
 - b) spełniono warunki zwolnienia z należności celnych przywozowych określone w umowie, o której mowa w lit. a).
2. Ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych, o których mowa w art. 133, ani do produktów zamiennych, o czym mowa w art. 164 i 165.

*Artykuł 164***System standardowej wymiany**

1. System standardowej wymiany pozwala, zgodnie z ust. 2–5, na zastąpienie produktu przetworzonego produktem przywiezionym (zwanym dalej „produktem zamiennym”).
2. Organy celne, na wniosek, zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, w przypadku gdy proces przetwarzania polega na naprawie wadliwych towarów unijnych niepodlegających środkom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej lub specjalnym ustaleniom, które mają zastosowanie do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.
3. Produkty zamienne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod Nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne, jakie miałyby towary wadliwe, gdyby zostały poddane naprawie.
4. W przypadku gdy towary wadliwe były używane przed wywozem, produkty zamienne również muszą być produktami używanymi.

Organy celne odstępują jednak od stosowania tego wymogu w przypadku, gdy produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe albo ze względu na istnienie wady materiałowej lub fabrycznej.

5. Przepisy, które miałyby zastosowanie do produktów przetworzonych, stosuje się również do produktów zamiennych.

Artykuł 165

Uprzedni przywóz produktów zamiennych

1. Organy celne zezwalają, na warunkach przez nie określonych oraz na wniosek osoby zainteresowanej, aby produkty zamienne zostały przywiezione, zanim zostaną wywiezione towary wadliwe.

Taki uprzedni przywóz produktu zamiennego wymaga złożenia zabezpieczenia pokrywającego kwotę należności celnych przywózowych, która byłaby należna, gdyby towary wadliwe nie zostały wywiezione zgodnie z ust. 2.

2. Towary wadliwe muszą zostać wywiezione w terminie dwóch miesięcy od dnia dopuszczenia do obrotu produktów zamiennych.

3. W przypadku gdy, w wyjątkowych okolicznościach, towary wadliwe nie mogą zostać wywiezione w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin.

TYTUŁ IX

KLASYFIKACJA TARYFOWA, POCHODZENIE I WARTOŚĆ CELNA TOWARÓW

ROZDZIAŁ 1

Wspólna taryfa celna i klasyfikacja taryfowa towarów

Artykuł 166

Wspólna taryfa celna i nadzór celny

1. Podstawą należnych należności celnych przywózowych i wywózowych jest wspólna taryfa celna.

Inne środki przewidziane w przepisach Unii regulujących określone dziedziny handlu towarami stosuje się, w stosownych przypadkach, zgodnie z klasyfikacją taryfową danych towarów.

2. Wspólna taryfa celna obejmuje:

- a) Nomenklaturę scaloną;
- b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej lub która przewiduje dalsze podpodziały do niej i która została ustanowiona w unijnych aktach prawnych regulujących określone dziedziny do celów stosowania środków taryfowych związanych z handlem towarami;
- c) konwencyjne lub autonomiczne stawki celne stosowane w odniesieniu do towarów objętych Nomenklaturą scaloną;
- d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Unię z niektórymi państwami trzecimi lub z grupami państw trzecich;
- e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Unię w odniesieniu do niektórych państw trzecich lub grup państw trzecich;
- f) autonomiczne środki przewidujące obniżenie należności celnych lub zwolnienie z należności celnych za niektóre towary;

- g) uprzywilejowane traktowanie taryfowe w ramach środków, o których mowa w lit. c)–f) lub h), z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub końcowe przeznaczenie;
- h) inne środki przewidziane w aktach prawnych Unii dotyczących polityki rolnej, polityki handlowej lub innych dziedzin, które oparte są na klasyfikacji taryfowej towarów, w szczególności tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne.

3. W przypadku gdy dane towary spełniają warunki przewidziane w środkach, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g), środki te można stosować zamiast środków przewidzianych w lit. c) tego ustępu. Środki, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g), można stosować z mocą wsteczną, pod warunkiem że dotrzymane są terminy i warunki przewidziane w odpowiednich środkach lub w niniejszym rozporządzeniu oraz że:

- a) w przypadku środków określonych w ust. 2 lit. d) i e) – środki te przewidują takie stosowanie z mocą wsteczną;
- b) w przypadku środków określonych w ust. 2 lit. d) – państwo trzecie lub grupa państw trzecich również zezwala na takie stosowanie z mocą wsteczną.

4. W przypadku gdy stosowanie środków, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g), lub zwolnienie ze środków, o których mowa w lit. h) tego ustępu, jest ograniczone do określonej ilości przywożonych lub wywożonych towarów, stosowanie tych środków lub zwolnienie z nich, w przypadku kontyngentów taryfowych lub innych kontyngentów, ustaje w chwili, gdy określona ilość przywożonych lub wywożonych towarów zostanie osiągnięta.

W przypadku plafonów taryfowych stosowanie takich środków ustaje na mocy aktu prawnego Unii.

5. Komisja może poddać dopuszczenie do obrotu, wywóz i objęcie towarów określonymi procedurami specjalnymi nadzorowi celnemu do celów, o których mowa w art. 41 ust. 4.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki dotyczące jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i innymi kontyngentami oraz plafonami taryfowymi, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, oraz środki dotyczące zarządzania nadzorem celnym, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 167

Klasyfikacja taryfowa towarów

1. Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej, klasyfikacja taryfowa towarów polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

2. Do celów stosowania środków pozataryfowych, klasyfikacja taryfowa towarów polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej lub jakiejkolwiek innej nomenklaturze ustanowionej w aktach prawnych Unii, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej, lub która dodaje do niej dalsze podpodziały, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

3. Podpozycja lub dalszy podpodział, określone zgodnie z ust. 1 i 2, wykorzystuje się do celów stosowania środków związanych z tą podpozycją.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające klasyfikację taryfową towarów zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

W szczególnie uzasadnionych pilnych przypadkach, na potrzeby szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 283 ust. 5.

ROZDZIAŁ 2

Pochodzenie towarów

Artykuł 168

Niepreferencyjne pochodzenie

Reguły określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów przewidziane w art. 169 i 170 wykorzystuje się do celów stosowania:

- a) wspólnej taryfy celnej, z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 166 ust. 2 lit. d) i e);
- b) środków pozataryfowych ustanowionych w aktach prawnych Unii regulujących określone dziedziny handlu towarami; oraz
- c) innych środków unijnych odnoszących się do pochodzenia towarów.

Artykuł 169

Nabywanie niepreferencyjnego pochodzenia

1. Towar całkowicie uzyskany w danym kraju lub na danym terytorium uznaje się za pochodzący z tego kraju lub tego terytorium.
2. Towar, w produkcję którego zaangażowane są więcej niż jeden kraj lub więcej niż jedno terytorium, uznaje się za pochodzący z kraju lub terytorium, w którym towar ten został poddany ostatniemu istotnemu ekonomicznie uzasadnionemu przetwarzaniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 282 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie reguł, na podstawie których towary – w odniesieniu do których niezbędne jest określenie niepreferencyjnego pochodzenia do celów stosowania środków unijnych, o których mowa w art. 168 – uznaje się za całkowicie uzyskane w jednym kraju lub na jednym terytorium, lub poddane ostatniemu istotnemu ekonomicznie uzasadnionemu przetwarzaniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w danym kraju lub na danym terytorium, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 170

Dowód niepreferencyjnego pochodzenia

1. W przypadku gdy importer wskazał pochodzenie towarów zgodnie z przepisami prawa celnego, organy celne mogą zażądać od importera udowodnienia pochodzenia towarów.
2. W przypadku przedłożenia dowodu pochodzenia zgodnie z przepisami prawa celnego lub z innymi aktami prawnymi Unii regulującymi określone dziedziny, w razie uzasadnionych wątpliwości organy celne mogą zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że wskazane pochodzenie jest zgodne z regułami określonymi w odpowiednich aktach prawnych Unii.
3. W przypadku gdy takie są wymogi wymiany handlowej, dokument potwierdzający pochodzenie towarów może być wystawiony w Unii zgodnie z regułami pochodzenia obowiązującymi w kraju przeznaczenia lub na terytorium przeznaczenia lub zgodnie z inną metodą określającą kraj, w którym towary te zostały całkowicie uzyskane lub zostały poddane ostatniemu istotnemu przetworzeniu.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące przedkładania i weryfikacji dowodu pochodzenia towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 171

Preferencyjne pochodzenie

1. Aby skorzystać ze środków, o których mowa w art. 166 ust. 2 lit. d) lub e), lub z preferencyjnych środków pozataryfowych, towary muszą spełniać reguły preferencyjnego pochodzenia określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.
2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Unię z niektórymi państwami trzecimi lub z grupami takich państw reguły preferencyjnego pochodzenia określone są w tych umowach.
3. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych mających zastosowanie w wymianie handlowej między obszarem celnym Unii a Ceutą i Melillą, określonych w protokole nr 2 do aktu przystąpienia z 1985 r., reguły preferencyjnego pochodzenia to reguły przyjęte zgodnie z art. 9 tego protokołu.
4. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych zawartych w uzgodnieniach preferencyjnych przyjętych wobec krajów i terytoriów zamorskich stowarzyszonych z Unią, reguły preferencyjnego pochodzenia to reguły przyjęte zgodnie z art. 203 TFUE.
5. Z własnej inicjatywy lub na wniosek korzystającego kraju lub terytorium Komisja może, w przypadku niektórych towarów, przyznać temu krajowi lub terytorium tymczasowe odstępstwo od reguł preferencyjnego pochodzenia, o których mowa w ust. 9 (zwane dalej „tymczasowym odstępstwem”).

Tymczasowe odstępstwo musi być uzasadnione jedną z następujących przyczyn:

- a) czynniki wewnętrzne lub zewnętrzne tymczasowo uniemożliwiają korzystającemu krajowi lub terytorium spełnienie reguł preferencyjnego pochodzenia;
- b) korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje czasu, aby przygotować się do dostosowania się do reguł preferencyjnego pochodzenia.

6. Wniosek o tymczasowe odstępstwo musi być złożony Komisji przez zainteresowany kraj korzystający lub zainteresowane terytorium korzystające. We wniosku podaje się uzasadnienie konieczności przyznania tymczasowego odstępstwa, wskazane w ust. 5 akapit drugi, a także dołącza się do niego odpowiednie dokumenty uzasadniające.

7. Tymczasowe odstępstwo musi być ograniczone do czasu trwania skutków czynników wewnętrznych lub zewnętrznych, które je spowodowały, lub do okresu, jakiego korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje, aby spełniać reguły preferencyjnego pochodzenia.

8. W przypadku przyznania tymczasowego odstępstwa zainteresowany korzystający kraj lub zainteresowane korzystające terytorium musi przestrzegać wszelkich wymogów dotyczących informacji, które mają być przekazywane Komisji, w odniesieniu do korzystania z odstępstwa oraz zarządzania ilościami, w odniesieniu do których przyznano tymczasowe odstępstwo.

9. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie reguł preferencyjnego pochodzenia w odniesieniu do towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię wobec niektórych państw trzecich lub grup takich państw, innych niż te, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Reguły te opierają się na kryterium, zgodnie z którym towary zostały całkowicie uzyskane albo na kryterium, zgodnie z którym towary powstały w rezultacie wystarczającego przetworzenia lub obróbki.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze:

- a) określające przepisy proceduralne dotyczące preferencyjnego pochodzenia towarów na potrzeby środków, o których mowa w ust. 1;
- b) określające środek przyznający korzystającemu krajowi lub korzystającemu terytorium tymczasowe odstępstwo.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 172

Ustalanie pochodzenia określonych towarów

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające środki służące ustaleniu pochodzenia określonych towarów zgodnie z regułami pochodzenia mającymi zastosowanie do tych towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

W szczególnie uzasadnionych pilnych przypadkach, na potrzeby szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania reguł pochodzenia, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 283 ust. 5.

ROZDZIAŁ 3

Wartość celna towarów

Artykuł 173

Zakres stosowania

Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej oraz środków pozataryfowych ustanowionych w aktach prawnych Unii regulujących określone dziedziny handlu towarami, wartość celną towarów (zwana dalej „wartością celną”) określa się zgodnie z przepisami art. 174 i 179.

Artykuł 174

Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna, a mianowicie cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, skorygowana zgodnie z art. 176 i 177.

2. Ceną faktycznie zapłaconą lub należną, o której mowa w ust. 1, jest całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu, lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego, za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

3. Wartość transakcyjną, o której mowa w ust. 1, stosuje się z zastrzeżeniem spełnienia wszystkich poniższych warunków:

a) dysponowanie towarami lub użytkowanie towarów przez kupującego nie podlega żadnym ograniczeniom, innym niż którekolwiek z następujących:

(i) ograniczenia nakładane lub wymagane przez prawo lub przez organy publiczne w Unii;

(ii) ograniczenia dotyczące obszaru geograficznego, na którym towary mogą zostać odsprzedane;

(iii) ograniczenia, które nie mają istotnego wpływu na wartość celną danych towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość nie może być ustalona w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celną;

c) żadna część dochodu z jakiegokolwiek późniejszej odsprzedaży towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania przez kupującego nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że może zostać dokonana odpowiednia korekta; oraz

d) kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub powiązanie między nimi nie miało wpływu na cenę.

Artykuł 175

Wartość transakcyjna towarów nabywanych w sprzedaży na odległość

1. Wartość transakcyjną towarów nabywanych w sprzedaży na odległość określa się na podstawie tej sprzedaży.
2. W przypadku gdy towary nabywane są w ramach sprzedaży na odległość w czasie, gdy są objęte procedurą składowania celnego zgodnie z art. 145, po wprowadzeniu ich na obszar celny Unii, wartość transakcyjną określa się na podstawie tej sprzedaży.

Artykuł 176

Elementy wartości transakcyjnej

1. Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 174 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się następujące elementy:
 - a) następujące koszty w wysokości, w jakiej są ponoszone przez kupującego, lecz nie ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:
 - (i) prowizje i koszty pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu;
 - (ii) koszt pojemników, które na potrzeby celne są traktowane jako stanowiące całość z danymi towarami; oraz
 - (iii) koszt pakowania, obejmujący zarówno robociznę, jak i materiały;
 - b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość następujących towarów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, bezpłatnie lub po obniżonej cenie, do użytku związanego z produkcją i sprzedażą przywożonych towarów w celu wywozu, w zakresie, w jakim taka wartość nie jest wliczona w cenę faktycznie zapłaconą lub należną:
 - (i) materiały, komponenty, części i podobne elementy, które stanowią część składową lub przynależność przywożonych towarów;
 - (ii) narzędzia, matryce, formy i podobne elementy użyte przy produkcji przywożonych towarów;
 - (iii) materiały zużyte przy produkcji przywożonych towarów; oraz
 - (iv) prace inżynierskie, badawcze, artystyczne i projektowe oraz plany i szkice, wykonywane poza Unią i niezbędne do produkcji przywożonych towarów;
 - c) honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne dotyczące towarów, których wartość jest ustalana, a które kupujący musi opłacić bezpośrednio lub pośrednio, jako warunek sprzedaży towarów, których wartość jest ustalana, w zakresie, w jakim takie honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne nie są wliczone w cenę faktycznie zapłaconą lub należną;
 - d) wartość jakiegokolwiek części dochodu z dalszej odsprzedaży przywożonych towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania, która przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu; oraz

e) następujące koszty, aż do miejsca wprowadzenia towarów na obszar celny Unii:

(i) koszty transportu i ubezpieczenia przywożonych towarów; oraz

(ii) opłaty załadunkowe i manipulacyjne związane z transportem przywożonych towarów.

2. Doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej na podstawie ust. 1 można dokonywać wyłącznie w oparciu o obiektywne i wymierne dane.

3. Przy ustalaniu wartości celnej nie dokonuje się żadnych doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w niniejszym artykule.

Artykuł 177

Elementy niewliczane do wartości celnej

Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 174 nie wlicza się:

a) kosztów transportu przywożonych towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii;

b) kosztów związanych z pracami budowlanymi, instalacyjnymi, montażowymi, obsługą lub pomocą techniczną, wykonywanymi po wprowadzeniu na obszar celny Unii przywożonych towarów takich jak zakłady przemysłowe, maszyny lub wyposażenie;

c) odsetek wynikających z umowy o finansowaniu zawartej przez kupującego i odnoszącej się do zakupu przywożonych towarów, niezależnie od tego, czy finansowanie zapewnione jest przez sprzedającego czy też przez inną osobę, pod warunkiem że umowa o finansowaniu została zawarta w formie pisemnej, a w razie konieczności kupujący jest w stanie wykazać, że spełnione zostały następujące warunki:

(i) takie towary zostały rzeczywiście sprzedane po cenie zadeklarowanej jako faktycznie zapłacona lub należna;

(ii) żądane oprocentowanie nie przekracza normalnie stosowanego oprocentowania dla tego typu transakcji dokonywanych w danym kraju w czasie, w którym zapewniono finansowanie;

d) opłat za prawo do kopiowania przywiezionych towarów w Unii;

e) prowizji od zakupu;

f) należności celnych przywozowych lub innych opłat należnych w Unii z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów;

g) niezależnie od art. 176 ust. 1 lit. c), płatności za prawo do dystrybucji lub odsprzedaży przywożonych towarów dokonane przez kupującego, jeżeli takie płatności nie stanowią warunku sprzedaży towarów w celu wywozu do Unii.

Artykuł 178

Uproszczenie

1. Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby następujące kwoty były określone na podstawie szczególnych kryteriów, w przypadku gdy nie można ich obliczyć w dniu przyjęcia zgłoszenia celnego lub w dniu, w którym dane muszą być udostępnione organom celnym:

- a) kwoty, które należy wliczyć do wartości celnej zgodnie z art. 174 ust. 2; oraz
- b) kwoty, o których mowa w art. 176 i 177.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 179

Zastępcze metody ustalania wartości celnej

1. W przypadku gdy wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie art. 174, ustala się ją, stosując kolejno procedury z ust. 2 od lit. a) do lit. d), aż do pierwszej litery, na podstawie której możliwe jest ustalenie wartości celnej towarów.

Na wniosek importera lub, w stosownych przypadkach, zgłaszającego, kolejność stosowania ust. 2 lit. c) i d) zostaje zmieniona.

2. Zgodnie z ust. 1 wartością celną jest:

- a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;
- b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;
- c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone, lub towary przywożone identyczne lub podobne, sprzedawane są na obszarze celnym Unii w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedającymi; lub
- d) wartość kalkulowana, która jest sumą:
 - (i) kosztów lub wartości materiałów i wytworzenia lub innych procesów zastosowanych przy produkcji przywożonych towarów;
 - (ii) kwoty zysku i kosztów ogólnych równych kwocie zwyczajowo wliczanej w cenę sprzedaży towarów tego samego gatunku lub rodzaju jak te, dla których ustalana jest wartość celna, które są wytwarzane przez producentów w kraju wywozu w celu wywozu do Unii;
 - (iii) kosztów lub wartości elementów, o których mowa w art. 176 ust. 1 lit. e).

3. W przypadku gdy wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, ustala się ją na podstawie danych dostępnych na obszarze celnym Unii, z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z następującymi zasadami, postanowieniami i przepisami ogólnymi:

- a) porozumieniem w sprawie stosowania art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994;
- b) artykułem VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;
- c) niniejszym rozdziałem.

4. W przypadku sprzedaży na odległość, gdy importer nie rozwiewa uzasadnionych wątpliwości, czy zadeklarowana wartość transakcyjna odzwierciedla łączną cenę faktycznie zapłaconą lub należną, o czym mowa w art. 174 ust. 1, organy celne mogą zastosować odpowiednią zastępczą metodę, aby ponownie ustalić wartość tych towarów. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości przekazania przez importera niezbędnych informacji, w rozsądnym terminie, aby uzasadnić ustalenie wartości celnej w sposób określony w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 180

Wartość celna na potrzeby należności celnych wywozowych

1. W przypadku określania należności celnych wywozowych, wartość na potrzeby tych należności ustala się na podstawie:

- a) ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu poza obszar celny Unii, pod warunkiem że kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub że ich powiązanie nie miało wpływu na tę cenę, w razie potrzeby skorygowaną zgodnie z ust. 2 i 3, oraz zgodnie z danymi przekazanymi przez eksportera; lub
- b) wartości opartej na obiektywnych i weryfikowalnych danych, w tym cenie rynkowej identycznych lub podobnych towarów wywożonych z Unii w tym samym miejscu i czasie, w przypadku gdy cena, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, jest niedostępna, niekompletna lub nie odzwierciedla wartości ekonomicznej towarów.

2. Wartość na potrzeby należności celnych wywozowych uwzględnia wszystkie koszty bezpośrednio związane z operacją wywozu.

3. Wartość na potrzeby należności celnych wywozowych nie uwzględnia kosztów poniesionych po opuszczeniu przez towary obszaru celnego Unii oraz wszelkich płatności niepowiązanych z wywożonymi towarami.

4. W razie potrzeby organy celne mogą zażądać dodatkowych dowodów w celu weryfikacji danych przekazanych przez eksportera lub ustalenia wartości do celów należności celnych wywozowych zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych wymaganych do ustalenia wartości celnej na potrzeby należności celnych wywozowych, określono czym mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 181

Przepisy proceduralne służące ustalaniu wartości celnej

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące:

- a) ustalenia wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej, zgodnie z art. 174 ust. 1 i 2, w tym przepisy proceduralne dotyczące korygowania ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, zgodnie z art. 176 i 177, oraz stosowania warunków, o których mowa w art. 174 ust. 3;
- b) ustalenia wartości celnej zastępczymi metodami, zgodnie z art. 179;
- c) ustalenia wartości celnej do celów należności celnych wywozowych, zgodnie z art. 180.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 182

Ustalanie wartości celnej w szczególnych sytuacjach

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające środki ustanawiające odpowiednią metodę ustalania wartości celnej lub kryteria, które należy zastosować w celu ustalenia wartości celnej towarów w szczególnych sytuacjach, w tym w przypadku sprzedaży na odległość. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

W szczególnie uzasadnionych pilnych przypadkach dotyczących środków, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, wymagających szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania przepisów dotyczących ustalania wartości celnej towarów, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 283 ust. 5.

TYTUŁ X

DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA

ROZDZIAŁ 1

Powstanie długu celnego

Sekcja 1

Dług celny w przywozie

Artykuł 183

Dopuszczenie do obrotu i odprawa czasowa

1. Dług celny w przywozie w związku z objęciem towarów procedurą dopuszczenia do obrotu lub procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub procedurą końcowego przeznaczenia powstaje, gdy importer powiadamia o dostępności towarów zgodnie z art. 74 ust. 1.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu dług celny powstaje w momencie:
 - a) zwolnienia towarów, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 205 ust. 5;

- b) przyjęcia zgłoszenia celnego, w stosownych przypadkach, do dnia 28 lutego 2034 r.;
 - c) zaakceptowania płatności przez osobę, która zdecydowała się na korzystanie z procedury IOSS.
3. Dłużnikiem jest importer. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno przedstawiciel celny, jak i osoba, na rzecz której ten przedstawiciel celny działa, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.
4. W przypadku gdy informacje przekazane lub udostępnione na potrzeby procedur, o których mowa w ust. 1, powodują, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywozowe, osoba, która przekazała te informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, również jest dłużnikiem.
5. Do dnia 28 lutego 2034 r., w przypadku składania zgłoszenia celnego dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której działa przedstawiciel celny.

Artykuł 184

Przepisy szczególne dotyczące towarów niepochodzących

1. Dług celny powstaje w chwili zwolnienia produktów do powrotnego wywozu, w przypadku gdy:
- a) w uzgodnieniu preferencyjnym między Unią a niektórymi państwami trzecimi lub grupami takich państw przewidziano, że preferencyjne traktowanie taryfowe produktów pochodzących z Unii wymaga, aby za towary niepochodzące wykorzystywane do ich wytworzenia uiszczone zostały należności celne przywozowe; oraz
 - b) w odniesieniu do tych produktów wystawiono lub sporządzono dowód pochodzenia.
2. Dług celny oblicza się jako kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą długowi, który powstałby, gdyby towary niepochodzące, które zostały wykorzystane do wytworzenia produktów powrotnie wywożonych, zostały dopuszczone do obrotu tego samego dnia.
3. Dłużnikiem jest eksporter. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno przedstawiciel celny, jak i osoba, na rzecz której ten przedstawiciel celny działa, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.

Artykuł 185

Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków

1. W odniesieniu do towarów podlegających należnościom celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w wyniku niewypełnienia lub niespełnienia któregokolwiek z następujących:
- a) określonego w przepisach prawa celnego obowiązku dotyczącego wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii, usunięcia spod dozoru celnego lub przemieszczania, przetwarzania, składowania, czasowego składowania, odprawy czasowej tych towarów lub dysponowania nimi na tym obszarze; lub
 - b) określonego w przepisach prawa celnego obowiązku dotyczącego końcowego przeznaczenia towarów na obszarze celnym Unii; lub
 - c) warunku regulującego objęcie towarów nieunijnych procedurą celną lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

2. Dług celny powstaje w którymkolwiek z następujących momentów:
 - a) w przypadku gdy do powstania długu celnego prowadzi niewypełnienie obowiązku – moment, w którym obowiązek ten nie zostaje wypełniony lub przestaje być wypełniany;
 - b) w momencie, gdy towary zostają objęte procedurą celną, a następnie zostaje stwierdzone, że warunek wymagany do objęcia towarów tą procedurą lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów nie został faktycznie spełniony.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), dłużnikiem jest:
 - a) każda osoba, która była zobowiązana do wypełnienia danych obowiązków;
 - b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia obowiązku lub uczestniczyła w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku;
 - c) każda osoba, która nabyła lub posiadała odpowiednie towary i która w chwili ich nabycia lub wejścia w ich posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego nie został wypełniony.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do spełnienia warunków wymaganych do objęcia towarów procedurą celną lub do przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.
5. W przypadku gdy organom celnym zostają przekazane informacje wymagane na podstawie przepisów prawa celnego, dotyczące warunków obejmowania towarów tą procedurą celną, oraz w wyniku przekazania takich informacji nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywózowe, dłużnikiem jest również osoba, która przekazała te informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe.

Artykuł 186

Odliczenie uiszczonej kwoty należności celnych przywózowych

1. W przypadku gdy dług celny powstaje na podstawie art. 185 ust. 1 w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, kwotę należności celnych przywózowych uiszczoną przy dopuszczeniu do obrotu odlicza się od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Akapit pierwszy stosuje się również w przypadku długu celnego powstałego w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu takich towarów.

2. W przypadku gdy dług celny powstaje na podstawie z art. 183 ust. 1 lub art. 185 ust. 1 w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych, kwotę należności celnych przywózowych uiszczoną przy częściowym zwolnieniu odlicza się od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Seksja 2

Dług celny w wywozie

Artykuł 187

Wywóz i uszlachetnianie bierne

1. Dług celny w wywozie w związku z objęciem towarów procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego powstaje w momencie, gdy eksporter powiadamia o dostępności towarów zgodnie z art. 74 ust. 1.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 dług celny powstaje w momencie:
 - a) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 205 ust. 5 – zwolnienia towarów;
 - b) przyjęcia zgłoszenia celnego, w stosownych przypadkach, do dnia 28 lutego 2034 r.
3. Dłużnikiem jest eksporter. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno przedstawiciel celny, jak i osoba, na rzecz której ten przedstawiciel celny działa, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.
4. W przypadku gdy informacje przekazane na potrzeby objęcia towarów procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego prowadzą do tego, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne wywozowe, osoba, która przekazała informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, również jest dłużnikiem.

Artykuł 188

Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków

1. W odniesieniu do towarów podlegających należnościom celnym wywozowym, dług celny w wywozie powstaje w wyniku niewypełnienia któregokolwiek z następujących:
 - a) obowiązku określonego w przepisach prawa celnego, dotyczącego wyprowadzenia towarów; lub
 - b) warunku wymaganego do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.
2. Dług celny powstaje:
 - a) w momencie, gdy towary zostają faktycznie wyprowadzone poza obszar celny Unii bez przekazania lub udostępnienia organom celnym informacji dotyczących takiego wywozu;
 - b) w momencie, gdy towary zostały użyte w inny sposób niż zezwolono przy ich wyprowadzeniu poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych;
 - c) w przypadku gdy organy celne nie są w stanie określić momentu, o którym mowa w lit. b) – gdy upłynie termin przewidziany na dostarczenie dowodu, że spełnione zostały warunki uprawniające do zastosowania takiego zwolnienia w odniesieniu do tych towarów.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), dłużnikiem jest:
- a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danego obowiązku;
 - b) każda osoba, która wiedziała lub e powinna była wiedzieć o niewypełnieniu danego obowiązku, i która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia danego obowiązku;
 - c) każda osoba uczestnicząca w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że nie przekazano wymaganych informacji lub, w stosownych przypadkach, nie złożono zgłoszenia celnego, które powinno było zostać złożone.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), dłużnikiem jest każda osoba zobowiązana do spełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towarów poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

Sekcja 3

Przepisy wspólne dla długu celnego powstałego w przywozie i w wywozie

Artykuł 189

Dług celny w przypadku gdy towary podlegają innym przepisom stosowanym przez organy celne

1. Dług celny w przywozie lub w wywozie powstaje także wtedy, gdy odnosi się do towarów, które podlegają innym przepisom stosowanym przez organy celne, dotyczącym jakiegokolwiek rodzaju przywozu lub wywozu.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 dług celny nie powstaje w którymkolwiek z następujących przypadków:
- a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Unii fałszywych środków płatniczych;
 - b) wprowadzenia na obszar celny Unii środków odurzających i substancji psychotropowych poza sytuacjami, które są ściśle nadzorowane przez właściwe organy ze względu na ich przeznaczenie do celów leczniczych i naukowych.

Do celów sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów prawa celnego, uznaje się jednak, że dług celny powstał w przypadku, gdy na podstawie niniejszego rozporządzenia lub na podstawie prawa krajowego należności celne przywozowe lub wywozowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę do nałożenia sankcji.

Artykuł 190

Wielu dłużników

W przypadku gdy do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej temu samemu długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba, osoby te odpowiadają solidarnie za zapłatę tej kwoty.

*Artykuł 191***Przepisy ogólne dotyczące obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych**

1. Kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych oblicza się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, przeznaczenia i pochodzenia towarów. Przepisami dotyczącymi obliczania należności są przepisy mające zastosowanie do danych towarów w chwili powstania w odniesieniu do nich długu celnego.
2. W odniesieniu do sprzedaży na odległość w ramach procedury IOSS, kwotę należności celnych przywozowych ustala się na podstawie przepisów dotyczących obliczania należności celnych mających zastosowanie do danych towarów w momencie zatwierdzenia płatności za sprzedaż na odległość.
3. W przypadku gdy nie można dokładnie określić, kiedy powstał dług celny, za czas jego powstania uznaje się chwilę, w której organy celne stwierdzą, że towary znajdują się w sytuacji, która powoduje powstanie długu celnego.

Jednakże w przypadku gdy informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im ustalić, że dług celny powstał, zanim organy stwierdziły jego istnienie, uznaje się, że dług celny powstał w najwcześniejszej chwili, w której można stwierdzić tę sytuację.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów, o których mowa w niniejszym artykule, dotyczących obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów, w odniesieniu do których powstał dług celny w kontekście procedury specjalnej.

*Artykuł 192***Szczególne przepisy dotyczące obliczania kwoty należności celnych przywozowych**

1. W przypadku gdy w odniesieniu do towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem zostały poniesione na obszarze celnym Unii koszty związane ze składowaniem lub wykonywanymi zwyczajowymi czynnościami, kosztów tych lub wszelkiego zwiększenia wartości nie uwzględnia się przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych, pod warunkiem że importer lub, w stosownych przypadkach, zgłaszający przedstawi należyte potwierdzenie tych kosztów.

Przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych uwzględnia się jednak wartość celną, ilość oraz pochodzenie wykorzystanych w tych operacjach towarów nieuniijnych.

2. W przypadku gdy klasyfikacja taryfowa towarów objętych procedurą celną zmienia się w rezultacie zwyczajowych czynności na obszarze celnym Unii, na wniosek importera lub, w stosownych przypadkach, zgłaszającego stosuje się pierwotną klasyfikację taryfową towarów objętych tą procedurą.
3. W przypadku gdy dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, na wniosek importera kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą takiemu długowi ustala się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego w momencie ich objęcia tą procedurą.
4. W przypadku gdy produkty przetworzone są wynikiem procedur uszlachetniania czynnego w odniesieniu do towarów, które zostały objęte pierwszą procedurą uszlachetniania czynnego zgodnie z ust. 3, importer może wystąpić z wnioskiem o obliczenie długu wyłącznie na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości i pochodzenia towarów objętych tą pierwszą procedurą uszlachetniania czynnego.

5. W szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, kwotę należności celnych przywózowych ustala się zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu bez wniosku importera, eksportera lub, w stosownych przypadkach, zgłaszającego, aby uniknąć obejścia środków, o których mowa w art. 166 ust. 2 lit. h).

6. W przypadku gdy dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachetniania biernego lub produktów zamiennych, kwotę należności celnych przywózowych oblicza się na podstawie kosztu procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Unii.

7. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 185 lub art. 188 niniejszego rozporządzenia, oraz pod warunkiem że uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa, zastosowanie mają również:

- a) uprzywilejowane traktowanie taryfowe towarów zgodnie z przepisami prawa celnego;
- b) całkowite lub częściowe zwolnienie z należności celnych przywózowych lub wywózowych na podstawie art. 166 ust. 2 lit. d)–g) lub art. 111, 112 i 113 lub art. 161–165 niniejszego rozporządzenia; lub
- c) zwolnienie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1186/2009.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów, o których mowa w niniejszym artykule, dotyczących obliczania kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych mających zastosowanie do towarów, w odniesieniu do których powstał dług celny w kontekście procedury specjalnej, oraz określenia szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 193

Miejsce powstania długu celnego

1. Dług celny powstaje:

- a) w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. d) pkt (ii) – w miejscu, gdzie znajdują się towary;
- b) w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) – w miejscu, do którego towary mają zostać dostarczone;
- c) w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. c) – w miejscu, gdzie ma siedzibę zgłaszający upoważniony do stosowania odprawy scentralizowanej;
- d) w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. b) – w państwie członkowskim siedziby zaufanego przedsiębiorcy.

We wszystkich pozostałych przypadkach dług celny powstaje w miejscu zaistnienia zdarzeń, z których dług ten wynika. Jeżeli nie jest możliwe wskazanie tego miejsca, dług celny powstaje w miejscu, w którym organy celne stwierdzają, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

2. Jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie została zamknięta, lub jeżeli czasowe składowanie nie zostało właściwie zakończone, a miejsca powstania długu celnego nie można określić zgodnie z ust. 1 akapit drugi lub trzeci w określonym terminie, dług celny powstaje w miejscu, w którym towary zostały objęte daną procedurą, albo w miejscu, w którym zostały wprowadzone na obszar celny Unii w ramach tej procedury, albo w którym były czasowo składowane.

3. W przypadku gdy informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im na stwierdzenie, że dług celny mógłby powstać w wielu miejscach, uznaje się, że dług celny powstał w miejscu, w którym powstał on po raz pierwszy.
4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na podstawie art. 185 lub art.188 w innym państwie członkowskim, a kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca temu długowi jest niższa niż 10 000 EUR, uznaje się, że dług celny powstał w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie terminu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 2

Zabezpieczenie potencjalnego lub istniejącego długu celnego

Artykuł 194

Przepisy ogólne

1. O ile nie określono inaczej, niniejszy rozdział stosuje się do zabezpieczenia powstałych już długów celnych (zwanych dalej „istniejącymi długami celnymi”) oraz do zabezpieczeń wymaganych, jeżeli długi celne mogą powstać (zwane dalej „potencjalnymi długami celnymi”).
2. W przypadku gdy organy celne wymagają zabezpieczenia potencjalnego lub istniejącego długu celnego, zabezpieczenie to musi obejmować kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz inne opłaty należne w związku z przywozem lub wywozem towarów, w przypadku gdy zabezpieczenie:
 - a) jest wykorzystywane do objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego; lub
 - b) może zostać wykorzystane w więcej niż jednym państwie członkowskim.

Zabezpieczenie, które organy celne przyjęły lub na które zezwoliły, jest ważne na całym obszarze celnym Unii do celów, w jakich zostało złożone.

W przypadku gdy zabezpieczenie jest związane z działalnością dłużnika w jednym państwie członkowskim, musi ono pokrywać co najmniej kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych.

3. Zabezpieczenie składa dłużnik lub osoba, która mogłaby stać się dłużnikiem, lub, jeżeli zezwolą na to organy celne, jakkolwiek inna osoba.
4. Bez uszczerbku dla art. 202 organy celne wymagają złożenia tylko jednego zabezpieczenia w odniesieniu do danych towarów.

Zabezpieczenie złożone w odniesieniu do określonych towarów ma zastosowanie do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat w odniesieniu do tych towarów, niezależnie od tego, czy przekazane lub udostępnione informacje dotyczące tych towarów są prawidłowe.

Jeżeli zabezpieczenie nie zostało zwolnione, może ono zostać również wykorzystane w granicach zabezpieczonej kwoty do pokrycia kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz innych opłat należnych w wyniku kontroli po zwolnieniu towarów.

5. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy celne mogą, zgodnie z art. 200 ust. 1, 2 i 3, zezwolić na złożenie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub większej liczby operacji lub procedur celnych.
6. Organy celne monitorują zabezpieczenie.
7. Zabezpieczenie nie jest wymagane:
 - a) od państw, regionalnych i lokalnych organów władzy oraz innych podmiotów prawa publicznego, w odniesieniu do działalności, w której występują one jako organy publiczne;
 - b) w odniesieniu do towarów przewożonych po Renie i dopływach Renu oraz po Dunaju i dopływach Dunaju;
 - c) w odniesieniu do towarów przesyłanych stałymi instalacjami przesyłowymi;
 - d) w szczególnych przypadkach określonych w przepisach prawa celnego, w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej; oraz
 - e) w odniesieniu do towarów objętych procedurą tranzytu unijnego z zastosowaniem uproszczenia, o którym mowa w art. 140 ust. 4 lit. e), i przewożonych drogą morską lub powietrzną między portami morskimi Unii lub między portami lotniczymi Unii.
8. Organy celne mogą odstąpić od wymogu zabezpieczenia w przypadku gdy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być zabezpieczona, nie przekracza określonego progu.
9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 282 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej zabezpieczenie nie jest wymagane, o czym mowa w ust. 7 lit. d) niniejszego artykułu, oraz poprzez określenie progu pozwalającego na odstąpienie od wymogu złożenia zabezpieczenia, o czym mowa w ust. 8 niniejszego artykułu.
10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące składania i monitorowania zabezpieczenia, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 195

Referencyjna kwota zabezpieczenia obowiązkowego

1. W przypadku gdy organy celne muszą wymagać złożenia zabezpieczenia i mogą ustalić dokładną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu oraz innych opłat w chwili, gdy wymagane jest złożenie zabezpieczenia, zabezpieczenie obejmuje dokładnie tę kwotę.

W przypadku gdy ustalenie dokładnej kwoty nie jest możliwe, zabezpieczenie ustala się w maksymalnej, w ocenie organów celnych, już powstałej lub która mogłaby powstać kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat.

2. Bez uszczerbku dla art. 200, w przypadku gdy składane jest zabezpieczenie generalne kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych opłat, których wysokość zmienia się z upływem czasu, kwota takiego zabezpieczenia zostaje ustalona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych opłat.

*Artykuł 196***Referencyjna kwota zabezpieczenia zapobiegawczego**

W przypadku gdy złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, ale organy celne nie są pewne, czy kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne opłaty zostaną uiszczone w przewidzianym terminie, organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia w kwocie, która nie przekracza poziomu, o którym mowa w art. 195.

*Artykuł 197***Złożenie zabezpieczenia**

1. Zabezpieczenie może zostać złożone w jednej z następujących form:
 - a) wszelkich środków płatności uznawanych przez organy celne, w euro lub w walucie państwa członkowskiego, w których zabezpieczenie jest wymagane;
 - b) zobowiązania złożonego przez gwaranta; lub
 - c) w innej formie, pod warunkiem że daje ona równoważną pewność, że zapłacone zostaną kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne opłaty.
2. Zabezpieczenie w formie wszelkich środków płatności uznawanych przez organy celne składa się zgodnie z prawem obowiązującym w państwie członkowskim, w którym wymagane jest to zabezpieczenie.

Organ celne nie są zobowiązane do wypłaty odsetek od zabezpieczenia złożonego w takiej formie.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie formy zabezpieczenia, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.

*Artykuł 198***Wybór zabezpieczenia**

Osoba, od której wymagane jest złożenie zabezpieczenia, może dokonać wyboru spośród form zabezpieczenia określonych w art. 197 ust. 1.

Organ celne mogą jednak odmówić przyjęcia wybranej formy zabezpieczenia, w przypadku gdy nie jest ona odpowiednia dla prawidłowego przebiegu danej procedury celnej.

Organ celne mogą zażądać, aby wybrana forma zabezpieczenia była utrzymywana przez określony czas.

*Artykuł 199***Gwarant**

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 197 ust. 1 lit. b), jest osoba trzecia mająca siedzibę na obszarze celnym Unii. Gwarant zatwierdzany jest przez organy celne wymagające zabezpieczenia, chyba że gwarantem jest instytucja kredytowa, finansowa lub ubezpieczeniowa akredytowana w Unii zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii.

2. Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia zabezpieczonej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat.
3. Organy celne mogą odmówić uznania zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, w przypadku gdy nie jest pewne, czy są one w stanie zapewnić w przewidzianym terminie zapłatę kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów dotyczących form zabezpieczenia oraz przepisów mających zastosowanie do gwaranta, o którym mowa w niniejszym artykule.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące cofnięcia i unieważnienia zobowiązania złożonego przez gwaranta, o czym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 200

Zabezpieczenie generalne

1. Organy celne mogą udzielić zezwolenia, o którym mowa w art. 194 ust. 5, wyłącznie osobom spełniającym następujące warunki:
 - a) mają siedzibę na obszarze celnym Unii;
 - b) spełniają kryteria określone w art. 30 ust. 1 lit. a); oraz
 - c) regularnie korzystają z danych procedur celnych lub posiadają pozwolenie na prowadzenie magazynu czasowego składowania lub spełniają kryteria określone w art. 30 ust. 1 lit. d).
2. Organy celne mogą zezwolić przedsiębiorcy spełniającemu kryteria określone w art. 30 ust. 1 lit. b) i c) oraz zaufanemu przedsiębiorcy na złożenie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości w odniesieniu do potencjalnych długów celnych oraz innych opłat lub zwolnić ich z obowiązku złożenia zabezpieczenia (zwane dalej „zwolnieniem z obowiązku złożenia zabezpieczenia”).
3. Organy celne mogą, na wniosek, zezwolić upoważnionemu przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych lub zaufanemu przedsiębiorcy na złożenie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości w odniesieniu do istniejących długów celnych oraz innych opłat. Takie zabezpieczenia generalne uznaje się za równoważne zabezpieczeniom złożonym zgodnie z innymi przepisami niniejszego rozporządzenia.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków udzielania zezwolenia na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub udzielania zwolnienia z obowiązku zabezpieczenia, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące określenia kwoty zabezpieczenia, w tym w obniżonej wysokości, o której mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Artykuł 201

Tymczasowe zakazy dotyczące korzystania z zabezpieczenia generalnego

1. W kontekście procedur specjalnych lub czasowego składowania Komisja może podjąć decyzję o tymczasowym zakazie stosowania któregokolwiek z następujących:

- a) zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, o których mowa w art. 200 ust. 2;
- b) zabezpieczenia generalnego, o którym mowa w art. 200, w odniesieniu do towarów uznanych za będące przedmiotem nadużyć na szeroką skalę.

2. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 1, można zezwolić na stosowanie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia lub na stosowanie zabezpieczenia generalnego, o których mowa w art. 200, w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) w przypadku gdy dana osoba może wykazać, że w trakcie operacji przeprowadzonych przez nią w okresie dwóch lat poprzedzających decyzję, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do danych towarów nie powstał żaden dług celny;
- b) w przypadku gdy w okresie dwóch lat poprzedzających decyzję, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, powstał dług celny, a dana osoba może wykazać, że został on w pełni zapłacony przez dłużnika lub dłużników lub gwaranta w przewidzianym terminie.

Aby uzyskać zezwolenie na stosowanie tymczasowo zakazanego zabezpieczenia generalnego, dana osoba musi również spełniać kryteria określone w art. 30 ust. 1 lit. b) i c).

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące tymczasowych zakazów odnoszących się do stosowania zabezpieczeń generalnych, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

W należycie uzasadnionych przypadkach zaistnienia pilnej konieczności odnoszącej się do środków, o których mowa w niniejszym artykule, związanej z potrzebą szybkiego zwiększenia ochrony interesów finansowych Unii i jej państw członkowskich, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 283 ust. 5.

Artykuł 202

Zabezpieczenie dodatkowe lub nowe zabezpieczenie

W przypadku gdy organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia lub przestało już zapewniać w sposób pewny lub wystarczający zapłatę w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat, wymagają one od osoby, o której mowa w art. 194 ust. 3, uregulowania tej sytuacji poprzez złożenie zabezpieczenia dodatkowego albo zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym zabezpieczeniem. Osoba, do której się zwrócono, wybiera jedną z tych opcji.

Artykuł 203

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Organy celne zwalniają zabezpieczenie niezwłocznie, gdy wygaśnie dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych opłat, lub gdy nie mogą one już powstać.
2. W przypadku gdy dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych opłat częściowo wygasły lub mogłyby powstać w odniesieniu tylko do części zabezpieczonej kwoty, odpowiednia część zabezpieczenia zostaje na wniosek osoby zainteresowanej zwolniona, chyba że dana kwota nie uzasadnia takiego działania.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie terminów na zwolnienie zabezpieczenia.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące zwolnienia zabezpieczenia, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Odzyskanie, zapłata, zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

Sekcja 1

Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, powiadamianie o długu celnym oraz księgowanie

Artykuł 204

Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Wymaganą kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określają organy celne właściwe dla miejsca, w którym dług celny powstał, lub uznaje się, że powstał, zgodnie z art. 193. Do celów tego określenia organy celne uwzględniają przekazane lub udostępnione dane.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, do dnia 28 lutego 2034 r. w przypadku gdy zostało złożone zgłoszenie celne, organy celne mogą zaakceptować wymaganą kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną w zgłoszeniu celnym, bez uszczerbku dla kontroli po zwolnieniu towarów. Jeżeli organy celne nie zgadzają się z tą kwotą, określają wymaganą kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych niezwłocznie po uzyskaniu niezbędnych informacji.
3. W przypadku gdy wymagana kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie jest liczbą całkowitą, może zostać zaokrąglona w górę lub w dół.

W przypadku gdy kwota, o której mowa w akapicie pierwszym, jest wyrażona w euro, zaokrąglenie nie może być większe niż zaokrąglenie w górę lub w dół do najbliższej liczby całkowitej.

Państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, może:

- a) stosować odpowiednio akapit drugi; albo
- b) odstąpić od stosowania tego akapitu, pod warunkiem że jego przepisy dotyczące zaokrąglania nie będą miały skutków finansowych przewyższających skutki stosowania przepisów określonych w akapicie drugim.

Artykuł 205

Powiadomienie o długi celny

1. Organy celne powiadamiają dłużnika o długi celny w miejscu, w którym dług celny powstał, lub uznaje się, że powstał, zgodnie z art. 193.

2. W przypadku gdy wymagana kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych jest równa kwocie obliczonej na podstawie danych przekazanych lub udostępnionych przez importera lub eksportera, zwolnienie towarów przez organy celne stanowi powiadomienie importera lub eksportera o długi celny.

3. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, nie dokonuje się w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) gdy, do czasu ostatecznego określenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, nałożono tymczasowe cło antydumpingowe lub tymczasowe cło wyrównawcze lub tymczasowy środek ochronny;
- b) gdy wymagana kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych przekracza kwotę określoną na podstawie decyzji podjętej zgodnie z art. 15;
- c) gdy pierwotna decyzja o niepowiadomieniu o długi celny lub o powiadomieniu o kwocie należności celnych przywózowych lub wywózowych niższej niż wymagana kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych została podjęta na podstawie przepisów ogólnych unieważnionych w późniejszym terminie decyzją sądu;
- d) gdy organy celne są zwolnione na podstawie przepisów prawa celnego z obowiązku powiadomienia o długi celny.

4. W przypadku gdy organy celne są zobowiązane do powiadomienia o wymaganej kwocie należności celnych przywózowych lub wywózowych zgodnie z ust. 1, powiadamiają dłużnika o długi celny, gdy są w stanie określić tę kwotę oraz podjąć decyzję w tej sprawie.

Jednakże w przypadku gdy organy celne zostaną powiadomione przez właściwe organy Unii lub krajowe, że powiadomienie o długi celny mogłoby niekorzystnie wpłynąć na postępowanie przygotowawcze w państwie członkowskim organów celnych lub w innym państwie członkowskim, organy celne odraczają to powiadomienie do czasu, gdy przestanie ono niekorzystnie wpływać na to postępowanie przygotowawcze.

5. Zaufany przedsiębiorca może obliczyć dług celny odpowiadający sumie należności celnych przywózowych lub wywózowych odnoszącej się do wszystkich towarów zwolnionych przez tego przedsiębiorcę na rzecz organów celnych w terminie nieprzekraczającym 31 dni kalendarzowych, oraz powiadomić organy celne o tym długi celny, z wyszczególnieniem kwot odnoszących się do poszczególnych towarów w terminie pięciu dni od upływu tego terminu.

Po otrzymaniu tego powiadomienia uznaje się, że organy celne powiadomiły o długi celny.

6. Importer do celów sprzedaży na odległość, który zdecydował się skorzystać z procedury IOSS oraz ma status zaufanego przedsiębiorcy, w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, dokonuje sprostowania informacji przekazanych zgodnie z art. 74 ust. 3 lub je unieważnia, w przypadku gdy towary sprzedawane przez tego importera do celów sprzedaży na odległość zostają zwrócone do składu celnego do sprzedaży na odległość, na adres pierwotnego nadawcy lub na inny adres poza obszarem celnym Unii w okresie objętym tym powiadomieniem. Importer do celów sprzedaży na odległość przekazuje lub udostępnia dowód wprowadzenia towarów do składu celnego lub wprowadzenia ich z obszaru celnego Unii.

7. Do dnia 28 lutego 2034 r., w przypadku złożenia zgłoszenia celnego, organy celne mogą zezwolić, pod warunkiem, że płatność ta została zabezpieczona, aby powiadomienie o długu celnym odpowiadającym łącznej kwocie należności celnych przywózowych lub wywózowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w wyznaczonym okresie mogło nastąpić na koniec tego okresu. Okres wyznaczony przez organy celne nie może przekraczać 31 dni.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

- a) przypadków, o których mowa w ust. 3 lit. d) niniejszego artykułu, w których organy celne są zwolnione z dokonywania powiadomienia o długu celnym;
- b) informacji, które ma przekazywać zaufany przedsiębiorca oraz importer do celów sprzedaży na odległość w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu.

Artykuł 206

Ograniczenie dotyczące długu celnego

1. Organy celne mają trzy lata od dnia powstania długu na powiadomienie o nim dłużnika. Po upływie tego okresu dług celny uznaje się za przedawniony.

2. W przypadku gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w chwili popełnienia mógłby stanowić podstawę sądowego postępowania karnego, okres trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się minimalnie do pięciu a maksymalnie do 10 lat zgodnie z prawem krajowym.

3. Okresy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostają zawieszone w przypadku gdy:

- a) zostaje złożone odwołanie zgodnie z art. 18 – na okres od dnia złożenia odwołania do zakończenia postępowania odwoławczego;
- b) organy celne poinformowały dłużnika zgodnie z art. 8 ust. 6 o podstawach, na jakich zamierzają powiadomić o długu celnym – na okres od dnia takiego powiadomienia do końca okresu, w którym dłużnik ma możliwość przedstawienia swojego stanowiska; lub
- c) powiadomienie o długu celnym zostaje odroczone zgodnie z art. 205 ust. 4 akapit drugi.

4. W przypadku gdy dług celny zostanie przywrócony zgodnie z art. 217 ust. 8, okresy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu uznaje się za zawieszone od dnia złożenia wniosku o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 222, do dnia wydania decyzji w sprawie zwrotu lub umorzenia.

Artykuł 207**Księgowanie**

1. Organy celne, o których mowa w art. 204, księgują zgodnie z przepisami krajowymi wymaganą kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych, o których powiadomiono zgodnie z art. 205.

Obowiązek określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania w przypadkach, o których mowa w art. 205 ust. 2.

2. Organy celne nie są zobowiązane do księgowania kwot należności celnych przywózowych lub wywózowych, które, zgodnie z art. 206, odpowiadają długowi celnemu, o którym nie można już powiadomić dłużnika.

3. Państwa członkowskie określają praktyczne procedury księgowania kwot należności celnych przywózowych lub wywózowych. Procedury te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne – uwzględniając okoliczności, w których powstał dług celny – są przekonane, że kwoty takie zostaną zapłacone.

Artykuł 208**Termin zaksięgowania**

1. Organy celne dokonują zaksięgowania wymaganej kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych w terminie 14 dni od zwolnienia towarów, z wyjątkiem przypadków, gdy towary te są objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 organy celne mogą zaksięgować sumę należności celnych przywózowych lub wywózowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz zaufanego przedsiębiorcy w wyznaczonym okresie, zgodnie z art. 205 ust. 5, pod jedną pozycją księgową na zakończenie tego okresu, pod warunkiem że zaksięgowanie to zostanie dokonane w terminie 14 dni od upływu tego wyznaczonego

3. W przypadku powiadomienia o długu celnym zgodnie z art. 205 ust. 7, księgowania dokonuje się w terminie 14 dni od upływu okresu, którego to dotyczy.

4. W przypadku gdy towary mogą zostać zwolnione z zastrzeżeniem określonych warunków dotyczących określania wymaganej kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych lub jej poboru, kwota ta zostaje zaksięgowana w terminie 14 dni od dnia, w którym została określona wymagana kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych lub ustalony został obowiązek zapłacenia tej należności.

Jednakże w przypadku gdy dług celny odnosi się do tymczasowego cła antydumpingowego, tymczasowego cła wyrównawczego lub tymczasowego środka ochronnego, zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych musi nastąpić w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* aktu prawnego Unii ustanawiającego to ostateczne cło lub środek.

5. W przypadku gdy dług celny powstaje w okolicznościach, których nie obejmuje ust. 1, zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych musi nastąpić w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych przywózowych lub wywózowych i wydać decyzję.

6. Ust. 5 stosuje się w odniesieniu do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma zostać odzyskana lub pozostaje do odzyskania, w przypadku gdy wymagana kwota należności celnych nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1–5 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż wymagana kwota.

7. Terminów zaksięgowania określonych w ust. 1–6 nie stosuje się w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

8. Zaksięgowanie może zostać odroczone w przypadku, o którym mowa w art. 205 ust. 4 akapit drugi, do czasu, gdy powiadomienie o długu celnym przestanie niekorzystnie wpływać na dane postępowanie przygotowawcze, nawet jeżeli postępowanie to odbywa się w innym państwie członkowskim.

W takim przypadku zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych musi nastąpić w terminie 14 dni od dnia powiadomienia dłużnika o tej kwocie.

Artykuł 209

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające środki mające zapewnić organom celnym możliwość udzielania sobie wzajemnej pomocy w przypadkach powstania długu celnego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

Sekcja 2

Zapłata kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

Artykuł 210

Ogólne terminy płatności i zawieszenie biegu terminu płatności

1. Dłużnik uiszcza kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu, o którym powiadomiono zgodnie z art. 205, w terminie wyznaczonym przez organy celne.

Bez uszczerbku dla art. 19 ust. 2, termin ten nie może przekraczać 10 dni po powiadomieniu dłużnika o długu celnym.

Organy celne mogą na wniosek dłużnika przedłużyć ten termin w przypadkach, gdy wymagana kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została określona w trakcie kontroli po zwolnieniu towarów, o czym mowa w art. 68. Bez uszczerbku dla art. 214 ust. 2, przedłużenie takie nie może przekraczać czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie odpowiednich działań w celu wykonania jego obowiązku.

2. Jeżeli dłużnik jest uprawniony do korzystania z któregośkolwiek ze sposobów płatności określonych w art. 212, 213 i 214, płatności dokonuje się przed upływem terminu lub terminów określonych w odniesieniu do tych sposobów płatności.

3. Bieg terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu ulega zawieszeniu w następujących przypadkach:

- a) gdy złożony zostaje wniosek o umorzenie należności zgodnie z art. 222;
- b) gdy towary mają stać się przedmiotem przepadku lub konfiskaty, zniszczenia lub zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa; lub
- c) dług celny powstał zgodnie z art. 185 oraz istnieje więcej niż jeden dłużnik.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów dotyczących zawieszania biegu terminu płatności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego, oraz poprzez określenie okresu zawieszenia.

Artykuł 211

Płatność

1. Płatności dokonuje się za pomocą wszelkich środków płatności, które mają skutek w postaci zapłaty długu, w tym poprzez saldowanie kredytu, zgodnie z prawem krajowym.
2. Zamiast dłużnika płatności może dokonać osoba trzecia.
3. Dłużnik może dokonać zapłaty całości lub części należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie czekając na upływanie terminu wyznaczonego dłużnikowi na zapłatę.

Artykuł 212

Odroczenie płatności

1. Organy celne, na wniosek osoby zainteresowanej oraz pod warunkiem złożenia przez nią zabezpieczenia, zezwalają na odroczenie płatności wymaganych należności celnych w którykolwiek z następujących sposobów:
 - a) oddzielnie dla każdej z kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 208 ust. 1 lub art. 208 ust. 6;
 - b) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 208 ust. 1 w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni; lub
 - c) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych, które podlegają zaksięgowaniu pod jedną pozycją księgową zgodnie z art. 208 ust. 3.
2. Pod warunkiem złożenia przez niego zabezpieczenia, zaufany przedsiębiorca może odroczyć płatność należności celnych łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych pod jedną pozycją księgową zgodnie z art. 208 ust. 2.

Artykuł 213

Terminy odroczenia płatności

1. Termin, na jaki można odroczyć płatność na podstawie art. 212 (zwany dalej „terminem odroczenia”), wynosi 30 dni.
2. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 212 ust. 1 lit. a), bieg terminu odroczenia rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym.
3. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 212 ust. 1 lit. b), bieg terminu odroczenia rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin łączny. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu łącznego.

4. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 212 ust. 1 lit. c) lub art. 212 ust. 2, bieg terminu odroczenia rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin przewidziany na zwolnienie danych towarów. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni objętych terminem przewidzianym na zwolnienie towarów.

5. W przypadku gdy liczba dni w okresie łącznym, o którym mowa w ust. 3, lub terminie przewidzianym na zwolnienie towarów, o którym mowa w ust. 4, jest liczbą nieparzystą, liczba dni, którą zgodnie z tymi ustępami należy odjąć, jest równa połowie najbliższej niższej liczby parzystej.

6. W przypadku gdy okres łączny, o którym mowa w ust. 3, lub termin przewidziany na zwolnienie towarów, o którym mowa w ust. 4, jest wyrażony w tygodniach, państwa członkowskie mogą postanowić, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, których płatność została odroczone, ma zostać uiszczona najpóźniej w piątek w czwartym tygodniu następującym po tygodniu, w którym płatność była należna.

W przypadku gdy okres łączny, o którym mowa w ust. 3, lub termin przewidziany na zwolnienie towarów, o którym mowa w ust. 4, jest wyrażony w miesiącach, państwa członkowskie mogą postanowić, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, których płatność została odroczone, ma zostać uiszczona do szesnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym płatność była należna.

Artykuł 214

Inne sposoby płatności

1. Organy celne mogą umożliwić dłużnikowi skorzystanie z innych sposobów płatności niż płatność odroczone (zwane dalej „innymi sposobami płatności”), pod warunkiem że zostanie złożone zabezpieczenie.

2. W przypadku gdy zgodnie z ust. 1 umożliwiające zostanie skorzystanie z innych sposobów płatności, od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nalicza się odsetki kredytowe.

W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro, stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności danego długu, powiększonej o jeden punkt procentowy.

W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności danego długu, stosowanej przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o jeden punkt procentowy, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu tego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o jeden punkt procentowy.

3. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia lub od naliczania odsetek kredytowych w przypadku, gdy na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że wymaganie zabezpieczenia lub naliczanie odsetek kredytowych spowodowałoby poważne trudności ekonomiczne lub społeczne.

4. Organy celne odpuszczają od naliczania odsetek kredytowych w przypadku, gdy kwota do odzyskania w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany ust. 4 niniejszego artykułu poprzez aktualizację określonego w nim progu, aby odzwierciedlić zmiany okoliczności ekonomicznych.

Artykuł 215

Egzekwowanie zapłaty

W przypadku gdy wymagana kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została uiszczona w przewidzianym terminie, organy celne zabezpieczają zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, które są im dostępne na podstawie prawa danego państwa członkowskiego.

Artykuł 216

Odsetki za zwłokę

1. Odsetki za zwłokę nalicza się od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych od dnia, w którym upłynął przewidziany termin, aż do dnia zapłaty należności.

W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności danego długu, powiększonej o dwa punkty procentowe.

W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności danego długu, stosowanej przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu tego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o dwa punkty procentowe.

2. W przypadku gdy dług celny powstał na podstawie art. 185 lub art. 188, lub w przypadku gdy powiadomienie o długu celnym jest wynikiem kontroli po zwolnieniu towarów, odsetki za zwłokę nalicza się od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, od dnia powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tym długu.

Stopę procentową odsetek za zwłokę ustala się zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Organy celne mogą odstąpić od naliczania odsetek za zwłokę w przypadku, gdy na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że ich naliczenie spowodowałoby poważne trudności ekonomiczne lub społeczne.

4. Organy celne odpuszczają od naliczania odsetek za zwłokę w przypadku, gdy kwota do odzyskania w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany ust. 4 niniejszego artykułu poprzez aktualizację określonego w nim progu, aby odzwierciedlić zmiany okoliczności ekonomicznych.

Sekcja 3
Zwrot i umorzenie

Artykuł 217
Zwrot i umorzenie

1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej sekcji organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych z któregośkolwiek z następujących powodów:

- a) kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zostały zawyżone;
- b) towary były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
- c) błąd popełniony przez właściwe organy;
- d) zasada słuszności;
- e) dane, na podstawie których ustalono dług celny, zostały unieważnione w odniesieniu do odpowiednich towarów, lub, w stosownych przypadkach, odpowiednie zgłoszenie celne zostało unieważnione.

2. Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy wynosi ona co najmniej 10 EUR. Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia niższej kwoty jedynie w przypadku gdy osoba wnosi o jej zwrot lub umorzenie.

3. W przypadku gdy organy celne uznają, że na podstawie art. 220 i 221 należy przyznać zwrot lub umorzenie, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji akta sprawy w celu przyjęcia decyzji w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) gdy organy celne uznają, że szczególne okoliczności są wynikiem niedopełnienia przez Komisję jej obowiązków;
- b) gdy organy celne uznają, że Komisja popełniła błąd w rozumieniu art. 220;
- c) gdy okoliczności sprawy są związane z ustaleniami dochodzenia unijnego przeprowadzonego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 515/97 lub na podstawie jakiegokolwiek innego aktu prawnego Unii lub jakiejkolwiek umowy zawartej przez Unię z państwami lub grupami państw, w których przewidziano prowadzenie takich dochodzeń unijnych;
- d) gdy kwota, którą zainteresowana osoba może być zobowiązana zapłacić z tytułu co najmniej jednej operacji przywozu lub wywozu, jest równa lub przekracza 500 000 EUR w wyniku błędu lub szczególnych okoliczności.

4. Obowiązek przekazania Komisji akt sprawy, o którym mowa w ust. 3, nie ma zastosowania w przypadku, gdy Komisja przyjęła już decyzję w sprawie dotyczącej porównywalnych kwestii faktycznych i prawnych, lub w przypadku gdy rozpatruje już taką sprawę.

5. W przypadku gdy organy celne w terminach, o których mowa w art. 222 ust. 1, same stwierdzą, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu zgodnie z art. 218, 220 lub 221, oraz gdy pozostaje to w zakresie ich kompetencji, dokonują takiego zwrotu lub umorzenia z własnej inicjatywy.

6. Zwrot ani umorzenie należności nie przysługują, gdy sytuacja, która doprowadziła do powiadomienia o długu celnym, była wynikiem oszustwa ze strony dłużnika.

7. Zwrot nie może powodować powstania obowiązku wypłaty odsetek przez właściwe organy celne.

Jednakże w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c), zwrot nie może powodować powstania obowiązku wypłaty odsetek przez dane organy celne jedynie wtedy, gdy organy te zwrócą kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych bez zbędnej zwłoki po stwierdzeniu, że kwota ta podlega zwrotowi. W przypadku gdy organy celne nie zwrócą tej kwoty bez zbędnej zwłoki, a dłużnik wszczyna postępowanie w celu uzyskania zwrotu, za okres od dnia zapłaty tych należności do dnia ich zwrotu wypłaca się odsetki.

Ponadto odsetki wypłaca się w przypadku, gdy decyzja o przyznaniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od dnia jej wydania, chyba że niedotrzymanie terminu pozostawało poza kontrolą organów celnych. Odsetki takie wypłaca się za okres od dnia, w którym upłynął ten trzymiesięczny termin, do dnia zwrotu. Stopę procentową odsetek ustala się zgodnie z art. 214.

8. W przypadku gdy organy celne przyznały zwrot lub umorzenie w wyniku błędu, przywraca się pierwotny dług celny, o ile nie uległ on przedawnieniu na podstawie art. 206 ust. 1, oraz zwraca się wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. 7 akapit drugi niniejszego artykułu.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany ust. 2 niniejszego artykułu poprzez aktualizację określonego w nim progu, aby odzwierciedlić zmiany okoliczności ekonomicznych.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów, których ma przestrzegać przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do:

a) warunków przyjęcia akt sprawy;

b) terminu na wydanie decyzji i zawieszenia biegu tego terminu;

c) przekazania informacji przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla osoby zainteresowanej, o podstawach, na jakich Komisja zamierza oprzeć swoją decyzję;

d) powiadomienia o decyzji;

e) skutków niewydania lub niepowiadomienia o takiej decyzji.

11. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące zwrotu i umorzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

12. Komisja przyjmuje akt wykonawczy, w formie decyzji, upoważniający do zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych w każdym z przypadków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli zostały spełnione wymogi tego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 283 ust. 2.

W przypadku gdy opinię komitetu, o którym mowa w art. 283 ust. 1, należy uzyskać w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 283 ust. 6.

Artykuł 218

Zawyżone kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych

1. Kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych zostaje zwrócona lub umorzona, jeżeli kwota odpowiadająca długowi celnemu, o której pierwotnie powiadomiono, przekracza kwotę należną, lub gdy dłużnik został powiadomiony o długu celnym niezgodnie z art. 205 ust. 3 lit. c) i d).

2. W przypadku gdy wniosek o zwrot lub umorzenie jest oparty na obowiązywaniu, w chwili dopuszczenia do obrotu towarów, obniżonej lub zerowej stawki celnej przywózowej w odniesieniu do towarów objętych kontyngentem taryfowym, plafonem taryfowym lub innymi uprzywilejowanymi środkami taryfowymi, taki zwrot lub takie umorzenie przyznaje się, jeżeli w chwili składania do wniosku były dołączone niezbędne dokumenty oraz jeżeli, w przypadku kontyngentu taryfowego, jego wielkość nie została wyczerpana oraz, w innych przypadkach, nie została przywrócona zwykła stawka celna.

Artykuł 219

Towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy

1. Organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywózowych w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) powiadomienie o długu celnym dotyczy towarów, które nie zostały przyjęte przez importera, ponieważ w chwili zwolnienia były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, na podstawie której zostały przywiezione;
- b) towary nie zostały użyte, chyba że ich wstępne użycie było konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami umowy; oraz
- c) towary są wyprowadzane poza obszar celny Unii lub, na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne zezwoliły na objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, w tym w celu zniszczenia, lub procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego.

2. Organy celne nie mogą dokonać zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywózowych w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) towary przed ich dopuszczeniem do obrotu zostały poddane specjalnej procedurze sprawdzającej, chyba że zostanie ustalone, że fakt, że dane towary były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, nie mógłby zostać stwierdzony w trakcie takiego sprawdzania;
- b) wadliwy charakter towarów został uwzględniony przy sporządzaniu warunków umowy, w szczególności przy ustalaniu ceny, zanim towary zostały objęte procedurą celną, w ramach której powstał dług celny;

c) towary są sprzedawane przez wnioskodawcę po tym, jak zostało stwierdzone, że są wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy.

3. Do towarów wadliwych zalicza się towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

Artykuł 220

Błąd popełniony przez organy celne

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 217 ust. 1 lit. e) oraz w art. 218, 219 i 221, organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych w przypadku, gdy w wyniku błędu popełnionego przez właściwe organy podały kwotę odpowiadającą długowi celnemu niższą niż kwota należna, o ile dłużnik nie mógł w rozsądny sposób wykryć tego błędu oraz działał w dobrej wierze.

2. W przypadku gdy nie są spełnione warunki określone w art. 218 ust. 2, organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych wtedy, gdy niezastosowanie obniżonej lub zerowej stawki celnej wynikało z popełnionego przez nie błędu, a dane, na podstawie których towary zostały zwolnione, lub, w stosownych przypadkach, zgłoszenie celne do dopuszczenia do obrotu, zawierały wszystkie dane i były do nich dołączone wszystkie dokumenty niezbędne do zastosowania obniżonej lub zerowej stawki celnej.

3. W przypadku gdy preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej, obejmującego organy państwa trzeciego, wystawienie przez te organy świadectwa, które następnie okaże się nieprawidłowe, stanowi błąd, którego nie można było w rozsądny sposób wykryć w rozumieniu ust. 1.

Wystawienie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu w przypadku, gdy świadectwo zostało wystawione na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wystawiające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do korzystania z preferencyjnego traktowania.

Uznaje się, że dłużnik działa w dobrej wierze, jeżeli może wykazać, że w okresie danych operacji handlowych zachował należyłą staranność w celu zapewnienia spełnienia wszystkich warunków korzystania z preferencyjnego traktowania.

Dłużnik nie może powoływać się na działanie w dobrej wierze, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie stwierdzające, że istnieją podstawy do wątpliwości co do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez korzystające państwo trzecie.

Artykuł 221

Zasada słuszności

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 217 ust. 1 lit. e) oraz w art. 218, 219 i 220, organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych na zasadzie słuszności, gdy dług celny powstał w szczególnych okolicznościach, w których nie można przypisać dłużnikowi oszustwa ani oczywistego zaniedbania.

2. Uznaje się, że szczególne okoliczności, o których mowa w ust. 1, występują w przypadku, gdy z okoliczności sprawy jasno wynika, że dłużnik znajduje się w wyjątkowej sytuacji w porównaniu z innymi przedsiębiorcami prowadzącymi ten sam rodzaj działalności oraz że w przypadku niewystępowania takich okoliczności, pobranie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nie spowodowałoby niekorzystnych skutków dla dłużnika.

Artykuł 222

Postępowanie w sprawie zwrotu i umorzenia

1. Wnioski o zwrot lub umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zgodnie z art. 217 składa się organom celnym w następujących terminach:

- a) w przypadku zawyżenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, błędu właściwych organów lub zastosowania zasady słuszności – w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym;
- b) w przypadku towarów wadliwych lub niezgodnych z warunkami umowy – w terminie jednego roku od dnia powiadomienia o długu celnym;
- c) w przypadku unieważnienia danych lub, w stosownych przypadkach, zgłoszenia celnego, na podstawie których towary zostały zwolnione – w terminie jednego roku od dnia unieważnienia tych danych lub tego zgłoszenia celnego, o ile przepisy mające zastosowanie do unieważnienia nie stanowią inaczej.

Termin, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), przedłuża się w przypadku, gdy wnioskodawca przedstawi dowód na to, że nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej uniemożliwiły mu złożenie wniosku w przewidzianym terminie.

2. W przypadku gdy organy celne nie są w stanie przyznać zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych z powodów, na które się powołano, dokonują merytorycznej analizy wniosku o zwrot lub umorzenie z uwzględnieniem innych powodów do przyznania zwrotu lub umorzenia, o których mowa w art. 217.

3. W przypadku złożenia odwołania, na podstawie art. 18, od powiadomienia o długu celnym, odpowiedni termin określony w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, a także rozpatrywanie wniosków o umorzenie i zwrot oraz związane z tym terminy, zostają zawieszone od dnia złożenia odwołania na czas trwania postępowania odwoławczego.

4. W przypadku gdy organy celne przyznają zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 220 i 221, zainteresowane państwo członkowskie informuje o tym Komisję.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające przepisy proceduralne dotyczące informowania Komisji zgodnie z ust. 4 oraz informacje, które mają być przekazywane. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 4

Wygaśnięcie długu celnego

Artykuł 223

Wygaśnięcie

1. Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów dotyczących nieściągalności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu w przypadku stwierdzonej przez sąd niewypłacalności dłużnika, dług celny w przywozie lub wywozie wygasa:

- a) w wyniku przedawnienia długu celnego zgodnie z art. 206;

- b) w wyniku zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych;
- c) z zastrzeżeniem ust. 5 niniejszego artykułu – w wyniku umorzenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych;
- d) w odniesieniu do towarów zwolnionych do procedury celnej wiążącej się z obowiązkiem zapłaty należności celnych przywózowych lub wywózowych – w wyniku unieważnienia danych, na podstawie których dokonano zwolnienia lub zgłoszenia celnego;
- e) w wyniku przepadku lub konfiskaty towarów podlegających należnościom celnym przywózowym lub wywózowym lub ich zajęcia oraz równoczesnego lub późniejszego przepadku lub konfiskaty;
- f) w wyniku zniszczenia pod dozorem celnym lub zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa towarów podlegających należnościom celnym przywózowym lub wywózowym;
- g) w wyniku zaginięcia towarów lub niewypełnienia obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego spowodowanego całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tych towarów, wynikającymi z faktycznych cech towarów lub z nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej, lub jako następstwo polecenia organów celnych, w tym gdy towary te stały się niezdadne do użytku w wyniku czyjegoś działania i w związku z tym należy je uznać za nieodwracalnie utracone;
- h) w przypadku gdy dług celny powstał zgodnie z art. 185 lub 188 – w wyniku spełnienia następujących warunków:
 - (i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej oraz nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa; oraz
 - (ii) wypełniono następnie wszystkie formalności celne wymagane w celu uregulowania sytuacji towarów;
- i) w przypadku towarów dopuszczonych do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie – w wyniku dokonania ich wywozu za zgodą organów celnych;
- j) w przypadku gdy dług celny powstał zgodnie z art. 184 – w wyniku zniesienia formalności celnych, których wypełnienie jest wymagane w celu umożliwienia przyznania preferencyjnego traktowania taryfowego, o którym mowa w tym artykule;
- k) w przypadku gdy, z zastrzeżeniem ust. 6 niniejszego artykułu, dług celny powstał zgodnie z art. 185 – w wyniku przedstawienia dowodów przekonujących organy celne, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wprowadzone z obszaru celnego Unii;

- l) w przypadku gdy dług celny powstał ze względu na przekroczenie ilości lub wartości towarów określonych w pozwoleniu na korzystanie z procedur specjalnych – w związku z upływem okresu pięciu lat od dnia powstania tego długu celnego, pod warunkiem że możliwa byłaby taka zmiana pozwolenia lub udzielenie nowego pozwolenia bez sprawdzenia warunków ekonomicznych, która obejmowałaby taką większą ilość lub wartość, gdyby w tym okresie złożono odpowiedni wniosek, oraz z zastrzeżeniem spełnienia dwóch następujących warunków:
 - (i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa; oraz
 - (ii) wypełniono następnie wszystkie formalności celne wymagane w celu uregulowania sytuacji towarów;
- m) w przypadku towarów będących przedmiotem sprzedaży na odległość:
 - (i) w wyniku ostatecznego niewprowadzenia tych towarów na obszar celny Unii i niedopuszczenia ich do obrotu; albo
 - (ii) w wyniku anulowania sprzedaży na odległość przed powiadomieniem o długu celnym i unieważnieniem przez importera do celów sprzedaży na odległość danych przekazanych w celu objęcia towarów procedurą celną zgodnie z art. 80 ust. 1 akapit pierwszy.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. e), do celów sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów prawa celnego uznaje się jednak, że dług celny nie wygaś, w przypadku gdy na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz prawa państwa członkowskiego należności celne przywózowe lub wywózowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę nałożenia sankcji.
3. W przypadku gdy, zgodnie z ust. 1 lit. i), dług celny wygaś w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, wszelkie odpady lub pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia tych towarów uznaje się za towary nieunijne.
4. Obowiązujące przepisy dotyczące standardowych współczynników nieodwracalnych strat związanych z rodzajem towarów mają zastosowanie w przypadku, gdy zainteresowana osoba nie wykaże, że rzeczywista strata przekracza stratę obliczoną z zastosowaniem standardowego współczynnika dla danych towarów.
5. W przypadku gdy do zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba i przyznane zostało umorzenie, dług celny wygasa wyłącznie w odniesieniu do osoby lub osób, którym przyznano umorzenie.
6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. k), dług celny nie wygasa w odniesieniu do osoby lub osób, które usiłowały popełnić oszustwo.
7. W przypadku gdy dług celny powstał zgodnie z art. 185, wygasa on wyłącznie w odniesieniu do osób, których zachowanie nie wiązało się z usiłowaniem popełnienia oszustwa i które przyczyniły się do walki z nadużyciami finansowymi.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie wykazu uchybień, które nie mają istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej, o czym mowa w ust. 1 lit. h) pkt (i) oraz lit. l) pkt (i) niniejszego artykułu.

Artykuł 224

Stosowanie sankcji

Fakt wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 223 ust. 1 lit. h) lub l) nie wyklucza możliwości stosowania sankcji za powiązane naruszenia przepisów prawa celnego.

TYTUŁ XI

ŚRODKI OGRANICZAJĄCE I MECHANIZM ZARZĄDZANIA KRYZYSOWEGO

ROZDZIAŁ 1

Środki ograniczające

Artykuł 225

Rola Urzędu UE do Spraw Celnych i rola organów celnych

1. Urząd UE do Spraw Celnych przyczynia się do prawidłowego, spójnego i skutecznego stosowania środków ograniczających przyjętych zgodnie z art. 215 TFUE (zwanymi dalej „środkami ograniczającymi”), monitorując ich wdrażanie w obszarach wchodzących w zakres jego kompetencji oraz, z zastrzeżeniem dokonania przeglądu przez Komisję i udzielenia przez nią pozwolenia, udzielając organom celnym odpowiednich wskazówek.
2. Organy celne podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zastosowania się do środków ograniczających, uwzględniając wskazówki Urzędu UE do Spraw Celnych.

Artykuł 226

Sprawozdawczość

1. Urząd UE do Spraw Celnych regularnie i w każdym przypadku gdy jest to konieczne składa Komisji sprawozdania z wdrażania środków ograniczających przez organy celne, w szczególności identyfikując ewentualne rozbieżności między państwami członkowskimi.

Ponadto Urząd UE do Spraw Celnych zbiera i analizuje informacje dotyczące wpływu środków ograniczających na przepływy handlowe i na przestrzeganie przepisów prawa celnego.

2. Organy celne informują Urząd UE do Spraw Celnych, Komisję oraz organy krajowe państw członkowskich właściwe w zakresie wdrażania środków ograniczających o wszelkich przypadkach i podejrzeniach obejścia środków ograniczających oraz o podjętych w tym zakresie działań zmniejszających ryzyko. Informacje takie przekazuje się, w miarę możliwości, za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych.

ROZDZIAŁ 2

Mechanizm zarządzania kryzysowego

Artykuł 227

Protokoły i procedury

1. Urząd UE do Spraw Celnych przygotowuje procedury i protokoły, uwzględniając opinie państw członkowskich, w celu zapewnienia odpowiedniego reagowania na sytuacje kryzysowe. Te procedury i protokoły mogą zostać uruchomione zgodnie z art. 228 ust. 1 w wypadku wystąpienia:
 - a) kryzysu w jednym lub większej liczbie państw członkowskich mającego znaczący lub potencjalnie znaczący wpływ na formalności celne, które mają zostać wypełnione, i który mógłby zakłócić przepływ towarów, kontrole celne lub powiązane procedury;
 - b) kryzysu w danym sektorze, który wymaga od organów celnych podjęcia skoordynowanych działań z odpowiednimi organami.
2. Protokoły i procedury, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą obejmować w szczególności:
 - a) stosowanie wspólnych priorytetowych obszarów kontroli, wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz profili ryzyka, a także odpowiednich działań zmniejszających ryzyko, kontroli celnych i formalności celnych, których wypełnienie jest wymagane, w tym warunków płatności;
 - b) ramy współpracy w celu wspierania tymczasowego skierowania funkcjonariuszy celnych i sprzętu do kontroli celnej z jednego państwa członkowskiego do innego;
 - c) szybkie ścieżki celne na granicach w celu zminimalizowania opóźnień i zatorów w przepływach towarowych;
 - d) warunki uruchomienia, przedłużenia i dezaktywacji poszczególnych środków i ustaleń służących zaradzeniu sytuacjom kryzysowym, w oparciu o jasno określone potrzeby i odpowiednie uzasadnienie;
 - e) unikanie ograniczeń handlowych dotyczących towarów istotnych w kontekście kryzysu, zdefiniowanych w art. 3 pkt 6 rozporządzenia (UE) 2024/2747;
 - f) mechanizm ciągłości działania, o czym mowa w art. 29 ust. 9 i art. 31 ust. 11 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 228

Uruchomienie mechanizmu zarządzania kryzysowego

1. Komisja, z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego lub większej liczby państw członkowskich lub Urzędu UE do Spraw Celnych, może przyjmować akty wykonawcze uruchamiające niezbędne działania i ustalenia, które mają być stosowane w przypadku kryzysu. Te akty wykonawcze:
 - a) muszą uwzględniać protokoły i procedury, o których mowa w art. 227;
 - b) określają szczególne środki i ustalenia wymagane w celu zaradzenia sytuacji kryzysowej lub złagodzenia jej negatywnych skutków;

- c) określają czas trwania środków i ustaleń, które mają być stosowane, oraz odpowiednie warunki ich przedłużenia i dezaktywacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4 i 5.

2. W przypadku kryzysu Urząd UE do Spraw Celnych ustanawia komórkę reagowania kryzysowego, która jest stale dostępna przez cały czas trwania kryzysu.

Kompetencje, obszary wiedzy specjalistycznej oraz skład komórki reagowania określa się w momencie jej ustanowienia, z uwzględnieniem protokołów i procedur, o których mowa w art. 227, a także charakteru i zakresu kryzysu. Komisja może wspierać Urząd UE do Spraw Celnych na etapie planowania i tworzenia takiej komórki reagowania kryzysowego. Komórkę reagowania kryzysowego finansuje się ze środków budżetowych przyznanych Urzędowi UE do Spraw Celnych.

3. Organy celne wdrażają i stosują środki i uzgodnienia uruchamiane zgodnie z niniejszym artykułem oraz składają Urzędowi UE do Spraw Celnych sprawozdania z ich wdrażania i stosowania. Zakres, format i częstotliwość składania sprawozdań określa Urząd UE do Spraw Celnych w porozumieniu z państwami członkowskimi, uwzględniając charakter kryzysu i zastosowanych środków.

4. Urząd UE do Spraw Celnych koordynuje i nadzoruje wdrażanie przez organy celne środków i ustaleń, o których mowa w ust. 1. Urząd UE do Spraw Celnych ocenia skuteczność ich wdrażania, uwzględniając przy tym między innymi sprawozdania organów celnych, o których mowa w ust. 3, oraz przekazuje Komisji i organom celnym wyniki tej oceny.

TYTUŁ XII

URZĄD UNII EUROPEJSKIEJ DO SPRAW CELNYCH

ROZDZIAŁ 1

Zasady

Artykuł 229

Ustanowienie i status prawny

1. Niniejszym ustanawia się Urząd UE do Spraw Celnych, który jest organem Unii i ma osobowość prawną.
2. W każdym z państw członkowskich Urząd UE do Spraw Celnych ma zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznawanym osobom prawnym na podstawie prawa danego państwa członkowskiego. Urząd UE do Spraw Celnych może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną postępowań sądowych.
3. Urząd UE do Spraw Celnych reprezentuje jego dyrektor wykonawczy.

*Artykuł 230***Siedziba**

Siedzibą Urzędu UE do Spraw Celnych jest Lille (Francja).

*Artykuł 231***Misja i cele Urzędu UE do Spraw Celnych**

1. Urząd UE do Spraw Celnych przyczynia się do realizacji misji organów celnych określonej w art. 2.
2. Bez uszczerbku dla odpowiednich obowiązków Komisji, OLAF-u oraz państw członkowskich, Urząd UE do Spraw Celnych realizuje następujące cele:
 - a) wnoszenie wkładu w opracowywanie, obsługę i utrzymywanie technologii informacyjnych niezbędnych do wdrożenia procedur określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz przyczynianie się do optymalnego wykorzystania dostępnych danych do celów dozoru celnego, kontroli celnej oraz zarządzania ryzykiem celnym;
 - b) wspieranie organów celnych w jednolitym wykonywaniu przepisów prawa celnego, w szczególności w odniesieniu do zarządzania ryzykiem celnym i do kontroli celnych;
 - c) wnoszenie wkładu w zarządzanie operacyjne unią celną, poprzez koordynowanie i ułatwianie współpracy operacyjnej między organami celnymi oraz poprzez gromadzenie i zapewnianie technicznej wiedzy specjalistycznej w celu zwiększania efektywności i osiągania wyników;
 - d) przyczynianie się do wykonywania innych przepisów stosowanych przez organy celne;
 - e) współpraca z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi, Unii w dziedzinach, w których ich działania są związane z zarządzaniem towarami przekraczającymi granicę zewnętrzną obszaru celnego Unii.

ROZDZIAŁ 2**Zadania***Artykuł 232***Zadania**

1. Od dnia powierzenia mu opracowania, obsługi i utrzymania unijnego centrum danych celnych zgodnie z art. 51 ust. 2, Urząd UE do Spraw Celnych jest odpowiedzialny za te zadania oraz przyczynia się do skutecznego funkcjonowania elektronicznego środowiska celnego na poziomie Unii.
2. Urząd UE do Spraw Celnych prowadzi działania w zakresie zarządzania danymi i ich przetwarzania niezbędne do wykonywania jego zadań.
3. Urząd UE do Spraw Celnych wykonuje zadania w zakresie zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV rozdział 2.
4. Urząd UE do Spraw Celnych wykonuje zadania związane ze środkami ograniczającymi oraz mechanizmami zarządzania kryzysowego zgodnie z tytułem XI.

5. Urząd UE do Spraw Celnych wspiera Komisję i państwa członkowskie, aby mogły one skuteczniej nadzorować stosowanie środków ograniczających, które Rada może przyjąć zgodnie z art. 215 ust. 2 TFUE i które mają wpływ na przepływ towarów, w celu zapewnienia, aby środki te nie były obchodzone.

6. Na podstawie oceny zagrożenia przeprowadzonej zgodnie z art. 57 ust. 1 i art. 57 ust. 2 lit. c) Urząd UE do Spraw Celnych okresowo opracowuje zalecenia w celu wspierania organów celnych w wypełnianiu ich misji, o czym mowa w art. 2. Urząd UE do Spraw Celnych przedkłada te zalecenia Komisji, która uwzględnia je przy wskazywaniu obszarów, które wymagają priorytetowego traktowania, do wiadomości Rady i do ewentualnego rozważenia przez nią.

7. Urząd UE do Spraw Celnych prowadzi działania w zakresie budowania zdolności oraz zapewnia wsparcie operacyjne i koordynację organom celnym oraz Komisji. W szczególności Urząd UE do Spraw Celnych:

- a) opracowuje orientacyjne wspólne normy w odniesieniu do wykonywania niniejszego rozporządzenia, na podstawie diagnostyki i oceny urzędów celnych, oraz wydaje zalecenia dotyczące najlepszych praktyk i monitoruje ich stosowanie;
- b) dokonuje pomiaru efektywności unii celnej oraz wspiera Komisję w ocenie efektywności unii celnej, zgodnie z tytułem XV rozdział 1;
- c) przygotowuje treści szkoleniowe dla funkcjonariuszy celnych i specjalistów do spraw celnych w Unii w celu uzupełnienia i wsparcia szkoleń zapewnianych przez państwa członkowskie, w stosownych przypadkach;
- d) przyczynia się do utworzenia unijnego systemu wyróżniania doskonałości instytucji edukacyjnych oferujących programy szkolenia i kształcenia w dziedzinie cel, w tym dotyczące statusu upoważnionego przedsiębiorcy i statusu zaufanego przedsiębiorcy;
- e) koordynuje i wspiera dobrowolne tworzenie przez państwa członkowskie wyspecjalizowanych centrów doskonałości do celów ogólnounijnych w odpowiednich obszarach celnych, w szczególności w zakresie szkoleń funkcjonariuszy celnych, specjalistów do spraw celnych oraz laboratoriów celnych;
- f) ułatwia i koordynuje działalność w zakresie badań naukowych i innowacji w dziedzinie cel;
- g) przygotowuje i rozpowszechnia podręczniki operacyjne dotyczące praktycznego stosowania procesów celnych i metod pracy, we współpracy z organami celnymi, oraz opracowuje wspólne normy w tym zakresie;
- h) przygotowuje uproszczone wytyczne i podręczniki dla mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw oraz wspiera te przedsiębiorstwa w stosowaniu przepisów i formalności celnych Unii;
- i) wydaje opinię w sprawie tego, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych miałoby niekorzystny wpływ na interesy producentów unijnych, zgodnie z art. 125 ust. 5, 6 i 7;
- j) współpracuje z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii oraz z organami krajowymi innymi niż organy celne, zgodnie z art. 268 ust. 10;

- k) koordynuje i wspiera współpracę operacyjną między organami celnymi różnych państw członkowskich oraz między organami celnymi a innymi właściwymi organami w różnych państwach członkowskich, zgodnie z tytułem XIII;
- l) na wniosek państwa członkowskiego ułatwia i wspiera współpracę między organami celnymi oraz współpracę między organami celnymi i innymi właściwymi organami, w jednym państwie członkowskim, zgodnie z tytułem XIII;
- m) planuje, organizuje i koordynuje wspólne kontrole, o których mowa w art. 267;
- n) zapewnia Komisji wsparcie i wiedzę specjalistyczną w zakresie rozwiązywania złożonych spraw dotyczących klasyfikacji, ustalania wartości celnej i pochodzenia oraz w zakresie oceny decyzji i stosowania decyzji w tym zakresie;
- o) zapewnia organom celnym wsparcie i wiedzę specjalistyczną w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących określenia miejsca siedziby przedsiębiorców, w przypadku gdy mające zastosowanie kryteria odnoszą się do więcej niż jednego państwa członkowskiego;
- p) pomaga Komisji, na jej wniosek, w zarządzaniu przez nią stosunkami z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach objętych niniejszym rozporządzeniem.

8. Urząd UE do Spraw Celných opracowuje i utrzymuje kanały komunikacji z zainteresowanymi stronami w odniesieniu do unijnego centrum danych celnych oraz ułatwia dostęp do informacji dotyczących taryf, kontyngentów i środków ograniczających.

9. Komisja może powierzyć Urzędowi UE do Spraw Celných zadanie polegające na zapewnianiu wsparcia w zakresie opracowywania i wdrażania strategii operacyjnej w odniesieniu do działań związanych ze sprzętem do kontroli celnej i innymi programami dotyczącymi kwestii celnych. W takim przypadku Urząd UE do Spraw Celných współpracuje z Komisją i może wykonywać takie zadania jak ocena potrzeb, zarządzanie środkami finansowymi, koordynacja wspólnych zamówień, zakup sprzętu oraz ułatwianie jego współużytkowania.

Artykuł 233

Dalsze zadania

Urzędowi UE do Spraw Celných mogą zostać przydzielone dalsze zadania w obszarze swobodnego przepływu, przywozu i wywozu towarów z państw trzecich, jeżeli przewidują to odpowiednie akty prawne Unii. W przypadku przydzielenia lub powierzenia takich zadań Urzędowi UE do Spraw Celných zapewnia się mu odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe do ich realizacji.

ROZDZIAŁ 3

Organizacja Urzędu UE do Spraw Celnych

Sekcja 1

Struktura administracyjna i kierownicza

Artykuł 234

Struktura administracyjna i kierownicza

W skład struktury administracyjnej i kierowniczej Urzędu UE do Spraw Celnych wchodzi:

- a) zarząd, który pełni funkcje określone w art. 238;
- b) rada wykonawcza, która pełni funkcje określone w art. 240;
- c) dyrektor wykonawczy, który wykonuje zadania i obowiązki określone w art. 242;
- d) zastępca dyrektora wykonawczego, który wykonuje zadania i obowiązki określone w art. 244, jeżeli zarząd podejmie decyzję o utworzeniu takiego stanowiska;
- e) Rada Doradcza do Spraw Celnych, która pełni funkcje określone w art. 245.

Sekcja 2

Zarząd

Artykuł 235

Skład zarządu

1. W skład zarządu wchodzi:
 - a) po jednym członku z każdego państwa członkowskiego;
 - b) dwóch członków wyznaczonych przez Komisję;
 - c) jeden członek wyznaczony przez Parlament Europejski.

Członkowie, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), mają prawo głosu.

2. Każdy członek zarządu ma zastępcę. Zastępca ten reprezentuje członka pod jego nieobecność.

3. Członków zarządu i ich zastępców powołuje się na podstawie ich wiedzy w dziedzinie cel, biorąc pod uwagę ich odpowiednie umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe oraz ich doświadczenie w zakresie polityki unii celnej. Wszystkie strony reprezentowane w zarządzie dokładają starań w celu ograniczenia rotacji wyznaczonych przez nich członków, aby zapewnić ciągłość prac zarządu. Wszystkie strony starają się zapewnić zrównoważoną pod względem płci reprezentację w zarządzie.

4. Kadencja członków zarządu i ich zastępców trwa cztery lata, z możliwością jej odnowienia.
5. Parlament Europejski, Komisja oraz państwa członkowskie mają prawo cofnąć wyznaczenie swoich członków i ich zastępców. W przypadku cofnięcia wyznaczenia członka zarządu lub jego zastępcy Parlament Europejski, Komisja lub dane państwo członkowskie informują przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego zarządu o tym cofnięciu oraz o zastąpieniu tego członka lub jego zastępcy.
6. W chwili obejmowania stanowiska każdy członek zarządu i jego zastępca przedkłada pisemne oświadczenie o braku jakiegokolwiek konfliktu interesów. Każdy członek zarządu i jego zastępca aktualizuje swoje oświadczenie w przypadku zmiany okoliczności w odniesieniu do konfliktu interesów, a w każdym razie co najmniej raz na rok.

Artykuł 236

Przewodniczący zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego spośród swoich członków z prawem głosu. Jeżeli na przewodniczącego nie zostanie wybrany członek wyznaczony przez Komisję, wówczas jeden z członków wyznaczonych przez Komisję zostaje z urzędu mianowany zastępcą przewodniczącego. Jeżeli na przewodniczącego zostanie wybrany członek wyznaczony przez Komisję, wówczas zastępcę przewodniczącego wybiera się spośród pozostałych członków zarządu z prawem głosu.
2. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, jeżeli przewodniczący nie jest w stanie wykonywać swoich obowiązków.
3. Kadencja przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego trwa cztery lata, z możliwością jednokrotnego odnowienia. Jeżeli jednak w którymkolwiek momencie swojej kadencji przewodniczący lub zastępca przewodniczącego utracą status członków zarządu, jednocześnie kończy się również ich kadencja.
4. Szczegółowe przepisy dotyczące wyboru przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego oraz odnowienia ich kadencji określa regulamin wewnętrzny zarządu.

Artykuł 237

Posiedzenia zarządu

1. Posiedzenia zarządu zwołuje przewodniczący.
2. Dyrektor wykonawczy bierze udział w posiedzeniach bez prawa głosu.
3. Zarząd zbiera się co najmniej dwa razy w roku na posiedzeniach zwyczajnych. Dodatkowo zarząd zbiera się z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej swoich członków. Ponadto jeżeli rada wykonawcza podejmie decyzję tymczasową zgodnie z art. 240 ust. 4, zarząd zbiera się w terminie określonym w art. 240 ust. 5.
4. Zarząd może doraźnie zaprosić do udziału w swoich posiedzeniach, bez prawa głosu, każdą osobę, której opinia ma znaczenie dla dyskusji.

5. Członkowie zarządu i ich zastępcy mogą korzystać podczas posiedzeń z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem regulaminu wewnętrznego zarządu.
6. Jeżeli w porządku obrad posiedzenia znajduje się punkt dotyczący poufności lub konfliktu interesów, zarząd poddaje go pod dyskusję oraz podejmuje decyzję w tej sprawie bez obecności zainteresowanego członka. Nie ma to wpływu na prawo Parlamentu Europejskiego, Komisji oraz państw członkowskich do bycia reprezentowanym przez zastępcę. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego przepisu mogą zostać określone w regulaminie wewnętrznym zarządu.
7. Urząd UE do Spraw Celnych zapewnia zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 238

Funkcje zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego oraz, w stosownych przypadkach, odnawia ich kadencje zgodnie z art. 236.
2. Zarząd ustanawia radę wykonawczą do dnia 21 września 2029 r.
3. Zarząd:
 - a) określa ogólne kierunki działań Urzędu UE do Spraw Celnych;
 - b) przyjmuje roczny budżet Urzędu UE do Spraw Celnych oraz pełni inne funkcje w odniesieniu do tego budżetu zgodnie z rozdziałem 4;
 - c) ocenia, przyjmuje oraz podaje do wiadomości publicznej skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności Urzędu UE do Spraw Celnych, w tym przegląd realizacji jego zadań i jego ogólnej skuteczności działania w osiąganiu celów polityki celnej, a do dnia 1 lipca każdego roku przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu zarówno sprawozdanie, jak i jego ocenę;
 - d) przyjmuje przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu UE do Spraw Celnych zgodnie z art. 248;
 - e) przyjmuje wewnętrzną strategię zwalczania nadużyć finansowych, proporcjonalną do ryzyka takich nadużyć, z uwzględnieniem kosztów i korzyści wynikających ze środków, jakie mają być wdrożone;
 - f) przyjmuje i podaje do wiadomości publicznej przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów oraz zarządzania nimi w odniesieniu do swoich członków oraz co roku publikuje na stronie internetowej Urzędu UE do Spraw Celnych oświadczenie członków zarządu wskazujące na brak jakiegokolwiek konfliktu interesów;
 - g) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji, o których mowa w art. 258 ust. 3;
 - h) przyjmuje i podaje do wiadomości publicznej regulamin wewnętrzny zarządu;

- i) przyjmuje przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu urzędników Unii Europejskiej (zwanemu dalej „regulaminem pracowniczym”) i warunkom zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „warunkami zatrudnienia”) ⁽⁴⁰⁾ zgodnie z art. 110 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- j) zgodnie z ust. 4 wykonuje, w odniesieniu do personelu Urzędu UE do Spraw Celnych, uprawnienia powierzone organowi powołującemu na podstawie regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia powierzone organowi uprawnionemu do zawierania umów o pracę na mocy warunków zatrudnienia (zwane dalej „uprawnieniami organu powołującego”);
- k) przyjmuje przepisy regulujące oddelegowanie ekspertów krajowych do Urzędu UE do Spraw Celnych, o czym mowa w art. 256 ust. 2;
- l) ustanawia, w stosownych przypadkach, jednostkę audytu wewnętrznego;
- m) przyjmuje przepisy bezpieczeństwa Urzędu UE do Spraw Celnych, o których mowa w art. 260;
- n) powołuje dyrektora wykonawczego oraz, jeżeli takie stanowisko zostało utworzone, zastępcę dyrektora wykonawczego, a także, w stosownych przypadkach, przedłuża ich kadencję lub odwołuje ich ze stanowiska zgodnie z art. 241;
- o) przyjmuje wskaźniki skuteczności działania umożliwiające ocenę wyników pracy dyrektora wykonawczego;
- p) mianuje członków rady wykonawczej oraz, w stosownych przypadkach, przedłuża ich kadencję lub odwołuje ich ze stanowiska;
- q) powołuje księgowego, którym może być księgowy Komisji i który podlega regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia oraz musi być niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
- r) podejmuje wszystkie decyzje dotyczące ustanowienia wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu UE do Spraw Celnych oraz, w razie potrzeby, jej modyfikacji, biorąc pod uwagę potrzeby związane z działalnością Urzędu UE do Spraw Celnych oraz mając na uwadze należyte zarządzanie budżetem;
- s) wyraża zgodę na dokonanie uzgodnień roboczych zgodnie z art. 268;
- t) opracowuje i przyjmuje regulamin Rady Doradczej do Spraw Celnych;
- u) ustanawia grupy robocze i panele ekspertów w celu wspierania Urzędu UE do Spraw Celnych w wykonywaniu jego zadań oraz przyjmuje ich regulaminy wewnętrzne;
- v) przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 249, przed przedłożeniem go do zaopiniowania przez Komisję;

⁽⁴⁰⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1, ELI: [http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259(1)/oj)).

- w) uwzględniając opinię Komisji, przyjmuje jednolity dokument programowy Urzędu UE do Spraw Celnych zgodnie z art. 239;
- x) przyjmuje strategię zwiększania efektywności i efektów synergii;
- y) przyjmuje strategię współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi;
- z) przyjmuje strategię w zakresie zarządzania organizacyjnego oraz systemów kontroli wewnętrznej;
- za) wykonuje zadania określone w art. 258;
- zb) wyraża zgodę na dokonanie uzgodnień roboczych zgodnie z art. 270;
- zc) przyjmuje protokoły i procedury, o których mowa w art. 227;
- zd) zgodnie z art. 240 ust. 5 potwierdza decyzje tymczasowe podjęte przez radę wykonawczą na podstawie art. 240 ust. 4;
- ze) inicjuje weryfikację przez Urząd UE do Spraw Celnych, o której mowa w art. 31 ust. 6;
- zf) przyjmuje ramy współpracy z organami celnymi i innymi właściwymi organami na poziomie Unii i krajowym, o czym mowa w art. 268 ust. 3.

4. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego zarząd przyjmuje na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu oraz określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

5. W przypadku gdy wymagają tego wyjątkowe okoliczności, zarząd może podjąć decyzję o tymczasowym zawieszeniu przekazania uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu oraz uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać te uprawnienia samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub pracownikowi innemu niż dyrektor wykonawczy.

Artykuł 239

Zasady głosowania zarządu

1. Co do zasady zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów swoich członków z prawem głosu, z wyjątkiem decyzji podejmowanych na podstawie art. 238 ust. 1 i art. 238 ust. 3 lit. b), f), n) i w), które wymagają większości dwóch trzecich głosów jego członków z prawem głosu.
2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.
3. Dyrektor wykonawczy nie bierze udziału w głosowaniu.
4. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, w szczególności dotyczące wstrzymania się od głosu, zastosowania procedury pisemnej, a także okoliczności, w których jeden członek zarządu może działać w imieniu innego członka, określa się w regulaminie wewnętrznym zarządu.

Seksja 3
Rada wykonawcza

Artykuł 240
Rada wykonawcza

1. Zarząd wspierany jest przez radę wykonawczą.
2. Rada wykonawcza:
 - a) ukierunkowuje i monitoruje prace przygotowawcze dotyczące decyzji, które ma przyjąć zarząd;
 - b) zapewnia, wraz z zarządem, podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, a także z dochodzeń OLAF-u i postępowań przygotowawczych Prokuratury Europejskiej;
 - c) sprawdza wykonanie decyzji zarządu w celu wzmocnienia nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym i zarządzaniem budżetem.
3. Rada wykonawcza odpowiada przed zarządem.
4. W razie potrzeby z uwagi na pilny charakter sytuacji rada wykonawcza może podejmować w imieniu zarządu niektóre decyzje tymczasowe, w szczególności:
 - a) w sprawach zarządzania administracyjnego, w tym w zakresie zawieszenia przekazania uprawnień organu powołującego oraz w kwestiach budżetowych;
 - b) w przypadku stwierdzenia, jak określono w tytule XI, sytuacji kryzysowej, która wymaga podjęcia natychmiastowych działań lub natychmiastowego dostosowania działań Urzędu UE do Spraw Celnych.
5. Decyzja tymczasowa podjęta przez radę wykonawczą zgodnie z ust. 4 musi zostać potwierdzona przez zarząd formalną decyzją wydaną nie później niż 90 dni po podjęciu tej decyzji tymczasowej. W przypadku gdy zarząd nie podejmie formalnej decyzji w tym terminie, decyzja tymczasowa rady wykonawczej przestaje mieć zastosowanie.
6. W skład rady wykonawczej wchodzi jeden z dwóch członków zarządu wyznaczonych przez Komisję w zarządzie oraz czterech innych członków powołanych przez zarząd spośród jego członków z prawem głosu. Przy powoływaniu członków rady wykonawczej zarząd dąży do zapewnienia równowagi płci.

Rada wykonawcza wybiera swojego przewodniczącego spośród swoich członków.

Dyrektor wykonawczy bierze udział w posiedzeniach rady wykonawczej, ale nie posiada prawa głosu.

7. Decyzje rady wykonawczej podejmuje się bezwzględną większością głosów jej członków.

8. Kadencja członków rady wykonawczej trwa dwa lata z możliwością jednokrotnego odnowienia. Kadencja członków rady wykonawczej zostaje zakończona decyzją zarządu lub wraz z zakończeniem ich członkostwa w zarządzie.
9. Rada wykonawcza zbiera się co najmniej cztery razy w roku na posiedzeniach zwyczajnych. Ponadto zbiera się z inicjatywy jej przewodniczącego lub na wniosek jej członków.
10. Zarząd ustanawia regulamin wewnętrzny rady wykonawczej. Ten regulamin wewnętrzny zawiera szczegółowe przepisy dotyczące powołania członków rady wykonawczej służące zapewnieniu odpowiedniej rotacji wśród członków wyznaczonych przez państwa członkowskie, z uwzględnieniem między innymi różnorodności państw członkowskich.

Sekcja 4

Dyrektor wykonawczy

Artykuł 241

Powołanie, odwołanie i przedłużenie kadencji

1. Dyrektor wykonawczy zatrudniany jest w Urzędzie UE do Spraw Celnych jako pracownik zatrudniony na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.

Dyrektor wykonawczy powoływany jest przez zarząd na podstawie osiągnięć oraz udokumentowanych umiejętności administracyjnych i kierowniczych, a także odpowiednich kompetencji i doświadczenia, z listy co najmniej trzech kandydatów zaproponowanych przez Komisję, na podstawie otwartej, niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury naboru opracowanej w sposób zapewniający równowagę płci.

Procedura naboru obejmuje opublikowanie zaproszenia do wyrażenia zainteresowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz za pośrednictwem innych odpowiednich kanałów. Komisja konsultuje się z zarządem w sprawie projektu zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

2. Przed powołaniem dyrektora wykonawczego odpowiednia komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić kandydatów na stanowisko dyrektora wykonawczego do udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków, bez opóźniania tym procedury powołania i bez ograniczania procesu podejmowania decyzji przez zarząd.

3. Do celu zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Urząd UE do Spraw Celnych reprezentuje przewodniczący zarządu.

4. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. W odpowiednim czasie przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza w porozumieniu z zarządem ocenę, w której uwzględnia się ocenę wyników pracy dyrektora wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Urzędem UE do Spraw Celnych.

5. Zarząd, działając na wniosek Komisji uwzględniający ocenę wskazaną w ust. 4, może jednokrotnie przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego na okres nie dłuższy niż pięć lat.

Przed przedłużeniem kadencji odpowiednia komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić dyrektora wykonawczego do udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków, nie opóźniając tym procedury przedłużenia kadencji i bez ograniczania procesu podejmowania decyzji przez zarząd.

6. Dyrektor wykonawczy, którego kadencja została przedłużona, nie może brać udziału w kolejnej procedurze wyboru na to samo stanowisko po zakończeniu przedłużonego okresu jego kadencji.

7. Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją zarządu działającego na wniosek Komisji. Parlament Europejski i Rada są informowane o powodach takiej decyzji.

8. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska dyrektora wykonawczego i zastępcy dyrektora wykonawczego większością dwóch trzecich głosów swoich członków z prawem głosu.

Artykuł 242

Zadania i obowiązki dyrektora wykonawczego

1. Dyrektor wykonawczy zarządza Urzędem UE do Spraw Celnych. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed zarządem.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji i zarządu dyrektor wykonawczy musi być niezależny w wykonywaniu swoich zadań i nie może zwracać się o instrukcje ani ich przyjmować od jakiegokolwiek rządu lub od jakiegokolwiek innego podmiotu.

3. Dyrektor wykonawczy, jeżeli zostanie o to poproszony, informuje Parlament Europejski i Radę o wykonywaniu powierzonych mu obowiązków oraz o ogólnej skuteczności działania Urzędu UE do Spraw Celnych. W dowolnym momencie dyrektor wykonawczy może zostać wezwany przez Parlament Europejski lub Radę do uczestnictwa w posiedzeniu, którego tematem są sprawy związane z działalnością Urzędu UE do Spraw Celnych.

4. Dyrektor wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Urzędu UE do Spraw Celnych.

5. Dyrektor wykonawczy odpowiada za realizację zadań powierzonych Urzędowi UE do Spraw Celnych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Dyrektor wykonawczy w szczególności:

- a) przygotowuje zalecenia, o których mowa w art. 232 ust. 6, oraz przedkłada je zarządowi do przyjęcia;
- b) zapewnia zrównoważone i skuteczne bieżące kierowanie Urzędem UE do Spraw Celnych;
- c) wykonuje decyzje przyjęte przez zarząd;
- d) przygotowuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 249, oraz przedkłada go zarządowi, po konsultacji z Komisją;

- e) wdraża jednolity dokument programowy, o którym mowa w art. 249, oraz składa sprawozdania z jego wdrażania radzie wykonawczej i zarządowi;
- f) przygotowuje skonsolidowane sprawozdanie roczne z działalności Urzędu UE do Spraw Celnych oraz przedstawia je zarządowi do oceny i przyjęcia;
- g) przygotowuje plan działań następczych w odniesieniu do ustaleń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, a także w odniesieniu do dochodzeń OLAF i postępowań przygotowawczych Prokuratury Europejskiej oraz składa sprawozdania z postępów dwa razy w roku Komisji oraz regularnie radzie wykonawczej i zarządowi;
- h) bez uszczerbku dla kompetencji OLAF-u i Prokuratury Europejskiej w zakresie prowadzenia dochodzeń i postępowań przygotowawczych, chroni interesy finansowe Unii w związku z wewnętrznym funkcjonowaniem Urzędu UE do Spraw Celnych poprzez stosowanie wewnętrznych środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innej nielegalnej działalności, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar administracyjnych i finansowych;
- i) przygotowuje wewnętrzną strategię zwalczania nadużyć finansowych, strategię zwiększania efektywności i efektów synergii, strategię współpracy z organami celnymi i innymi organami państw trzecich lub organizacjami międzynarodowymi oraz strategię w zakresie zarządzania organizacyjnego i systemów kontroli wewnętrznej na potrzeby Urzędu UE do Spraw Celnych oraz przedstawia je zarządowi do zatwierdzenia;
- j) przygotowuje projekty przepisów finansowych mających zastosowanie do Urzędu UE do Spraw Celnych oraz przedkłada je zarządowi do przyjęcia;
- k) przygotowuje wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE do Spraw Celnych zgodnie z art. 250 oraz wykonuje jego budżet;
- l) w odniesieniu do personelu Urzędu UE do Spraw Celnych wykonuje uprawnienia organu powołującego, o których mowa w art. 238 ust. 3 lit. j), w zakresie, w jakim uprawnienia te zostały mu przekazane zgodnie z art. 238 ust. 4;
- m) podejmuje decyzje dotyczące wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu UE do Spraw Celnych, w tym w razie potrzeby powierzania funkcji zastępczych związanych z bieżącym zarządzaniem Urzędem UE do Spraw Celnych oraz w razie potrzeby zmiany tych decyzji, z uwzględnieniem potrzeb związanych z działalnością Urzędu UE do Spraw Celnych oraz należyтым zarządzaniem budżetem;
- n) negocjuje oraz, po zatwierdzeniu przez zarząd, podpisuje umowę w sprawie siedziby Urzędu UE do Spraw Celnych, a także, w stosownych przypadkach, podobne umowy z przyjmującymi państwami członkowskimi, w których znajdują się biura lokalne;
- o) przygotowuje praktyczne ustalenia dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴¹⁾ oraz przedkłada je zarządowi do przyjęcia;

⁽⁴¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2001/1049/oj>).

- p) promuje różnorodność oraz dąży do zapewnienia równowagi płci w zakresie rekrutacji personelu Urzędu UE do Spraw Celnych;
- q) dąży do rekrutacji personelu Urzędu UE do Spraw Celnych z uwzględnieniem jak najszerzego zasięgu geograficznego, mając na uwadze, że kryteria rekrutacji mają opierać się wyłącznie na kryteriach merytorycznych.

Artykuł 243

Zastępca dyrektora wykonawczego

Zarząd może podjąć decyzję o utworzeniu stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego, aby wspomagał dyrektora wykonawczego. W przypadku utworzenia stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego, do zastępcy dyrektora wykonawczego stosuje się odpowiednio art. 241.

Artykuł 244

Zadania i obowiązki zastępcy dyrektora wykonawczego

W przypadku utworzenia stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego, zastępca dyrektora wykonawczego wspomaga dyrektora wykonawczego w zarządzaniu Urzędem UE do Spraw Celnych oraz w wykonywaniu zadań, o których mowa w art. 242. Jeżeli dyrektor wykonawczy jest nieobecny, niezdolny do pracy lub stanowisko to jest nieobsadzone, zastępca dyrektora wykonawczego przejmuje jego obowiązki.

Artykuł 245

Rada Doradcza do Spraw Celnych

1. Urząd UE do Spraw Celnych ustanawia Radę Doradczą do Spraw Celnych.
2. Rada Doradcza do Spraw Celnych wspiera Urząd UE do Spraw Celnych, służąc jako mechanizm konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami w kwestiach wchodzących w zakres obowiązków Urzędu UE do Spraw Celnych. Rada Doradcza do Spraw Celnych doradza w zakresie:
 - a) wdrażania działań i decyzji technicznych;
 - b) kwestii związanych z wdrażaniem i normalizacją, w tym w zakresie harmonizacji;
 - c) operacyjnych aspektów innych przepisów stosowanych przez organy celne;
 - d) w stosownych przypadkach i na wniosek – wszelkich innych działań Urzędu UE do Spraw Celnych.
3. W skład Rady Doradczej do Spraw Celnych wchodzi przedstawiciele zainteresowanych stron mających znaczenie dla prac Urzędu UE do Spraw Celnych, w tym przedstawiciele sektora przedsiębiorstw i przedstawiciele stowarzyszeń takich zainteresowanych stron. Skład Rady Doradczej do Spraw Celnych określa zarząd.

4. Rada Doradcza do Spraw Celnych jest regularnie konsultowana i może z własnej inicjatywy doradzać Urzędowi UE do Spraw Celnych w kwestiach wymienionych w ust. 2 lit. a), b) i c).

5. Rada Doradcza do Spraw Celnych zbiera się co najmniej raz na sześć miesięcy na posiedzeniu zwyczajnym. Ponadto może zbierać się na wniosek zarządu, rady wykonawczej lub dyrektora wykonawczego.

Sekcja 5

Audytory danych

Artykuł 246

Powołanie, status i niezależność audytora danych

1. Audytora danych powołuje zarząd na podstawie osiągnięć oraz udokumentowanych umiejętności zawodowych, a także odpowiednich kompetencji i doświadczenia w dziedzinie bezpieczeństwa danych, cyberbezpieczeństwa i ochrony danych.
2. Audytor danych musi być członkiem personelu Urzędu UE do Spraw Celnych oraz musi działać niezależnie.
3. Audytor danych musi działać z pełnym poszanowaniem prawa Unii w zakresie poufności i tajemnicy.

Artykuł 247

Obowiązki i zadania audytora danych

1. Audytor danych monitoruje i ocenia zgodność z prawem dostępu do unijnego centrum danych celnych, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii.
2. Audytor danych co roku składa zarządowi sprawozdanie ze swojej działalności.
3. Audytor danych wykonuje swoje zadania w porozumieniu z inspektorem ochrony danych Urzędu UE do Spraw Celnych oraz bez uszczerbku dla poszanowania obowiązków innych unijnych lub krajowych organów nadzoru.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające niezależny status oraz szczegółowe zadania i obowiązki audytora danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 283 ust. 2.

ROZDZIAŁ 4

Ustanowienie i struktura budżetu Urzędu UE do Spraw Celnych

Artykuł 248

Przepisy ogólne

Przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu UE do Spraw Celnych przyjmuje zarząd po konsultacji z Komisją. Nie mogą one odbiegać od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/715 ⁽⁴²⁾, chyba że takie odstępstwo jest niezbędne ze względu na szczególne wymogi działalności Urzędu UE do Spraw Celnych oraz uzyskano uprzednią zgodę Komisji.

Artykuł 249

Jednolity dokument programowy

1. Co roku dyrektor wykonawczy sporządza projekt jednolitego dokumentu programowego obejmującego w szczególności programowanie wieloletnie i roczne zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/715 oraz z odpowiednimi przepisami finansowymi Urzędu UE do Spraw Celnych przyjętymi na podstawie art. 248 niniejszego rozporządzenia, a także z uwzględnieniem wszelkich wytycznych określonych przez Komisję. Takie programowanie roczne i wieloletnie musi być zgodne z polityką celną i ogólnymi priorytetami unii celnej.

2. Do dnia 31 stycznia roku poprzedzającego okres programowania zarząd przekazuje projekt jednolitego dokumentu programowego Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji oraz Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu.

3. Do dnia 30 listopada każdego roku zarząd przyjmuje jednolity dokument programowy. Zarząd przekazuje ten jednolity dokument programowy, a także wszystkie jego późniejsze zaktualizowane wersje, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. Jednolity dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i w razie potrzeby jest odpowiednio dostosowywany.

4. Roczny program prac Urzędu UE do Spraw Celnych określa szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności działania. Zawiera on również opis działań, które wymagają finansowania, oraz wskazuje zasoby finansowe i kadrowe przydzielone do każdego działania. Roczny program prac musi być spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 5. Wskazuje się w nim wyraźnie zadania, które dodano, zmieniono lub usunięto w stosunku do poprzedniego roku budżetowego.

Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku powierzenia Urzędowi UE do Spraw Celnych nowego zadania objętego zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. Wszelkie istotne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac. Zarząd może przekazać dyrektorowi wykonawczemu uprawnienia do dokonywania zmian innych niż istotne w rocznym programie prac.

⁽⁴²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/715 z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów utworzonych na podstawie TFUE oraz Traktatu Euratom, o których mowa w art. 70 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 (Dz.U. L 122 z 10.5.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/715/oj).

5. Wieloletni program prac Urzędu UE do Spraw Celnych określa ogólne programowanie strategiczne, w tym cele, oczekiwane wyniki i wskaźniki skuteczności działania. Wskazuje on również, w odniesieniu do każdego działania, orientacyjne zasoby finansowe i kadrowe uznane za niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów. Programowanie strategiczne aktualizuje się w stosownych przypadkach oraz musi wykazywać wkład Urzędu UE do Spraw Celnych w realizację priorytetów politycznych Unii.

Artykuł 250

Ustanowienie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy sporządza co roku wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE do Spraw Celnych na kolejny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, oraz przesyła go zarządowi. Informacje zawarte we wstępnym projekcie preliminarza dochodów i wydatków muszą być spójne z projektem jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 249 ust. 1.
2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza, o którym mowa w ust. 1, zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE do Spraw Celnych na kolejny rok budżetowy (zwany dalej „projektem preliminarza”).
3. Zarząd przesyła Komisji projekt preliminarza do dnia 31 stycznia każdego roku.
4. Komisja przesyła projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii.
5. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunkowe kwoty, które uważa za niezbędne z punktu widzenia planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma być pokrywany z budżetu ogólnego, oraz przedstawia je władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.
6. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Urzędu UE do Spraw Celnych.
7. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Urzędu UE do Spraw Celnych.
8. Zarząd przyjmuje budżet Urzędu UE do Spraw Celnych. Budżet ten staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby budżet Urzędu UE do Spraw Celnych jest odpowiednio korygowany.

Artykuł 251

Struktura budżetu

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Urzędu UE do Spraw Celnych przygotowuje się w każdym roku budżetowym i wykazuje w budżecie Urzędu UE do Spraw Celnych. Rok budżetowy musi pokrywać się z rokiem kalendarzowym.
2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Urzędu UE do Spraw Celnych muszą się równoważyć.

3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Urzędu UE do Spraw Celnych obejmują:
 - a) wkład Unii zapisany w budżecie ogólnym Unii;
 - b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) ewentualne finansowanie Unii w formie umów o przyznanie wkładu lub dotacji zgodnie z przepisami finansowymi Urzędu UE do Spraw Celnych, o których mowa w art. 248, oraz przepisami odpowiednich instrumentów wspierających politykę Unii;
 - d) dochody z tytułu publikacji oraz innych towarów lub usług świadczonych przez Urząd UE do Spraw Celnych lub opłaty za takie publikacje, towary lub usługi.
4. Wydatki Urzędu UE do Spraw Celnych obejmują wynagrodzenia personelu, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.
5. Zobowiązania budżetowe dotyczące działań związanych z projektami na wielką skalę trwającymi dłużej niż jeden rok budżetowy można rozłożyć na roczne raty na przestrzeni większej liczby lat.

Artykuł 252

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy wykonuje budżet Urzędu UE do Spraw Celnych, z poszanowaniem zasad oszczędności, efektywności i skuteczności oraz zasady należytego zarządzania finansami.
2. Każdego roku dyrektor wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje potrzebne do wykonania jej obowiązków dotyczących oceny.

Artykuł 253

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (rok N+1) księgowy Urzędu UE do Spraw Celnych przesyła księgowemu Komisji oraz Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe za rok budżetowy (rok N).
2. Do dnia 31 marca roku N + 1 Urząd UE do Spraw Celnych przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami za rok N.
3. Do dnia 31 marca roku N + 1 księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe Urzędu UE do Spraw Celnych skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji.
4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu UE do Spraw Celnych na podstawie art. 252 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509⁽⁴³⁾ księgowy Urzędu UE do Spraw Celnych opracowuje końcowe sprawozdanie finansowe Urzędu UE do Spraw Celnych za dany rok. Dyrektor wykonawczy przesyła końcowe sprawozdanie finansowe radzie wykonawczej do zaopiniowania. Opinię tę przyjmuje zarząd.

⁽⁴³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509 z dnia 23 września 2024 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L, 2024/2509, 26.9.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2509/oj>).

5. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy Urzędu UE do Spraw Celnych przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu końcowe sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią przyjętą przez zarząd.
6. Końcowe sprawozdanie finansowe za rok N publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku N+1.
7. Dyrektor wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września roku N+1. Dyrektor wykonawczy przesyła tę odpowiedź również zarządowi.
8. Dyrektor wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za rok budżetowy N, zgodnie z art. 267 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) 2024/2509.
9. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N+2 Parlament Europejski udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 254

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innych działań niezgodnych z prawem w Urzędzie UE do Spraw Celnych, stosuje się bez ograniczeń rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013.
2. Do dnia 21 marca 2027 r. Urząd UE do Spraw Celnych przystąpi do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez OLAF⁽⁴⁴⁾ oraz przyjmie odpowiednie przepisy mające zastosowanie do jego personelu, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego porozumienia.
3. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli, na podstawie dokumentów i na miejscu, obejmujących wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Urzędu UE do Spraw Celnych unijne środki finansowe.
4. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu oraz inspekcje, aby stwierdzić, czy doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innego nielegalnego działania na szkodę interesów finansowych Unii w związku z dotacją lub zamówieniem finansowanym przez Urząd UE do Spraw Celnych, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽⁴⁵⁾.

⁽⁴⁴⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/1999/531/oj.

⁽⁴⁵⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1996/2185/oj>).

5. Bez uszczerbku dla ust. 1–4, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje Urzędu UE do Spraw Celnych o udzieleniu dotacji muszą zawierać postanowienia wyraźnie upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami. Uzgodnienia robocze z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi obejmują pomoc i współpracę tych organów i organizacji międzynarodowych w odniesieniu do audytów i dochodzeń prowadzonych przez Europejski Trybunał Obrachunkowy i OLAF.

6. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1939 Prokuratura Europejska może prowadzić postępowania przygotowawcze oraz wnosić i popierać oskarżenia w sprawach dotyczących nadużyć finansowych oraz innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371⁽⁴⁶⁾. Art. 24 rozporządzenia (UE) 2017/1939 stosuje się do zgłaszania Prokuraturze Europejskiej wszelkich odpowiednich czynów zabronionych.

ROZDZIAŁ 5

Przepisy dotyczące personelu

Artykuł 255

Przepisy ogólne

Do personelu Urzędu UE do Spraw Celnych stosuje się regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia.

Artykuł 256

Oddelegowani eksperci krajowi i inny personel

1. Urząd UE do Spraw Celnych może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych członków personelu niezatrudnionych przez Urząd UE do Spraw Celnych.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do Urzędu UE do Spraw Celnych.

Artykuł 257

Przywileje i immunitety

Do Urzędu UE do Spraw Celnych i jego personelu stosuje się Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej dołączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁽⁴⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1371/oj>).

ROZDZIAŁ 6

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 258

Przejrzystość i komunikacja

1. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 stosuje się do dokumentów będących w posiadaniu Urzędu UE do Spraw Celnych. W terminie sześciu miesięcy od dnia pierwszego posiedzenia zarząd przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące stosowania tego rozporządzenia.
2. Przetwarzanie danych osobowych przez Urząd UE do Spraw Celnych podlega rozporządzeniu (UE) 2018/1725. W terminie sześciu miesięcy od dnia pierwszego posiedzenia zarząd określa środki dotyczące stosowania tego rozporządzenia przez Urząd UE do Spraw Celnych, w tym powołania inspektora ochrony danych Urzędu UE do Spraw Celnych. Środki te określa się po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.
3. Urząd UE do Spraw Celnych może z własnej inicjatywy angażować się w działania komunikacyjne w dziedzinach należących do jego kompetencji. Przydział zasobów na działania komunikacyjne musi przyczyniać się do efektywnego wykonywania zadań Urzędu UE do Spraw Celnych. Działania komunikacyjne muszą być prowadzone zgodnie z odpowiednimi planami komunikacji i rozpowszechniania informacji przyjętymi przez zarząd.

Artykuł 259

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej

1. Członkowie zarządu i rady wykonawczej, dyrektor wykonawczy, zastępca dyrektora wykonawczego, audytor danych i cały personel Urzędu UE do Spraw Celnych, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie, a także wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu UE do Spraw Celnych na podstawie umów, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy zawodowej na podstawie art. 339 TFUE i art. 67 dyrektywy (UE) 2024/1640, w tym również po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków.
2. Osoby fizyczne świadczące, bezpośrednio lub pośrednio, stale lub sporadycznie, jakiejkolwiek usługi związane z zadaniami Urzędu UE do Spraw Celnych podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy zawodowej równoważnym z wymogami przewidzianymi w ust. 1.
3. W celu wykonywania swoich zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Urząd UE do Spraw Celnych jest upoważniony, w granicach i na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, do wymiany informacji z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii lub z władzami i organami krajowymi.
4. Urząd UE do Spraw Celnych określa praktyczne zasady dotyczące wdrożenia wymogów tajemnicy zawodowej, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 260

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych i szczególnie chronionych informacji jawnych

1. Urząd UE do Spraw Celnych przyjmuje swoje własne przepisy bezpieczeństwa w oparciu o zasady i przepisy zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, między innymi w przepisach dotyczących wymiany takich informacji z państwami trzecimi oraz ich przetwarzania i przechowywania, jak określono w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443⁽⁴⁷⁾ i (UE, Euratom) 2015/444⁽⁴⁸⁾. Każde porozumienie administracyjne w sprawie wymiany informacji niejawnych z odpowiednimi organami państwa trzeciego lub, w przypadku braku takiego porozumienia, każde wyjątkowe doraźne udostępnienie EUCI tym organom wymaga uprzedniej zgody Komisji.
2. Zarząd przyjmuje przepisy bezpieczeństwa Urzędu UE do Spraw Celnych po zatwierdzeniu przez Komisję. Dokonując oceny zaproponowanych przepisów bezpieczeństwa, Komisja zapewnia ich zgodność z decyzjami (UE, Euratom) 2015/443 i (UE, Euratom) 2015/444.
3. Urząd UE do Spraw Celnych może podejmować niezbędne środki w celu ułatwienia wymiany informacji mających znaczenie dla jego zadań, z Komisją i państwami członkowskimi oraz, w stosownych przypadkach, z innymi odpowiednimi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii. Zawarte w tym celu porozumienia administracyjne dotyczące udostępniania EUCI lub, jeżeli nie ma takiego porozumienia, każde wyjątkowe doraźne udostępnienie EUCI wymaga uprzedniej zgody Komisji.

Artykuł 261

System językowy

1. Rozporządzenia Rady nr 1⁽⁴⁹⁾ stosuje się do Urzędu UE do Spraw Celnych.
2. Zarząd decyduje o wewnętrznych zasadach dotyczących systemu językowego Urzędu UE do Spraw Celnych.
3. Tłumaczenia pisemne oraz wszelkie inne usługi językowe na potrzeby działalności Urzędu UE do Spraw Celnych zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 262

Ocena

1. Komisja zapewnia, aby nie później niż do dnia 21 września 2031 r., a następnie co pięć lat, przeprowadzana była ocena skuteczności działania Urzędu UE do Spraw Celnych pod względem realizacji jego celów, mandatu, zadań i zarządzania oraz lokalizacji, zgodnie z wytycznymi określonymi przez Komisję.

⁽⁴⁷⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2015/443/oj>).

⁽⁴⁸⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2015/444/oj>).

⁽⁴⁹⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 17 z 6.10.1958, s. 385, ELI: [http://data.europa.eu/eli/reg/1958/1\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/reg/1958/1(1)/oj)).

2. W ramach oceny, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę modyfikacji mandatu Urzędu UE do Spraw Celnych oraz skutki finansowe wszelkich takich modyfikacji.
3. W przypadku co drugiej oceny, o której mowa w ust. 1, wyniki osiągnięte przez Urząd UE do Spraw Celnych ocenia się pod względem jego celów, mandatu, zadań i zarządzania, co obejmuje ocenę tego, czy kontynuacja działalności Urzędu UE do Spraw Celnych jest nadal uzasadniona w odniesieniu do tych celów, mandatu, zadań i zarządzania.
4. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z ustaleń zawartych w ocenie, o której mowa w ust. 1. Ustalenia z tej oceny podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 263

Odpowiedzialność Urzędu UE do Spraw Celnych

1. Kwestię odpowiedzialności umownej Urzędu UE do Spraw Celnych reguluje prawo właściwe dla danej umowy.
2. Do wydawania orzeczeń na podstawie wszelkich klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowach zawartych przez Urząd UE do Spraw Celnych właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd UE do Spraw Celnych naprawia, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich, szkodę wyrządzoną przez jego jednostki lub personel w ramach wykonywania ich obowiązków.
4. Do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3., właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
5. Odpowiedzialność osobistą personelu Urzędu UE do Spraw Celnych wobec Urzędu UE do Spraw Celnych regulują przepisy regulaminu pracowniczego lub warunków zatrudnienia, które mają do nich zastosowanie.
6. Odpowiedzialność finansowa Unii i państw członkowskich za długi Urzędu UE do Spraw Celnych ograniczona jest do wysokości ich wkładów już wniesionych na pokrycie jego kosztów administracyjnych.

Artykuł 264

Umowa w sprawie siedziby oraz warunki działania

1. Niezbędne uzgodnienia dotyczące pomieszczeń, które mają zostać przekazane Urzędowi UE do Spraw Celnych przez przyjmujące państwo członkowskie, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, wraz ze szczegółowymi przepisami mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do dyrektora wykonawczego, członków zarządu, personelu Urzędu UE do Spraw Celnych i członków ich rodzin, określa umowa w sprawie siedziby zawarta między Urzędem UE do Spraw Celnych a przyjmującym państwem członkowskim, po uzyskaniu zgody zarządu i nie później niż w dniu 21 września 2028 r.

2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia możliwie najlepsze warunki dla zapewnienia funkcjonowania Urzędu UE do Spraw Celných, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej oraz odpowiednie połączenia komunikacyjne.

3. W przypadku gdy wymagają tego szczególne okoliczności, dyrektor wykonawczy może podjąć decyzję o utworzeniu biur lokalnych w innych państwach członkowskich w celu skuteczniejszego, efektywniejszego i bardziej spójnego wykonywania zadań Urzędu UE do Spraw Celných.

Przed podjęciem decyzji o ustanowieniu biura lokalnego dyrektor wykonawczy uzyskuje uprzednią zgodę Komisji, zarządu oraz zainteresowanego państwa członkowskiego. Decyzja ta musi opierać się na odpowiedniej ocenie kosztów i korzyści, w której wykazuje się w szczególności wartość dodaną takiej decyzji. W decyzji tej określa się zakres działań prowadzonych w biurze lokalnym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów oraz powielania funkcji administracyjnych Urzędu UE do Spraw Celných.

Artykuł 265

Rozpoczęcie działalności Urzędu UE do Spraw Celných

Komisja jest odpowiedzialna za ustanowienie Urzędu UE do Spraw Celných i początkowy etap jego działalności do czasu uzyskania przez Urząd UE do Spraw Celných zdolności operacyjnej wystarczającej do wykonywania jego własnego budżetu. W tym celu:

- a) do chwili objęcia obowiązków przez dyrektora wykonawczego po jego powołaniu przez zarząd zgodnie z art. 241 Komisja może wyznaczyć urzędnika Komisji do działania w charakterze tymczasowego dyrektora wykonawczego oraz wykonywania obowiązków powierzonych dyrektorowi wykonawczemu;
- b) na zasadzie odstępstwa od art. 238 ust. 3 lit. j) oraz do chwili przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 238 ust. 4, tymczasowy dyrektor wykonawczy wykonuje uprawnienia organu powołującego;
- c) Komisja może udzielić Urzędowi UE do Spraw Celných pomocy, w szczególności w drodze oddelegowania urzędników Komisji do realizacji działań Urzędu UE do Spraw Celných pod kierownictwem tymczasowego dyrektora wykonawczego lub dyrektora wykonawczego;
- d) tymczasowy dyrektor wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków zapisanych w budżecie Urzędu UE do Spraw Celných oraz zawierać umowy, w tym umowy o pracę, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu UE do Spraw Celných;
- e) na zasadzie odstępstwa od art. 237 ust. 1, do czasu powołania przewodniczącego zarządu tymczasowy dyrektor wykonawczy zwołuje posiedzenia zarządu oraz przewodniczy im, bez prawa głosu.

TYTUŁ XIII
WSPÓŁPRACA CELNA

ROZDZIAŁ 1

Współpraca między organami celnymi w Unii

Artykuł 266

Wewnętrzna współpraca celna

1. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 515/97 organy celne współpracują ze sobą nawzajem, z Komisją oraz z Urzędem UE do Spraw Celnych, zgodnie z przepisami prawa celnego oraz wszelkimi innymi aktami prawnymi Unii przewidującymi taką współpracę, w celu zapewnienia prawidłowego i jednolitego stosowania tych aktów prawnych oraz wspierania realizacji misji organów celnych, jak określono w art. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Na wniosek organów celnych innego państwa członkowskiego, organy celne mogą tymczasowo udostępniać funkcjonariuszy celnych do pracy w organach celnych tego innego państwa członkowskiego. Organy celne informują Urząd UE do Spraw Celnych o takich czasowych oddelegowaniach. Urząd UE do Spraw Celnych może zaproponować wsparcie oraz, za zgodą zainteresowanych organów celnych, koordynować takie oddelegowania. Zainteresowane państwa członkowskie mogą określić warunki niezbędne do takich oddelegowań w umowie lub uzgodnieniach roboczych.
3. Oprócz wspólnych kontroli, o których mowa w art. 267, organy celne różnych państw członkowskich mogą przeprowadzać wspólne kontrole z własnej inicjatywy. Organy celne informują Urząd UE do Spraw Celnych o takich wspólnych kontrolach.
4. Komisja, OLAF oraz Urząd UE do Spraw Celnych mogą wymieniać dane zgodnie z tytułem III do celów współpracy, o której mowa w niniejszym rozdziale. W przypadku gdy wymiana taka obejmuje informacje dotyczące ryzyka, Urząd UE do Spraw Celnych zapewnia skuteczne wykorzystanie takich informacji w swoich działaniach w zakresie zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym tytułem i tytułem XII.

Artykuł 267

Wspólne kontrole

1. Urząd UE do Spraw Celnych, we współpracy z państwami członkowskimi, planuje, organizuje i koordynuje wspólne kontrole przeprowadzane przez organy celne.

W stosownych przypadkach wspólne kontrole mogą obejmować współpracę z Komisją lub innymi instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii, zgodnie z art. 268.

2. Do celów wspólnych kontroli, o których mowa w ust. 1, Urząd UE do Spraw Celnych stosuje się do priorytetów polityki celnej oraz zapewnia współpracę w zakresie działań dotyczących zwalczania nadużyć finansowych prowadzonych przez odpowiednie instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii oraz w zakresie dochodzeń prowadzonych przez organy celne.
3. Aby umożliwić Urzędowi UE do Spraw Celnych sporządzenie sprawozdania i przeprowadzenie oceny, organy celne przekazują Urzędowi UE do Spraw Celnych informacje zwrotne dotyczące działań i kontroli przeprowadzonych przez nie w kontekście wszelkich wspólnych kontroli, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ 2

Współpraca z innymi organami w Unii

Artykuł 268

Współpraca celna z innymi organami w Unii

1. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 515/97 oraz art. 41, 42 i 43 niniejszego rozporządzenia, Urząd UE do Spraw Celnych i organy celne współpracują z innymi właściwymi organami lub podmiotami na poziomie Unii i krajowym, w tym z organami nadzoru rynku, organami sanitarnymi i fitosanitarnymi, organami ścigania, organami statystycznymi i organami podatkowymi, w mających zastosowanie ramach prawnych.

2. Współpraca, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, odbywa się regularnie i w sposób usystematyzowany. Służy ona w szczególności osiągnięciu następujących celów:

- a) przyczynianie się do zmian legislacyjnych w obszarach polityki istotnych w dziedzinie cel oraz śledzenie tych zmian;
- b) wymiana danych, w szczególności danych istotnych dla zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV rozdział 2;
- c) opracowanie spójnych i skoordynowanych strategii nadzoru w zakresie zarządzania ryzykiem w odniesieniu do towarów objętych zakresem kompetencji zarówno organów celnych, jak i innych organów, zgodnie z tytułem IV rozdział 2;
- d) ułatwianie wdrażania operacyjnego, w tym poprzez przeprowadzanie wspólnych kontroli zgodnie z art. 267;
- e) w stosownych przypadkach – wymiana umiejętności i najlepszych praktyk poprzez wspólne szkolenia w zakresie sposobów wykrywania produktów niezgodnych z przepisami;
- f) w obszarach istotnych w dziedzinie cel – przyczynianie się do działalności w zakresie innowacji i badań naukowych, opracowywanie nowych technologii oraz ułatwianie wspólnych zamówień.

3. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji oraz z zastrzeżeniem jej uprzedniej zgody Urząd UE do Spraw Celnych, we współpracy z organami celnymi, przyjmuje i regularnie aktualizuje ramy wspierające współpracę, o której mowa w niniejszym artykule, poprzez proponowanie celów i kluczowych obszarów współpracy oraz określanie wytycznych dotyczących ich praktycznego wdrażania. Urząd UE do Spraw Celnych może dokonywać uzgodnień roboczych w celu opracowania i aktualizacji takich ram. Przy opracowywaniu ram lub uzgodnień roboczych, o których mowa w niniejszym ustępie, Urząd UE do Spraw Celnych angażuje inne odpowiednie strony.

4. W przypadku gdy w ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, organy celne otrzymają od innych właściwych organów na poziomie krajowym wniosek o pobranie i przekazanie danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych, dane takie przekazuje się wyłącznie na uzasadniony wniosek oraz za zgodą organów celnych, których dane dotyczą.

Takie pobranie i przekazanie ogranicza się do danych, które organ otrzymujący ma prawo uzyskać zgodnie z ramami prawnymi, na podstawie których działa, i które są absolutnie niezbędne do celu określonego w odpowiednim wniosku. Państwa członkowskie przyjmują środki w celu zapewnienia przestrzegania unijnych przepisów dotyczących poufności i ochrony danych.

Organy celne wyznaczają jednostkę centralną, która przyjmuje wnioski, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz zapewnia ich rozpatrzenie.

5. W celu wypełnienia obowiązków wymienionych w ust. 4 organy celne i Urząd UE do Spraw Celnych korzystają ze środków elektronicznych.

6. W przypadku gdy organ celny podejrzewa, że towary nie są zgodne z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, niezwłocznie przekazuje te informacje odpowiednim właściwym organom za pomocą środków technicznych oraz w terminach przewidzianych w mających zastosowanie przepisach.

7. W przypadku gdy organ celny współpracuje z innym organem w innym państwie członkowskim, powiadamia organ celny tego państwa członkowskiego o takiej współpracy. W przypadku gdy współpraca obejmuje więcej niż dwa państwa członkowskie, uczestniczące w niej organy celne powiadamiają Urząd UE do Spraw Celnych, który może, na wniosek, zapewnić im wsparcie operacyjne i koordynacyjne zgodnie z art. 232.

8. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują ramy współpracy, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, okresowo, a co najmniej raz na dwa lata, składają Urzędowi UE do Spraw Celnych sprawozdanie ze stosowania tych ram. Urząd UE do Spraw Celnych uwzględnia ustalenia z tych sprawozdań w swoich działaniach monitorujących, o których mowa w art. 232 ust. 7 lit. a), oraz w swoich zadaniach związanych z pomiarem efektywności, o których mowa w art. 232 ust. 7 lit. b).

9. Do dnia 21 września 2027 r. zadania Urzędu UE do Spraw Celnych może wykonywać Komisja.

10. Urząd UE do Spraw Celnych może współpracować z innymi organami krajowymi oraz z Komisją i innymi instytucjami i jednostkami organizacyjnymi, sieciami i organami Unii, aby przyczynić się do osiągnięcia celów, o których mowa w ust. 2. W przypadku gdy Urząd UE do Spraw Celnych współpracuje z innymi organami krajowymi państwa członkowskiego, informuje o tym organ celny tego państwa członkowskiego.

11. Urząd UE do Spraw Celnych ściśle współpracuje z OLAF-em i Prokuraturą Europejską w przypadku wystąpienia nadużycia finansowego lub podejrzenia nadużycia finansowego w którymkolwiek z jego działań w zakresie współpracy.

12. Urząd UE do Spraw Celnych może uczestniczyć w analizach strategicznych i ocenach zagrożeń, programach innowacyjnych, działaniach szkoleniowych, sieciach i innych działaniach, które są istotne dla realizacji jego zadań i są organizowane przez odpowiednie instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, oraz wносить w nie wkład.

Artykuł 269

Działania podejmowane przez organy celne

1. Organy celne wdrażają środki przewidziane w innych przepisach stosowanych przez organy celne zgodnie z tymi innymi przepisami, takie jak:

- a) zbieranie określonych danych dotyczących wszystkich przesyłek, w tym zautomatyzowane kontrole unijnych formalności innych niż celnych, pod warunkiem że dane te są przechowywane w centralnym rejestrze Unii;
- b) przekazywanie danych statystycznych, analiz i informacji o tendencjach, w szczególności w dziedzinie ryzyka;
- c) ułatwianie i koordynowanie kontroli przeprowadzanych przez inne organy;
- d) przeprowadzanie kontroli niektórych przesyłek, wytypowanych na podstawie zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV oraz z uwzględnieniem analizy, o której mowa w lit. b) niniejszego ustępu;
- e) konsultacje z innymi organami przed zwolnieniem towarów zgodnie z art. 77;
- f) podejmowanie wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do towarów niezgodnych z przepisami, w tym sprzedaż lub zniszczenie tych towarów;
- g) wdrożenie ram współpracy, o których mowa w art. 268;
- h) ostrzeganie innych organów o zagrożeniach istotnych dla ich pracy oraz zgłaszanie podejrzeń nadużyć i przestępstw;
- i) działania następcze w przypadku gdy przemieszczanie towarów narusza inne przepisy stosowane przez organy celne;
- j) wszelkie inne działania uzupełniające.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie wyznacza wyspecjalizowane przejście graniczne do celów stosowania niektórych innych przepisów stosowanych przez organy celne, powiadamia o tym Urząd UE do Spraw Celnych. Urząd UE do Spraw Celnych sporządza i regularnie aktualizuje wykaz takich wyspecjalizowanych przejść granicznych oraz publikuje go na swojej stronie internetowej. Ograniczenia wynikające z obowiązku przekraczania takiego wyznaczonego wyspecjalizowanego przejścia granicznego nie mogą być, w odniesieniu do przedsiębiorców, nieproporcjonalne do zamierzonych celów, z należyтым uwzględnieniem okoliczności, które uzasadniają ten obowiązek.

3. Aby ułatwić identyfikację, stosowanie i egzekwowanie innych przepisów stosowanych przez organy celne, Komisja sporządza i regularnie aktualizuje zintegrowany wykaz aktów prawnych Unii określających wymogi mające zastosowanie do towarów podlegających kontrolom celnym w celu ochrony interesów publicznych, oraz publikuje go na swojej stronie internetowej.

ROZDZIAŁ 3

Współpraca celna z innymi organami spoza Unii

Artykuł 270

Współpraca celna z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi

1. Urząd UE do Spraw Celnych może, w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich zadań, po konsultacji z Komisją oraz z zastrzeżeniem jej uprzedniej zgody, dokonywać uzgodnień roboczych z organami celnymi i innymi właściwymi organami państw trzecich, a także z organizacjami międzynarodowymi. Te uzgodnienia robocze mogą obejmować wspólne działania oraz wymianę najlepszych praktyk.
2. Uzgodnienia robocze, o których mowa w ust. 1, ograniczają się do zakresu zadań Urzędu UE do Spraw Celnych oraz nie mogą powodować powstania zobowiązań prawnych dla Unii lub państw członkowskich.
3. Urząd UE do Spraw Celnych informuje organy celne państw członkowskich o uzgodnieniach roboczych, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 271

Umowy dwustronne z państwami trzecimi

1. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje negocjacje z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej w sprawie wykonania przepisów prawa celnego, bez zbędnej zwłoki powiadamia Komisję o projekcie umowy, którą zamierza podpisać.
2. Przed zawarciem lub zmianą jakiegokolwiek umowy dwustronnej dotyczącej wspólnie prowadzonych przejść granicznych z sąsiadującym państwem trzecim zainteresowane państwo członkowskie konsultuje się z Komisją w kwestii zgodności tej umowy z prawem Unii. Jeżeli Komisja uzna umowę za niezgodną z prawem Unii, powiadamia o tym zainteresowane państwo członkowskie. To państwo członkowskie podejmuje wszystkie odpowiednie działania w celu zmiany umowy w rozsądnym terminie w sposób pozwalający na wyeliminowanie tych niezgodności.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich obowiązujących umowach dwustronnych do dnia 21 września 2027 r.

Artykuł 272

Wymiana danych z państwami trzecimi

1. Komisja, organy celne oraz Urząd UE do Spraw Celnych mogą, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii, wymieniać się do celów współpracy celnej danymi przetwarzanymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem z organami celnymi i innymi organami państw trzecich oraz udostępniać sobie wzajemnie takie dane, w tym w drodze systematycznej i zautomatyzowanej wymiany, w przypadku gdy:

- a) wymianę taką przewiduje umowa międzynarodowa zawarta między Unią a państwem trzecim lub państwami trzecimi;

b) wymianę taką przewidują akty prawne Unii w dziedzinie cel, wspólnej polityki handlowej lub wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, lub w innych przepisach Unii stosowanych przez organy celne; lub

c) wymianę taką przewiduje umowa dwustronna zawarta lub utrzymana zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w ust. 6–9 między państwem członkowskim a państwem trzecim.

2. W przypadku gdy organy celne lub Urząd UE do Spraw Celnych wymieniają dane z organami celnymi i innymi organami państw trzecich, informują Komisję o takiej wymianie.

3. Wymiana, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu:

a) zapewnia, aby przekazywanie danych osobowych było zgodne z rozdziałem V rozporządzenia (UE) 2016/679, stosownie do przypadku;

b) zapewnia poufność informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz

c) zapewnia, aby wymiana danych odbywała się za pomocą odpowiednich bezpiecznych środków komunikacji.

4. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może obejmować w szczególności następujące kategorie danych:

a) dane zawarte w decyzjach wydanych przez organy celne lub podobnych decyzjach wydanych w państwach trzecich, w sprawie wiążących informacji, statusu upoważnionego przedsiębiorcy, statusu zaufanego przedsiębiorcy, ustalania wartości celnej, statusu celnego towarów lub procedur specjalnych;

b) dane zawarte w zgłoszeniach, powiadomieniach i dowodach potwierdzających status celny towarów oraz w załączanych dokumentach, lub przekazywane lub udostępniane w inny sposób organom celnym państw członkowskich, Komisji lub organom celnym państw trzecich, lub wydane przez te organy;

c) dane dotyczące zidentyfikowanego ryzyka, dokonanych ustaleń i wyników uzyskanych przez organy celne państw członkowskich lub Komisję, z jednej strony, oraz organy celne państw trzecich, z drugiej strony, podczas przeprowadzania ich analiz ryzyka i kontroli.

5. Wymiana, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pozostaje bez uszczerbku dla wymiany informacji prowadzonej na podstawie postanowień dotyczących wzajemnej pomocy administracyjnej zawartych w umowach między Unią a państwami trzecimi oraz dla rozporządzenia (WE) nr 515/97.

6. Państwo członkowskie może zostać upoważnione do podjęcia negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej w sprawie wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, zgodnie z ogólnymi procedurami i warunkami określonymi w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z ust. 8.

Po wejściu w życie umowy w sprawie wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, między Unią a danym państwem trzecim, umowa ta ma pierwszeństwo przed wszelkimi odpowiednimi częściami obowiązujących umów dwustronnych, których nie można już stosować.

7. Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich obowiązujących umowach dwustronnych, które przewidują wymianę informacji celnych. Jeżeli Komisja uzna daną umowę za niezgodną z prawem Unii, powiadamia o tym zainteresowane państwo członkowskie. To państwo członkowskie podejmuje wszystkie odpowiednie działania w celu zmiany danej umowy w rozsądnym terminie, ustalonym przez Komisję, w sposób pozwalający na wyeliminowanie tych niezgodności.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie warunków i procedur, zgodnie z którymi państwo członkowskie może zostać upoważnione do podjęcia negocjacji, o których mowa w ust. 6. Warunki te obejmują wymóg, aby zainteresowane państwo członkowskie powiadomiło Komisję, Urząd UE do Spraw Celnych oraz wszystkie pozostałe państwa członkowskie o swoim zamiarze zawarcia takiej umowy dwustronnej i o jej treści. Komisja ocenia wpływ tej umowy na prawo Unii oraz na przyszłe negocjacje na poziomie Unii. Akt delegowany musi również przewidywać monitorowanie wykonywania tych umów.

9. W terminie 60 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, Komisja może przyjąć akt wykonawczy upoważniający zainteresowane państwo członkowskie do zawarcia danej umowy dwustronnej. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 283 ust. 2.

W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby takiego upoważnienia, związanej z potrzebą szybkiego umożliwienia wymaganej wymiany informacji, Komisja przyjmuje akt wykonawczy mający natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 283 ust. 5.

W tym samym terminie Komisja informuje zainteresowane państwo członkowskie, w przypadku gdy postanowi nie przyjmować aktu wykonawczego na podstawie niniejszego ustępu.

TYTUŁ XIV

NARUSZENIA PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO I SANKCJE INNE NIŻ KARNE

Artykuł 273

Przedmiot i przepisy ogólne

1. W niniejszym tytule określono minimalny wykaz naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji innych niż karne z tytułu tych naruszeń.

Państwa członkowskie określają w swoim prawie krajowym naruszenia przepisów prawa celnego oraz sankcje inne niż karne mające zastosowanie do tych naruszeń, zgodnie z niniejszym tytułem.

2. Niniejszy tytuł nie uniemożliwia państwom członkowskim określania dodatkowych naruszeń przepisów prawa celnego ani podejmowania bardziej rygorystycznych środków w przypadku naruszeń przepisów prawa celnego.

3. Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach prawa krajowego, które przyjęły na podstawie niniejszego tytułu, do dnia 19 marca 2028 r., oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 274

Naruszenia przepisów prawa celnego

1. Bez uszczerbku dla art. 224, 273 i 275 państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej następujące naruszenia przepisów prawa celnego podlegały sankcjom określonym w ich prawie krajowym:

- a) niedopełnienie przez posiadacza decyzji celnej obowiązków wynikających z tej decyzji;
- b) niedopełnienie obowiązku przekazania lub udostępnienia organom celnym kompletnych i prawidłowych danych zgodnie z przepisami prawa celnego;
- c) niedopełnienie obowiązku prowadzenia ewidencji wymaganej na podstawie przepisów prawa celnego;
- d) nieprzestrzeganie przepisów dotyczących usuwania towarów spod dozoru celnego;
- e) niedopełnienie obowiązków związanych z procedurami celnymi;
- f) niedopełnienie obowiązków importera określonych w art. 27 ust. 2;
- g) niedopełnienie obowiązków eksportera określonych w art. 28 ust. 1.

2. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do określania dalszych działań, czynów lub zaniechań, które stanowią naruszenie przepisów prawa celnego.

Artykuł 275

Sankcje

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy podejmowaniu decyzji dotyczących rodzaju sankcji oraz ich surowości należycie uwzględniono:

- a) fakt, czy naruszenie przepisów prawa celnego zostało popełnione umyślnie czy nieumyślnie;
- b) charakter, wagę, powtarzalność i czas trwania naruszenia przepisów celnych;
- c) wpływ naruszenia przepisów prawa celnego na interesy finansowe Unii i państw członkowskich oraz ich inne interesy w zakresie ochrony i bezpieczeństwa;
- d) stopień współpracy z organem celnym w celu usunięcia naruszenia przepisów prawa celnego i złagodzenia jego ewentualnych negatywnych skutków;
- e) wszelkie inne okoliczności łagodzące lub obciążające w danej sprawie, zgodnie z prawem krajowym.

2. Sankcje przyjmują co najmniej jedną z następujących form:

- a) kary pieniężnej nakładanej przez organy celne lub, w stosownych przypadkach, sankcji nakładanej przez właściwe organy celne w ramach postępowania ugodowego zamiast sankcji karnej;
- b) cofnięcia, zawieszenia lub zmiany pozwolenia lub zezwolenia znajdującego się w posiadaniu danej osoby;
- c) przepadku lub konfiskaty towarów, których dotyczy naruszenie przepisów prawa celnego;

d) ostrzeżenia;

e) innej sankcji.

3. Wszystkie sankcje inne niż karne z tytułu naruszeń przepisów prawa celnego nałożone przez organy celne rejestruje się, podając charakter naruszenia oraz kwotę wszelkich kar pieniężnych lub wskazując wszelkie inne sankcje nałożone za to naruszenie przepisów inne niż sankcje karne. Informacje te udostępnia się Urzędowi UE do Spraw Celnych w unijnym centrum danych celnych.

4. Do dnia 21 września 2032 r. Komisja, w porozumieniu z Urzędem UE do Spraw Celnych, dokona oceny stosowania niniejszego artykułu oraz oceni, czy kary pieniężne są nakładane skutecznie we wszystkich państwach członkowskich bez powodowania zakłóceń na rynku wewnętrznym lub czy istnieje potrzeba określenia zharmonizowanych kar pieniężnych za naruszenia przepisów. Na podstawie wyniku tej oceny Komisja może w stosownym przypadku przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 276

Sankcje z tytułu systematycznego nieprzestrzegania przepisów w przypadku sprzedaży na odległość

1. W przypadku gdy w kontekście dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych w ramach sprzedaży na odległość organy celne stwierdzą systematyczne niewypełnianie przez tego samego przedsiębiorcę obowiązków, o których mowa w art. 274 ust. 1, uznaje się to za systematyczne naruszanie przepisów. Państwa członkowskie zapewniają, aby sankcja nałożona za systematyczne naruszanie przepisów miała co najmniej formę kar pieniężnych w minimalnej wysokości 1 % i maksymalnej wysokości 4 % całkowitej wartości towarów przywiezionych do Unii przez tego przedsiębiorcę w ciągu poprzednich 12 miesięcy.

2. Do celów niniejszego artykułu nieprzestrzeganie przepisów przez przedsiębiorcę uznaje się za systematyczne w przypadku, gdy wyniki znacznej liczby kontroli celnych w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego wskazują na nieprzestrzeganie przepisów w wystarczająco reprezentatywnej liczbie przypadków.

3. W przypadku systematycznego naruszania przepisów, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy zawieszają, cofają lub unieważniają również status upoważnionego przedsiębiorcy lub zaufanego przedsiębiorcy lub równoważne ułatwienie przyznane na podstawie niniejszego rozporządzenia przedsiębiorcy, który dopuścił się tego naruszenia przepisów.

4. W przypadku gdy w okresie sześciu miesięcy od nałożenia sankcji, o której mowa w ust. 1, organy celne stwierdzą dalsze systematyczne naruszanie przepisów przez tego samego przedsiębiorcę, sankcje nałożone za to naruszenie muszą mieć co najmniej formę kar pieniężnych w minimalnej wysokości 3 % i maksymalnej wysokości 6 % całkowitej wartości towarów przywiezionych do Unii przez tego przedsiębiorcę w ciągu poprzednich 12 miesięcy.

5. W przypadku gdy w okresie sześciu miesięcy od nałożenia sankcji, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, organy celne stwierdzą dalsze systematyczne naruszanie przepisów przez tego samego przedsiębiorcę, sankcja nałożona za takie dalsze naruszenie musi przyjmować co najmniej formę jednej z sankcji, o których mowa w tym ustępie. W stosownych przypadkach oraz z uwzględnieniem wagi takiego dalszego systematycznego naruszania można tymczasowo ograniczyć dostęp tego przedsiębiorcy do interfejsu internetowego. W tym celu właściwy organ celny bez zbędnej zwłoki przekazuje odpowiednim organom informacje o naruszeniu przepisów. Ponadto przyjmuje się środki zgodnie z art. 77 ust. 5 akapit pierwszy lit. a).

6. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 282 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie znacznej liczby kontroli celnych, z uwzględnieniem wielkości i wpływu danej sprzedaży na odległość, oraz progowej liczby przypadków opartej na wadze naruszenia przepisów, którą uznaje się za wystarczająco reprezentatywną do celów stwierdzenia systematycznego nieprzestrzegania przepisów, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 277

Klasyfikacja przedsiębiorców wysokiego ryzyka

1. W przypadku nałożenia sankcji na podstawie art. 276, danego importera do celów sprzedaży na odległość klasyfikuje się w unijnym centrum danych celnych jako przedsiębiorcę wysokiego ryzyka zgodnie z art. 55 ust. 2.
2. Klasyfikację jako przedsiębiorcy wysokiego ryzyka uwzględnia się przy:
 - a) zarządzaniu ryzykiem celnym zgodnie z art. 55; oraz
 - b) określaniu i wdrażaniu wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka zgodnie z art. 56, 57 i 58.

Artykuł 278

Współpraca między państwami członkowskimi

1. W przypadku gdy naruszenie przepisów prawa celnego podlega jurysdykcji więcej niż jednego państwa członkowskiego, właściwe organy tych państw członkowskich współpracują zgodnie z mającym zastosowanie prawem.
2. Urząd UE do Spraw Celnych może wspierać i ułatwiać współpracę między właściwymi organami państw członkowskich do celów, o których mowa w ust. 1.

TYTUŁ XV

PRZEPISY KOŃCOWE

ROZDZIAŁ 1

Pomiar efektywności unii celnej

Artykuł 279

Ocena i sprawozdawczość

1. Komisja dokonuje oceny efektywności unii celnej co najmniej raz w roku. Ocena ta obejmuje pomiar działań celnych realizowanych przez organy celne państw członkowskich oraz, w miarę możliwości, krajów kandydujących, na poziomie krajowym i lokalnym. Taki pomiar może opierać się na istniejących narzędziach opracowanych w tym celu przez Komisję i państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie oraz Urząd UE do Spraw Celnych pomagają Komisji w realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1. W szczególności przekazują one Urzędowi UE do Spraw Celnych dane zawierające informacje zarówno poziomu krajowego, jak i lokalnego. Dane te muszą być takie, aby umożliwiły tworzenie wskaźników efektywności dotyczących wkładu, działania i wyników.

Na podstawie tych danych oraz innych dostępnych informacji Urząd UE do Spraw Celnych określa sposób, w jaki działania i operacje celne oraz zasoby przeznaczone na te działania i operacje wspierają osiągnięcie strategicznych celów i priorytetów unii celnej oraz przyczyniają się do realizacji misji organów celnych określonej w art. 2. W szczególności Urząd UE do Spraw Celnych, we współpracy z organami celnymi, sporządza projekty sprawozdań rocznych oraz inne rodzaje dokumentów w celu określenia kluczowych tendencji, mocnych i słabych stron, luk i potencjalnych ryzyk oraz przedstawia Komisji zalecenia dotyczące usprawnień. Te projekty sprawozdań rocznych zawierają informacje dotyczące funkcjonowania statusu upoważnionego przedsiębiorcy i statusu zaufanego przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 31.

3. Urząd UE do Spraw Celnych przedkłada Komisji projekty sprawozdań rocznych, o których mowa w ust. 2 akapit drugi, do zatwierdzenia i przekazania państwom członkowskim w celach informacyjnych.

4. Nie później niż w dniu 21 września 2027 r. Komisja oceni funkcjonowanie unijnej opłaty manipulacyjnej, o której mowa w art. 20 ust. 2, w tym jej wpływ na funkcjonowanie sprzedaży na odległość. Komisja przedstawi tę ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające dane, które państwa członkowskie mają przekazywać zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy niniejszego artykułu, a także ich poziom poufności, oraz projekt pomiaru efektywności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 283 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Monitorowanie, ocena i sprawozdawczość

Artykuł 280

Monitorowanie

Komisja regularnie monitoruje wykonywanie niniejszego rozporządzenia, biorąc między innymi pod uwagę informacje i analizy istotne do celów monitorowania, które są przekazywane lub udostępniane przez organy celne oraz Urząd UE do Spraw Celnych w unijnym centrum danych celnych.

Artykuł 281

Ocena i sprawozdawczość

1. Do dnia 31 grudnia 2027 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę odprawy scentralizowanej, o której mowa w art. 91. Niepoufną część tego sprawozdania podaje się do wiadomości publicznej. W stosownych przypadkach Komisja może przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia sprawiedliwego podziału praw i obowiązków państw członkowskich w związku z oceną długu celnego w przywozie i odpowiedzialnością za ten dług.

2. Do dnia 21 września 2031 r., a następnie co pięć lat, Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do określonych w nim celów oraz przedstawia sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Sprawozdanie to obejmuje:

- a) przegląd stanu wykonywania niniejszego rozporządzenia;
- b) ocenę skuteczności, efektywności, spójności, adekwatności i unijnej wartości dodanej niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do celów, o których mowa w art. 2;
- c) przegląd zdezagregowanych kosztów poniesionych przez Unię i państwa członkowskie w celu wykonywania niniejszego rozporządzenia.

3. Na wniosek Komisji oraz zgodnie z rozdziałem 1 państwa członkowskie przekazują informacje dotyczące wykonywania niniejszego rozporządzenia, które są niezbędne do przygotowania sprawozdania określonego w ust. 1 niniejszego artykułu i które nie są dostępne w unijnym centrum danych celnych.

4. Do dnia 31 grudnia 2031 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w które zostaną ocenione w szczególności:

- a) skuteczność dozoru celnego sprawowanego przez organy celne państwa członkowskiego siedziby nad zaufanymi przedsiębiorcami oraz stosowanie przepisów regulujących miejsce powstania długu celnego;
- b) skuteczność dozoru celnego nad przedsiębiorcami innymi niż zaufani przedsiębiorcy;
- c) możliwy wpływ zmian przewidzianych w ust. 5.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 282 w celu zmiany art. 6 ust. 2 i art. 193 ust. 1 lit. b), c) i d) poprzez usunięcie lub zmianę przewidzianych w nich odstępstw, jeżeli jest to stosowne w świetle sprawozdania, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 3

Przekazanie uprawnień i procedura komitetowa

Artykuł 282

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 4, art. 6 ust. 6, art. 8 ust. 8 i 9, art. 9 ust. 9, art. 12 ust. 6, art. 16 ust. 13, art. 20 ust. 10, art. 26 ust. 6, art. 29 ust. 10, art. 33 ust. 8, art. 38 ust. 5, art. 41 ust. 11, art. 43 ust. 7, art. 49, art. 71 ust. 4, art. 73 ust. 3, art. 74 ust. 8, art. 77 ust. 10, art. 78 ust. 7, art. 79 ust. 4, art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 4, art. 83 ust. 3, art. 84 ust. 6, art. 89 ust. 4, art. 91 ust. 7, art. 92 ust. 5, art. 94 ust. 4, art. 97 ust. 11, art. 98 ust. 3, art. 99 ust. 3, art. 101 ust. 11, art. 103 ust. 5, art. 104 ust. 8, art. 105 ust. 4, art. 106 ust. 3, art. 107 ust. 2, art. 108 ust. 8, art. 109 ust. 4, art. 111 ust. 7, art. 114 ust. 7, art. 116 ust. 7, art. 117 ust. 12, art. 118 ust. 3, art. 119 ust. 3, art. 121 ust. 5, art. 125 ust. 10, art. 128 ust. 3, art. 129 ust. 5, art. 130 ust. 2, art. 131 ust. 2, art. 132 ust. 3, art. 133 ust. 5, art. 135 ust. 4, art. 139 ust. 3, art. 140 ust. 6, art. 142 ust. 5, art. 145 ust. 4, art. 153 ust. 3, art. 156 ust. 8, art. 158 ust. 5, art. 160 ust. 2, art. 161 ust. 5, art. 169 ust. 3, art. 171 ust. 9, art. 178 ust. 2, art. 180 ust. 5, art. 191 ust. 4, art. 192 ust. 8, art. 193 ust. 5, art. 194 ust. 9, art. 197 ust. 3, art. 199 ust. 4, art. 200 ust. 4, art. 203 ust. 3, art. 205 ust. 8, art. 210 ust. 4, art. 214 ust. 5, art. 216 ust. 5, art. 217 ust. 9 i 10, art. 223 ust. 8, art. 272 ust. 8, art. 276 ust. 6 i art. 281 ust. 5.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, art. 6 ust. 6, art. 8 ust. 8 i 9, art. 9 ust. 9, art. 12 ust. 6, art. 16 ust. 13, art. 20 ust. 10, art. 26 ust. 6, art. 29 ust. 10, art. 33 ust. 8, art. 38 ust. 5, art. 41 ust. 11, art. 43 ust. 7, art. 49, art. 71 ust. 4, art. 73 ust. 3, art. 74 ust. 8, art. 77 ust. 10, art. 78 ust. 7, art. 79 ust. 4, art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 4, art. 83 ust. 3, art. 84 ust. 6, art. 89 ust. 4, art. 91 ust. 7, art. 92 ust. 5, art. 94 ust. 4, art. 97 ust. 11, art. 98 ust. 3, art. 99 ust. 3, art. 101 ust. 11, art. 103 ust. 5, art. 104 ust. 8, art. 105 ust. 4, art. 106 ust. 3, art. 107 ust. 2, art. 108 ust. 8, art. 109 ust. 4, art. 111 ust. 7, art. 114 ust. 7, art. 116 ust. 7, art. 117 ust. 12, art. 118 ust. 3, art. 119 ust. 3, art. 121 ust. 5, art. 125 ust. 10, art. 128 ust. 3, art. 129 ust. 5, art. 130 ust. 2, art. 131 ust. 2, art. 132 ust. 3, art. 133 ust. 5, art. 135 ust. 4, art. 139 ust. 3, art. 140 ust. 6, art. 142 ust. 5, art. 145 ust. 4, art. 153 ust. 3, art. 156 ust. 8, art. 158 ust. 5, art. 160 ust. 2, art. 161 ust. 5, art. 169 ust. 3, art. 171 ust. 9, art. 178 ust. 2, art. 180 ust. 5, art. 191 ust. 4, art. 192 ust. 8, art. 193 ust. 5, art. 194 ust. 9, art. 197 ust. 3, art. 199 ust. 4, art. 200 ust. 4, art. 203 ust. 3, art. 205 ust. 8, art. 210 ust. 4, art. 214 ust. 5, art. 216 ust. 5, art. 217 ust. 9 i 10, art. 223 ust. 8, art. 272 ust. 8, art. 276 ust. 6 i art. 281 ust. 5 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4, art. 6 ust. 6, art. 8 ust. 8 i 9, art. 9 ust. 9, art. 12 ust. 6, art. 16 ust. 13, art. 20 ust. 10, art. 26 ust. 6, art. 29 ust. 10, art. 33 ust. 8, art. 38 ust. 5, art. 41 ust. 11, art. 43 ust. 7, art. 49, art. 71 ust. 4, art. 73 ust. 3, art. 74 ust. 8, art. 77 ust. 10, art. 78 ust. 7, art. 79 ust. 4, art. 80 ust. 3, art. 81 ust. 4, art. 83 ust. 3, art. 84 ust. 6, art. 89 ust. 4, art. 91 ust. 7, art. 92 ust. 5, art. 94 ust. 4, art. 97 ust. 11, art. 98 ust. 3, art. 99 ust. 3, art. 101 ust. 11, art. 103 ust. 5, art. 104 ust. 8, art. 105 ust. 4, art. 106 ust. 3, art. 107 ust. 2, art. 108 ust. 8, art. 109 ust. 4, art. 111 ust. 7, art. 114 ust. 7, art. 116 ust. 7, art. 117 ust. 12, art. 118 ust. 3, art. 119 ust. 3, art. 121 ust. 5, art. 125 ust. 10, art. 128 ust. 3, art. 129 ust. 5, art. 130 ust. 2, art. 131 ust. 2, art. 132 ust. 3, art. 133 ust. 5, art. 135 ust. 4, art. 139 ust. 3, art. 140 ust. 6, art. 142 ust. 5, art. 145 ust. 4, art. 153 ust. 3, art. 156 ust. 8, art. 158 ust. 5, art. 160 ust. 2, art. 161 ust. 5, art. 169 ust. 3, art. 171 ust. 9, art. 178 ust. 2, art. 180 ust. 5, art. 191 ust. 4, art. 192 ust. 8, art. 193 ust. 5, art. 194 ust. 9, art. 197 ust. 3, art. 199 ust. 4, art. 200 ust. 4, art. 203 ust. 3, art. 205 ust. 8, art. 210 ust. 4, art. 214 ust. 5, art. 216 ust. 5, art. 217 ust. 9 lub 10, art. 223 ust. 8, art. 272 ust. 8, art. 276 ust. 6 lub art. 281 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 niniejszego artykułu pierwszy akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 ust. 10 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 30 dni od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu.

Artykuł 283

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 4 tego rozporządzenia.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
5. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 5 tego rozporządzenia.
6. W przypadku gdy opinia Komitetu Kodeksu Celnego ma zostać uzyskana w drodze procedury pisemnej i dokonano odesłania do niniejszego ustępu, procedura ta zostaje zakończona bez osiągnięcia rezultatu tylko wówczas, gdy przed upływem terminu przekazania opinii przewodniczący tego komitetu postanowi o jej zakończeniu.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy końcowe

Artykuł 284

Uchylenie

1. Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 traci moc.

Jednakże obowiązujące akty delegowane i wykonawcze przyjęte na podstawie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 lub przyjęte na podstawie aktów prawnych zastąpionych tym rozporządzeniem lub poprzednimi wersjami tego rozporządzenia mają nadal zastosowanie do czasu ich uchylecia aktami delegowanymi lub wykonawczymi przyjętymi przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Odesłania do rozporządzenia (UE) nr 952/2013 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Od dnia 1 lipca 2028 r.:

- a) odniesienia do zgłoszenia celnego traktuje się jako obejmujące przekazywanie danych niezbędnych do objęcia towarów procedurą celną z wykorzystaniem możliwości zapewnianych przez unijne centrum danych celnych, stosownie do przypadku;
- b) odniesienia do zgłaszającego traktuje się jako obejmujące przewoźnika, importera, eksportera lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu, stosownie do przypadku.

Artykuł 285

Środki przejściowe związane z ustanowieniem unijnego centrum danych celnych

1. Do dnia 30 czerwca 2028 r. wszystkie towary, które mają być objęte procedurą celną, obejmuje się zgłoszeniem celnym odpowiednim dla tej procedury.
2. Od dnia 1 lipca 2028 r., w celu objęcia towarów procedurą składowania celnego w składzie celnym do celów sprzedaży na odległość lub procedurą dopuszczenia do obrotu, importerzy do celów sprzedaży na odległość oraz osoby, które zdecydowały się skorzystać z procedury IOSS, przekazują lub udostępniają dane w unijnym centrum danych celnych zgodnie z art. 74. Aby to umożliwić, funkcjonalności unijnego centrum danych celnych będą w pełni operacyjne nie później niż w dniu 1 czerwca 2028 r.
3. Do dnia 28 lutego 2031 r. w celu objęcia towarów procedurą celną importerzy inni niż osoby, o których mowa w ust. 2, eksporterzy oraz osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu, składają zgłoszenie celne odpowiednie dla tej procedury.
4. Od dnia 1 marca 2031 r. w celu objęcia towarów procedurą celną importerzy, eksporterzy oraz osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu mogą składać zgłoszenie celne lub przekazywać lub udostępniać odpowiednie informacje odpowiednie dla danej procedury w unijnym centrum danych celnych zgodnie z art. 74.
5. Od dnia 1 marca 2034 r. w celu objęcia towarów procedurą celną importerzy, eksporterzy oraz osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu przekazują lub udostępniają odpowiednie informacje odpowiednie dla danej procedury w unijnym centrum danych celnych zgodnie z art. 74.
6. Funkcjonalności unijnego centrum danych celnych określone w art. 38 będą w pełni operacyjne do dnia 1 lutego 2034 r.
7. W wyjątkowych okolicznościach, gdy odpowiednia funkcjonalność unijnego centrum danych celnych nie zostanie uruchomiona w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja w porozumieniu z państwami członkowskimi zapewnia w tych samych terminach rozwiązanie przejściowe. Rozwiązanie przejściowe stosuje się przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy po terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja zapewnia, aby odpowiednia funkcjonalność unijnego centrum danych celnych była operacyjna przed wygaśnięciem rozwiązania przejściowego.

Artykuł 286

Data przyjęcia określonych aktów delegowanych i wykonawczych

1. Komisja przyjmie następujące akty po raz pierwszy w następujących terminach:
 - a) akt delegowany określający kwotę unijnej opłaty manipulacyjnej, o której mowa w art. 20 ust. 2 i 3, zgodnie z uprawnieniem określonym w art. 20 ust. 10 – do dnia 29 września 2026 r.;
 - b) akt delegowany, o którym mowa w art. 276 ust. 6 – do dnia 1 marca 2028 r.

2. Komisja przyjmie:

- a) akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w art. 38 ust. 5 i 6 oraz art. 49, niezbędne do stosowania art. 285 ust. 2 – do dnia 1 lipca 2027 r.;
- b) akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w art. 38 ust. 5 i 6 oraz art. 49, niezbędne do stosowania art. 285 ust. 4 – do dnia 1 marca 2029 r.;
- c) akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w art. 38 ust. 5 i 6 oraz art. 49, niezbędne do stosowania art. 285 ust. 5 – do dnia 31 stycznia 2033 r.

Artykuł 287

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 21 września 2027 r.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, następujące przepisy stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

- a) art. 5 pkt 15, 16, 44 i 78;
- b) art. 20, z wyjątkiem ust. 1, 2 i 4;
- c) art. 35–39 oraz art. 51;
- d) art. 41 ust. 10;
- e) art. 85 ust. 2;
- f) art. 175 oraz art. 179 ust. 4;
- g) art. 180;
- h) art. 229, 230, 231, art. 234–244 oraz art. 255–265;
- i) art. 268 ust. 9;
- j) art. 272 ust. 7;
- k) wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia upoważniające Komisję do przyjmowania aktów delegowanych i aktów wykonawczych, a także art. 282 i 283.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, art. 20 ust. 2 stosuje się po upływie 10 dni od wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 20 ust. 10.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, następujące przepisy stosuje się od dnia 1 lipca 2028 r.:
- a) art. 20 ust. 4, art. 74 i 75, art. 109 ust. 3 lit. b), art. 145, art. 183 ust. 2 lit. c), art. 191 ust. 2 oraz art. 223 ust. 1 lit. m);
 - b) art. 41, z wyjątkiem ust. 10, oraz art. 42–45;
 - c) art. 78;
 - d) art. 205 ust. 5 i 6 oraz art. 208 ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

T. BYRNE

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
tytuł I	tytuł I
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 4
art. 2	art. 4
art. 3	art. 2
art. 4	art. 3
art. 5 pkt 1	art. 5 pkt 1
art. 5 pkt 2	art. 5 pkt 2
art. 5 pkt 3	art. 5 pkt 27
art. 5 pkt 4	art. 5 pkt 5
art. 5 pkt 5	art. 5 pkt 6
art. 5 pkt 6	art. 5 pkt 20
art. 5 pkt 7	art. 5 pkt 23
art. 5 pkt 8	art. 5 pkt 12
art. 5 pkt 9	art. 5 pkt 49
art. 5 pkt 10	art. 5 pkt 50

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 pkt 11	art. 5 pkt 51
art. 5 pkt 12	art. 5 pkt 52
art. 5 pkt 13	art. 5 pkt 55
art. 5 pkt 14	art. 5 pkt 56
art. 5 pkt 15	art. 5 pkt 54
art. 5 pkt 16	art. 5 pkt 11
art. 5 pkt 17	art. 5 pkt 59
art. 5 pkt 18	art. 5 pkt 67
art. 5 pkt 19	art. 5 pkt 68
art. 5 pkt 20	art. 5 pkt 69
art. 5 pkt 21	art. 5 pkt 70
art. 5 pkt 22	art. 5 pkt 45
art. 5 pkt 23	art. 5 pkt 46
art. 5 pkt 24	art. 5 pkt 47
art. 5 pkt 25	art. 5 pkt 25
art. 5 pkt 26	art. 5 pkt 48
art. 5 pkt 27	art. 5 pkt 26
art. 5 pkt 28	art. 5 pkt 71
art. 5 pkt 29	art. 5 pkt 72
art. 5 pkt 30	art. 5 pkt 62

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 pkt 31	art. 5 pkt 7
art. 5 pkt 32	art. 5 pkt 8
art. 5 pkt 33	art. 5 pkt 53
art. 5 pkt 34	art. 5 pkt 32
art. 5 pkt 35	—
art. 5 pkt 36	art. 5 pkt 4
art. 5 pkt 37	art. 5 pkt 63
art. 5 pkt 38	art. 5 pkt 65
art. 5 pkt 39	art. 5 pkt 10
art. 5 pkt 40	art. 5 pkt 33
art. 5 pkt 41	art. 5 pkt 73
art. 6 ust. 1	art. 9; art. 74 ust. 1; art. 77 ust. 4; art. 81 ust. 1; art. 108 ust. 4; art. 125 ust. 8
art. 6 ust. 2	art. 49
art. 6 ust. 3	art. 74 ust. 6; art. 81 ust. 2 i 4
art. 6 ust. 4	art. 53
art. 7 lit. a)	art. 49
art. 7 lit. b) i c)	—
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	art. 53
art. 9 ust. 1	art. 26 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 9 ust. 2	art. 26 ust. 3
art. 9 ust. 3	art. 26 ust. 4
art. 9 ust. 4	art. 26 ust. 5
art. 10 lit. a)	art. 26 ust. 6 lit. b)
art. 10 lit. b)	art. 26 ust. 6 lit. c)
art. 10 lit. c)	art. 26 ust. 6 lit. d)
art. 11	art. 26 ust. 7
art. 12 ust. 1	art. 23 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 272 ust. 1
art. 12 ust. 3	art. 23 ust. 4
art. 13	art. 24
art. 14	art. 25
art. 15	—
art. 16	—
art. 17	—
art. 18 ust. 1	art. 33 ust. 1
art. 18 ust. 2	art. 33 ust. 4
art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze	—
art. 18 ust. 3 zdanie drugie	art. 33 ust. 7 lit. a)
art. 18 ust. 4	—

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 19 ust. 1	art. 34 ust. 1
art. 19 ust. 2 akapit pierwszy	art. 34 ust. 2
art. 19 ust. 2 akapit drugi	—
art. 19 ust. 3	art. 34 ust. 3
art. 20 lit. a)	art. 33 ust. 8
art. 20 lit. b)	—
art. 21	—
art. 22 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	art. 8 ust. 1
art. 22 ust. 1 akapit trzeci	art. 6 ust. 1 lit. a)
art. 22 ust. 2	art. 8 ust. 2 akapity pierwszy i drugi
art. 22 ust. 3	art. 8 ust. 3 akapity pierwszy, drugi i trzeci
art. 22 ust. 4	art. 8 ust. 4
art. 22 ust. 5	art. 8 ust. 5
art. 22 ust. 6	art. 8 ust. 6
art. 22 ust. 7	art. 8 ust. 7
art. 23 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 23 ust. 2	art. 9 ust. 2
art. 23 ust. 3	art. 9 ust. 7 zdanie pierwsze
art. 23 ust. 4 lit. a)	art. 9 ust. 8
art. 23 ust. 4 lit. b)	art. 12 ust. 2

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 23 ust. 5	art. 9 ust. 4
art. 24 lit. a)	art. 6 ust. 6
art. 24 lit. b)	art. 8 ust. 8 lit. b)
art. 24 lit. c)	art. 8 ust. 8 lit. c)
art. 24 lit. d)	art. 8 ust. 8 lit. d)
art. 24 lit. e)	art. 8 ust. 8 lit. e)
art. 24 lit. f)	art. 8 ust. 8 lit. f)
art. 24 lit. g)	art. 8 ust. 8 lit. g)
art. 24 lit. h)	art. 9 ust. 9 lit. b)
art. 25 lit.a)	art. 8 ust. 10 lit. a)
art. 25 lit. b)	art. 8 ust. 10 lit. b)
art. 25 lit. c)	art. 9 ust. 9 lit. a)
art. 26	art. 10
art. 27	art. 11
art. 28 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 28 ust. 2	art. 12 ust. 3
art. 28 ust. 3	art. 12 ust. 4
art. 28 ust. 4	art. 12 ust. 5
art. 29	art. 13
art. 30	art. 14

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 31 lit. a)	art. 12 ust. 6 lit. a)
art. 31 lit. b)	art. 12 ust. 6 lit. b)
art. 32	art. 11 ust. 4
art. 33	art. 15
art. 34 ust. 1	art. 16 ust. 1
art. 34 ust. 2	art. 16 ust. 2
art. 34 ust. 3	art. 16 ust. 4
art. 34 ust. 4	art. 16 ust. 5
art. 34 ust. 5	art. 16 ust. 6
art. 34 ust. 6	art. 16 ust. 7
art. 34 ust. 7 lit. a)	art. 16 ust. 8
art. 34 ust. 7 lit. b)	—
art. 34 ust. 8 lit. a)	art. 16 ust. 9
art. 34 ust. 8 lit. b)	—
art. 34 ust. 9	art. 16 ust. 10
art. 34 ust. 10	art. 16 ust. 11
art. 34 ust. 11	art. 16 ust. 12 akapit pierwszy
art. 35	—
art. 36	
art. 37 ust. 1 lit. a)	art. 16 ust. 14 lit. a)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 37 ust. 1 lit. b)	art. 16 ust. 14 lit. b)
art. 37 ust. 1 lit. c) i d)	—
art. 37 ust. 2 lit. a)	art. 16 ust. 12
art. 37 ust. 2 lit. b)	—
art. 38 ust. 1 akapit pierwszy	art. 29 ust. 1
art. 38 ust. 1 akapit drugi	art. 29 ust. 2
art. 38 ust. 2	art. 29 ust. 2
art. 38 ust. 3	art. 29 ust. 3
art. 38 ust. 4	art. 29 ust. 5
art. 38 ust. 5	art. 29 ust. 6
art. 38 ust. 6	art. 29 ust. 7
art. 38 ust. 7	art. 29 ust. 8
art. 39 lit. a)	art. 30 ust. 1 lit. a)
art. 39 lit. b)	art. 30 ust. 1 lit. b) pkt (i)
art. 39 lit. c)	art. 30 ust. 1 lit. c)
art. 39 lit. d)	art. 30 ust. 1 lit. d)
art. 39 lit. e)	art. 30 ust. 1 lit. e)
art. 40 lit. a)	art. 29 ust. 10 lit. a)
art. 40 lit. b)	art. 29 ust. 10 lit. b)
art. 40 lit. c)	art. 29 ust. 10 lit. b)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 41	art. 30 ust. 2
art. 42 ust. 1	art. 273 ust. 1 akapit drugi oraz art. 273 ust. 3
art. 42 ust. 2 lit. a)	art. 275 ust. 2 lit. a)
art. 42 ust. 2 lit. b)	art. 275 ust. 2 lit. b)
art. 42 ust. 3	art. 273 ust. 4
art. 43	art. 17
art. 44	art. 18
art. 45	art. 19
art. 46 ust. 1 akapit pierwszy	art. 63 ust. 1
art. 46 ust. 1 akapit drugi	art. 63 ust. 2
art. 46 ust. 2	art. 55 ust. 1
art. 46 ust. 3	—
art. 46 ust. 4 akapit pierwszy	art. 55 ust. 2
art. 46 ust. 4 akapit drugi	art. 55 ust. 3
art. 46 ust. 5	—
art. 46 ust. 6	art. 59 ust. 2
art. 46 ust. 7	art. 59 ust. 1
art. 46 ust. 8	art. 5 pkt 41
art. 47 ust. 1	art. 63 ust. 3
art. 47 ust. 2	art. 268 ust. 2

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 48 akapit pierwszy	art. 68 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 48 akapit drugi	art. 68 ust. 2
art. 49 ust. 1	art. 70 ust. 1
art. 49 ust. 1	art. 70 ust. 2
art. 50 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	art. 62 ust. 1
art. 50 ust. 1 akapit trzeci	art. 62 ust. 2
art. 50 ust. 2	art. 70 ust. 3
art. 51 ust. 1	art. 76 ust. 6
art. 51 ust. 2 akapit pierwszy	art. 76 ust. 7
art. 51 ust. 2 akapit drugi	art. 76 ust. 8
art. 52 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 52 ust. 2	art. 20 ust. 9
art. 53 ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 53 ust. 2	art. 21 ust. 2
art. 54	art. 21 ust. 3
art. 55	art. 22
tytuł II	tytuł IX
art. 56 ust. 1	art. 166 ust. 1
art. 56 ust. 2	art. 166 ust. 2
art. 56 ust. 3	art. 166 ust. 3

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 56 ust. 4	art. 166 ust. 4
art. 56 ust. 5	art. 166 ust. 5
art. 57 ust. 1	art. 167 ust. 1
art. 57 ust. 2	art. 167 ust. 2
art. 57 ust. 3	art. 167 ust. 3
art. 57 ust. 4	art. 167 ust. 4
art. 58 ust. 1	art. 166 ust. 6
art. 58 ust. 2	art. 167 ust. 4
art. 59	art. 168
art. 60 ust. 1	art. 169 ust. 1
art. 60 ust. 2	art. 169 ust. 2
art. 61 ust. 1	art. 170 ust. 1
art. 61 ust. 2	art. 170 ust. 2
art. 61 ust. 3	art. 170 ust. 3
art. 62	art. 169 ust. 3
art. 63	art. 170 ust. 4
art. 64 ust. 1	art. 171 ust. 1
art. 64 ust. 2	art. 171 ust. 2
art. 64 ust. 3	art. 171 ust. 9
art. 64 ust. 4	art. 171 ust. 3

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 64 ust. 5	art. 171 ust. 4
art. 64 ust. 6 akapity pierwszy i drugi	art. 171 ust. 5
art. 64 ust. 6 akapit trzeci	art. 171 ust. 6
art. 64 ust. 6 akapit czwarty	art. 171 ust. 7
art. 64 ust. 6 akapit piąty	art. 171 ust. 8
art. 65	art. 171 ust. 9
art. 66	art. 171 ust. 10
art. 67	art. 172 akapit pierwszy
art. 68	art. 172
art. 69	art. 173
art. 70	art. 174
art. 71	art. 176
art. 72	art. 177
art. 73	art. 178 ust. 1
art. 74 ust. 1	art. 179 ust. 1
art. 74 ust. 2	art. 179 ust. 2
art. 74 ust. 3	art. 179 ust. 3
art. 75	art. 178 ust. 2
art. 76	art. 181
tytuł III	tytuł X

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 77 ust. 1	art. 183 ust. 1; art. 183 ust. 2 lit. a)
art. 77 ust. 2	art. 183 ust. 2 lit. b)
art. 77 ust. 3	art. 183 ust. 3 i 4
art. 78	art. 184
art. 79 ust. 1	art. 185 ust. 1
art. 79 ust. 2	art. 185 ust. 2
art. 79 ust. 3	art. 185 ust. 3
art. 79 ust. 4 akapit pierwszy	art. 185 ust. 4
art. 79 ust. 4 akapit drugi	art. 185 ust. 5
art. 80	art. 186
art. 81 ust. 1	art. 187 ust. 1; art. 187 ust. 2 lit. a)
art. 81 ust. 2	art. 187 ust. 2 lit. b)
art. 81 ust. 3 akapit pierwszy	art. 187 ust. 3
art. 81 ust. 3 akapit drugi	art. 187 ust. 4
art. 82	art. 188
art. 83 ust. 1	art. 189 ust. 1
art. 83 ust. 2	art. 189 ust. 2 akapit pierwszy
art. 83 ust. 3	art. 189 ust. 3
art. 84	art. 190
art. 85 ust. 1	art. 191 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 85 ust. 2	art. 191 ust. 3
art. 86 ust. 1	art. 192 ust. 1
art. 86 ust. 2	art. 192 ust. 2
art. 86 ust. 3	art. 192 ust. 3
art. 86 ust. 4	art. 192 ust. 5
art. 86 ust. 5	art. 192 ust. 6
art. 86 ust. 6	art. 192 ust. 7
art. 87 ust. 1	art. 193 ust. 1
art. 87 ust. 2	art. 193 ust. 2
art. 87 ust. 3	art. 193 ust. 3
art. 87 ust. 4	art. 193 ust. 4
art. 88 lit. a)	art. 191 ust. 4; art. 192 ust. 8
art. 88 lit. b)	art. 192 ust. 8
art. 88 lit. c)	art. 193 ust. 5
art. 89 ust. 1	art. 194 ust. 1
art. 89 ust. 2	art. 194 ust. 2
art. 89 ust. 3	art. 194 ust. 3
art. 89 ust. 4	art. 194 ust. 4
art. 89 ust. 5	art. 194 ust. 5
art. 89 ust. 6	art. 194 ust. 6

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 89 ust. 7	art. 194 ust. 7 lit. a)
art. 89 ust. 8 lit. a)	art. 194ust. 7 lit. b)
art. 89 ust. 8 lit. b)	art. 194ust. 7 lit. c)
art. 89 ust. 8 lit. c)	art. 194 ust. 7 lit. d)
art. 89 ust. 8 lit. d)	art. 194 ust. 7 lit. e)
art. 89 ust. 9	art. 194 ust. 8
art. 90	art. 195
art. 91	art. 196
art. 92 ust. 1	art. 197 ust. 1
art. 92 ust. 2	art. 197 ust. 2
art. 93	art. 198
art. 94 ust. 1	art. 199 ust. 1
art. 94 ust. 2	art. 199 ust. 2
art. 94 ust. 3	art. 199 ust. 3
art. 95 ust. 1	art. 200 ust. 1
art. 95 ust. 2	art. 200 ust. 2
art. 95 ust. 3	art. 200 ust. 3
art. 95 ust. 4	art. 200 ust. 3
art. 96 ust. 1	art. 201 ust. 1
art. 96 ust. 2	art. 201 ust. 2

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 97	art. 202
art. 98 ust. 1	art. 203 ust. 1
art. 98 ust. 2	art. 203 ust. 2
art. 99 lit. a)	art. 194 ust. 9
art. 99 lit. b)	art. 197 ust. 3; art. 199 ust. 4
art. 99 lit. c)	art. 200 ust. 4
art. 99 lit. d)	art. 203 ust. 3
art. 100 ust. 1 lit. a)	art. 200 ust. 5
art. 100 ust. 1 lit. b)	art. 194(10); art. 199 ust. 5; art. 203 ust. 4
art. 100 ust. 1 lit. c)	art. 201 ust. 3
art. 100 ust. 2	art. 201 ust. 3
art. 101	art. 204
art. 102 ust. 1 akapit pierwszy	art. 205 ust. 1
art. 102 ust. 1 akapit drugi	art. 205 ust. 3
art. 102 ust. 2	art. 205 ust. 2
art. 102 ust. 3	art. 205 ust. 4
art. 102 ust. 4	art. 205 ust. 7
art. 103	art. 206
art. 104	art. 207
art. 105 ust. 1 akapit pierwszy	art. 208 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 105 ust. 1 akapit drugi	—
art. 105 ust. 2	art. 208 ust. 4
art. 105 ust. 3	art. 208 ust. 5
art. 105 ust. 4	art. 208 ust. 6
art. 105 ust. 5	art. 208 ust. 7
art. 105 ust. 6	art. 208 ust. 8 akapit pierwszy
art. 106	art. 205 ust. 8 lit. a)
art. 107	art. 209
art. 108 ust. 1	art. 210 ust. 1
art. 108 ust. 2	art. 210 ust. 2
art. 108 ust. 3	art. 210 ust. 3
art. 109	art. 211
art. 110	art. 212 ust. 1
art. 111	art. 213
art. 112 ust. 1	art. 214 ust. 1
art. 112 ust. 2	art. 214 ust. 2
art. 112 ust. 3	art. 214 ust. 3
art. 112 ust. 4	art. 214 ust. 4
art. 113	art. 215

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 114 ust. 1	art. 216 ust. 1
art. 114 ust. 2	art. 216 ust. 2
art. 114 ust. 3	art. 216 ust. 3
art. 114 ust. 4	art. 216 ust. 4
art. 115	art. 210 ust. 4
art. 116 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)	art. 217 ust. 1 lit. a)
art. 116 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)	art. 217 ust. 1 lit. b)
art. 116 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)	art. 217 ust. 1 lit. c)
art. 116 ust. 1 akapit pierwszy lit. d)	art. 217 ust. 1 lit. d)
art. 116 ust. 1 akapit drugi	art. 217 ust. 1 lit. e)
art. 116 ust. 2	art. 217 ust. 2
art. 116 ust. 3 akapit pierwszy	art. 217 ust. 3
art. 116 ust. 3 akapit drugi	art. 217 ust. 4
art. 116 ust. 4	art. 217 ust. 5
art. 116 ust. 5	art. 217 ust. 6
art. 116 ust. 6	art. 217 ust. 7
art. 116 ust. 7	art. 217 ust. 8
art. 117	art. 218
art. 118 ust. 1 akapit pierwszy	art. 219 ust. 1 lit. a)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 118 ust. 1 akapit drugi	art. 219 ust. 3
art. 118 ust. 2	art. 219 ust. 1 lit. b) i c)
art. 118 ust. 3	art. 219 ust. 2
art. 118 ust. 4	art. 219 ust. 1 lit. c)
art. 119	art. 220
art. 120	art. 221
art. 121 ust. 1	art. 222 ust. 1
art. 121 ust. 2	art. 222 ust. 2
art. 121 ust. 3	art. 222 ust. 3
art. 121 ust. 4	art. 222 ust. 4
art. 122	art. 217 ust. 10
art. 123 ust. 1 lit. a)	art. 217 ust. 11
art. 123 ust. 1 lit. b)	art. 222 ust. 5
art. 123 ust. 2	art. 217 ust. 12
art. 124 ust. 1 lit. a)	art. 223 ust. 1 lit. a)
art. 124 ust. 1 lit. b)	art. 223 ust. 1 lit. b)
art. 124 ust. 1 lit. c)	art. 223 ust. 1 lit. c)
art. 124 ust. 1 lit. d)	art. 223 ust. 1 lit. d)
art. 124 ust. 1 lit. e)	art. 223 ust. 1 lit. e)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 124 ust. 1 lit. f)	art. 223 ust. 1 lit. f)
art. 124 ust. 1 lit. g)	art. 223 ust. 1 lit. g)
art. 124 ust. 1 lit. h)	art. 223 ust. 1 lit. h)
art. 124 ust. 1 lit. i)	art. 223 ust. 1 lit. i)
art. 124 ust. 1 lit. j)	art. 223 ust. 1 lit. j)
art. 124 ust. 1 lit. k)	art. 223 ust. 1 lit. k)
art. 124 ust. 2	art. 223 ust. 2
art. 124 ust. 3	art. 223 ust. 3
art. 124 ust. 4	art. 223 ust. 4
art. 124 ust. 5	art. 223 ust. 5
art. 124 ust. 6	art. 223 ust. 6
art. 124 ust. 7	art. 223 ust. 7
art. 125	art. 224
art. 126	art. 223 ust. 8
tytuł IV	tytuł VI
art. 127 ust. 1	art. 97 ust. 1
art. 127 ust. 2 lit. a)	art. 97 ust. 10 lit. a)
art. 127 ust. 2 lit. b)	art. 97 ust. 10 lit. e)
art. 127 ust. 3 akapit pierwszy	art. 97 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 127 ust. 3 akapit drugi	art. 97 ust. 13
art. 127 ust. 4 akapit pierwszy	art. 97 ust. 1
art. 127 ust. 4 akapit drugi lit. a)	art. 97 ust. 4
art. 127 ust. 4 akapit drugi lit. b)	art. 97 ust. 13
art. 127 ust. 5	art. 97 ust. 3 i 8
art. 127 ust. 6	art. 97 ust. 7
art. 127 ust. 7	art. 97 ust. 13
art. 127 ust. 8	art. 97 ust. 13
art. 128	art. 98 ust. 1 i 5
art. 129 ust. 1 akapit pierwszy	art. 99 ust. 1
art. 129 ust. 1 akapit drugi lit. a)	art. 99 ust. 2 lit. b)
art. 129 ust. 1 akapit drugi lit. b)	art. 99 ust. 2 lit. c)
art. 129 ust. 1 akapit drugi lit. c)	art. 97 ust. 13
art. 129 ust. 2	art. 100 ust. 1
art. 130	art. 97 ust. 13
art. 131 lit. a)	—
art. 131 lit. b)	art. 97 ust. 11 lit. c)
art. 131 lit. c)	art. 97 ust. 11 lit. d)
art. 132 lit. a)	art. 97 ust. 12

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 132 lit. b)	art. 97 ust. 12
art. 132 lit. c)	art. 98 ust. 3
art. 132 lit. d)	art. 99 ust. 4
art. 132 lit. e)	art. 100 ust. 3
art. 133 ust. 1 akapit pierwszy	art. 101 ust. 1
art. 133 ust. 1 akapit drugi	art. 101 ust. 13
art. 133 ust. 2	art. 101 ust. 7
art. 134 ust. 1 akapit pierwszy	art. 54 ust. 1 i 2
art. 134 ust. 1 akapit drugi	art. 54 ust. 3–7
art. 134 ust. 1 akapit trzeci	art. 54 ust. 3 lit. b)
art. 134 ust. 1 akapit czwarty	art. 54 ust. 3 lit. a)
art. 134 ust. 2	art. 54 ust. 8
art. 135 ust. 1	art. 102 ust. 1
art. 135 ust. 2	art. 102 ust. 2
art. 135 ust. 3	art. 97 ust. 13
art. 135 ust. 4	art. 102 ust. 5
art. 135 ust. 5	art. 102 ust. 6
art. 135 ust. 6	art. 102 ust. 7
art. 136 ust. 1	art. 97 ust. 10 lit. b)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 136 ust. 2	art. 97 ust. 10 lit. c)
art. 136 ust. 3	art. 97 ust. 10 lit. d); art. 101 ust. 8 lit. b); art. 103 ust. 4
art. 137 ust. 1	art. 102 ust. 3
art. 137 ust. 2	art. 102 ust. 3
art. 137 ust. 3	art. 102 ust. 4
art. 138 lit. a)	art. 101 ust. 12
art. 138 lit. b)	—
art. 139 ust. 1–6	art. 103 ust. 1
art. 139 ust. 7	art. 103 ust. 3
art. 140 ust. 1	art. 101 ust. 9 i 10; art. 101 ust. 13
art. 140 ust. 2	art. 65 ust. 1
art. 141	—
art. 142	art. 103 ust. 5
art. 143	art. 103 ust. 6
art. 144	art. 104 ust. 1
art. 145 ust. 1	art. 105 ust. 1
art. 145 ust. 2	art. 105 ust. 1
art. 145 ust. 3	art. 105 ust. 2
art. 145 ust. 4	—

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 145 ust. 5	—
art. 145 ust. 6	—
art. 145 ust. 7	art. 64
art. 145 ust. 8	—
art. 145 ust. 9	art. 105 ust. 3 lit. a)
art. 145 ust. 10	—
art. 145 ust. 11	—
art. 146 ust. 1 akapit pierwszy	art. 106 ust. 1
art. 146 ust. 1 akapit drugi lit. a)	art. 106 ust. 2 lit. a)
art. 146 ust. 1 akapit drugi lit. b)	art. 106 ust. 2 lit. b)
art. 146 ust. 2	art. 107 ust. 1
art. 147 ust. 1	art. 104 ust. 3
art. 147 ust. 2	art. 104 ust. 4 lit. b)
art. 147 ust. 3	art. 104 ust. 4 lit. a)
art. 147 ust. 4	art. 104 ust. 7
art. 148 ust. 1	art. 108 ust. 1
art. 148 ust. 2	art. 108 ust. 2
art. 148 ust. 3	art. 108 ust. 3
art. 148 ust. 4 akapity pierwszy i drugi	art. 108 ust. 4

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 148 ust. 4 akapit trzeci	art. 108 ust. 5
art. 148 ust. 5	art. 108 ust. 6
art. 148 ust. 6	art. 108 ust. 7
art. 149	art. 104 ust. 5
art. 150	—
art. 151 lit. a)	art. 104 ust. 8
art. 151 lit. b)	art. 108 ust. 8 lit. a)
art. 151 lit. c)	art. 108 ust. 8 lit. c)
art. 152 lit. a)	art. 105 ust. 5
art. 152 lit. b)	art. 106 ust. 4
art. 152 lit. c)	art. 107 ust. 3
art. 152 lit. d)	art. 108 ust. 9
tytuł V	tytuł V
art. 153 ust. 1	art. 71 ust. 1
art. 153 ust. 2	art. 71 ust. 2
art. 153 ust. 3	art. 71 ust. 3
art. 154	art. 72
art. 155 ust. 1	art. 73 ust. 1
art. 155 ust. 2	art. 73 ust. 2
art. 156 lit. a)	art. 71 ust. 4 lit. a)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 156 lit. b)	art. 71 ust. 4 lit. b)
art. 156 lit. c)	art. 71 ust. 4 lit. c)
art. 156 lit. d)	art. 73 ust. 3
art. 157	art. 71 ust. 5
art. 158 ust. 1	—
art. 158 ust. 2	art. 81 ust. 2
art. 158 ust. 3	art. 54 ust. 5 i 6
art. 159 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 159 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 159 ust. 3	art. 81 ust. 3
art. 160	art. 81 ust. 4
art. 161 lit. a)	art. 81 ust. 5 lit. b)
art. 161 lit. b)	art. 81 ust. 5 lit. a)
art. 162	art. 82 ust. 1
art. 163 ust. 1 akapit pierwszy	art. 76 ust. 2
art. 163 ust. 1 akapit drugi	art. 76 ust. 3
art. 163 ust. 2	art. 76 ust. 4
art. 163 ust. 3	art. 76 ust. 5
art. 164	—
art. 165 lit. a)	art. 82 ust. 2

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 165 lit. b)	—
art. 166 ust. 1	art. 83 ust. 1
art. 166 ust. 1	art. 83 ust. 2
art. 167 ust. 1	art. 84 ust. 1
art. 167 ust. 2	art. 84 ust. 2
art. 167 ust. 3	art. 84 ust. 3
art. 167 ust. 4	art. 84 ust. 4
art. 167 ust. 5	art. 84 ust. 5
art. 168 lit. a)	art. 83 ust. 3
art. 168 lit. b)	art. 84 ust. 6 lit. a)
art. 168 lit. c)	art. 84 ust. 6 lit. b)
art. 168 lit. d)	art. 84 ust. 6 lit. c)
art. 169 lit. a)	art. 83 ust. 4
art. 169 lit. b)	art. 84ust. 7
art. 170 ust. 1	art. 85 ust. 1
art. 170 ust. 2	art. 85 ust. 3
art. 170 ust. 3	art. 85 ust. 4
art. 170 ust. 4	—
art. 171	art. 86 ust. 1
art. 172 ust. 1	art. 87 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 172 ust. 2	art. 87 ust. 2
art. 173 ust. 1	art. 88 ust. 1
art. 173 ust. 2	art. 88 ust. 2
art. 173 ust. 3	art. 88 ust. 3
art. 174 ust. 1	art. 89 ust. 1
art. 174 ust. 2	art. 89 ust. 3
art. 175	art. 89 ust. 4
art. 176 lit. a)	art. 86 ust. 2
art. 176 lit. b)	art. 87 ust. 3
art. 176 lit. c)	art. 88 ust. 4
art. 177 ust. 1	art. 90 ust. 1
art. 177 ust. 2	art. 90 ust. 2 lit. b)
art. 178	—
art. 179 ust. 1	art. 91 ust. 1
art. 179 ust. 2	art. 91 ust. 2
art. 179 ust. 3	art. 91 ust. 3
art. 179 ust. 4	art. 91 ust. 4
art. 179 ust. 5	art. 91 ust. 5
art. 179 ust. 6	art. 91 ust. 6
art. 180	art. 91 ust. 7

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 181 lit. a)	art. 91 ust. 8
art. 181 lit. b)	art. 92 ust. 6
art. 182 ust. 1	art. 92 ust. 1
art. 182 ust. 2	art. 92 ust. 2
art. 182 ust. 3	art. 92 ust. 3
art. 182 ust. 4	art. 92 ust. 4
art. 183	art. 92 ust. 5
art. 184	art. 92 ust. 6
art. 185	—
art. 186	—
art. 187	—
art. 188 lit. a)	art. 64 ust. 1 lit. a)
art. 188 lit. b)	art. 64 ust. 1 lit. b) i c)
art. 188 lit. c)	art. 64 ust. 1 lit. d)
art. 188 lit. d)	art. 64 ust. 1 lit. e)
art. 189 ust. 1	art. 65 ust. 2
art. 189 ust. 2	art. 65 ust. 3
art. 189 ust. 3	art. 65 ust. 4
art. 190 ust. 1	art. 65 ust. 5 akapity pierwszy i drugi

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 190 ust. 2	—
art. 191 ust. 1	art. 66 ust. 1
art. 191 ust. 2	art. 66 ust. 3
art. 191 ust. 3	art. 66 ust. 2
art. 192 ust. 1	art. 67 ust. 1
art. 192 ust. 1	art. 67 ust. 2
art. 193	art. 64 ust. 2; art. 65 ust. 6; art. 66 ust. 5
art. 194 ust. 1	art. 77 ust. 1 i 3
art. 194 ust. 2	—
art. 195	—
art. 196	—
art. 197	art. 95 ust. 1
art. 198 ust. 1	art. 94 ust. 1
art. 198 ust. 2	art. 94 ust. 2
art. 198 ust. 3	art. 94 ust. 3
art. 199	art. 96 ust. 1
art. 200 lit. a)	art. 95 ust. 3
art. 200 lit. b)	art. 94 ust. 5
art. 200 lit. c)	art. 96 ust. 2

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
tytuł VI	tytuł VI (część)
art. 201 ust. 1	art. 109 ust. 1
art. 201 ust. 2	art. 109 ust. 3 lit. c) i e)
art. 201 ust. 3	art. 109 ust. 2
art. 202	art. 110
art. 203 ust. 1	art. 111 ust. 1
art. 203 ust. 2	art. 111 ust. 2
art. 203 ust. 3	art. 111 ust. 3
art. 203 ust. 4	art. 111 ust. 4
art. 203 ust. 5	art. 111 ust. 5
art. 203 ust. 6	art. 111 ust. 6
art. 204	—
art. 205 ust. 1	art. 112 ust. 1
art. 205 ust. 2	art. 112 ust. 3
art. 205 ust. 3	art. 112 ust. 4
art. 206 lit. a)	art. 111ust. 7
art. 206 lit. b)	—
art. 207	art. 111 ust. 8
art. 208 ust. 1	art. 113 ust. 1

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 208 ust. 2	art. 113 ust. 2
art. 209	art. 113 ust. 3
tytuł VII	tytuł VIII
art. 210	art. 124
art. 211 ust. 1	art. 125 ust. 1 i 3
art. 211 ust. 2	art. 126
art. 211 ust. 3	art. 125 ust. 4 akapit pierwszy lit. a), b), c), e) i f)
art. 211 ust. 4	art. 125 ust. 4 akapit pierwszy lit. d) i g); art. 125 ust. 12
art. 211 ust. 5 i 6	art. 125 ust. 5–9
art. 212 lit. a)	art. 125 ust. 10 lit. a)
art. 212 lit. b)	art. 125 ust. 10 lit. b)
art. 212 lit. c)	art. 125 ust. 10 lit. c), d) i e)
art. 213	art. 125 ust. 11 lit. b)
art. 214 ust. 1	art. 128 ust. 1
art. 214 ust. 2	art. 128 ust. 2
art. 215 ust. 1	art. 129 ust. 1
art. 215 ust. 2	art. 129 ust. 2
art. 215 ust. 3	art. 129 ust. 3

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 215 ust. 4	art. 129 ust. 4
art. 216	art. 129 ust. 5
art. 217	art. 129 ust. 6
art. 218	art. 130 ust. 1
art. 219	art. 131 ust. 1
art. 220	art. 132 ust. 1
art. 221 lit. a)	art. 131 ust. 2
art. 221 lit. b)	art. 132 ust. 3
art. 222 lit. a)	art. 130 ust. 3
art. 222 lit. b)	art. 131 ust. 3
art. 223 ust. 1	art. 133 ust. 1
art. 223 ust. 2	art. 133 ust. 2
art. 223 ust. 3	art. 133 ust. 3
art. 223 ust. 4	art. 133 ust. 4
art. 224	art. 133 ust. 5
art. 225	art. 133 ust. 6
art. 226 ust. 1	art. 135 ust. 1
art. 226 ust. 2	art. 135 ust. 2
art. 226 ust. 3	art. 135 ust. 3

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 227 ust. 1	art. 136 ust. 1
art. 227 ust. 2	art. 136 ust. 2
art. 228	art. 137
art. 229	art. 138
art. 230	art. 139 ust. 1
art. 231	art. 135 ust. 4; art. 139 ust. 3
art. 232	art. 135 ust. 5; art. 136 ust. 3
art. 233 ust. 1	art. 140 ust. 1
art. 233 ust. 2	art. 140 ust. 2
art. 233 ust. 3	art. 140 ust. 3
art. 233 ust. 4	art. 140 ust. 4
art. 234 ust. 1	art. 141 ust. 1
art. 234 ust. 2	art. 141 ust. 2
art. 235	art. 140 ust. 6 lit. a)
art. 236	art. 140 ust. 7; art. 141 ust. 3
art. 237 ust. 1	art. 142 ust. 1
art. 237 ust. 2	art. 142 ust. 3
art. 237 ust. 3	art. 142 ust. 4
art. 238	art. 238 ust. 1; art. 238 ust. 2 lit. a)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 239	art. 142 ust. 6
art. 240	art. 144
art. 241	art. 146
art. 242	art. 147
art. 243	art. 148
art. 244	art. 149
art. 245	art. 102 ust. 1, 2 i 4; art. 103
art. 246 ust. 1	art. 142 ust. 4
art. 246 ust. 2	art. 152 ust. 1
art. 247	art. 150
art. 248	art. 151
art. 249	art. 152 ust. 2
art. 250 ust. 1	art. 153 ust. 1
art. 250 ust. 2	art. 153 ust. 2
art. 251	art. 154
art. 252	art. 155
art. 253 lit. a) i b)	art. 153 ust. 3 lit. a) i c)
art. 254	art. 156

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 255	art. 157
art. 256	art. 158
art. 257	art. 159
art. 258	art. 160
art. 259	art. 161
art. 260	art. 162
art. 260a	art. 163
art. 261	art. 164
art. 262	art. 165
tytuł VIII	tytuł VII
art. 263 ust. 1	art. 117 ust. 1
art. 263 ust. 2	art. 117 ust. 9
art. 263 ust. 3	art. 117 ust. 14
art. 263 ust. 4	art. 117 ust. 2
art. 264	art. 118 ust. 1
art. 265 lit. a) i b)	art. 117 ust. 12 lit. b) i c)
art. 266	art. 118 ust. 3
art. 267 ust. 1	art. 54 ust. 5; art. 118 ust. 2 lit. d)

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 267 ust. 2	art. 122
art. 267 ust. 3	art. 114 ust. 2 i 3
art. 267 ust. 4	art. 117 ust. 11 14
art. 268	art. 114 ust. 8
art. 269 ust. 1	art. 114 ust. 1
art. 269 ust. 2	art. 114 ust. 4
art. 269 ust. 3	art. 114 ust. 5
art. 270 ust. 1	art. 116 ust. 1
art. 270 ust. 2	art. 116 ust. 3
art. 270 ust. 3	art. 116 ust. 4
art. 271	art. 117 ust. 14
art. 272 ust. 1	art. 119; art. 117 ust. 14
art. 272 ust. 2	art. 120; art. 117 ust. 14
art. 273 lit. a)	art. 117 ust. 13 i 14
art. 273 lit. b)	art. 119 ust. 4; art. 117 ust. 14
art. 273 lit. c)	art. 120 ust. 3; art. 117 ust. 14
art. 274	art. 116 ust. 5 i 6; art. 117 ust. 14
art. 275	art. 116 ust. 6; art. 117 ust. 14
art. 276	art. 116 ust. 8

Rozporządzenie (UE) nr 952/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 277	art. 115
tytuł IX	tytuł XV (część)
art. 278	—
art. 278a	—
art. 279	—
art. 280	—
art. 281	—
art. 282	—
art. 283	—
art. 284	art. 282
art. 285	art. 283
art. 286	art. 284
art. 287	art. 287 ust. 1
art. 288	art. 287 ust. 2–5